

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND TO THE FAE
EVA CHASE

BOOK

4

ROYAL
MATE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ROYAL MATE

EVA CHASE

BOUND TO THE FAE

Royal Mate

Fae'lere Bağlı serisinin 4. kitabı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Dijital Baskı, 2021

Telif Hakkı© 2021 Eva Chase

Kapak tasarımı: Yocla Kitap Kapak Tasarımı

Ebook ISBN: 978-1-989096-98-7

Ciltsiz ISBN: 978-1-989096-99-4

İÇİNDEKİLER

[Bedava Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Fae'lere Bağlı serisinin bir sonraki kitabı

Kötücül Harikalar Diyarı'ndan alıntı

Yazar Hakkında

ÜCRETSİZ KİTAP!

Eva'nın haber bültenine kaydolduğunuzda, ters harem şehir fantezisi serisi Their Dark Valkyrie'nin tamamlayıcı romanı *Raven's Fall*'ı ÜCRETSİZ edinin.

[Ücretsiz e-kitabınızı şimdi almak için buraya tıklayın!](#)

Talia

Bu gece kutlama zamanı olmalı. Yaz fae'lerinin baş lordları, sevdiğim adamlardan birini yanlarında hüküm sürmesi için karşıladılar. Dakikalar önce, etrafımdaki alan onun taç giyme töreninin şerefine dans ve kahkahalarla doluydu. Ve üç sevgilimden de aldığım bir söz içimde baş döndürücü bir şekilde dolaşıyordu. Havanın kendisi neşe doluydu.

Şimdi midem bulanmış ve düşüncelerim soğuk bir dehşet dalgasıyla dağılmış bir halde kalabalığın arasından geri geri gidiyorum. Sırtlarından kuzguna benzeyen devasa kanatları çıkan beş Unseelie baş lordunun gelişi yüzünden değil, Seelie üçlüsüne bakarken ne kadar rahatsız edici olsalar da. İçimde çok daha kötü bir şey oluyor.

Bir ses - canlı bir tenor, açıkça erkek ve şok olmuş - varlığımın merkezinde açılmış gibi görünen yakıcı boşluktan sesleniyor. *Nereye gidiyorsunuz? Konuşmalıyız.*

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bu tekrarlanan ama muhtemelen nafîle inkârdan başka bir şey yapamıyorum.

Başka hiç kimse onun sözlerini duyamaz, tıpkı bakışlarım kış baş lordlarının en gencininkiyle çarpıştığında içimi parçalayan yakıcı sarsıntıyı başka hiç kimsenin hissedemeyeceği gibi. İçimde açılan boşluk sadece onun sesini değil, aynı zamanda açıklanamaz bir izlenim dalgasını da aktarıyor: ince, pembe saçlı formumun toplanan yaz fae'lerinin bedenleri arasında kaybolması, tanıdık olmayan kasların esnemesi ve

Bu uzuvlara bağı tüyleri gıdıklayan ılık bir esinti, benimkinden bile daha sert atan bir nabzın teklemesi.

Bunu istemiyorum. *Durmasını* istiyorum. Ama his seli sadece kabarıyor, kendi farkındalığını alt üst ediyor. Ayaklarım altımda tökezliyor, çarpık ayağıma bir sancı saplanıyor. Dirseğim diğer seyircilerden birine çarpıyor, o da kaşlarını çatarak geri çekiliyor.

Uzaklaşmam gerek. Belki yeterince uzağa gidersem, bu korkunçluktan kaçabilirim?

Lütfen, geri gel. Biliyorum sen de şaşırmış olmalısın, ama-

Etrafımda dönerken, onun sözlerine dikkat etmeyi bırakıyorum, kendimi ters yöne itmekten başka bir şey düşünmüyorum. Dengem bozuldu; yer sallanıyor gibi görünüyor. Bir el kolumu yakalıyor ve irkiliyorum, içgüdüsel olarak saldırıyorum.

"Dur ." Bu bir düşman değil - o değil - Astrid, sürümün lordu ve ekibi beni kendileri koruyamadığında bir tür koruma görevi gören fae savaşçı kadın. Bana bakarak, refleks olarak yaptığım hamleyi kolayca ve nazıkçe engelliyor. Onunla ilgili farkındalığım, başka bir çift gözün gördüğü bir açıdan başka sahneler tarafından kırılıyor: Seelie'lerin toplandığı yarı çember. Yanındaki Unseelie baş lordlarının sırası -ben değil, onun yanında-

Astrid'in kararlı sesi, çarpışan görüntülerin akışını kesiyor. "Sorun nedir? Endişelenmene gerek yok, kuzgunlar bize saldıramaz. Kalp tarafından sınırdan geçmek için yeminlerini etmiş olacaklar."

Bu tür bir saldırıdan endişe etmiyorum. Zihnimde ve bedenimde tamamen farklı türde bir saldırı çoktan başlamış durumda. Gözlerimi kapatıyorum ama bu sadece istilacı izlenimleri daha da netleştiriyor.

Başımı vahşice sallayarak göz kapaklarımı tekrar açıyorum. Dudaklarımdan düzensiz bir yalvarış dökülüyor. "Buradan çıkmak zorundayım."

Astrid neler olduğunu anlamıyor olabilir ama beni koruması gerektiğini biliyor. Tartışmaya girmeden kolumdaki tutuşunu ayarlıyor, böylece ağırlığımı kısmen destekliyor ve beni Tabya'ya doğru götürüyor. Seelie baş lordlarının işlerini yürüttüğü binanın pırıl pırıl, altın damarlı duvarları artık sıcaklıklarıyla bana güven vermiyor. Nedense yeterince barınak sağlayacaklarını sanmıyorum.

Beklemelisin. Bunu makul bir şekilde konuşabiliriz-

Hayır! Sese karşı panikle daha güçlü bir direnç gösterdiğimi düşünüyorum. Hayır, git buradan, dur, çık içimden.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ama tarif edildiğini duymuştum. Bu ortadan ikiye ayrılma, başka bir kişinin farkındalığının içeri girmesi - ruh ikizi bir eş bağı kıvılcımlandığında böyle hissettirir. Ama sadece gerçek kanlı fae'lerin ruh ikizi bağları kurması beklenir. Ve ben hiç de fae değilim, mirasımın bir en küçük iz dışında. Etrafımdaki insanlar için önemli olan her ölçüye göre, ben insanım. Bu imkansız.

Ancak yaklaşık on yıl önce yolumun şiddet ve kanla kesiştiği ve ailemin öldürüldüğü andan beri benimle ilgili başka şeyler de imkansızdı. Neden bu da olmasın?

Tanrım, bunu düşünmek istemiyorum. Sadece bu istenmeyen istilanın bitmesini istiyorum.

Gölgeli kapılardan birine doğru eğildik. Arkamızdan ayak sesleri geliyor. Tekrar irkiliyorum ama başımı kaldırdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Sürümüzün baş savaçısı ve sevgililerimin en şefkatlisi August, çocuksu yakışıklı yüzü endişeyle gerilmiş bir halde bize doğru koşturuyor. Astrid beni buraya getirirken ona işaret vermeyi başarmış olmalı.

" oluyor?" diye soruyor omzumu tutarak. "Sana oldu Talia? Neye ihtiyacın var?"

İçimde yükselen izlenimler bir tür kargaşaya karıştı - aceleyle söylenen sözler, bir bakış, bir hayal kırıklığı parıltısı. *Geri dön*, diyor ses, ama sonra sanki dışarıdaki adamın dikkati etrafında olup bitenlerle dağılmış gibi kayboluyor.

Nefes almak için yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Sanırım hiç mantıklı gelmiyor."

August beni kollarının arasına alıyor, çenesini başımın üzerine koyuyor. Elleri sırtımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. Onun kucağında daha önce hiç yaşamadığım huzursuz bir sancı içime işliyor. Bir düşmanlık parıltısı bağlantıya doğru ilerliyor-

Ve sonra gitti. Gitti. Ama ben eskisi gibi değilim. İçimdeki deniz gibi açık alan, ani boşlukla yankılanıyor. Sanki nereye giderse gitsin içimde kalacak bir iz kazımış gibi, Unseelie adamının yokluğuna dair farkındalığımı üzerimden atamıyorum.

Hayır. Bir hıçkırığa karşı dişlerimi sıkıyorum. August bana daha sıkı sarılıyor, güven verici sözler mırıldanıyor ve karnım öyle keskin bir ağrıyla düğümleniyor ki ürperiyorum.

Ona nasıl söyleyebilirim? Bana bu kadar bağılılık gösterdikten, hatta beni eşleri yapmaya söz verdikten sonra herhangi birine nasıl söyleyebilirim?

Kurtarıcılarım ve koruyucularım haline gelen üç fae erkeğini seviyorum onlar da karşılığında bana çok değer veriyorlar, bunun da imkansız olduğunu düşünmüştüm. Bu binada, ortak ilişkimizi tüm akranlarının gözünde resmileştirmenin bir yolunu bulacaklarına yemin ettikleri dakikalarda olduğum kadar hiç mutlu olmamıştım.

Ve şimdi bu -bu her neyse- onlara ve bana ihanet etti. "Hazır olduğunda bana söyle," diyor August.

Boğazımı dolduran yumruyu yutuyorum. Sesim ince ve cızırtılı çıkıyor. "Ben-"

Taş zeminde iki ayak sesi daha çınlıyor. Sürümüzün lordu ve yeni baş lord ilan edilen Sylas ve casusluk ustası Whitt adım adım bize doğru geliyor. Sylas'ın uyumsuz bakışlarında şimdiden bir fırtına kopuyor; bir gözü çikolata kadar koyu, diğeri ise kahverengi tenini kesen yara izinin ortasında hayalet gibi beyaz. Yüz ifademi gördüğünde daha da vahşileşiyor.

"Seni bir şekilde yaraladılar mı? Eğer o lanet kuzgunlar-"

"Hayır," diyorum hemen. Baş lord olarak ilk hamlesinin topyekûn bir savaş başlatmak için oraya geri dönmek olması isteyeceğim son şey. Baş lord olmasının nedeni, tüm Seelie türünün, birkaç on yıldır yaz ve kış diyarları arasındaki sınır boyunca akınlar Unseelie'ye karşı daha da büyük bir çatışmanın içine çekilmesini *önlemektir*. "I

."

Sesim derinlerden gelen başka bir his patlamasıyla dalgalanıyor, bu seferki bir selden çok kısa bir yumruk gibi. Sert bir kadın sesi zihnimde çınlıyor. -Kayıp ve dehşet dolu bir kasılmayla birlikte geliyor, soluk duvarlar ve vahşi gözler bir anlığına belirliyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Bağlantı kopmadı. Bağlantının diğer ucundaki Unseelie adamı beni kapatıyor ya da en azından kapatmaya çalışıyor olmalı.

August'un kaslı gövdesine yaslanıyorum, yavaşça nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu sorunu saklayamam ve bununla tek başıma nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Sevgililerimin tepkisine karşı kendimi hazırlayarak yapabileceğim en iyi açıklamayı zorluyorum.

"Kalabalığın içindeydin, neden geldiklerine dair bir ipucu bulmak için Unseelie baş lordlarını izliyordum. Ve sonra -sıranın sonundaki-

genç adam - bana doğru baktı ve gözlerimiz buluştu ve-" Göğsüm sıkışıyor. Kendimi toparlıyorum ve öncekinden daha sessiz bir şekilde ilerliyorum. "Sanki içim parçalanıyormuş gibi hissettim. Ve onun görüyor, hissediyor olması gereken şeyleri görmeye başladım - kafamın içinde onun sesini duydum."

Elimi şakağıma bastırıyorum. *O* benim başım. Başka birinin bu şekilde içine girebileceğini düşünmenin ne kadar yanlış hissettirdiğini açıklayamıyorum bile. Unseelie adamı kaç düşüncemi yakaladı?

August'un kolları beni sıkıca sarıyor. Sylas ve Whitt ağzı açık bana bakıyor, Sylas'ın duruşu katılaştı, Whitt'in bronz yüzünün rengi solmuş. Önce Fae Lordu konuşur. "Şunu demek istiyor olamazsın..." Nasıl devam edeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

"Kulağa ne kadar imkansız geldiğini biliyorum." İçim burkuluyor, acı karnımın tarafını sarıyor. "Bunun olmaması gerektiğini biliyorum. Keşke olmasaydı. Ama bu-"

"Bekle." Whitt'in tonu gergin ve aceleci, okyanus mavisi gözlerine sızan ıstıraptan bir iplikçik var. "Eğer Unseelie baş lordlarından biriyle aranda böyle bir bağ oluştuysa, tüm bunları senin aracılığıyla görüp duyabilecektir."

Kaskatı kesildim. Kış Fae'si benim aracılığımla bizi, Seelie'nin en yeni baş lordunu gözetliyor olabilir. Kulak misafiri olmalarından zarar görecek bir şey söylemedik, ama eğer düşüncelerimi bile okuyabiliyorsa...

"Bunu nasıl durdurabilirim?" Ağzımdan kaçırdım.

Ben konuşurken bile zihnimde başka bir ışık parlıyor: soğuk, yüksek sesler çarpışıyor, parıltıyan gümüş bir masa. Yükseldiği gibi hızla uzaklaşıyor.

Titriyorum. "Sanırım bunu durdurmaya çalışıyor. İlk başta ondan bana çok şey geliyordu ama şimdi çoğu kesildi. Kendimi biraz... boş hissediyorum."

Sylas parmaklarını başımın üzerinde gezdiriyor ama yüz ifadesi bu jestten herhangi bir teselli çıkarmamı engelleyecek kadar acımasız. "Bu bize iyi hizmet ediyor. Kış diyarında olup bitenleri bize rapor etmenden en az bizim kadar endişe duyduğuna şüphe yok. Baş lordlar oldukça ani bir şekilde ayrıldılar -biri diğerleriyle bir tür sorun çıkarmış gibi görünüyordu- ama zaten eğlenmek istemediğimiz başka türden taleplerde bulunmaya başlamışlardı. Buraya gelirken ruhları arasında ani bir bağ oluşmasını beklediklerini sanmıyorum."

Tereddüt ettiğim kelimeleri söyledi. *Ruh ikizi bağı*. Onları zaten düşünmüştüm, ama fae lordunun onları yüksek sesle dile getirdiğini duymak

durumun etkisi üzerime çöküyor.

Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Bu nasıl olabilir?"

Eğer bu olacaksa, neden etrafımdaki erkeklerden biriyle, yani zaten çok sevdiğim erkeklerden biriyle olmasın?

"Bilmiyorum," diyor Sylas, biraz düzensiz de olsa yumuşak bir sesle. "Ama önce bağlantı üzerinde elimizden geldiğince kontrol sahibi olmanı sağlayalım. Çok iyi bildiğim gibi, ruhla örülmüş bir bağı ayarlamamanın yolları . Bu konuda seninle konuşmama hazır mısın?"

Ne kadar telaşlı görüldüğümü hayal bile edemiyorum. Başımı olabildiğince dik tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Pekâlâ." Elimi tutuyor ve August beni bırakıyor, böylece Sylas karşısındaki taş zemine bağdaş kurup oturmam için bana rehberlik edebiliyor. Fae lordu bakışlarını bir anlığına benden kaldırıp seçilmiş adamına çeviriyor. "Rahatsız edilmediğimizden emin ol."

August girdiğimiz koridora doğru ilerliyor, Astrid de odaya açılan diğer kapılardan birinde aynı şeyi yapmak için inisiyatif alıyor. Whitt, Sylas'ın üzerinde kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor.

Sylas iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Kendini yakın hissettiğin bir element ya da malzeme seçmelisin. Ben canlı odun kullandım. Sana en güçlü gelen her neyse, onun içindeki boşluğu kapattığını ve her iki yönden de geçmeye çalışacak her şeyi engellediğini hayal et."

Dudaklarımı ıslattım. "Sihirle bağlı olduğun bir şey olmak zorunda mı?" Benimle ilgili diğer imkansız şeylerden biri de insan olmama rağmen, fae'lerin yaptığı gibi birkaç gerçek ismi kullanmayı, onlarla bir şeyler çağırmayı ve manipüle etmeyi başarmış olmam. Ama yeteneklerim zayıf ve kullanabileceğim fazla seçeneğim yok.

Sylas'ın bakışları benim yeni güçlerimden haberi olmayan Astrid'e kayıyor ama konuşmanın bu kısmını takip ederse bir zararı olmayacağına karar vermiş gibi görünüyor. "Bunun daha güçlü bir bariyer oluşturmasını bekliyorum, evet."

O zaman bronz, ışık ve hava arasında seçim yapıyorum.

Onları çağırdığım zamanları düşünerek gözlerimi kapatıyorum ve cevap bana beklediğimden daha hızlı geliyor. Bronz beni savundu ve hava bana bilgi getirdi, ama ışık kalbimin büyüsidür. Bu adamlarla birlikteyken hissettiğim neşeyle beslenen güç.

Bu istenmeyen davetsiz misafiri susturabilecek bir şey varsa, o da bu olacaktır.

Ellerimin arasında gerçek adıyla çağırdığım ışığı ve Hearthshire'daki evimizde kalenin üzerinden akan parlak güneşi hayal ediyorum. August'a onu sevdiğimi her söylediğimde yüzünün nasıl aydınlandığını, Whitt'in gözlerinde sık sık dans eden oyunbaz kıvılcımı ve Sylas'ın dokunuşuyla içime geçen baş döndürücü sıcaklığı. Tüm bu parlayan hisler göğsümü sarıyor ve uzuvlarıma yayılıyor.

Bu parlaklık izlenimini toplayarak, içimde açılan boşluğa aktığını hayal ediyorum. Sıcak parıltının aşılmaz bir ışık kütlesi haline gelene kadar kalınlaşmasını istiyorum.

Boşluk izlenimi kayboluyor. O diğer zihinden bana başka hiçbir titreşim ulaşmıyor. Kendimi... olduğum gibi neredeyse yeniden tamamlanmış hissediyorum.

İçimden titrek bir nefes dökülüyor. "Tamam. Sanırım ."

"Güzel." Sylas parmaklarımı sıkıyor. "Bunu mükemmelleştirmek için pratik yapman gerekecek. Dikkatli olman ve diğer taraftan herhangi bir farkındalık sızmaya başladığında bunu fark etmen gerekecek. Ama her ihlalde, mührü sağlamlaştırıp sağlamlaştırmadığını anlamada daha iyi olacaksın."

Ciddi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Yine de gerçek bir çözüm değil, değil mi?" Çenesi geriliyor. "Hayır. Bu geçici bir çözüm. Gerisi..."

Casus şefine bir bakış atar. Konuyu daha fazla tartışmadan koridordan bir ses duyulur.

"Sylas?"

Ben Celia, yeni baş lord meslektaşları Unseelie'den gelen ziyareti konuşmak istiyor olmalı. Henüz beni bilmiyorlar, bana ne olduğunu. Öğrendiklerinde ne düşünecekler?

Birlikte dururken Sylas ellerimi sıkıca kavıyor. "Buraya!" diye seslendi ve bana döndü. "Ben diğer işlerle ilgilensen Whitt ve August'la gideceksin, mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Sonraki adımlarımızı öğrenene kadar bundan kimseye bahsetmeyeceğiz."

Bu güvence sadece sinirlerimi biraz yatıştırıyor. Fae lordu diğer baş lorduyla buluşmaya giderken ve yolda ekibine birkaç hızlı talimat verirken, kendime sarılıyorum. İçimdeki parlayan yama dalgalanıyor. Nabzımdaki bir hıçkırıkla daha fazla ışığı bir araya getiriyorum ve toplayabildiğim tüm gücü ona aktarıyorum.

Bundan sonraki adımlar ne olabilir? Ruhum bir şekilde Unseelie'lerden biriyle iç içe geçmiş durumda - ben doğmadan önce Seelie'lere saldıran kuzguni kış fae'lerinin liderlerinden biriyle. Kanımın yaz fae'lerine ne kadar faydası olursa olsun, ne kadar

Sevgililerimin benim için duyduğu sevgi, çok fazla acıyla birlikte gelmeyecek herhangi bir çözüm hayal edemiyorum.

Ağustos

Derme çatma ofisin bir ucundan diğerine yürürken kurdumu zar zor dizginleyebiliyorum. İçimde geriliyor, dişler gıcırıyor ve pençeler tırmıklıyor, her sinir serbest kalma arzusuyla yankılanıyor ve kendimi bir şekilde Talia'nın ruhuyla kendini bağlayan uyuz kuzguna fırlatıyorum.

Onu seviyorum. Onu eşim yapmak istedim. Bırakın sefil Unseelie'yi, onu herhangi birine kaptırma düşüncesi, o koridorun hemen aşağısında uyurken bile boğazıma bir kükreme getiriyor. Eğer o tüylü piçler gerçekten onu bizden almaya çalışırlarsa...

Beni içimdeki canavarı serbest bırakmaktan alıkoyan tek şey, bir Unseelie baş lordunu öldürmenin sadece Talia'yı değil hepimizi mahvedeceği gerçeği ve onu zaten oluşmuş olan ruh bağından koparmanın ona şu anda benim acı çektiğimden daha fazla acı verebileceği ihtimali.

"Onu kış diyarına atamayız," diyorum, kelimelerle birlikte ortaya çıkan hırıltıyı dizginleyemeyerek. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. O bize ait."

Whitt'in sesi kuru olduğu kadar gergin de çıkıyor. "Bağ aksini gösteriyor gibi görünüyor." Yüzü, Sylas'ın çalışmak için kullandığı kaba masaya yaslandığı yerde çizilmiş, burada Kalp'in yanındaki kalemiz hala inşaatın ilk aşamalarında. Taze meşe özünün ekşi kokusu havayı kaplıyor.

İki ağabeyimin de bu durumdan benden daha mutlu olduğunu sanmıyorum. Sylas Whitt'in yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş ve yara almamış

Gözleri karanlık duygularla yanıyordu. "Bunun nasıl olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar onu hiçbir yere göndermiyoruz. Ve o zaman bile, eğer benim bir söz hakkım varsa."

Duruyorum, onlara doğru dönüyorum. "Söz hakkı onda olmalı ve o bunu istemiyor. Ne kadar üzgün olduğunu gördünüz."

Sylas öne çıkıp elini omzuma koydu. "Yaptım ve bu yüzden bu işin aslını öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Her zaman olduğu gibi, Lordumun kararlı otoriter havası sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor. Bir çözüm bulabilecek biri varsa, o da odur.

Ama ya kimse yapamazsa? Ya Talia hayatının geri kalanında kötü bir kış fae'sine bağlı kalmaya mahkumsa?

Sylas elini indirir indirmez, kendimi yerimde tutamayarak tekrar volta atmaya başlıyorum. Bunu yaparsam içimden ne çıkacağından korkuyorum.

Whitt elini yüzünde gezdiriyor. Sonrasında ifadesi daha da huzursuz görünüyor. "Onun sıradan bir insandan daha fazlası olduğunu hep biliyorduk. Kanının lanetimize karşı koyma şekli ve gerçek isimleri öğrenme konusundaki küçük kapasitesi. Ama ruhla örülmüş bir bağın onu ele geçirmesi muazzam bir tırmanış. Çoğu fae bunu deneyimlemez."

Sylas başını eğerek onaylıyor. "Nuldar'ın ifadelerinin de bu gelişmeye nasıl ışık tuttuğunu anlayamıyorum. Atalarındaki fae kanının bir izi ve eşzamanlı bir zamanlama tesadüfö onun lanetle olan bağlantısını açıklayabilir ve bu bağlantı muhtemelen Kalbin gücünün küçük bir kısmından yararlanmasına izin vermiş olabilir. Ama dediğiniz gibi, ruhla örülmüş bir bağın oluşması için... hem de bir Unseelie ile!"

Aklıma acınası bir düşünce geldi. "Bilge, büyük büyükannesinin soyundan aldığı fae mirasının Seelie olduğunu hiç söylemedi. Tek bildiğimiz, sahip olduğu izlerin kış kanı olduğu."

"Ama onun *bizim* lanetimizle bağlantılı olması-" Sylas başını sertçe sallayarak sözünü kesti. "Hayır, bunu tartışmaya gerek yok. Bu bir gizem olarak kalmaya devam ediyor - herhangi bir gerçek sonuca varmamız için çok fazla bir gizem."

Whitt'e bakıyor. Whitt'in şu anda düşünmek istemediğim korkunç bir itirafı yüzünden son birkaç haftadır araları gergindi ama şu anda önümüzde çok daha acil bir mesele varken Sylas'ın daha önce hissettiği tüm tereddütler ortadan kalktı. Whitt'in davranışları hakkında ne dersiniz deyin, işindeki becerisinden şüphe yok.

Sylas onu işaret ediyor. "Hiç, güncel ya da tarihi, *herhangi* bir solmuş fae'nin ruhla örülmüş bir bağa sahip olduğuna dair bir rapor duydun mu?"

Whitt yüzünü buruşturuyor. "Aklıma gelen bir tane bile yok - ve zihnimin kulağıma gelen her hikayeyi tuttuğunu sanmasam da, bunun gibi bir tanesi yapışacak kadar dikkat çekici olurdu."

Ellerim yanlarımda toplanıyor, tam olarak geri alamadığım pençelerim avuç içlerime batıyor. "Nuldar'a geri dönüp başka bir görüşme talep etmeli miyiz? Daha önce ona sadece lanetle olan bağlantısını sormuştuk."

"İlk seferde 'doğru' soruyu soramayanlara karşı hiçbir zaman sabrı olmadı ve o ilk cevaptan sonra, ondan daha fazlasını öğrenip öğrenemeyeceğimiz konusunda şüphelerim var." Sylas duraksıyor, bakışları bir an için uzaklaşıyor. Ağzı bir kaş çatmayla kıvrılıyor. "Onun geçmişi ve ruhunun fae türüyle nasıl iç içe geçmiş olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinebilmemizin başka bir yolu daha var."

Whitt hafifçe sertleşiyor. Bu ve kaşlarını çatması arasında, Sylas'ın ne demek istediğini ve bundan hoşlanmayacağını bildiğini tahmin edebiliyorum. Yine de sormak zorundayım. "Ne oldu?"

Sylas cevap vermeden önce bana düşünceli bir bakış atıyor. "Onu Bulutlu Geçmiş Havuzu'na götürebilir ve ona ne göstereceğini görebiliriz."

"The-" Beni gücendirecek hiçbir şey yapmamış *olmasına* rağmen tüylerim diken diken oluyor. "Thundervale'e geri dönmek zorunda kalırız."

Acımasızca başını sallıyor. "Ve lordundan izin iste. Orada hoş olmayan anılarınız olduğunu biliyorum. Eğer istemiyorsan-"

"Hayır, ben giderim. Talia'nın hepimize ihtiyacı var." O yere geri dönme düşüncesi göğsümü daraltsa bile, kendi geçmiş çilelerim yüzünden onu terk etmeyeceğim.

Üçümüz de Thundervale bölgesine ve lorduna son derece aşinayız... çünkü hepimiz orada büyüdük ve Lord Eldris bizim babamız.

Araba bizi Thundervale'e yaklaştırdıkça, kaburgalarım ciğerlerimin etrafında daha da sıkışıyor gibi görünüyor. Aracın alt kısmında Talia'nın yanına oturuyorum, kolumu ona dolayarak onu esen rüzgârdan koruyorum. Yapamadığım o kadar çok şey varken en azından onu bundan koruyabiliyorum.

Sylas'ı baş lord olarak yeni görevlerinden uzun süre alıkoymamak için Thundervale'e hızlı bir yolculuk yaptık. Meslektaşlarına bu yolculuğun hem laneti hem de Unseelie'yi ilgilendiren bir konuda bilgi edinmek için olduğunu söyledi ki bu teknik olarak doğru.

Whitt, Talia'ya kendisinin ve benim eşlik edebileceğimizi söyledi ama lordumuz bu fikri hemen veto etti. Bunun ne kadarının Talia'nın anlattıklarını ilk elden dinlemek istemesinden, ne kadarının da Whitt'in sesindeki, kendi halimize bırakılırsak ikimizin de babamız hakkındaki dürüst fikirlerimizi o kadar çok açığa vurabileceğimizi ve gölete asla gidemeyeceğimizi ima eden parlak ve kırılğan notadan kaynaklandığından emin değilim. Adamın eleştiriye olan sevgisi hiçbir zaman kendisine yönelik eleştirilere kadar uzanmadı.

Sanırım ilk toplantının büyük bir kısmını dilimi ısırarak geçireceğim. Lord Eldris'i baba diyebileceğim biri olarak düşünmeyeli uzun zaman oldu. Kafamda o bir baba ya da lordtan çok annemin ölüm emrini veren adam.

Bir buçuk asır sonra bile, anılar acımasız bir canlılıkla ortaya çıkıyor: çığlıkları ve muhafızlarının pençelerinin etini oyması, onu savunmak için çırpınırken babamın büyüüne karşı kaslarımın gerilmesi. Buna "ders" diyordu. Bana öğrettiği tek şey, değer verdiğim hiçbir şeyin o adamın varlığında güvende kalacağına asla güvenmemem gerektiği idi.

Ve şimdi Talia'yı doğruca ona götürüyoruz.

Rahatsızlığımın çok fazla ortaya çıkmasına izin veriyor olmalıyım. Talia kollarımdaki pozisyonunu yüzüme bakabilecek şekilde ayarlıyor. "Onu göreceğin için endişeli misin?"

Geçmişimi onunla bu kadar çok paylaştığım için içimden bir pişmanlık geçiyor. Beni mümkün olan her şekilde tanımasını istemediğimden değil, bu yolculuk hakkında endişelenmesi için *ona* daha fazla neden verdiği için. Ama belki de tanışmak üzere olduğu adamın en karanlık tarafını bilmesi daha iyidir.

"Onu görmek ya da onunla konuşmak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum," diyorum rüzgârın uğultusu arasında. "Ve onun yanına hiç yaklaşmamı tercih ederim. Ama Sylas Thundervale mirasını devam ettirmek için beklemek yerine kendi başına yola çıkmış olsa da Sylas'la gurur duyuyor. Ona saygı duyuyor. Sylas'ın otoritesine meydan okuyacağını ya da bize karşı herhangi bir şekilde hareket edeceğini sanmıyorum."

Sylas da yanılma ihtimalime karşı tetikte olacaktır. Babamız *ona* öz oğlu olarak saygı duyuyor olabilir, ama Sylas kendi ayakları üzerinde durmaya başladığı sırada bölgede işlerin nasıl yürüdüğünü görmezden gelmedi. Ben asla

Ona annemle olanları tam olarak anlattım, ama daha sonra ormanda yaptığım acı dolu saldırı sırasında beni buldu, beni ve benden hiçbir şey talep etmeden elinden geldiğince beni rahatlatmıştı. Eminim diğer tanıklardan da parçaları bir araya getirecek kadar bilgi toplamıştır.

Bir keresinde bana Eldris'in annemin öldürülmesini emrettiğini duyduğu günün Thundervale'den ayrılmaya kesin olarak karar verdiği gün olduğunu söylemişti. Ve ben resmi olarak onun kadrosuna katılacak yaşa gelir gelmez, o yeri geride bıraktık. O zamandan bu yana geçen on yıllar boyunca sadece resmi işler gerektirdiğinde birkaç kez geri döndüm ve sürgünümüzden bu yana hiç dönmedim.

Talia titriyor ve sempatiyle kolumu sıkıyor. "Keşke onun yanına yaklaşmak zorunda kalmasaydık. Gerçekten de bu havuzun bize ruh ikizi bağına yardımcı olabilecek bir şey söyleyeceğini ya da en azından bunun nasıl olduğunu açıklayacağını düşünüyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bilmiyorum. Bilge gibi, verdiği yanıtlar da her zaman açık değildir. İsteklerinizi dikkatli bir şekilde ifade etmeniz gerekiyor. Ama en azından yüzeye çağırabildiğin geçmiş anların gerçek bir temsilini gösteriyor." Dudaklarım yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yanlış yere koyduğum bir nesneyi ya da başka bir şeyi nerede bıraktığımı öğrenmek için kullandığım birkaç kez olduğunu itiraf etmeliyim."

Talia gülüyor. Bu çok güzel bir ses, mücadele ettiği her şeyin ağırlığı gözlerini gölgeleyerek tekrar üzerine çöktüğünde çok çabuk bitti. Kendini bana daha da yaklaştırıyor.

"Ruh ikizi bağlantıya karşı bariyeriniz dayanıyor mu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Çoğunlukla. Odaklanmalı ve onu güçlendirmeye devam etmeliyim. Arada bir dikkatim dağılırsa, ufak tefek şeyler sızıyor. Benimle konuşmaya çalışıyor."

Ona sarıldım ve alnından öptüm. "Onu dinlemek zorunda değilsin. Bu bağ ona senden ilgi talep etme hakkını vermez."

Bu sadece onun için ondan talepte bulunmanın çok daha kolay olduğu anlamına geliyor. Unseelie baş lordunu savuşturmak için harcadığı çabanın bedeli, sesindeki yorgunluktan, kendini dik ve güçlü tutmakta ısrar etmek yerine kucağıma gömülme şeklinden anlaşılıyor.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Onu bundan daha iyi koruyabilmeliydim. Ama yapabileceğim en iyi şey, bu görevi yerine getirirken onun yanında kalmak. Umarım bundan faydalı bir şey çıkar.

Araba yavaşlıyor. Neredeyse vardık. Başımı kaldırıyorum ve Whitt'in bakışlarını yakalıyorum. Bana yüzünü buruşturmaya yakın çarpık bir gülümseme sunuyor. Eldris, bir insandan ziyade bir fae cilveleşmesinin çocuğu olarak ona daha yumuşak davranmış olabilir, ama en büyük kardeşim babamızın zalim alışkanlıklarını küçümsediğini asla bir sır haline getirmedi. Her ne kadar farklı olsak da, bu tek konuda birleştığımızı bilmenin güven verici bir yanı var.

Sylas'ın gelmek için ısrar etmesi muhtemelen iyi bir şey. Eldris sadece ikimizin önünde Talia'yla ilgili iğneleyici bir söz sarf etseydi, Whitt'in sözleri ve benim pençelerim tarafından eşit derecede kırbaçlanabilirdi.

Araba durduğunda Sylas planladığımız gibi tek başına atlıyor. Bir kolumu Talia'ya dolayarak banklardan birine uzanıyorum ve lordumun kaleye doğru adım atışını izliyorum.

Eldris'in Sylas'a miras kalan bitki yaşamına olan büyülu yakınlığına sadık kalınarak, devasa yapı iç içe geçmiş sarmaşıklardan inşa edilmiş. Buraya son gelişimden bu yana geçen sürede, yeşilden kahverengiye koyulaştılar ve yaşla birlikte kenarları birbirine karıştı.

Yaşlandıkça bu yerle ilgili değişen tek şey onlar değil. Sylas'ı karşılamak için yürüyen adam hatırladığımdan daha gri ve yıpranmış, Sylas'ın da miras aldığı koyu mor-kahverengi saçları şakaklarına ve kısa sakalına doğru kırışmış, gözlerinin kenarlarında yeni kaz ayakları oluşmuş. Eldris her zamanki gibi gülümsüyor, geniş ama ince, sanki kimseye dişlerini gösterecek kadar güvenmiyormuş gibi.

Sylas'a sunduğu gülümseme, Talia'ya bahsettiğim gururun ışıltısıyla gözlerine ulaşıyor. "Oğlum, artık Baş Lord Sylas. Keşke taç giyme törenine gelebilseydim, biliyorsun burada benim gözetimime ihtiyaç duyan çok fazla şey vardı. Mümkün olan en kısa sürede tebriklerimi sunmak için sana gelmeyi ayarlardım."

Hepimiz biliyoruz ki "elimden geldiğince çabuk" asla demek değildir. Yaşadığım süre boyunca Lord Eldris'in bölgesini terk ettiğinden emin değilim. Bir zorbanın yumruğuyla yönetiyor - ve bir zorbanın korkusuyla, sürüsüne başparmağının altından nefes alabilecekleri bir alan verirse nasıl isyan edeceklerini düşünüyor. Whitt ve Sylas'ın anlattıklarından anladığım kadarıyla, bu paranoya ruh ikizi eşinin ayrılışının ardından zalimliği gibi daha da artmış.

Küçükken insanların, Sylas'ın annesi yanındayken Eldris'in öfkesinin ne kadar yumuşak olduğundan bahsettiklerini duyduğumda, bu beni anneme gittiği için kızdırmıştı. Şimdi, bir yetişkinin bakış açısıyla ve

Daha hafif bir zulmün yine de pek mutluluk vermeyeceğini anladığım için onu suçlayamam. Ne de olsa biz de elimizden geldiğince çabuk ayrıldık.

"Bu tebrikleri şimdi aldığıma sevindim," diyor Sylas eşit bir şekilde. "Ne yazık ki bu konu, tam bir ziyaretin tadını çıkarmamız için çok acil. Bulutlu Geçmiş Havuzu'na gitmek için izniniz var mı?"

Eldris, Sylas'ın yeni konumuna borçlu olduğu ekstra saygıyı biraz geç de olsa hatırlayarak küçük bir selam verir. "Elbette. Bir baş lordu ya da oğlumu inkar edemem."

En azından o çocuk değil. Bakışları arabanın üzerinde kayıyor, Whitt'i yayının yanındaki dikkatsiz pozuyla, beni bankta ve Talia'yı yanımda görüyor. Gözlerinde farklı bir parıltı yanıyor, açgözlülüğe daha yakın bir parıltı. "Tedavinin insanı bu mu?" diye soruyor, yanımdakilerden herhangi birinin onu onaylamayı hak ettiğine dair bir işaret vermeden.

Talia'nın duruşu sertleşiyor. İçimden babamın görüntüsü karşısında irkiliyor olsam da otomatik olarak tepki veriyorum. Ayağa kalkıyorum ve onu babamın görüşünden tamamen korumak için önüne geçiyorum. Parmaklarım arabanın kenarlarına kıvrılıyor ve onu sıkıca kavıyor. Pençelerimi tahtaya geçirmeye ramak kalmıştı.

Bana istediği kadar baksın. Diğer dürtülerimi kontrol altında tutabilirim, ama onu kötü niyetli bakışlarına maruz bırakmasına izin vermeyeceğim.

Sylas'ın sesi daha da sertleşiyor. "Öyle ve o da buradaki işimizin bir parçası. Sizden ayrılıyor. Sanırım rahatsız edilmeyeceğimize güvenilebiliriz?"

Eldris bana kaşlarını çatıyor ve ben de kıpırdamadan durup ona ters ters bakıyorum. Bir süre sonra bakışlarını tekrar Sylas'a çeviriyor. Eğer gerçekten değer verdiği oğluyla ve onun sahip olduğu tüm otoriteyle karşı karşıya olmasaydı bana söylemek isteyebileceği birkaç şeyi ısırdığını hissediyorum.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyor, resmi ses tonuna sadece bir parça sıkıntı sızıyor. "Gölet size ait olacak."

Geri çekiliyor ve Sylas arabaya dönüyor. Araç ilerleyene ve Eldris aceleyle şatosuna geri dönene kadar olduğum yerde, Talia'nın önünde, tentenin kenarında duruyorum.

Bu, geldiğimiz küçük bir zorluk. Önümüzde üstesinden gelmemiz gereken ölçmek istediğimden çok daha fazlası var.

Talia

Sylas arabamızı bu büyülü havuza doğru yönlendirirken, sevgilimin babasıyla ilgili kısa gözlemlerim zihnimde tekrar canlanıyor. Etrafında gereğinden zaman geçirmek istemeyeceğimi bilecek kadar onun hakkında bir şeyler duymuştum, bu yüzden hazırlıklı olmalıydım, ama bu kısa karşılaşma yüzünden hâlâ tüylerim diken diken. Sylas'la gerçek bir baba sıcaklığından eser kalmayacak şekilde konuşması, diğer iki oğlunu tam önünde durdukları halde görmezden gelmesi ve bakışları üzerimdeyken yüz ifadesindeki soğuk hesaplama...

İçimden bir ürperti geçiyor. August tekrar yanıma oturdu ve kolunu sırtıma doladı. Ağzının gerginliği bu etkileşimden onun da benim kadar zevk almadığını gösteriyor.

Whitt vagonun duvarına yaslanıp yüzünü rüzgâra dönerek güneşten öpülmüş kahverengi saçlarını karıştırıyor. "Görünüşe göre bir baş lorda babalık yapmanın keyfi, babacan pisliği takıntılarından bir an bile uzaklaştıramamış. O bok yığınıyla daha fazla uğraşmamız gerekmeden önce bir yüzyıl kadar daha yaşayalım."

Sylas ona alaycı bir bakış atıyor ama Whitt'in yorumuna itiraz etmiyor. Bana az önce gördüğüm adama kötü bir baba diyemeyeceğini söylemişti ama babalarının yönetim şekliyle ilgili pek çok şeyden nefret ettiğini biliyorum.

Yine de hepsi konuşmayı soğukkanlılıkla idare etti, hiçbiri seviyesine inip aşağıladığını göstermedi.

Dönüş. Lord Eldris onlara babalık etmiş ve yetiştirilmelerinde parmağı olmuş olabilir ama ondan öğrenebilecekleri her şeyin çok ötesine geçtikleri açık. Onların gücünü düşünerek August'un elini sıkmak için uzanıyorum. O adamın annesine yaptıklarından sonra, bu toplantı hepsi için en zoru olmalı.

Sylas, Whitt'e "Tipik yöntemlerinizle gizlice bir haber yayabilirsiniz," diyor. "Onun zulmü altında kalmak istemeyen herkesin Kalpaklı Ocak'ta hoş karşılanacağını bilmesini sağla."

Whitt hafif bir gülümsemeyle başını eğiyor. "Onun haberi olmadan haberin yayılmasını sağlayacağım."

Sanırım şu anki sürü akrabalarımız çoğunlukla Sylas ve kardeşleri Hearthshire'ı kurduklarında onlarla birlikte ayrılan fae'ler olmalı. Diğerleri Lord Eldris'in yaklaşımından sadakatlerini değiştirecek kadar hoşlanmamış olmalılar, ama belki birkaçı o zamandan beri fikirlerini değiştirmişlerdir. Sürümüz bir baş lorda göre çok küçük olmalı. Adamlar sürgün edildikten sonra sayılarının azaldığını söylediler ve Ambrose gibi baş lordların emrinde kaç kişi olduğunu gördüm.

Sylas arabayı yeniden hızlandırıyor ve ben başımı August'un omzuna yaslıyorum. Rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor ve güçlü bir sesin bir parçası içimde bir araya getirdiğim ışık kütesini kırıyor.

-Beni dinlemek zorundasın. Biz sadece-

Nabzım hıçkırıyor. Gözlerimi kapatarak, parlayan hissi daha fazla içime çekiyorum. İçimden geçmeye çalışan tüm izleri ve içimdeki deliği kapatmasına izin veriyorum.

Işık kalın, katı bir şey, güneş gibi parlayan bir duvar gibi hissedene kadar o yere odaklanıyorum. Ancak gözlerimi açtığımda alnımda biriken terin tenimi serinlettiğini hissediyorum.

August kolumu ovuyor. "Yine sana ulaşmaya mı çalıştı?"

O anda kelimelerle ifade edemeyecek kadar bitkin bir halde başımı sallıyorum ve sevgilimin yanına sokuluyorum. Bu bağla daha ne kadar mücadele etmem gerekecek?

Tamamen düşmeden önce daha ne kadar savaşabilirim?

August araba yavaşlayana kadar beni sıkıca tutuyor. Güneş ışınları vurduğunda parıltıyan deniz yeşili ot tutamlarıyla bezeli pembemsi kayalık bir araziye girdik. Yağmur yağmamış olmasına rağmen havada sanki az önce bir fırtına geçmiş gibi hafif bir ozon kokusu var.

Havuz tam önümüzde uzanıyor, parlak bir taş bankla çevrili oval bir su. Havuzun yüzeyi o kadar pürüzsüz ki elimi daldırabileceğim bir şeyden çok gökyüzünü yansıtan bir aynaya benziyor.

Ben onu izlerken, bir esinti yansımayı dalgalandırarak üzerinden geçiyor. Birkaç dakika sonra su tekrar durgunlaşıyor. O kadar ürkütücü ki, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Oraya doğru yürüyoruz, botlarımız sert zeminde gümbürdüyor. Syllas bana ovalin en dar noktasına, tam suyun kenarına oturmamı işaret ediyor.

"Her insan yalnızca kendi geçmişi görebilir ve havuz da yalnızca sizin istediğiniz şeyi, bunu en iyi nasıl yorumlayabiliyorsa öyle gösterecektir" diyor. "Bakmanız ve ne gözlemlediğinizi bize söylemeniz gerekecek."

Yavaşça nefes alıyorum, ellerimi altımdaki mermer benzeri yüzeye dayıyorum. "Ve fae'lerle ilgili herhangi bir şey sormalıyım - farkına varmadan büyüden etkilenmiş olabileceğim herhangi bir yol var mı?"

"Aynen öyle. Ama içgüdülerine kulak ver. Hayatını hepimizden çok daha iyi biliyorsun. Yeni taleplerde bulunmaya devam edersen havuzun sana göstereceği şeylerin sınırı yok, bu yüzden acele etme ve aklına gelen her şeyi dene."

"Pekâlâ." Bacak bacak üstüne atarak, dizlerim havuzun üzerine çıkana kadar biraz daha yaklaşıyorum. Sonra eğilip hareketsiz suya bakıyorum.

Yüzüm bana bakıyor, her zamankinden daha solgun ve gözlerimin altında koyu lekeler var. Dün gece pek uyuyamadım, her bir ya da iki saatte bir ışık bariyerimin çöktüğüne dair korkularla sarsılarak uyandım ve tekrar rahatlamaya başlayamadan onu yeniden inşa ettim. August'un aylar önce sihir ve meyve bazlı boya karışımıyla bana verdiği koyu pembe saçları görmemek bile moralimi yükseltiyor. Nereden başlayacağıma karar verirken birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Neden en başa dönmüyoruz? Bilge, lanetle olan bağlantımın ailemden geçen bir şey olduğunu söyledi. Ben doğduğumda, hatırlamayacağım kadar küçükken bunun belirtileri var mıydı?

"Bana ilk doğduğum zamanı göster," diyorum suya.

Havuzun yüzeyinde bir parıltı süzülüyor ve yansımam karanlığa karışıyor. Ama başka hiçbir görüntü ortaya çıkmıyor. Sadece dümdüz karanlığa bakıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana hiçbir şey göstermiyor. Sadece karardı."

Sylas mırıldanıyor, suyun bana ne sunduğunu göremeyeceğini söylemesine rağmen yanımdan havuza bakıyor. "Belki de ifadenizi tam olarak ne zaman 'doğmuş' sayılacağınız anlamında biraz fazla abartılı buluyorsunuz?"

Nuldar'ın sözleri aklıma geldi. *Karanlıkta başladı. Sonra ışığa çıktı.* Havuz da aynı şekilde kalın kafalı mı?

"Annemin beni bebekken kucağına aldığını göster," diyorum ve hemen ekliyorum, "bir aylıktan daha küçükken. Hava aydınlıkken." Umarım bu konuyu yeterince daraltmıştır.

Karanlık geri çekiliyor. Annem gözlerimin önünde bir o yana bir bu yana, ileri geri dairesel hareketlerle sallanıyor. Görüş alanımın ötesindeki bir pencereden solgun güneş ışığı üzerine dökülüyor. Kollarındaki sıkıca sarılmış battaniyeden, kahverengi saçları dağılmış yuvarlak bir baş çıkıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bu benim. Annemin yanındaki benim. Sadece profilini görebiliyorum ve anılarımdakinden daha genç ama o zamandan bu yana geçen onca yıl içinde nasıl görüldüğünü neredeyse unutmaya başlamıştım. Onun bu görüntüsü ailemle yaşadığım pek çok anı şaşırtıcı bir netliğe kavuşturuyor.

Yorgun görünüyor, siyah saçları dağılmış ve göz kapakları sarkmış, ama benim bebek halime gülümsüyor. Yüzünde kalbimi burkan neşeli bir parıltı var. Kendimi sertçe göz kırparken buluyorum.

Bana yöneltmiş o gülümsemeyi görmeyeli, annemin yumuşak kahkahasını ya da dilinin tıslamasını duymayalı neredeyse on yıl oldu. Sanki bir şekilde onun kucağına düşecekmişim gibi kendimi suya atmak için çılgınca bir istek duyuyorum.

Ama gerçekte orada değil. Hiçbir yerde değil. Aerik ve ekibi babam ve Jamie ile birlikte onu parçalara ayırdı.

Ellerim havuzun kayalık kenarını sıkıyor.

"Şimdi bir şey görüyor ?" Sylas nazikçe sorar.

Haklısın. Buraya bir sebepten dolayı geldim, kaybettiklerimi anmak için değil. Duygu yoğunluğumu bastırıyorum ve görüntüyü elimden geldiğince iyi inceliyorum. Sesim düzgün çıkmayı başarıyor. "Evet. Annem, bana sarılıyor. Sanırım uyumam için beni sallıyordu. Bunu yapmanın tuhaf bir yolu vardı - bana ilk birkaç hafta çok ağladığımı, kolik olduğumdan korktuğunu, ama her türlü şeyi denediğini ve sonunda beni sakinleştiren bu özel hareketi bulduğunu söyledi."

Hatırladıkça dudaklarım seğiriyor. Büyüdüğümde ne zaman çok fazla şikayet etmeye başlasam, beni kucağına alıp bir güzel gerektiğiyle ilgili şaka yapardı. *Eğer iki haftalıkken işe yaradıysa, eminim şimdi de işe yarayacaktır.* İtiraz ederken ya da gülerken çoğu zaman mızımızlandığım şeyi unutturdum.

August yakınlarda bir yere çöktü. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Sylas'ın çenesi sanki daha fazla zorlamaktan çekiniyormuş gibi sıkılıyor ama yine de devam ediyor. "Fark ettiğin olağandışı bir şey var mı?"

Duygularımı sıkı sıkıya tutarak görüntüye olabildiğince dikkatle bakıyorum. Annemin ve benim etrafımdaki odanın sadece puslu izlenimlerini çıkarabiliyorum, ama sıradan bir çocuk yatak odasına benziyor. Onunla ya da benimle ilgili hiçbir şey bana tuhaf gelmiyor. "Hayır."

Whitt'in arkamdan geldiğini görmekten daha fazlasını hissediyorum. "Bahsettiğin gibi ağladığın zamanlardan birini sana göstermesini iste."

Bunda bir tuhaflık olduğunu mu düşünüyor? Bakışlarımı suya sabıtlıyorum ve anneme sonsuza dek orada olduğu gibi bakmaya devam etme isteğimi bir kenara bırakıyorum. "Bana annemle birlikte bebekken ağladığım zamanı göster."

Görüntü dalgalanıyor ve bir diğerine karışıyor. Annem beni bebek arabasına bindirmiş, aceleyle eve sokuyor. Havuzdan ses çıkmıyor ama bebek yüzümün pütürlü halinden ve ağzımın şeklinden içimden feryat ettiğim belli oluyor. Annem kayışları çözmeye çabalarken dudaklarından susturucu bir ses çıkıyor.

Sahne hâlâ büyülü ya da başka türlü tuhaf bir şey yok. Sylas'ın sorusunu beklerken başımı sallıyorum.

Görüş alanımın kenarında Whitt'e doğru bakıyor. Casusluk ustası tatmin olmuş olmalı çünkü Sylas bir sonraki talimatı veriyor. "Bundan sonra hayatındaki Fae etkisini sormaya odaklan derim."

Kulağa mantıklı geliyor. Bir süre daha annemin bebeğimi kucağına alışını izliyorum, onun seçebildiğim her ayrıntısını özömsüyorum ve sonra onu göndermek için kelimeleri zorluyorum. "Fae'lerden ilk kez ne zaman etkilendiğimi göster bana."

Bir önceki sahne, ilk isteğimin getirdiği aynı karanlığın içinde yutuldu. Birkaç saniye bekliyorum ama karanlık değişmiyor. "Yine bir şey yok," diyorum. "Sanırım ilk etkilendiğim zaman ben daha doğmadan önceydi. Um, bana doğduktan sonra fae tarafından ilk kez etkilendiğim zamanı göster."

Sadece daha fazla karanlık, havuz boyunca uzanıyor. Alnımı ördüm. "Hâlâ bir şey yok. Belki de bu, o kelimeyi nasıl yorumluyorsa, doğrudan etkilenmediğim anlamına geliyordur?"

Whitt sinirli bir ses çıkarır. "Bu bilge bilgiler ve büyülü yerler çok kullanışlı. Bir fae'yi ilk *gördüğünüz* zaman gibi ifade etmeyi deneyin, böylece bir görsel olması gerektiğini bilelim."

Suya en iyi bakışımı atıyorum. Uslu *durmaya başlasan iyi olur*. "Bana ilk ne zaman bir Fae gördüğümü göster."

Karanlık, birkaç ağacın arasında koşarken kıkırdayan küçük bir kızın loş ışıklı sahnesine parçalanır - tam da gölgelerin arasından büyük, kürklü bir şekil sıçradığı sırada.

Kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Boğuluyorum, nefesim ciğerlerimin daralmasıyla bir törpüye dönüşüyor. Buz gibi panik göğsümü kavriyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama artık çok geç. Alaca kürklü canavarın çenesini 12 yaşındaki benliğimin omzuna batırışını izledim, bugün hâlâ tenimde yara izleri var, ağzımın bükülüştüğündeki çılgılığı gördüm ve sekiz yaşındaki kardeşimin iri cüssesini, ona doğru ilerleyen başka bir canavar kurtla birlikte yakaladım.

"Talial" August, sesinde çınlayan bir alarmla, "Talial," diyor.

Destek veren eline karşı sallanıyorum. Nefesim hâlâ soluk soluğa dışarı sızıyor. Onun dokunuşuna daha fazla bastırıyorum ve avuç içlerimi pürüzsüz taşa çarpıyorum, dikkatimin her parçasını bu katı yüzeyler üzerinde eğitiyorum.

Gerçek olan bu. Şimdi olan bu. Gerisi, gerisi bitti. Her şey bitti.

Omzumdaki yaralar sızlayacak kadar canlı bir şekilde aklımdan geçiyor.

Diğer eller sırtıma, başıma dayanıyor. Syllas'ın kararlı baritonu panik sisini yırtıyor. "Burada seninleyiz, Talial. Kimse sana zarar veremez. Her ne gördüysen, bir daha olmayacak."

Daha derin bir nefes almayı başarıyorum. Görüntüler geri çekiliyor ama tamamen kaybolmuyor.

Ve sonra içlerinden başka bir ses yükselir. *Talial? Ne oldu? İyial misiniz? Lütfen, eğer benimle konuşursan-*

Unseelie'nin baş lordu -benim telaşımla, bağlantımızı engelleyen ışık duvarları sarsıldı. Sıkıntımın ne kadarını hissetti? Hatta eğer

yarısını-

Bu yabancının, sevgililerimin ve sürümün bu düşmanının beni bu kadar çok görmesini istemiyorum. Vücudum içten dışa doğru geri tepiyor.

Hayır! Ona içimden bağıyorum ve toplayabildiğim her ışık parçacığının gövdemde şişerek onu engellediğini hayal ediyorum.

Bu bittiğinde, gözlerimi açıyorum ve bir yudum hava daha çekiyorum. Artık sallanmıyorum, sadece titriyorum. Bunun ne kadarının havuzun bana gösterdiği sahnenin ardından, ne kadarının da iç duvarımı yeniden inşa etmek için harcadığım çabadan kaynaklandığını bilemiyorum.

Sonra yeni bir gerçek beni yakalıyor ve düşünmeden konuşmama neden olacak kadar sert vuruyor. "O benim adımlı biliyor."

Sylas parmaklarını şakağımda gezdiriyor. "Kim? Ne gördün?" "Değil- Havuzda işe yarar bir şey yoktu." Kaba bir şekilde suya doğru bir hareket yaptı. "Aerik'in bana saldırdığı geceydi, tıpkı hatırladığım gibi, unuttuğum bir şey yok. Özür dilerim. Bunu görebileceğimi fark etmeliydim - bununla daha iyi başa çıkabilmeliydim -"

Whitt saçlarımı şefkatle çekiştirirken parmak eklemleri enseme sıyrıyor ve özümlü kesiyor. "Bu kadar kudretli olmana gerek yok Talia. Buradaki hiç kimse seni içinde taşıdığın yara izleri için bizim dışarıdakileri suçladığımızdan daha fazla suçlamayacak."

Tıpkı omzumdaki izlerin asla kaybolmayacağı gibi, o korkunç geceyi paniğe asla hatırlayamayacak mıyım? Bu düşünce midemi bulandırıyor ama Sylas'ın sorusuna henüz cevap vermedim.

Fae lorduna bakıyorum. "Paniklediğimde, ruh ikizi bağlantımın üzerine koyduğum bariyer zayıfladı. Sanırım Unseelie baş lordu bunun bir kısmını hissetti. Ve benimle tekrar konuşmaya çalıştı, adımlı kullandı."

Sylas'ın yüzünde hiçbir endişe belirtisi yok. Sadece elini yanağımı okşamak için indiriyor. "Bu şaşırtıcı değil. Kalp'te neler olduğunu ilk tespit ettiğimizde duymadıysa bile şimdi duymuş olabilir. Bu kadar basit bir şeyi ondan uzun süre saklamayı bekleyemezsin."

Haklısın. Çünkü fae adamları geçmiş hayatımı mahvetti ve şimdi bir başkası şu anki varlığımı ele geçirmeye çalışıyor. Boğazım tekrar sıkılıyor.

Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarıma sarılıyorum. "Eğer Aerik'in saldırısı ilk kez bir fae gördüğüm zamansa, başka ne isteyebilirim ki?" Ya her şey ters giderse?

Büyük büyükbabama ve onun sahip olduğu Fae mirasına geri mi döneceğim?

Whitt'in eli omurgamda sabit duruyor. "Sanırım onu yeterince zorladık, değil mi?"

Sylas duraklar. "Madem buraya kadar geldik, aklımıza gelen her şeyi denemeliyiz."

"Başka ne var ki? Onu zaten hayatının en kötü anını yeniden yaşamaya zorladık." Whitt eğilip başımın arkasına bir öpücük konduruyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için uzandım. Sesinde, kısa bir süre önce hayatının en kötü anını yaşamış olabileceğini hatırlatan bir çığlık vardı.

O zaman onu savundum, şimdi de o beni korumaya çalışıyor.

"Sorun değil," diyorum sessizce. "Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Sadece bu sefer daha hazırlıklı olacağım - eğer saldırıya geri dönecekmişim gibi görünürse, başka tarafa bakacağım."

Casus şefi yumuşak bir hırıltı çıkarır. "Peki. Yapman gerekeni yap. Ama aklıma daha iyi çalışabilecek bir şey geldi." August canlandı. "Neymiş o?"

Whitt bir an sessiz kalır. "Kolay ya da eğlenceli olmayacak. Ama hiç yaşanmamış olmasını sağlayabilirsek bunun *neden olduğu* önemli değil. Ruhla örülmüş bir bağı koparabilecek birini tanıyor olabilirim."

Whitt

Nemin havayı çorbaya çevirecek kadar yoğunlaştığı noktaya neredeyse vardığımızı biliyorum. Saçakların bu bölümü bir bataklık ve Sisler'in en dış kenarlarına yaklaştıkça, arabamızın altındaki sümüksü su yerden yukarı sızarak yukarıdaki boşluğu doyuruyor. Küf ve yosun gibi burnumu kırıştıran bir koku taşıyor.

Kaleye döndüğümde bir değil birkaç duşa ihtiyacım olacak.

Talia sürüklenen sisin içine bakar. Narin bedeninde gizleyemediği bir ürperti dolaşıyor. "Buralarda bir yerde hapisane mi var?"

"Hapisane değil." Kamburlaşmış, yarı batık ağaçları ve köpüren su parçalarını tarıyorum. "O tek başına bir mahkûm. Rahatsız ettiği lordun durumu o kadar ciddiye ki, baş lordlar onu öngörülebilir bir gelecek için tek başına buraya sürmeyi değil, aynı zamanda sözleşmeli köleliğe yerleştirmeyi de kabul ettiler."

"Kulluk ne yapıyor?"

"Sadece bu bataklıkta yaşayan ve özel günler için getirilen, fae'ler arasında çok lezzetli olan balıklar var. Duyduğuma göre, her ay belirli bir kotayı doldurmak için onları avlatıyorlarmış." Yüzümü buruşturuyorum. "Hoş bir iş olmayacak. Nadir bulunan bir lezzet olmalarının bir nedeni var. Bildiğim kadarıyla, hiçbir fae onlarla gerçek isimlerini öğrenecek kadar iyi 'iletişim' kuramadı ve pulları büyüü geri püskürtüyor. Hiç kimse onların keskin dişleriyle karşılaşmaktan hoşlanmaz."

Talia düpedüz ürperir. "Ne zamandır burada sıkışıp kalmış?" "Dört yüzyıla yaklaşıyor. Hâlâ burada olduğundan bile emin değilim. Eğer şanlı liderimizin taç giyme törenindeki ziyafette yer alan dikenli diş filetoları olmasaydı."

En azından makul ölçüde eminim. Onu tam olarak nasıl bulacağımızdan ise daha az eminim. Etrafımızdaki herhangi bir büyüyle yankılanmak üzere tasarlanmış birkaç kelime mırıldanıyorum, çünkü muhtemelen kadın, görevlerinde ona yardımcı olmayacak olsalar bile, bir tür barınak ve diğer kolaylıklar inşa etmek için becerilerini kullanmıştır. Hafif bir sızı beni arabayı yeniden yönlendirmeye itiyor.

Talia pruvadan geri çekilip karşımdaki banka oturuyor. Arabanın tentesini geri çektik, çünkü bulutlu gökyüzünden ve sisten süzülen puslu güneş ışığı gün ortası olmasına rağmen alacakaranlık izlenimi veriyor. Bir an için gözlerini kapatıyor, sanırım iç savunmasına katkıda bulunuyor. Parmaklarım gövdenin kenarını sıkıca kavriyor.

Gözlerini tekrar açtığında, görmek istediğimden çok daha bitkin bir şekilde bana bakıyor. "Ve bu, ruhla örülmüş bir bağı kırmayı başaran tek fae mi?"

"Bildiğim kadarıyla. Bir bağı bozmanın onun suçu olduğunu sadece üçüncü elden duydum. Söz konusu lord ve leydisi eş olarak kaldılar ve ölümlerine kadar her zamanki gibi bağlıymış gibi davrandılar. Baş lordların önüne getirdikleri konu tam olarak gizli tutuldu. Ama biliyorsunuz ki, ağzı sıkı olanlara karşı her zaman tetikte olan pek çok kaynağım var."

"Kaynağınız ne olduğunu söyledi?"

"Birinin ya da bir başkasının aradığımız kadının lorda aşık olduğunu iddia ettiğinden bahsetti. Güya Lord ruh ikizi eşini bulduğunda onu o kadar kıskanmış ki, bu bağı koparacak bir yöntem için canını dişine takmış." Dilimi şaklatıyorum. "Ne kadar derine inmiş olabileceğini ya da hâlâ buna değdiğini düşünüp düşünmediğini hayal bile edemiyorum."

Talia'yı izlerken, ses tonumdaki soğukkanlılığı koruyamıyorum. Onun çektiği acılar gülünecek şeyler değil. Ona yardım etmek için bulduğumuz planlara odaklanarak içimdeki gerginliği uzak tuttum, ancak böyle anlarda, mevcut planın meyve vermesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadığında, tamamen ayarlayamıyorum.

Ellerimi o kuş beyinli baş efendinin boynuna dolamak ve ruhu kalmayana kadar sıkmaktan başka bir şey istemezdim.

bağlı olmak.

Talia bakışlarını öyle dalgın bir şekilde bana diyor ki, tekrar konuşmak için ağzını açtığında kendimi yeni bir felaketle mücadele etmeye hazırlıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ona göz kırpıyorum, bir an için şaşkınlıktan dilim tutuluyor. "*Sana* bu soruyu sorması gereken kişinin ben olduğuma eminim."

Ağzı buruşuyor. "Demek istediğim, bu kadar uzun zaman sonra Isleen'le ilgili tüm o şeylerin gündeme gelmesiyle hâlâ uğraştığını ve Syllas'la aranızın gergin olduğunu biliyorum. Bizim başka sorunlarımız olması, seninkilerin artık önemli olmadığı anlamına gelmez."

Lordumun rahmetli ruh ikizi eşiyile ilişkimden ve onun bu karşılaşmayla ilgili duygularından bahsetmek, tatsız bir şekilde tanıdık gelmeye başlayan bir duygu çatışmasına yol açıyor. Ancak, aynı anda içimi kaplayan hayranlık dolu sevgi seli geri kalanların çoğunu silip süpürmeden önce sadece bir anlığına kalıyor.

Söz söyleme yeteneğimi tamamen kaybetmiş gibiyim. Talia'ya uzanıyorum ve o da hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor, başını omzuma yaslayarak kucığıma kayıyor ve bacaklarını sanki bana sığmak için yaratılmış gibi kucığıma sıkıştırıyor. Ona sarılırken, başımı eğerek onun ekşi tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Bu inanılmaz kadın. Hiçbirimizin onu koruyamayacağı bir felaketle boğuşurken *benim için* endişeleniyor. Bana beni sevdiğini ilk söylediğinde yaşadığım şok sarsıntısı şimdi çok saçma geliyor. Bu sevgi, kolunu göğsüme dolamasından çeneme kondurduğu öpücüğe kadar her hareketiyle ondan yayılıyor.

Ona asla göstermek istemediğim kısımlar da dahil olmak üzere kim olduğumun her parçasını gördü ve ben bile kendim için ayakta durmazken o benim yanımda durdu.

Büyük bir parçam hala onun bana gösterdiği şefkatin yakınına hak ettiğime ya da Syllas'ın eşiyile girdiğim uyuşturuculu randevunun benim değil, sadece Isleen'in suçu olduğuna - herhangi bir mantıklı varlığın merhametle karşılık vereceğinin ötesinde bir şekilde berbat etmediğime ikna olmaktan çok uzak. Suçluluk duygusunu o kadar uzun zamandır taşıyorum ki, kökleri içimde büyüdü ve onları söküp atmak her türlü başka rahatsız edici acıyı ortaya çıkardı.

Ama ben hala buradayım. Syllas tüm hikayeyi duyduktan sonra beni kovmayı ya da parçalamayı uygun görmedi ve muhtemelen hayatımdaki en mantıklı fae o.

Tanıdık. Daha iyi bilmesem, kudretli insanımızın beni kurtarmayı da içeren bir büyü yaptığını söylemeye meyilli olurdum. Onu bana karşı tutmanın bir çeşit büyüğü olduğunu inkar edemem.

Aşka hiç bu kadar önem vermemiştim. Benimle kurdukları ilişki sayesinde Syllas'ın sarayında değerli bir konum elde etmeyi uman baştan çıkarıcıların ilk birkaç turundan sonra, bu olasılığı hayatıma dahil olmayacak bir şey olarak reddettim ve bu kararımın dolaylı acı çektiğimi söyleyemem. Ama şimdi...

İçimin derinliklerindeki bir kaynaktan gelen bu durmak bilmeyen sevgi ve arzu fişkırmasına başka ne ad verebilirdim ki? Sefil bir kuzgunun onun üzerinde herhangi bir hak iddia edebileceği düşüncesi kurdumu yüzeye çıkarıyor.

Talia'nın bizim eşimiz, *benim* eşim olması gerekiyordu; onlarca yıl daha benim ve kardeşlerimin yanında duracaktı. Daha da uzun, eğer bu dünyanın sunabileceği sihirle bir söz hakkım olursa.

Öyle olmasa bile, muhtemelen damarlarında buz dolaşan canı bir kötü adam tarafından içten dışa ikiye bölünmekten çok daha iyisini hak ediyor.

Ama Talia şu anda bunların hiçbirini düşünmüyor. Hâlâ benim için endişeleniyor. Parmaklarıyla boynumun yan tarafını okşuyor ve etrafımızı saran yapışkan nemden çok daha hoş bir sıcaklık uyandırıyor. "Bana cevap vermedin. İyi misin?"

O inanılmaz ve aynı zamanda inanılmaz derecede inatçı. Sert bir ses çıkardım ve şakağını öpmek için dudaklarımı indirdim. "Sanırım 'iyi'ye ulaşmak biraz zaman alacak, ama en azından artık o sırlar açığa çıktığına göre oraya düzgün bir şekilde ulaşabilirim. Ben hala-" Bu konuda konuşmak bile çatışan duyguları canlandırıyor. "Henüz tam olarak kabullenemediğim pek çok pişmanlığım var ve Syllas'ı, beni en büyük teorik suçumdan aklasa bile ondan bu kadar çok şey sakladığım için ihanete uğramış hissettiği için suçlayamam."

Talia bana sokuluyor. "Bunu uzun süre sana karşı kullanacağını sanmıyorum. Bu konuyu nasıl açacağını bilememen anlaşılabilir bir durum."

"Sanırım. Ama aynı zamanda... biraz tuhaf bir şekilde, *ona* biraz kızgın olduğumu fark ettim. Bu tam olarak adil değil, çünkü Isleen'in sadakatsizliğine karışmış olabileceğim fikri onun için o kadar inanılmazdı ki bunu hiç düşünmedi, ama başlangıçta onun ihanetiyle uğraşmış olsaydı, her şey çok daha erken ortaya çıkabilirdi."

"Bence o da bu konuda kendine oldukça kızgın."

"Evet. Şey. Ve dediğim gibi, bu pek adil değil. Ama bu duygu diğer her şeyle birlikte var. Sanırım aramızdaki bu bölünmenin kırık kenarları düzelene ve tekrar daha kolay bir şekilde bir araya gelene kadar ilerlemeye ve birlikte çalışmaya devam etmemiz gerekiyor." Durup düşünüyorum. "Bunun ne kadar süreceğini tam olarak bilmiyorum ama uzun bir zamanımız var. Bunu başaracağımıza inanıyorum."

"Güzel." Talia yanağıma bir öpücük daha konduruyor ve sonra başını çevirip bataklığa bakıyor.

İkimiz de aynı anda ışığı fark ediyoruz, vücudunun gerilmesinden anlayabiliyorum. Sis'in içinde sadece kırmızımsı bir parıltı ama etrafımızdaki manzaranın doğal bir parçası değil. Fae mahkûmumuzu bulduk.

Talia ayağa kalkabilmem için benden uzaklaşıyor. Elimle bir hareket yaparak arabanın yolunu ayarlayarak pruvaya doğru yürüyorum. Rahat bir duruş sergiliyorum ama omurgam kaskatı kesilmiş.

Burada bulacağımız şeyin güzel olmasını beklemiyorum. Talia o inatçı ruhuyla bana eşlik etmekte ısrar etmeseydi bu yolculuğa tek başıma çıkacaktım. *Bunu benim iyiliğim için yapıyorsun*, dedi. *Ben de orada olmalıyım.*

Sis incelendiğinde, çamurlu zeminde, çürümeye yüz tutmuş sazlardan örülmüş bir kulübenin bulunduğu sert bir alan ortaya çıkıyor. Kırmızımsı ışık, kapının yanındaki taşlardan oluşan bir halkada titreyen büyülü bir ateş. Arabayı durması için hareket ettirdiğimde, barakadan hırçın adımlarla ve elinde tuttuğu mızrakla bir figür çıkıyor.

Beklediğimden de kötü. Bu bataklıkta dört asır kimseye iyi gelmez ve kadını her türlü şekilde cezalandırdığı açık. Delici dişlerin derin, kızgın izleri uzuvlarını, hatta çenesini ve yanaklarını işaretliyor. Saçlarının dağınık telleri arasında kulaklarından biri tamamen yok ve üç parmağı ile burnunun yarısından fazlasını da kaybetmiş.

Ama belki de en kötüsü, evine yayılıyor gibi görünen aynı çürümenin ona da bulaşmış olması. Çıplak kollarına, baldırlarına, boynuna ve yüzüne yara izlerinin yanı sıra koyu kahverengimsi yeşil oyuklar sızıyor, sanki bataklık tersi kadar onu da evi haline getirmiş gibi. İçim ürperiyor.

Kadın mızrağını kaldırır ve hırlar. "Her zamanki gibi değilsin ve doğru zaman değil. Burada ne arıyorsun?"

Barış işareti olarak ellerimi kaldırdım. "Buraya herhangi bir talepte bulunmak ya da size sorun çıkarmak için gelmedim. Sadece sormak istediğim birkaç soru var.

Ve zamanınızı telafi etmek için size hediyeler getirdim."

Tehditkâr görünmemek için dikkatle eğiliyor ve bizimkilerden bazılarının nereye gideceğini bilmeden bir araya getirdiği büyük sepeti kaldırıyorum. Kadının kan çanağına dönmüş gözleri peynir bloğunun, taze pişmiş hamur işlerinin, pırıl pırıl parlayan mirrornutların ve alaca-elma şarabı şişesinin üzerinde geziniyor.

Yakaladığı balıklar parası olan fae'ler için ne kadar lezzetliyse, getirdiğim sıradan yiyecekler de onun için bir hazine olacak. Yaklaşık dört yüz yıldır beslenmesinde suda yaşayan canlılar ve bataklık bitkilerinden başka bir şey olmayacak.

Benekli dudaklarını yalayarak dişlerini gösteriyor. Sonra mızrağı bir silahtan ziyade bir asa gibi tutacak şekilde çeviriyor, parmaklarını mızrağın etrafında kenetliyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Bakışları beni geçip hâlâ bankta çömelmiş olan Talia'ya kayıyor.

Dikkatini tekrar bana çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum. Bu işi çabucak bitirsek iyi olur. "Cezalandırıldığın suçun, ruhla örülmüş bir bağın koparılmasını içerdiğini duydum. Bu doğru mu?"

Duruşundaki sertleşme öyle olduğunu gösteriyor, ama dudakları da düzleşiyor.

Bana ters ters bakıyor. "Suçum hakkında konuşmamalıyım."

İtirazını geri çeviriyorum. "Sana bundan daha kötü ne yapabilirler ki? Ayrıca, baş lordlardan birinin isteği üzerine, onun kadrolu seçilmişisi olarak geldim." Cebimden, sadece Kalp'e en yakın bağa sahip olanların erişebileceği bir güçle parıldayan bir simge çıkarıyorum.

Kadın birkaç saniye boyunca onu inceler. Omuzları çöktü. Önce sepete, sonra da yüzüme baktı. Sesi öncekinden çok daha az tiz çıkıyor. "Pekâlâ. Tamam. Ne olmuş ona?"

"Eğer bir baş lord talep ederse, bunu tekrar yapıp yapamayacağınızı bilmek istiyorum."

Çenesi gevşiyor. İnce gövdesini sallayarak kendini yeniden toparlıyor. "Efendiniz benden başka bir ruh bağını daha koparmamı mı istiyor?"

"Belki de. Bu biraz da sürece bağlı." Bu kadar belirsiz ve muhtemelen zor bir şeyi bizden birine öğretmeye çalışmasını istemek yerine, büyüü zaten öğrenmiş birinin bunu yapmasının çok daha uygun olacağını varsayıyoruz.

"Şey, sanırım yapabilirim. Gerekli olan her şeyi ya da en azından kendime nasıl hatırlatacağımı hatırladığıma inanıyorum. Burada daha önceki hayatımdan başka düşünecek pek bir şey yoktu." Ağzını ovuşturuyor. "Lordunuza bunun yapılabileceğini söyleyebilirsiniz, ama sonuçları beğenmeyebilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bulduğum tek yöntem -ve denedim de- onu incitmek *istemedim...*" Duraklıyor, bakışları başka yöne kayıyor ve sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Her iki taraf için de çok acı verici. İkisi de... İkisi de bağ kurulduğunda oldukları gibi bütün olarak çıkamazlar. Sanırım her ikisinin de içinde bir şeyler bu bağa giriyor ve sonra da onunla birlikte yanıyor."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. *Bu* ses hiç hoşuma gitmedi. Yine de- "Ya bağ henüz onaylanmadıysa ve tamamlanmadıysa?"

Boğuk bir kahkaha atıyor. "O zaman benim bildiğim büyü hiç işe yaramaz. Kendi etrafında döndürmek için bağın gücünden yararlanıyor... Bağlantı tam olarak oluşmamışsa, uygulamak için yeterli enerjiye sahip olamam. Bu çok yakın bir şey."

"Ah." Kalbim sıkışıyor. El yordamıyla başka bir soru ya da öneri arıyorum ama son cümlesi diğer tüm yolları kapatıyor. Geriye soracak tek şey kalıyor: "Bağlı çiftin varlığından başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Birkaç malzeme var, eminim bir baş lordun ayarlayabileceği şeyler." Yüz ifadesi daha hesapçı bir hal alıyor. "Sana çok fazla şey söylemesem iyi olur, yoksa pazarlık edecek bir şeyim kalmaz, değil mi?"

Haklısın. Sepeti ona verebilmek için arabayı biraz daha yakına yönlendiriyorum. "Teşekkür ederim. Hizmetlerine ihtiyacımız olduğuna karar verirsek geri döneceğim ve eminim ki ihtiyacımız olursa çok daha kapsamlı bir ödül bekleyebilirsiniz."

Sepeti kaptığı gibi kulübesine doğru fırlıyor. Arabayı geri çekip gitmek üzere döndürdüğümde, hediye edilen yiyecekleri dişleyen dişlerin sesleri çelimsiz duvarlara kadar ulaşıyor.

Talia'nın yanına dönmeden önce baraka ve içindeki kişi arkamızda kalana ve araba yoluna devam edene kadar bekliyorum. Dümdüz karşıya bakıyor, gözleri rahatsız edici bir şekilde donuk, elleri kucağında birbirine dolanmış. Bir an için ruhuyla kurduğu bağ sayesinde bir tür imgeleme kapılmış olabileceğini düşünüyorum ama yanına gittiğimde bakışları bana kayıyor.

Sesi kömürleşmiş kâğıt gibi kırılgan çıkıyor. "Bir bağ onaylamak ve tamamlamak ne anlama gelir?"

Tabii ki bunu sormak zorunda. Elimini tekrar saçlarımdan arasından geçiriyorum, midem düğümleniyor. "Sözcükler ve büyüyle bağ onayladığınız ve kabul ettiğiniz kısa bir tören var. Ve sonra eşini kabul edersin

vücudunuzla da. Ancak her ikisi de gerçekleştikten sonra bağlantı tamamlanmış olur."

bir titreme geçiyor. "Bundan daha da mı *güçlü* oluyor?"

Daha önce neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Kolumu omuzlarına hafifçe doluyorum, bu jestin ne kadar zayıf bir teselli olmasından nefret ediyorum. "Sylas hâlâ köreltebiliyordu. Anladığım kadarıyla, bu sana aktarmak *istediğin* düşünce ve izlenimleri daha iyi aktarma kabiliyeti veriyor ve odaklandığında eşinin düşüncelerini daha net hale getiriyor."

Talia yenik bir hareketle başını sallar. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Bütün vücudu kendi üzerine kapanır: başı sarkar, çenesi kenetlenir, omuzları gerilir, dizleri birbirine bastırır. Bir an sonra zaten dışarı dökülecek olan şeyi tutmaya çalışıyor.

Boğazından bir hıçkırık kopar. Ellerini yüzüne kapatıyor ama ani bir gözyaşı seli ellerini aşır yanaklarından ve bileklerinden aşağı akıyor. Nefes nefese kalışı tüm bedenini sarsıyor.

Acısı göğsümü yırtıyor. Onu kucağıma alıp sıkıca sarılıyorum, saçlarını okşuyorum, ağlamasını elimden geldiğince, ki bu hiç de iyi değil, içime çekiyorum. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum ama onun adına kendi gözlerime yaşlar doluyor.

Onu hiç böyle yıkılırken görmemiştim. Aerik'in korkunç kafesine tıkıldığında bile, daha sonra o pislik ve yordakçılıyla yüz yüze gelmek zorunda kaldığında bile, Sylas'ın yerini alan baş lord onu damızlık olarak kullanmakla tehdit ettiğinde bile - benim yanımda karşılaştığı tüm işkenceler ve aşağılamalar boyunca, şu anda yaptığı gibi hiç hüngür hüngür ağlamamıştı.

Ne kadar acı çektiğini görünce, son birkaç gündür ne kadar güç harcadığını takdir etmediğimi fark ediyorum. Azı dişlerim ortaya çıkıyor ve onu bu hale getiren tüylü piç kurusuna uygulamak istediğim karanlık düşüncelerle birbirlerine karşı gıcırıyor.

Söylemeyi düşünebildiğim tek kelime, hiçbirisi yeterli değil, mırıldanarak ağzımdan dökülüyor. "Seni yakaladım. *Biz* sana sahibiz. Ne gerekiyorsa, bir bulacağız. Sen bu durumla yüzleşirken hiçbirimiz seni terk etmeyeceğiz."

Talia'nın nefesi kesilir. Gözlerini ovuşturuyor ama gözyaşları fişkırmaya devam ediyor. Tek yapabildiğim onu kucaklamak ve gözyaşları nihayet dinene kadar ona o soluk güvenceleri tekrar tekrar mırıldanmak.

Hıçkırıkları burun çekmeye dönüştüğünde bana yaslanıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor kısık sesle.

Nedense bu özür beni eskisinden iki kat daha öfkeli yapıyor. Başının tepesini öpüyorum ve içimdeki tüm hayranlıkla ona sarılıyorum. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Toz olan her şeye rağmen, şimdiye kadar kendini bu kadar iyi bir şekilde bir arada tutmuş olman bir mucize. Bunların hiçbiri senin ne kadar kudretli olduğunu düşündüğümü değiştirmiyor."

Kısa, sulu bir kahkaha atmayı başarıyor. "Aerik'le geçirdiğim onca zamandan sonra, o zamandan beri yaşadığım her şey en azından *daha iyiydi*. Ne kadar kötü şeylere katlandığımı bildiğim için çok fazla üzölmek zordu. Ama bu..."

Sesi kesiliyor ve sesli bir şekilde yutkunarak duraklıyor. "Sanki yeniden kafese kapatılmış gibiyim. Öncekinden daha da fazla, çünkü kapana kısılmış olan sadece bedenim değil, zihnim, ruhum - kaçabilecek hiçbir parçam yok. Kaçmaya çalıştığım kişi bana tam içimden ulaşabiliyorken olmaz. Ve bundan kurtulma şansım olması için, onun *daha* da içeri girmesine izin vermem gerekecek. Bahsettiği büyü gerçek kanlı bir fae'ye bile zarar verse hayatta kalacağımdan bile emin değiliz."

Bunların hepsi doğru. Bedenime yayılan ıstırabın hiçbiri bunu değiştiremez.

Bu kadını seviyorum ve onu kaybedebilirim.

Ona sarılıyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum, kucaklamamdan en azından bir nebze olsun rahatladığını umuyorum. "Ne pahasına olursa olsun, ne vermem gerekiyorsa vereyim, bizi bu felaketten nasıl kurtaracağımızı bulmak için elimden gelen her şeyi yapana kadar durmayacağım."

Kalbim, onun benim için burada olduğu kadar onu korumanın yolunu bulmama yardım ediyor.

Talia

Güneşin aydınlattığı bir tarlada çimler etrafımda dalgalanıyor, dağınık papatyalar esintiyle sallanıyor. Soluk parıltılar akıntıya kapılmış sürükleniyor. Onların berrak gökyüzünden imkansız bir şekilde yuvarlanan kar taneleri olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Bu bir rüya. Ayaklarımın üzerinde dönerken bu gerçeğin farkındalığı üzerime çöküyor, puslu hisleri, atelimi takmadığım halde ayağımda ağrı olmamasını kabul ediyorum. Bir kez olsun *güzel* bir rüya, vahşi dişler ya da sıçrayan kan yok, sadece ben ve-

Bacaklarım dönerken sertleşiyor. Bir adım geri çekilip arkamda duran figüre bakıyorum: Son birkaç gündür zihnimi işgal eden Unseelie baş lordu.

Belki de bu bir kabustur.

Ama fae adam bana doğru herhangi bir hareket yapmıyor, sadece birkaç metre ötede durduğu yerden bana bakıyor. Duruşu düz ve resmi, ama ifadesi düşmanca olmaktan çok endişeli görünüyor. Onu bu kadar engellediğim için bana kızgınsa da bunu belli etmiyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama bu sadece bir rüya. Bana zarar veremez. Bu yüzden kendimi olduğum yerde tutuyorum ve onun beni incelediği gibi ben de onu inceliyorum.

Bronz-kahverengi teni hatırladığım kadar pürüzsüz, sadece çenesinin köşesinden yukarıya, boynundan aşağıya ve ellerinin arkasına doğru uzanan gerçek isim dövmelelerinin koyu çizgileriyle kırılmış. Keskin tepelerinin etrafında kıvrılan mavi-siyah saçlarında griden eser yok.

Sivri kulaklı, ama onu görkemli meslektaşlarının yanında gördüğümde tahmin ettiğimden biraz daha yaşlı olduğu izlenimine kapıldım. En azından August ya da Baş Lord Donovan'dan daha yaşlı, belki Syllas'ın yaşına daha yakın. Koyu renk gözlerinde ve çene yapısında belli bir tecrübeye işaret eden bir ciddiyet var.

-Ve bu deneyimlerin hepsi iyi değil.

Onu daha önce gördüğümde olduğundan daha az resmi giyinmiş. Fildişi pantolon ve gümüş işlemeli güvercin grisi tunik, kurt adamlarımdan daha az kaslı olan ama abartısız bir güç yayan uzun, zayıf gövdesini sarıyor.

Şu anda kuzguna benzeyen geniş kanatlarını açmış değil. Sanırım Unseelie, Seelie'nin dişlerini ve pençelerini yaptığı gibi onları çoğu zaman kısıtlı tutuyor, sadece tehdit etmek veya korkutmak için ortaya çıkarıyor.

Bu rüya tarzında, onun da rüya gördüğünü biliyorum - gerçekte hala çok uzaktayız. Işık bariyerimi aşıp yine zihnime girmiş.

Omuzlarım geriliyor. Gözlerimi kapatıyorum, o duvarı yeniden inşa edebilmek için uyanmak istiyorum ama hiçbir şey olmuyor. Yağan kar kollarımı soğuk zerreciklerle gıdıklıyor. Yaz esintisi tenimi yalayarak beni yeniden ısıtıyor.

"Talia," diyor Unseelie adam sessizce, sesi serin ve yanık teni pürüzsüz. "Bu bağlantının seni ürküttüğünü biliyorum. Ben de öyle. Ama aramızda bir bağ var. Bunu öylece göz ardı edemeyiz. Bunu konuşmanın bize iyi geleceğine inanıyorum - bundan ne çıkarabileceğimizi görmek için."

Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum. "Bu rüyayı ben uyanırken seni içeri almadığım için mi gördün?"

İnce bir hareketle başını sallıyor. "Ben de seninle bu şekilde karşılaşmayı beklemiyordum. Ama bizi birbirimize bağlayan bağ sayesinde, bazı rüyalarımızın bile birleşmesi şaşırtıcı değil."

Hayal kırıklığı beni sarıyor. Kollarımı önümde sıkıca kavuşturuyorum. "Bunu istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Seelie'den nefret ediyorsun. Bize saldırıyorsunuz, adamlarınız benim sürümü öldürdü."

Fae adamın ağzı gerilir. "I-" Duraklıyor, sanki kaşlarını çatmış gibi bakıyor. "Yeni Seelie baş lordu Syllas ile birlikteydin. Onun sürüsündensin."

"Öyleyim." Bu yeterince doğru. O sürüde ya da Seelie'nin geri kalanı arasında nasıl bir rol oynadığımı tam olarak bilmesine gerek yok. Eğer Unseelie, düşmanları için ne kadar değerli olduğumu bilseydi-

Bu düşünceyi bir ürpertiyle bastırıyorum. Ya bu adam yüksek sesle söylediklerimin yanı sıra düşüncelerimi de algılayabiliyorsa?

Yine de endişemi fark ettiğine dair herhangi bir işaret vermiyor. "Eğer baş lordlar kaybettikleri lordun yerine senin lordunu getirdilerse, ona güvenmiş olmalılar. Bir uyarı notu hakkında bir şey söyledi mi?"

Nabzım hıçkırıyor. Sylas bize baş lordların, Unseelie tarafından biri tarafından bırakılmış gibi görünen bir not aldıklarını ve kuzgun şekil değiştirenlerin dolunay sırasında saldırı planları hakkında onları uyardıklarını söyledi. Bunu her kim yaptıysa, bize yardım etmek için kendi hükümdarlarına karşı geldi, yaz fae'leri Unseelie savaşçılarını geri püskürtmeyi başardıktan sonra şimdi pişman olsalar da olmasalar da. Baş efendi kendisine kimin ihanet ettiğini bulmaya mı çalışıyor?

"Diğer baş lordların onunla paylaştığı her şeyi bilmiyorum," diye söylendim.

"Belki bu konuda onunla konuşabilirsiniz, o da onaylayabilir. Meslektaşlarımın uyguladığı taktiklerin çoğuna katılmıyorum ama benim oyum beşte bir. Kendinizi bile savunamazken saldırmak..." Başını yine hafifçe sallıyor. "İnsanlarınızın habersizce bununla yüzleşmesine izin veremezdim."

Çenem düştü. "Notu *sen* mi bıraktın?" Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra az önce bunu bildiğimi itiraf ettiğimi fark ediyorum ama şoktan kendimi alamıyorum. Bu adam, bu *baş lord*, bizi kendi halkına karşı mı uyarmıştı?

Başını eğiyor. Gözlerinde acıya benzer bir ışıltı parlıyor. ". Sonuçların bizim için bu kadar felaket olacağını tahmin etmemiştim ama saldırıya karşı olduğumu söylediğimde beni dinlemediler. Her iki durumda da çok fazla kan dökülecekti. Sonuçları görmekten ne kadar nefret etsem de, bu kadar alçalarak bunu kendimize biz getirdik."

Bunları düşünürken, ani bir suçluluk duygusu midemi dolduruyor. Onun hakkında düşündüğüm tüm o korkunç şeyler, yaptığım tüm o varsayımlar... ama nereden bilebilirdim ki?

Kendime sarıldığım kollarım gevşedi. "Teşekkür ," demek zorundayım. Söyle.

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ve bana öyle geliyor ki az önce Eğer diğer baş lordlar öğrenirse, hayatını olmasa bile tüm kariyerini bitirebilecek bir sır. Onlara söylemek gibi bir niyetim ya da isteğim olduğundan değil. Ama beni henüz o kadar iyi tanımıyor.

Ve yine de bunu söyleyecek kadar bana güveniyordu. Çünkü *güvenimi* kazanmak onun için bu kadar önemliydi.

"Açıkçası bu bilginin kardeşlerimden hiçbirine ulaşmamasını sağlamalısınız," diyor biraz sert bir şekilde. Sanırım kendisini ne kadar tehlikeli bir duruma soktuğunu göstermekten kaçınmaya çalışıyor. "Mevcut çatışmanın daha barışçıl bir şekilde çözülmesi için konuşmaya devam edebilirsem, bu benim olduğu kadar sizin de yararınıza olacaktır."

"Elbette." Ağzımı açıyorum ve başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrar kapatıyorum. Bir canavar olmasa bile, ona bu şekilde bağlanmak istemiyorum. Bunu anlayamıyor mu?

Hayır, muhtemelen yapamaz. Tüm hayatını gerçek kanlı bir fae olarak, eninde sonunda ruh ikizi eşiyle tanışacağını bilerek yaşayacaktı. Buna hazırdı, hatta belki de dört gözle bekliyordu.

Hayal ettiği her neyse, o olamayacağını biliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben geri çekilmemeyi başarıyorum. "Talia," diye başlıyor ve ismimi ne kadar tanıdık bir şekilde söylediğini fark ediyorum, sanki farkındalığımdan çalınmış gibi değil de ona ben teklif etmişim gibi.

"Adını bile bilmiyorum," diye geveledim.

Gözlerini kırıştırıyor, kısa bir süreliğine şaşırmış gibi görünüyor, ama bir an sonra soğukkanlılığı geri geliyor. "Corwin," diyor. "Heart's Cadence'dan Corwin. Özür dilerim, birbirimizi bu kadar az tanımamıza rağmen bu kadar yakın hissetmek... çok garip."

Şaka yapmıyorum. Ama bu tuhaflığı kabul etmiş olması beni biraz daha rahatlatıyor. Adını söylemeye çalışıyorum. "Corwin. Evet, garip."

Yüzünde farklı bir ışık titreşiyor, geçici de olsa umutlu bir ışık. "Seni evinden koparmak istemiyorum. İstemiyorum... Bu beklenmedik bağın ikimize de zarar vermesini istemiyorum. Ama bunun her iki halk için de iyi bir şey olabileceğini görebiliyor musun? Daha fazla ortak zemin bulma, gerilimi azaltma, yaz ve kış arasında bir köprü kurma şansı, bir birlik gösterisi. Bence bu denemeye değer."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Hiçbir fikri yok

-Hayatım hakkında bilmediği o *kadar çok şey* var ki.

Corwin daha da yaklaşır. "Tek önerim buna adil bir şans vermemiz. Neler olacağını görelim. Uzlaşmaya varılması gerektiğini anlıyorum ama bu imkânsız değil."

Elini kaldırıyor, parmakları ön kolumu sıyırıyor ve bir kıvılcım patlaması gibi sinirlerimden bir his fırlıyor. Nefes nefese kalıyorum, bir yanımda onun dokunuşuna eğilmeye zorlanırken, diğer yanımda kendimi uzaklaştırma dürtüsüne kapılıyorum.

Corwin'in gözlerindeki genişlemeye bakılırsa, onun da buna hazırlıklı olduğunu sanmıyorum. Bana ait olmayan duygular içimde yükselen kargaşanın içinden süzülüyor: belirsizlik ve endişe ama aynı zamanda bir sevinç parıltısı.

Bu son izlenim beni kendime, içimde uyandırdığı geçmiş sevinçlerin yankısına geri getiriyor. Kolumu çekip geriye doğru sendeliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

"Yapamam- Bu değil-" İtirazımı tutarlı bir şekilde dile getirmek için mücadele ederek nefes alıyorum. "Mesele sadece bunu denemek değil. Ben zaten

-Burada sevdiğim insanlar var. Onları bırakmak istemiyorum. Çiftleşecektik..."

Corwin'in dizginleyemediği irkilmeyle geri çekiliyorum. Bir an sonra ifadesini değiştiriyor, ama bu çok fazla - itirafımın ona verdiği acı bende yankılanıyor, bu konuşmayı yapacak kadar birbirimize bağlı olduğumuz gerçeği. İçgüdü ve panikle dönüp kendimi ondan uzağa fırlatıyorum-

-Hearthshire'daki yatak odamda nefesim kesilerek uyandım.

Burada da yalnız değilim ama en azından şimdiki arkadaşlığım daha çok isteniyor. Yorganı bacaklarıma dolayıp elimi gözlerime götürerek doğrulduğumda Syllas yatağın karşısındaki koltuktan kalkıyor, odanın tek aydınlatması olan ince ay ışığında bile iri cüssesinden bir şey anlaşılmıyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Sesin sıkıntılı gelmiyordu ama uykunda mırıldanıyordun, kabuslarından biri tutarsa diye nöbet tutuyordum."

"I-" Zihnim hâlâ dönüp dururken az önce olanları nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü kesiyorum. İçime uzanarak Corwin'le olan bağlantımı engellemek için bir ışık kalkanı daha çağırıyorum. Şu anda ondan hiçbir şey hissetmiyorum -belki de hâlâ uyuyordur- ama onu eskisinden daha az korkunç bulsam bile, düşüncelerime ya da konuşmalarına gizlice göz atmasını istemiyorum.

"Kalp'ten ne zaman döndün?" Onun yerine ben söyleyeyim. Whitt beni Fae Lordu'nun emriyle Hearthshire'a getirdi; kalenin tamamlanmamış odaları yerine tanıdık bir yerde kendimi daha güvende hissedeceğim konusunda anlaşmıştık.

hala yapım aşamasında. Sylas'ın elbette baş lord olarak yeni görevlerini yerine getirmesi gerekiyor. Benim durumum bu geçişi çoktan sekteye uğrattı.

"Yaklaşık bir saat önce," diyor, penceremin ötesindeki karanlık gökyüzüne bakılırsa gece boyunca seyahat etmiş. "Makul bir şekilde uzaklaşabildiğim anda. Whitt girişiminizin umduğumuz kadar faydalı olmadığını söyledi."

Dudaklarımdan kırık bir kahkaha döküldü. Hayır, düşmedi. Hem de hiç. Ama bunu düşünmek gözlerimin arkasına taze bir yanık getiriyor. Bu konuda fazla bir şey söylemeye çalışırsam tekrar gözyaşlarına boğulacağımdan korkuyorum. Whitt'in önünde eriyip gitmem yeterince kötü zaten. Bundan daha iyi bir şekilde kendimi tutmalıyım.

Ben bundan daha *güçlüyüm*. Öyle olduğumu biliyorum, o rahatsız edici fae kadının bağı koparmakla ilgili söylediklerini duyduktan sonra kendimi ne kadar çaresiz hissetsem de. Ve gerçekten de, Corwin'le ortak rüyada konuşmak, bana söylediği her şey kafama dank ettikçe beni daha sakinleştirdi.

Elimi Sylas'a uzatıyorum ve o da yanımdaki yatağa uzanıp kollarını açıyor, böylece kendimi onun kucağına bırakabiliyorum. Başımı onun sert göğsüne yaslayıp sıcaklığını ve dumanlı, toprak kokusunu içime çekiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Unseelie baş lorduyla bir rüya gördüm. O da rüya görüyordu. Biraz konuştuk."

Sylas bana daha sıkı sarılıyor. "Eğer seni herhangi bir şekilde tehdit ettiyse-"

"Hayır. Aslında bu konuda çok... nazikti. Konuşmamız onun için önemliydi ama başka bir şey için zorlamaya çalışmadı." Duraksadım. "Baş lordları dolunay saldırısı konusunda uyarın notu biliyordu. Notu onlara bırakanın kendisi olduğunu ve diğer Unseelie baş lordlarını savaşı durdurmaları için ikna etmeye çalıştığını söyledi. Doğruyu söylüyormuş gibi geldi. Yani, başka türlü nattan haberdar olamazdı, değil mi?"

Sylas mırıldanıyor, göğsünden bana doğru bir gümbürtü yankılanıyor. "Eğer onlara ihanet eden kişiyi yakalasalardı, öğrenmiş olabilirlerdi. Bu bilgiyi seni ona güvenmeye ikna etmek için kullanıyor olabilir. Bunu sadece kendisinin gönderdiğini *ima* edecek şekilde mi ifade etti, yoksa açıkça söyledi mi?"

Sesi ılımlı, ısrar etmek yerine sadece bir olasılığı getiriyor. Rühayı tekrar düşünüyorum. Ayrıntılar şimdiden bulanıklaşmaya başladı ama Corwin'in tavrındaki hiçbir şey aldatma izlenimi vermiyor. Gergindi ve bu itirafı yaparken ne kadar gergin olduğunu saklamaya çalışıyordu.

Ve fae'ler yalan söylemekten kaçınırlar, özellikle de Kalp'e yakinken. Görünüşe göre yanlış bir şey söylemek Kalp'in büyüyle olan bağlantılarına zarar verebilir. Corwin notu bıraktığını o kadar çok kelimeyle söylemedi - satır aralarını okuyordum - ama bunu açıkça doğruladı ve diğer baş lordların çatışmayı ele alma biçimine katılmadığını doğrudan belirten birçok başka şey söyledi.

"Ona inanıyorum," diyorum. "Yanılıyor olabilirim ama her şey doğru gibi geldi."

"Sanırım bağlı olduğun kişinin bize karşı kardeşlerinin çoğundan daha az düşmanca niyetleri olduğunu bilmek biraz rahatlatıcı. Başka bir şey söyledi mi?"

"Bana adını söyledi-Corwin. Ve bağın bizi nereye götürebileceğini görmeye çalışmamızı istedi. Bunun savaşı sona erdirmenin bir yolu olabileceğini düşünüyor, yaz fae'leri ile kış fae'leri arasında bir köprü gibi."

Sylas çenesini şakağıma dayıyor. "Peki bu konuda ne hissediyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Bilmiyorum. Güzel bir fikir. Ama ben burada mutluyum. Bundan vazgeçmek istemiyorum. *Senden* vazgeçmek istemiyorum." Yüzümü buruşturarak tereddüt ediyorum. "Ona öyle söyledim sayılır. Zaten eş olarak almak istediğim biri ya da birileri olduğunu. Bunu duymak kesinlikle hoşuna gitmedi. Sonra uyandım."

"Yaz fae'lerinin geri kalanına ne demek istediğin hakkında bir şey söyledin mi?"

Başımı salladım. "Lanet hakkında hiçbir şeyden bahsetmedim. Bunu düşünmemeye bile çalıştım. Hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu." Ama bu da başka bir komplikasyon.

Sylas bir sessiz kalıyor, sadece bana sarılıyor, başparmağı omzumdan dirseğime kadar kolumda aşağı yukarı kavisli bir çizgi çiziyor. "Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor," diyor sonunda. "Kendini bu durumda bulmandan nefret ediyorum ve seni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulamadığım için de nefret ediyorum. Neye karar verirsen ver, bu senin özgür seçimin olacak. Seni benden uzaklaştıracak olsa bile ben buna hala bağlıyım."

Sesindeki acemilik başımı kaldırmama neden oluyor. Sanki ona gitmek istemediğimi söylememe rağmen gitmemi bekliyormuş gibi konuşuyor. "Baş lordlarla yaptığın görüşmelerde bir şey mi oldu? Burada daha fazla tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?" Gitmemi belli belirsiz de olsa önermesi için aklıma gelen tek sebep bu.

"Hayır. Ben-" Gergin bir of çekti. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum. Etkilememek için bu bilgiyi hep kendime sakladım ama senden de bir şey saklamak istemiyorum." Yüzünü görebileceğim kadar geriye çekiliyor. "Yara izimin nasıl olduğunu hiç sormadın."

Eminim başkaları da vardır, ama hayalet gözünü kesen en görünür olandan bahsettiği açık. Yeterince merak ettim ama- "Oldukça kişisel bir soru gibi görünüyordu."

Hâlâ somurtkan olan yüz ifadesine rağmen gerçek bir duyguyla kıkırdıyor. "Daha fazla kişiselleşebileceğimizden emin değilim, aşkım."

Bu son iki kelime göğsümde bir çarpıntıya neden oldu, her ne kadar taç giydiği gece sevgisinin derinliklerini zaten ilan etmiş olsa da. Bu güçlü, büyümlü adamın *beni* sevdiğine inanmak benim için hâlâ biraz zor. Bana sarılmış olan kolunu sıkıyorum. "Bunu nasıl aldın, o zaman?"

Sylas'ın uyumsuz bakışları benden uzaklaşıyor, uzaklara dalıyor. "Bir insan için ergen sayılabilecek bir yaştaiken, babamın topraklarında kendimi bulmaya çalışırken, küçük bir Murk grubu sınırlarımızı gözetleyen nöbetçilere sorun çıkarmayı akıl etti. Onlarla başa çıkmak için gönüllü oldum. Yeteneklerime ve bir sıçan sürüsünün ne kadar kolay bastırılabilmesine biraz fazla güveniyordum. Yaptıkları inin yerini tespit ettim ve onlara tek başıma saldırdım."

Parmağımı yanağında iz bırakan soluk, sivri çizgi boyunca gezdiriyorum.

"Ve bunu onlar mı yaptı?" Murk denen fare fae'lerle henüz karşılaşmadım ama Seelie'lerin hakkında konuştuklarını duyduğum kadarıyla, onlara Unseelie'lerden bile daha fazla güvenmiyorlar. Kış Fae'lerini düşman olarak görseler bile en azından eşit olarak görüyorlar. Bu dünyanın ve insan dünyasının kenarlarında gizlenen diyarsız fae'lerden, düşmanlıklarının yanı sıra küçümseyerek de bahsediyorlar. "Neredeyse sonumu . Sayılarından üçünü yeterince çabuk hallettim, ama dördüncüsünde umduğumdan daha fazla büyü vardı. Bana öyle bir küfür ki, son saniyede saptırmayı başaramasaydım beni öldürebilirdi. Ama yine de yüzümün yan tarafına isabet etti.

"Beynime doğru yuva yapıyor."

Ürperdim. "Bu korkunç."

"Çok ukala olduğum için benim hatam." Şakağımı okşamak için başını eğiyor. "Ama büyü zihnime ne yapmış olursa olsun, gözüm üzerinde garip bir etkisi oldu. Normal şekilde göremiyorum

Bu anlamda, aslında ölü. Ama arada sırada bana geçmişten ya da gelecekte kısa görüntüler gösteriyor ya da birinin verdiği bir tepkinin ipuçlarını veriyor. Bazen gerçek, bazen de daha çok durumun özü. Bazen faydalı olabiliyor ama çoğu zaman bu izlenimleri ne zaman ve nasıl kullanacağımdan yeterince emin olamıyorum."

Düşüncelerim, bu konuya girmemize neden olan yorumlara geri dönüyor. "Bugün sana bir şey gösterdi mi?"

"Evet." Yavaşça nefes alıyor. "Baş lordlarla son görüşmemden sonra Tabya'dan ayrıldığımda seni gördüm, sanki geçecekmişsin gibi Kalbin hemen yanından sınıra doğru yürüyordun."

Midem bulanıyor. "Ve bu geçmişten olamaz, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Aynen öyle." Beni çevirip doğrudan ona bakmamı sağlıyor. "Bu anlık görüntünün ne kadar uzak bir gelecekte olabileceğini, buna neyin yol olabileceğini ya da bunun kaçınılmaz olup olmadığını bilmiyorum. Buna dayanarak herhangi bir karar vermeyin." Sesi hırıltıya benzer bir şekilde sertleşiyor. "Burada kalmak istediğin sürece, varlığımın her zerresiyle senin için savaşacağım."

Cevap veren bir duygu göğsümü dolduruyor. Gömleğini kavriyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Seni seviyorum."

Keşke bu *yeterli* bir cevap olsaydı. Kısa bir süre önce, Hearthshire'ın erkekleriyle birlikte kalmamın önündeki tek engelin duygularıma asla aynı güçle karşılık vermemeleri olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise...

Artık bir fae lordunun sevgisinin bile bizi bekleyen şeyden beni kurtarmaya yeteceğinden emin değilim.

Sylas

Kalbin Burcu'na adım atmak eskiden içimi bir merak duygusuyla doldururdu. Bir dereceye kadar, kumtaşı duvarlar, Kalp'ten akan enerjiyle zaman içinde titreşen parlayan altın damarlarıyla hala öyle. Ancak artık meslektaşım olan iki baş lordun acil çağrısı üzerine koridorlardan geçerek merkezi toplantı odasına doğru ilerlerken, bu hayranlık duygusu içime çöken bir dehşet duygusuyla azalıyor.

Bugünlerde, çoğalan zorluklarımın ve sorumluluklarımın ağırlığı merak etmeye pek yer bırakmıyor.

Celia ve Donovan, Celia'nın tahtının yanında sessiz bir sohbete dalmışlardır. Kadrolarından seçilmiş birkaç kişi saygılı bir mesafede duruyor. August'un Talia'ya göz kulak olmak için Hearthshire'a gitmesi ve Whitt'in de daha fazla araştırma yapmak üzere yola çıkması nedeniyle yanımda sadece Astrid'i getirdim - sadık bir savaşçı ama yapacağımız tartışma için odaya girmesine izin verilecek kadar resmi değil.

Ona kısa bir işaret yapıyorum ve o da hiç itiraz etmeden durup, ihtiyacım olursa diye kapının önünde bekliyor. Baş lord arkadaşlarım onlarla buluşmak için attığım adımları işaretlemek için yukarı baktıklarında, destek eksikliğimi ensemde bir karıncalanmayla hissediyorum.

Ailenizden devrilmek için oyalanmak yerine kendi alanınızı kurmak için yola çıkmak aldığınız risktir. Sürüyü böldüğünüzde, başka türlü çağırabileceğinizden çok daha küçük bir sürüye sahip olursunuz. Hearthshire o ilk yıllarda iyi büyüyordu ama sürgün

Kendi başıma ilk yola çıktığım zamankinden bile daha kötü bir sayıya düşmemize neden olacaktı. Ve sürümden herhangi birinden, onlar için evimizi bile tutamamışken, kadromu eklemek gibi ağır bir taahhütte bulunmalarını istemeyi haklı çıkaramazdım.

Değiştirmek için kafa yormam gereken bir şey... artık kafamda bu kadar çok başka acil mesele olmadığına.

Onlara ulaştığımda Celia ve Donovan bana doğru dönüyor. Kötü bir haber olduğunu anlamak çok kolay. İlerlemiş yaşına rağmen Celia'nın enerjisi hiç tükenmemişti ama bugün abanoz yüzü yorgun görünüyor. Donovan'ın ağzı aşağı doğru eğik. Elini alev gibi saçlarının arasından geçirip kolunu salladı.

"Yeni bir sorun mu çıktı?" "Yeni bir sorun mu çıktı?" diye soruyorum, sinirli bir şekilde "*Şimdi ne olacak?*" deme isteğimi bastırarak.

Celia söğüt gibi gövdesini daha da dikleştiriyor. "Unseelie baş lordlarından haber aldık. Kendi topraklarımıza saldırmakla tehdit ediyorlar."

Ona gözlerimi kırıştıyorum, bu ifade o kadar şaşırtıcı ki kendime gelmem bir an alıyor. "*Bizim* bölgemizde, Kalp'in çevresinde mi? Kalp'in yeminini etmeden sınırı geçebilecekleri herhangi bir yerden bize ulaşmakta zorlanırlar."

"Koşulların yemin etmeden geçmelerine izin vereceğini söylüyorlar," diyor genç baş lord, sesi gergin. "Ruh ikizlerinden birini bağlı olduğu eşinden uzak tutmak Kalbe karşı gelmektir ve Kalp bu suçu düzeltmeleri için onlara geçiş izni verecektir."

Vücudumdaki her kas geriliyor. Bu doğru - yüzyıllar önce yaz ve kış fae'lerinin birlikte yarattığı büyüde küçük bir boşluk var. Eğer Kalp'in iradesine karşı yeterince ağır bir suç işlersek, savaşçıların zarar vermeme yeminleri olmadan geçmelerine izin verebilir. Yine de kendimizi savunabiliriz - ne de olsa kendi savaşçılarımızda bir eksiklik yok - ama buradaki kutsal toprakları nasıl yağmalayabileceklerini hayal etmek dişlerimin ortaya çıkmasına neden oluyor.

"Talía'yı ondan *sakladığımız* falan yok," diye karşılık veriyorum. "Onun kendi aklı var - ona gitmek istemiyor."

Celia iç geçiriyor. "Lanetimize karşı gelmedeki rolünü göz önünde bulundurursak, onun gitmesini de pek istemiyoruz. Tüm bu durum anlaşılmaz. Bunun bir ruh bağı olduğundan ve kıza yaptıkları korkunç bir büyü olmadığından kesinlikle emin misiniz?"

Tabii ki sadece Talia'nın kanıyla sunabileceklerini düşünecek, başka bir şey değil. Ama işte tam da bu yüzden sevdiğim kadını eşim olarak alma niyetimden iş arkadaşlarıma bahsetmedim. Bunu yapana kadar, muhtemelen bu konuda bir tartışma başlatmak sadece başka bir komplikasyon olacaktır.

Onlara ruh bağından bahsetmemeyi tercih ederdim ama bu sorunun üstesinden gelmek için yaptığımız ilk girişimler başarısız olduktan sonra, bu bilgiyi onlardan daha fazla saklayamazdım.

Kalp'e doğru bir işaret yapıyorum. "Eğer durum böyle değilse, Unseelie ruh ikizi eşini ondan sakladığımızı söyleyemez. *Bu*, Kalp'e karşı büyük bir suç olur - bu kadar büyük bir yalanın sonuçlarını hayal edebiliyor musunuz?"

Donovan dar çenesini ovuşturuyor. "Ve bunun bir insanın başına nasıl gelebileceğine ya da geri alınıp alınamayacağına dair herhangi bir açıklama bulamadınız mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Çabalarımız pek sonuç vermedi. Karşılaştığımız tek olası çözüm önce bağın tamamlanmasını gerektiriyor ve bu bağın kopması Talia'yı öldürebilir. Seçim ona aitken Kalp'in bize saldırmalarına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Celia bana ölçülü bir bakış attı. "Ruhla örülmüş bağlar Kalbin bize en büyük armağanlarından biridir. Birini reddetmek... Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Bu seçimi tamamen kendisi için yapmıyor, değil mi? Ona bu kadar aşık olan kadro seçiminizin onu bu konuda hiç etkilemediğine inanmakta zorlanıyorum."

Kalbin bu koşullara nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmek imkansız. Bırakın bir insana bahsetmeyi, hiçbirimiz karşıt mevsimlerin fae'leri arasında bir bağ yaratacağına bile inanmazdık. Unseelie bir saldırı girişiminde bulunabilir ve geri püskürtülebilir ya da birkaç hafta önceki dolunay gecesinde yaptıkları gibi üzerimize çullanabilirler.

Savunma pozisyonuna çekilmek ve yeniden toplanmak diye bir şey olmayacaktı. Bir taraf ya da diğeri galip gelene kadar ölümüne bir savaşın içinde kilitli kalırız. Eğer bu toprakları kaybedersek, Kalp'le olan bağlantımız ve onunla birlikte büyümüş de zayıflar. Unseelie bir kez bu dayanağı elde ederse, bir daha asla geri kazanamayabiliriz.

Ama *Talia*'yı kaybetmek... İçimde bir meydan okuma hırıltısı tutmalıyım. Bu düşünceyle vücudumdaki her sinirde öfke yankılanıyor.

Öfkemi dizginliyorum, ancak sesimdeki gerginliği tam olarak engelleyemiyorum. "O zaman ne öneriyorsun? Laneti kontrol etmek için elimizdeki tek çareden vazgeçmek istemezsin herhalde. Özellikle de o bizimle kalmak isterken."

"Sen yetenekli bir müzakerecisin, Syllas," diyor Celia eşit bir şekilde. "Bunu, onun senin yanındaki konumunu korumamız için bize başvurduğunda gördük. Eğer eşiyle kısa bir süre geçirir ve bizim hiçbir etkimiz olmadan bağı reddederse, o zaman bu konudaki iradesi yadsınamaz. Ben derim ki, onun güvenliğini ve eğer isterse bize geri dönmesini sağlamak ve sırlarımızın açığa çıkmasını engellemek için aralarındaki bağla ilgili her türlü düzenlemeyi yapmasını sağlayalım."

Muhtemelen bir ya da iki yeminle bu sözü sağlamlaştırabilirim. Yine de kalbim bu fikre karşı çıkıyor. İçimde yanan öfke dilimden meslektaşlarıma sıçramasın diye bir an için ağzımı kapalı tutuyorum.

Celia haklı. Her ne kadar bundan nefret etsem de haklı olduğunu biliyorum. Ve baş lord rolünü kabul ettiğimde, halkıma - tüm Seelie'lere - daha önce hiç olmadığı kadar ciddi bir taahhütte bulundum.

Ya bir eş adayı olarak başarısız olacağım ya da halkımın lideri olarak başarısız olacağım. Biri en kötü ihtimalle dördümüzü yaralar, diğeri binlercesini. O kuzgun piçleri kurtçuklar yesin.

"Bunu ona ben söyleyeceğim," diyorum. "Onu zorlamayacağım." Ama karşı karşıya olduğumuz potansiyel felaketi bilirse nasıl cevap vereceğini zaten biliyorum, değil mi?

Talia diğer tarafta ne tür bir adamla uğraşacağını bilmeli. Bakışlarım diğer baş lordlarım arasında gidip geliyor. "Tehdit Corwin adındaki eşinden mi geldi?" Eğer dün gece rüyasında barış için yalvarırken on iki saat geçmeden savaş çağrısı yapabileceğini düşünüyorsa-

Ama Donovan başını sallıyor. "Taç giyme gecenizde onlar adına konuşan kadından -en kıdemli olmasa da en fazla otoriteye sahip gibi görünen kadından- Laoni'den mi?"

O zaman Corwin'in doğrudan ne kadar işin içinde olduğunu ya da olmadığını söylemek mümkün değil. "Celia'nın teklifini kabul ediyor musun?"

Genç baş lord, sürüm dışındaki en büyük müttefikim oldu. Hearthshire'a dönmemi tüm kalbiyle destekledi, benden önce baş lordun saldırısına uğradığında güvenini kazanmama izin verdi ve beni Ambrose'un yerine öne sürdü. Yüzündeki acı dolu ifade bana

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu Celia'dan daha iyi biliyor. Ama yine de onaylamak için başını eğiyor.

Onu suçlayamam bile.

Ellerimi çözmeye zorluyorum, böylece kendimi makul ölçüde kontrol ediyor gibi görünüyorum. "Pekâlâ. Bunu düşüneceğim ve Talia'yla konuşacağım. Unseelie'ye söz konusu eşin bu konuda *kendi* kararını vereceğini ve bağın kabulünü aceleye getirmenin Kalbe karşı bir suç olacağını söyleyin."

Salona geri dönerken öfkemi kontrol altında tutuyorum, ama sadece bir iplikle. Astrid yanıma geliyor, sessiz kalmak için ruh halime yeterince dikkat ediyor.

Güneşin ışıltısı içimdeki kargaşaya bir hakaret gibi geliyor. Astrid'e dönüyorum. "Whitt, Blossom-by-the-Heart'taki kütüphaneden yararlanıyordu. Onu bul ve yeminlerle ilgili bulabildiği her belirsiz detayı araştırmasını istediğimi söyle, özellikle de Unseelie ile ilgili olanları."

Başını sallıyor. "Bundan sonra yardımcı olabileceğim bir yol var mı lordum?"

Zamanı geri çevirip hiç baş lord olamayayım mı? Dışlerimi sıkıyorum, böyle bir şey mümkün olsa bile, gerçekten istesem bile, bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyorum. Unvanım ne olursa olsun halkıma ne borçlu olduğumu bilirim.

Hepsini havaya uçur.

Sınıra doğru başımı sallıyorum. "Ne kadar zararsız olursa olsun, Unseelie izinsiz girişine dair en ufak bir işaret için bile Kalp'in yanında nöbet tutun. Herhangi bir şey görürseniz bana rapor verin."

Dışlerini göstererek sıkıca ama şiddetle sırtıyor. "Bir gagadan fazlasını gösterirlerse, tüylü kafalarını da seve seve koparırım."

Yola çıkışını izliyorum ve sonra yeni sahip olduğum alandaki yarı bitmiş kaleye doğru ilerliyorum. Şimdiye kadar beni takip eden bu sadık savaşçı iyi iş çıkardı; ben yanımda olmadığımında Talia'yı korudu.

Sonunda herhangi birimizin Talia'yı koruyabildiği kadar.

Kaleyi ve mobilyalarını inşa etmek için gereken gerçek isimlere sahip birkaç paket-kin, dış köşelerden birinin etrafında toplanmış, oradaki devasa kaynaşmış ağaç gövdesini bir balo salonu şekline getiriyorlar. Sanki yakın zamanda kutlayacak bir şeyimiz olacakmış gibi.

Hırıltımı yutuyorum ve el sallıyorum. "Bir ya da iki saat dinlen. İhtiyacın olduğunu hissedersen koşabilirsin."

Tartışmadan dağıldılar. Düşmüş bir yaprağı kapıyorum ve onu Hearthshire'a geri gönderecek birkaç hece mırıldanıyorum. O zaman

Ağustos'a ulaştığında, Taliayı getirmek için çağrıldığını anlayacak.

Sadece onu neye getirdiğini bilmeyecek.

Zorla bastırmaya çalıştığım öfke, tüm iyi niyetime rağmen alevleniyor. Parmak uçlarımdan pençeler çıkıyor. Çenem gerilmek için ağrıyor.

Kendime hâkim olabilmemin son kırıntısına tutunarak kaleye giriyor ve merdivenlerden inerek seslerin dışarıya en az taşınabileceği bodrum katındaki egzersiz odasına iniyorum. Topuğum kapıyı gümbürtüyle kapatırken, içimdeki kurt dışarı fırlıyor.

Dönüştüğüm hayvan her yöne saldırıyor. Duvarlara doğru hamle yapıyorum, tamamen açılmış pençelerim hiç de tatmin edici olmayan bir sürtünmeyle ahşabı oyuyor. Boğazımdan boğuk bir uluma kopuyor. Kaslarım kıvrılıp beni bir o yana bir bu yana savuruyor, dişlerim havayı kemiriyor ve ciğerlerim hırıltılar korosuyla ağrıyor. Farkındalığım öfke dolu bir bulanıklığa dönüşüyor.

Öfke uzadıkça uzuyor, bedenim tam olarak ulaşamadığım bir rahatlama bulmak için savaşıyor, ta ki yumuşak, sessiz bir ses öfkemi yarıp geçene kadar. "Sylas."

Omzum duvarlardan birine çarptı. Nefes nefese ve pençelerim zonklayarak döndüğümde Whitt'in açık kapının yanında durduğunu görüyorum. Bana bakıyor, ifadesi yumuşak ama duruşu, Isleen'in ona karşı işlediği suçla ilgili yüzleşmemizden bu yana neredeyse her zaman olduğu gibi belirsiz.

Duyularım etrafımdaki odaya yeniden odaklanıyor. Duvarlarda pençe izleri var. Yerdeki yosun dolgu pürüzlü parçalar halinde yırtılmış. Odanın en ucuna monte edilmiş çubuk tam ortasından kırılmış, kırık uçları diş izleriyle delinmiş.

Utanç içime akıyor. Muhtemelen hiç bu kadar vahşi duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemiştim. Isleen bana ihanet ettiğinde bile, sürgüne gönderildiğimizde bile, orada ya da burada huysuzlandım, ama sürümün efendilerinden beklediği istikrarı korudum.

Yıllar önce August'u Thundervale'deki kalenin yakınındaki ormanda, babamıza olan öfkelerini ve annesinin ölümünden duyduğu üzüntüyü etraftaki her ağaç ve çalıktan çıkarırken bulduğumu düşünmeden edemiyorum.

O zamanlar bir çocuktan fazlası değildi. Ben üç yüzyılı aşmış yetişkin bir adamım. Ben lanet olası bir *baş lordum*.

Whitt'in duruşu hâlâ gergin görünüyor ama sesi tipik bir alaycılıkla çıkıyor. "Her ne kadar onurunuzun sizi buna zorladığından emin olsam da, şunu önerebilir miyim?"

Kendini bu odayı yıktığın kadar hırpalamıyor musun? Ahşap onarılabilir. Her yüzyılda en az bir iyi patlama hakkımız olduğunu söyleyebilirim ve sanırım stok yapıyordunuz."

Hafif ve sakin olan ses tonunda en ufak bir yargılama belirtisi sezmiyorum. Geçmişte pek çok kez bizim lehimize yaptığı gibi, durumu şakaya vurarak gerginliği azaltıyor. Kurdumu içeri çekip doğrulduğumda, sanki bir günden fazla bir süredir başka bir yerde olmamasına rağmen bu konuda, onunla ilgili bir şeyi özlemişim gibi, neredeyse ev özlemi gibi garip bir acıyla çarpıldım.

Eskiden ona güvenme kolaylığımı ve onun da bana aynı şekilde güvendiğine olan inancımı özlüyorum. Şimdi ona baktığımda, geçmişle ilgili hiç öfkem kalmadığını görüyorum. Geriye kalan tek şey içimdeki yasın boşluğu.

Ama belki de o boşluğun tekrar dolup dolmayacağı üzerinde biraz kontrolüm vardır. içinde.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "I-" Odaya tekrar baktım ve irkildim. İçten içe.

Whitt eskisi gibi kayıtsızca, "Bir şey düşünme," diye cevap veriyor ama sonra ifadesi kararıyor. "Bunu duymaktan ne kadar korksam da, seni bu duruma neyin soktuğunu ve bunun Unseelie yeminleriyle ne ilgisi olduğunu söyleyen iyi edersin."

Sebebini tartışırken öfkemden kaynaklanan sonuçların içinde debelenmek istemediğimden, onu koridorun sonuna doğru yönlendiriyorum. Anlamsız insan filmleri koleksiyonum ve August'un video oyunları henüz Hearthshire'dan buraya taşınmadı ama yakında eğlence odası olacak odada bir kanepe var. Bir ucuna çöküyorum. Whitt yanıma çökmeden önce diğer ucunda tereddüt ediyor.

Lafi dolandırmanın bir anlamı yok, özellikle de ağabeyime karşı. "Unseelie baş lordları, Talia'yı ruh ikizi eşine teslim etmezsek Kalp'in yanında bulunan bölgelerimize saldırmakla tehdit ettiler. Meslektaşlarım Yürek'in onların lehine dönmesinden ve onlara serbest geçiş izni vermesinden endişe ediyorlar. Onu, ayrıldığında kendi kararını vereceğinin belli olacağı kadar uzun bir süre için ona göndermemizi istiyorlar."

Eğer giderse. Bu olası ifade boğazıma düğümleniyor. Ruhla örülmüş bir bağın ne kadar yoğun ve zorlayıcı olabileceğini ilk elden biliyorum. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, o sefil kuzgunun Talia üzerinde hepimizden daha geçerli bir hakkı var.

Her şeye rağmen dönmek istemeyebilir.

Eğer bizi korumak için gerçekten kendi halkına karşı çalışıyorsa, onu görmek istediğim kötü adam bile olmayabilir. Ona gitmesine izin vermek sadece Seelie kardeşlerimin değil Talia'nın da yararına olabilir. Eğer Kalp onu hak ettiği ortaya çıkan bir lordla böyle bir bağla kutsadıysa, bunu ona nasıl inkar edebilirim?

Whitt havayı renkli bir dizi küfürle boyuyor ve sonra kanepeye geri yığılıyor. Bir an için, öfkemden dolayı olmasa da tekliflerini değerlendirdiğim için beni utandıracağından korkuyorum.

Ama benim casus şefim ve stratejistim olmasının bir sebebi var. Onun kıvrak zekası muhtemelen faktörleri benimkinden daha hızlı çözdü.

"O uyuz kuş beynini o kadar çok yeminle bağlayacağız ki, iki kez kontrol etmeden zar zor nefes alabilecek," diyor. "Geri döneceğinden emin olacağız. Geri *dönecek*, bunu biliyorsun."

Ben geleceğim. "Geri dönecek çünkü bunu bize borçlu olduğunu hissediyor. Çünkü bizi lanete terk etmeyecek." Talia'nın o bedeninde ne kadar onur barındırdığını biliyorum. Asıl soru, yükümlülük duygusunu yerine getirdikten sonra kış diyarına dönecek mi yoksa kalacak mı?

Whitt kararlı bir şekilde bana bakıyor, ağzının acı dolu yapısı onun da aynı düşünceleri taşıdığını gösteriyor. Bu düşünceler onu da en az benim kadar derinden yaralıyor.

O anda, bir asır öncesinin günahları, körleşmiş gözümün hayalleri kadar önemsiz geliyor. Tam burada, şu anda, şaşırtıcı derecede muhteşem bir kadına duyduğumuz aşkta birleşmiş iki erkeğiz ve kardeşimin onun güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak için benim kadar yorulmadan çalışacağına güveniyorum - bu beklenmedik durumun her parçası oynandıktan sonra mutluluğu nerede bulacağından bağımsız olarak.

Whitt kendini yeniden dikleştirerek ellerini kucağında birbirine vurur. "Peki o zaman. Size kış fae'leriyle ilgili yeminler hakkında topladığım birkaç yeni bilgiyi anlatayım ve bir kuzgunu boğabilecek kadar hava geçirmez bir plan yapıp yapamayacağımızı görelim."

Talia

Harper bir zamanlar Baş Lord Ambrose'a ait olan yüksek obsidyen kaleye bakıyor. İfadesi, beni sürümden ayırmaya çalışan o hain entrikacının öldüğünü ikimiz de bilmemize rağmen, Ambrose'un hışımla gelip onu azarlayacağından korkuyormuş gibi geriliyor. Sonra gözlerinde daha şiddetli bir kıvılcım parlıyor ve duvarlara müstehcen bir hareket yaptıktan sonra onlara sırtını dönüp yeni evimiz olacak şatoya bakıyor.

"Umarım kalemiz hazır olduğunda onu yerle bir ederler," diyor kendine sarılarak.

Bunu tüm kalbiyle söylediğinden hiç şüphem yok. Haftalar önce, Ambrose'un sürüsü genç fae kadını komplolarında onlara yardım etmesi için zorlamayı başardı. Benim için büyülu süslemeleri olan bir elbise yaptı, bu sayede sevgililerimle olan özel konuşmalarımı kaydedecekti, Ambrose da bunu her şekilde kullanacaktı. Sylas bunu öğrendiğinde çok öfkeleni ama ben onu sürgün etmek yerine ikinci bir şans vermemizi istedim. Eskiden sürüdeki en yakın arkadaşımıdı.

O olaydan beri, arkadaşlığımın ve sürüdeki yerinin onun için ne kadar önemli olduğunu kanıtlama çabalarından vazgeçmedi. Ambrose'un muhafızlarından birinin kesici pençeleri ince ön kolunu pembe çizgilerle işaretlemiş. Sylas, Donovan'ı Ambrose'un cinayet girişiminden korurken Harper, ben ve diğer iki sürümüz muhafızları oyalamayı başardık. O bir savaşçı sayılmaz ama kendini çatışmaya attı ve benimle

ve o pençeleri savuşturmak için ondan bile daha az donanımlıyım- bir saniye bile tereddüt etmeden.

Onunla konuşmak eskisi kadar rahat hissettirmiyor, dünyayı daha fazla görmek için ortak bir arzu üzerine bağ kurduğumuz zamanlar, ama ihanetinin acısı azalıyor. Beni incitmek *istemediğini* biliyorum. Korkunç bir oyuna geldi ve kendini bu karmaşadan nasıl kurtaracağını bilemedi. Konumlarımız tersine dönseydi daha iyi kararlar verir miydim bilmiyorum.

Ben de uğursuz şatoya bakıyorum. "Acaba Ambrose'un orada neyi vardı? Sylas, tayfasının evlerindeki tüm eşyaları almasına izin verdi ama kimsenin kaleye girmesine izin vermedi."

Ambrose'un hayatına adil bir dövüşle son veren lordumuz olduğu için, fae kanunlarına göre baş lordun malları derhal kendisinin oldu. Sanırım Ambrose'un yakınlarından herhangi birinin intikamcı düşünceleri varsa, Ambrose'un nefret ettiği kişilere karşı bu duvarların içinde bir yerlerde cephane bulabileceklerinden endişe ediyordu.

Harper titriyor. "Bunu öğrenmek için oraya geri dönmek istemiyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf etmek zorundayım. Kara taşla dışarıdan bakmak yeterince korkutucu; iç koridorlarda durmak ise boğucu. "Sanırım bu bölgenin keşfedilecek daha pek çok ilginç kısmı olacak. Burada, Kalp'in yakınında, Sisler'deki diğer her yerden daha fazla büyü var, değil mi?"

"Var." Eski arkadaşım bana utangaç bir gülümseme sunuyor, zarif keten saçlarını hafif sivri kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Belki -eğer istersen ve *benim de sana* eşlik etmemi istersen- o keşiflerin bir kısmını hâlâ birlikte yapabiliriz."

Göğsümde yükselen karmakarışık hissin onun geçmişteki ihanetiyle pek ilgisi yok, daha çok bir daha ne zaman böyle bir özgürlüğe sahip olacağımı bilmediğim gerçeğiyle ilgisi var. İçgüdüsel olarak, içimdeki parlayan bariyere daha fazla ışık çağırıyorum. "Umarım bir şansımız olur. Şimdilik August'a yardım edeceğimizi söylediğimiz bahçe işine devam etsek iyi olur."

Bahçecilik Harper'ın uzmanlık alanı değil. Onun en büyük yeteneği muhteşem kıyafetler tasarlamak ve dikmektir; bu yeteneğiyle yaz diyarının dört bir yanındaki etki alanlarına davet edilmeyi amaçlıyordu. Ancak Ağustos'un beni sürümüzün yeni alanına geri getireceğini duyduğunda, hemen gelip elinden geldiğince yardım etmek için gönüllü oldu.

Oraya varır varmaz August, Sylas ve Whitt ile konuşmak için ağaçlardan kısmen yontulmuş şatoya girdi ve Astrid'i bana göz kulak olurken bıraktı.

kısa bir mesafe. İkimizi takip ederek yeni sürü köyü olacak küçük evlerin oluşturduğu kümeye doğru ilerliyor.

Zaten orada olan bir adam bize ekilmesi gereken bazı kökleri işaret ediyor ve sonraki birkaç dakikayı onları toprağa kazmak ve üzerlerini örtmekle geçiriyoruz. Sıcak öğleden sonra güneşi, toprağın zengin kokusu ve ritmik hareketler ruhumu biraz yatıştırıyor. Her şey o kadar normal geliyor ki, sanki çok büyük bir şey değişmemiş gibi.

Harper'a, "Sanırım artık katılacağın balolar ve elbiselerini göstereceğin yüksek fae'ler konusunda hiçbir sıkıntın olmayacak," diyorum. "Herkes baş lordların sürüleriyle kaynaşmak istiyor."

Bunu sohbet etmek için sıradan bir söz olarak söyledim ama bana baktı, aşırı büyük gözleri sesine bir öfkeyle daha da büyüdü. "Diğer sürülerin benim hakkımda ne düşündüğü ya da ne yaptığım umurumda değil. Sadece *bu* sürüyle kalma şansımı mahvetmediğim için mutluyum." Dudağını ısıyor. "O zamandan beri pek dikiş dikmedim... her şeyden beri. Her yaptığımda o elbiseye o boncukları eklediğimi hatırlıyorum... Hâlâ iyi olman benim için o hainlerin bana vereceği herhangi bir ödülден çok önemli."

İfadesi ve yüzüne kazınmış suçluluk duygusu göğsüme bir sızı veriyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyebildiğim en iyi şey, "Hâlâ yarattıklarının güzel olduğunu düşünüyorum. Durmanı istemem." Duraklıyorum ve dikkatli bir gülümsemenin ağzımı bükmesine izin veriyorum. "Başka kim beni bir baş lordun ve ekibinin yanına aйтmışım gibi gösterecek?"

Harper sanki benim için başka bir şey yapmasına güvenebileceğime inanamıyormuş gibi bir an bana bakıyor ve sonra yüzünde bir sırıtma belirliyor. "Senin için her zaman en iyi işimi yapacağım. Başkası için bir şey yapmıyor olsam bile." Sırıtışı biraz sinsileşiyor. "Öncelikle sana macera kıyafetleri tasarlamam gerekiyor, çünkü bu bölgede normal elbiselerle dolaşarak yeterince eğlenemeyeceğiz."

İçimden beklenmedik bir kahkaha yükseliyor. Bu iyi hissettiriyor - ta ki kafamı kaldırıp August'un beni yakalamak için geldiğini görene kadar. Bir zamanlar çok neşeli olan yüzü hiç görmediğim kadar ciddi. İçimdeki tüm iyi mizah, midemin dibine batan bir taşla dönüşüyor.

Bize ulaştığında ellerimi bahçenin yanındaki çimlere silmiş ve ayağa kalkmıştım bile. Başımı kaleye doğru eğdi. "Sizinle konuşmamız gerekiyor."

"Tabii ki."

Harper bizi merakla izliyor ama burnunu sokmuyor. Sürüde adamlarım ve Astrid'den başka kimse ruh bağıını bilmiyor. Bildiğim kadarıyla Sylas bunu diğer baş lordlar dışındaki herkesten sakladı.

Sert kaleye doğru yürürken August elini sırtıma koyuyor. "Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağız."

Bu ifade beni tam olarak rahatlatmadı. Bunu ancak duyacağım şeyin kulağa hiç de hoş gelmeyeceğini bilse söylerdi.

Sylas ve Whitt, Sylas'ın hâlâ seyrek mobilyalarla döşenmiş yeni ofisinde bekliyorlar. Eğer August'un ciddi görüldüğünü düşündüysem, odaya adımımı atar atmaz etrafımı saran kasvetli atmosferle kıyaslanamaz bile.

August kapıyı arkamızdan kapatıyor. İçimdeki bariyere daha da fazla ışık akıtmak için içime uzanıyorum, içimdeki her şeyle onu destekliyorum ve sonra çenem yüksekte, kendimi fae lordunun önüne yerleştiriyorum. Üzerimde asılı duran bu kıyamet hissinden çok yoruldum. Her ne oluyorsa, korkunç beklenti beni kendi kendine öldürmeden önce bilmem gerekiyor.

"Bana sadece ne olduğunu anlat. Belli ki kötü bir şey. Öyle ya da böyle duymak zorundayım."

Whitt boğuk bir kahkaha atar, gözlerinde hayranlık pırıltısı parlar.

Sylas sertçe nefes verir. "Seçme şansın var. Hayır diyebilirsin. Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım."

Yüz ifadesinden vereceğim yanıttan zaten emin olduğunu anlayabiliyorum. "Ne hakkında bir seçim?"

Hakkını yemeyelim, daha fazla gecikmedi. "Unseelie baş lordları, seni ruh ikizi eşine teslim etmezsek Kalp'in yanındaki topraklarımıza saldırmakla tehdit ediyor. Seni burada tutarak niyetlerine karşı geldiğimiz için Kalp'in onlara zarar vermeme yemini etmeden geçmelerine izin vermesi mümkün. Meslektaşlarım, Baş Lord Corwin'le kısa bir süre geçirmene izin vermemizi önerdiler - ve ben de bu önerinin haklılığını görebiliyorum - böylece onu tamamen kendi özgür iradenle, bizden herhangi bir ikna iması olmadan reddedebilirsin."

Midem ayak parmaklarıma kadar düşüyor. "Kış diyarına gitmemi mi istiyorsun?"

Sylas'ın dudakları dişlerini göstererek geri çekilir. "Hiçbir yere gitmeni *istemiyorum* Talia. Eğer bana kalsa-" Sözüünü keser ve ellerini iki yana sallar.

Başını. "Gitmek zorunda değilsiniz. Eğer hayır dersenez, size elimizden gelen en açık yolu sunmuş olsak bile, Heart bunu kabul etmek zorunda."

Sesindeki gerginlik bu ifadeden pek de emin olmadığını gösteriyor. Reddedebilir ve yaz fae'lerinin şimdiye kadar karşılaştıklarından çok daha feci bir savaşın fitilini ateşleyebilirim.

Kendime sarılma dürtüsüne direnerek sertçe yutkunuyorum. "Unseelie baş lordları bizi tehdit mi etti? *Corwin* bizi tehdit mi etti?" Dün gece barış ve köprüler kurmakla ilgili onca konuşmasından sonra...

Göğsümde öfke alevleniyor. Syllas cevap vermeden önce arkamı dönüp ona sırtımı dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Whitt konuşacakmış gibi nefes alıyor ama elimi sessizlik için kaldırıyorum.

Dikkatli ama hızlı bir şekilde, içimdeki açık alanı kapatan parlayan enerji kütlesini soyuyorum. Tamamen değil, sadece düşüncelerimi o geçici kanaldan gönderebilmem için yeterince azaltıyorum.

Corwin!

Bağlantının kendi ucunu tamamen korumasız mı bıraktı yoksa benim kızgınlığım mı ismi kırmak için yeterli güçle itti bilmiyorum. Sesi bir an sonra bana geri dönüyor, aceleci ama dikkat dağıtıcı bir hisle. *Talia. Buradayım.*

Ona ilk kez ulaşıyorum. İlk kez bilinçli olarak başlattığım bir konuşma . Bunun farkına varmak bir sarsıntı yaratıyor ama konuşmamızın mümkün olduğunca çabuk *bitmesi* için devam ediyorum. *Seelie baş lordlarına halkının benim için savaşa gireceğini söyledin mi?*

Duygularını bastırmaya çalıştığı izlenimine kapılıyorum, ama yine de bazıları sızıyor: bir hayal kırıklığı, bir korku dalgası. "*Hayır, şu anda meslektaşlarımı bu hareket tarzından vazgeçirmeye çalışıyorum*" dediğinde ona inanmama yetecek kadar. *Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Ne yazık ki sadece bir oy hakkında söylediklerim de doğru.*

Başka duyumların parçaları kayıyor: kavernöz, soluk bir oda ve ortasında uzun bir mermer masa, masanın etrafında oturan dört figür, kırılmalı tonlarda konuşan bir kadın. -*Bu hassas duyguların bizi engellemesine izin veremeyiz.*

Corwin diğer baş lordlara yüksek sesle, "Şu anda onunla konuşuyorum," diye araya giriyor. Kadının ağzı kapanıyor. Onlardan uzaklaşıp gözlerini kapatıyor, böylece sesi geri dönene kadar karanlık ve sessizlikle baş başa kalıyorum.

Size söz veriyorum, bu kararda benim parmağım yok. En azından daha fazla harekete geçmelerini geciktirebilmeliyim.

İstifa ve kararlılık çoktan kalbimin etrafını sardı. . *Söyleyecek daha çok şeyim olduğunda tekrar ulaşacağım.* Bir nefes çekerek, onun varlığına dair hiçbir ipucu bana ulaşmayana kadar başka bir ışık dalgası çağırıyorum.

Sevgililerime döndüğümde, farklı ıstırap ifadeleriyle beni izliyorlar. Az önce ne biliyorlardı - başka bir erkekle, hiçbiriyle asla bir yakınlık düzeyinde iletişim kuruyordum.

"Savaş tehdidiyle hiçbir ilgisi yok," diyorum. "Şu anda diğer baş lordları geri adım attırmaya çalışıyor ama bunu başarabilecek gibi görünmüyor."

August ayağa kalkar. "Ama belki ona zaman verirsek-"

Bu düşünceyi, bu umudu tam olarak ifade edemeden sözünü kesiyorum. "Buna güvenebileceğimizi sanmıyorum ve bu riske değecek gibi de görünmüyor." Sertçe yutkunarak Syllas'ın uyumsuz gözleriyle karşılaşıyorum. "Eve dönebileceğimden emin olabilir misin?"

Fae lordu başını eğiyor. "Senin güvenli bir şekilde dönmeni ve krallığımızın güvenliğini sağlamak için ondan yapmasını isteyeceğimiz yeminlerin tam ifadeleri üzerinde zaten çalışıyorduk. Bir sonraki dolunaydan önce dönmüş olacaksın. Oradayken sana zarar veremeyecek ya da reddettiğin takdirde seni geri dönmeye zorlayamayacak."

"Ama yalnız gitmek zorundayım."

Whitt onun yerine cevap veriyor, her zamanki gibi yumuşak ama nazik. "Hiçbirimiz size katılamayız. Pazarlığın bir parçası olarak herhangi bir Seelie savaşçısına izin vereceklerini de sanmıyorum. Eğer aklınızda size eşlik etmesini istediğiniz başka biri varsa, o zaman tek bir yarışçı olmayan yoldaş için bir dava açabiliriz."

"Ve sadece bir süre onunla kalmayı kabul ederek bir şey taahhüt etmiş olmam, değil mi? O... konuyu zorlayamaz mı?" Konuştuğum adam zorlayacak gibi görünmüyordu ama o bir Unseelie ve dolayısıyla başka ne yapmış olursa olsun bizim düşmanlarımızdan biri. Onu neredeyse hiç tanımıyorum.

Syllas homurdanıyor. "Emin olabilirsiniz ki *bu*, talep edeceğimiz yeminlerin önemli bir parçası olacaktır."

Birkaç dakika boyunca sessizce durup düşüncelerimi sıralıyorum. Corwin'in alanında bir ya da iki hafta geçirmek, evini onunla paylaşmak, ama hiçbir yükümlülük altına girmeden... Dokuz yıl boyunca bir kafeste, aç ve susuz bir şekilde hayatta kaldım.

Dünyada bana ne olduğunu umursayacak birilerinin kaldığını bilmeden yenilmiştim. Onunla kıyaslandığında, bu plan hiçbir şey.

Ama tamamen yabancı bir diyara giriyordum ve etrafım, buldukları her fırsatta benimkileri katleden yabancı fae'lerle çevriliydi.

Zihnim haftalar öncesine, Sylas'ın beni Isleen'in üvey kardeşinin ölümü üzerine saygılarımızı sunmak için eski eşinin ailesinin topraklarına götürdüğü zamana gidiyor. O beni hor gören ve sakat bırakmaya çalışan bir adamdı. Ailesi insanları küçümseyen ve bizi gübreden daha değerli görmeyen bir aile.

Ancak yaslarına tanıklık ettiğimde ve sonrasında onlarla konuştuğumda, onları artık sadece kötü adamlar olarak göremiyordum. Onlar sadece insanlardı - bazı korkunç davranışları olan ama aynı zamanda ailelerine bağlı ve kaybettiklerinin yasını tutan, onlara saygı duyduğumu gösterdiğimde bana saygı göstermeye istekli insanlar.

Unseelie'de de aynısını görür müyüm bilmiyorum ama Corwin'in içinde iyilik olduğuna inanabilirim. Halkım için ayağa kalkabilirim ve belki de savaşa sonsuza dek son verebilecek bir şey keşfedebilirim. Sırf kendimi bilinmeyenden korumak için buna nasıl hayır diyebilirim?

Ben kendi kendimle tartışırken adamlarım kendi konseylerini kurdular. Bakışlarının ardında kaynayan duygular çok açık, ama bana düşünmem için alan bırakıyorlar. Tartışmaya ya da beni ikna etmeye çalışmadılar.

Çünkü daha bu odaya adımımı atmadan ne karar vereceğimi tahmin edecek kadar beni iyi tanıyorlar ve bu seçimi benden almayacaklar.

Bu farkındalık kararlılığımı pekiştiren şey oldu. Omuzlarımı dikleştirip üç adama bakıyorum ve aramızda oluşan derin inanç ve anlayışın tadını çıkarıyorum. Biz de kaderin hiçbir cilvesinin sarsmasına izin vermeyeceğim şekilde birbirimize bağlıyız. Bunu atlatacağız, sadece atlatmak zorundayız.

"Ben gidiyorum," diyorum. "Corwin'e ne söylemem gerektiğini söyle ki tüm ayrıntıları halledebilelim."

Talia

Bir anlaşmaya vardığımızda, Sylas ve Whitt'in talimatlarını ruh ikizi bağı aracılığıyla aktardığımda ve Corwin'in yanıtlarını ilettiğimde, beni karar ve konuşma boyunca taşıyan inanç azalıyor. İçimdeki ışık duvarını yorgun bir şekilde yeniden inşa ederken, tek hissedebildiğim kalbimin etrafındaki acı.

Bu kalkan için ne kadar çaba harcarsam harcamayım, yarın hiçbir önemi kalmayacak. Yarın Corwin'in alanına adım atıyor olacağım, ondan kaçamayacağım.

Çok sevdiğim üç adamı arkamda bırakacağım.

Çalışma odasının penceresinin ötesinde gökyüzü kararı. August kolunu bana doluyor ve hep birlikte bitmemiş mutfağa gidiyoruz. Eşit derecede bitmemiş yemek odasıyla uğraşmak, adalardan birinin etrafında yer bulup August'un elindeki az sayıdaki malzemeyle derme çatma bir akşam yemeği hazırlıyoruz. Henüz kalıplanmamış fırının olacağı yere birden fazla kırgın bakış atıyor.

Tütsülenmiş sülün sandviçinden yiyebildiğim kadarını zorla yiyorum. Hiçbirimiz fazla konuşmuyoruz. Belki de uzun süren pazarlıktan sonra hepimiz konuşmuşuzdur. Ama hızlı bir temizlik yapıp hepimiz merdivenlere doğru ilerlediğimizde, içimden bir ses öyle bir itiraz ediyor ki, olduğum yerde duruyorum.

August elini omzuma koydu. Whitt'in elini ve Sylas'ın bileğini kavramak için uzandım.

Fae lordu endişeyle kaşlarını çatarak dönüyor. "Sorun nedir, Talia?"

Bunu söylerken kendimi zayıf hissediyorum. Bu seçimi ben yaptım. Cesaret ve kararlılıkla ilerlemek istiyorum. Ama göğsümdeki ağrı tüm uzuvlarıma ve boğazıma yayılıyor. Sesim boğuk çıkıyor.

"Sizi kaybetmek istemiyorum. Hiçbirinizi."

"Oh, mite." Whitt eğilip saçıma bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

August göğsünde alçak sesle gürler. "Eğer o kokuşmuş kuzgunlar seni bize geri dönmekten alıkoymaya çalışırlarsa, kendini beğenmiş baş lordlarının hepsini katlederiz."

Sylas parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve diğer elini yanağımı okşamak için kaldırıyor. "Aramızda ne kadar mesafe olursa olsun biz seniniz. Ama şu anda buradayız. Neye ihtiyacın var?"

Ruhumu saran bu bağın hiç oluşmamış gibi yok olmasını istiyorum. Seelie ve bu sürü arasındaki yerimi bir daha kimsenin tehdit edemeyeceğinden emin olmaya ihtiyacım var. Ama bunların hiçbirini elde etmem mümkün olmadığından, içimde büyüyen özlemin önderlik etmesine izin veriyorum ve sahip olabileceğimden oldukça emin olduğum bir şey istiyorum.

"Bu gece hepinize olabildiğince yakın olmak istiyorum. Birlikte. Eğer olmazsa. Eğer bu Kalp'e ve bağa karşı korkunç bir suç değilse."

Üçünün de bana sabitlenmiş bakışlarında alevlenen sıcaklık tenimi kavuruyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Bunu arkamdaki August'tan bile hissedebiliyorum, elinin belime kayışında, en lezzetli markalar gibi yaktığı yerde.

"Baş Lord Corwin'e hiçbir taahhütte bulunmadınız," diyor Whitt. "Öyle olsa bile, eşlerin ne kadarının başka bir yerde arkadaşlık arayacağına dair karar bir müzakere ve kişisel tercih meselesidir, Kalp tarafından dikte edilmez. Yeterince lord, varis şanslarını artırmak için başka aşıklar arıyor. Eğer bunu istiyorsan-"

"İstiyorum," diyorum kararlılıkla, o devam etmek zorunda kalmadan önce.

Sylas yanağımı bir kez daha okşuyor, bu kez parmak uçları boynumun kenarından aşağı iniyor ve bedenim kendiliğinden ona doğru sallanıyor. "O zaman alacaksın. Buradaki randevu odası henüz döşenmedi. Paketçim, bu kalede çalışırken iyi inşa edilmiş bir yatağım olması konusunda ısrar etti. Eğer bu kabul edilebilirse."

Dilim dudaklarımın arasında geziniyor, özlemim genişleyerek daha acil bir arzu kabarmasına dönüşüyor. Vücudum şimdiden eriyormuş hissediyorum. Fark ettim ki

Bu utanç ve istek karışımından yanmadan önce, bir an önce yaptığımız sürece bunu nerede yaptığımızı o kadar da önemsemiyorum. "Bir istisna yapabilirim."

Bu sefer gürleyen Syllas oldu. Whitt kıkırdarken, fae lordu beni kollarına alıyor. Koridorda bir öpücük konduruyor, şefkatli ama yakıcı. "Bakalım üçümüz müstakbel eşimizi ne kadar tatmin edebileceğiz."

Bana böyle seslendiğini duymak, beni eşi olarak almanın hâlâ niyeti olduğunu bilmek, kalbimdeki acıyı geri getiriyor. Ama kollarını bana dolayarak merdivenlerden yukarı çıkarken, Whitt'in parmakları saçlarımı okşarken ve August'un başparmağı ayağımın kemerinde gezinirken, acıyı görmezden gelmem için yeterince baş döndürücü bir beklenti yaratıyorlar.

Ben onlarınım, onlar da benim ve beni içten içe parçalayan bağ bile bunu değiştiremez. Bu gece, bunu sadece kelimelerle değil, bedenlerimizle de kanıtlayacağız, herhangi bir varlığın yapabileceği kadar derin bir şekilde birleşeceğiz.

Syllas'ın yeni yatak odası yatak dışında mobilyasız, ancak "iyi inşa edilmiş" olmasının yanı sıra Hearthshire'da sahip olduğundan daha da büyük. Acaba akrabaları üzerinde çalışmaya başladığında, bir şekilde düzenli olarak paylaşılacağını tahmin ederek daha büyük bir çerçeve mi istedi?

Sonra beni yorganın üzerine örtüyor, bakışlarındaki o tutkulu bağlılıkla üzerime abanıyor ve her türlü düşünme kapasitem pencereden dışarı çıkıyor.

Fae lordu vücudunu üzerimde tutuyor, sadece ağzımı yakalamak için başını eğdiği yerde bana dokunuyor. Ama fiziksel teması pek de ihmal etmiyorum. Syllas'ın dili dudaklarımı ayırırken ve ben de onu kendi dudaklarımla karşılarken, Whitt ve August iki yanımıza yayılıyorlar. August kulağıma sokuluyor ve boynumun yan tarafını okşuyor. Whitt elimi kaldırıyor ve bileğimden omzuma doğru bir yol çizerek öpmeye başlıyor.

Syllas ve August ile aynı anda birlikte oldum ve iki erkeğin tamamen bana odaklanması baş döndürücü bir deneyimdi. Üçü tarafından da sarmalanmak, henüz dokunmadıkları her türlü yerimi tutuşturuyor. Parmaklarımı Syllas'ın çenesinde gezdiriyorum, August'un saçlarına doluyorum, Whitt omzuma gelip dudaklarını yanağıma hafifçe değdirdiğinde onu kucaklamak için uzanıyorum.

Syllas'ı bir kez daha öpüyorum, öyle sert öpüyorum ki göğsünden bir onay tınısı yankılanıyor ve sonra Whitt'in ağzını aramak için başımı çeviriyorum. Whitt ağzımı kaparken

Sylas beni daha da yakınlaştırmak için bu fırsatı değerlendirip vücudumu aşağı indiriyor ve botlarımı çıkarıyor. Her bir ayağımı, ardından baldırımı ve elbisemin etek ucunun hemen altındaki dizimi öpüyor ve bacaklarımın arasına doğru bir sıcaklık patlaması gönderiyor.

August elini gövdemden aşağı indiriyor ve göğsümü okşamak için tekrar yukarı kaldırıyor. Başparmağını çevirdiğinde meme ucum sertleşiyor ve beni Whitt'in ağzına doğru soluk soluğa bırakan bir zevk sarsıntısıyla zirveye ulaşıyor. Casusluk ustası kıkırdıyor ve dudaklarının yakıcı bir baskısıyla beni yutuyor, eli belimde geziniyor ve göğsümün diğer tarafını okşamak için yukarı çıkıyor.

Sylas elbisemi yukarı kaydırıp kalçamın iç kısmını öptüğünde, içimde keskinleşen açlıkla kıvranmaktan kendimi alamıyorum. Whitt çenemi kemirmek için ağzımı serbest bıraktığında, fae lordu ağzını biraz daha yüksek bir noktaya fırçalıyor ve bana bakıyor.

"Bunu üzerinden çıkaralım mı?" Sylas alçak bir sesle soruyor, kumaşın kalçalarımı okşamasına izin veriyor.

Hevesli bekleyiş içimi titretiyor. "Evet, lütfen. Ama soyunan tek kişi ben olmasam iyi olur."

Whitt sırtıyor ve başka bir şey söylemeden gömleğini çıkarmak için ayağa kalkıyor. Sylas elbisemin eteğini çekiştirmeye başlamadan önce dövmeli kas düzlemlerine bakmak için sadece birkaç saniyem oluyor. Ona erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırıyorum, bacaklarımın arasına bu kadar yakın eğildiğinde seksim karıncalanıyor. Başımın üzerinden kaldırabilmesi için doğrulduğumda, ılık hava tenime yerleşiyor.

August da gömleğini çoktan çıkarmıştı. Sylas'inkine uzanıyorum, diğer iki adam dikkatlerini artık çıplak olan göğüslerime verince yakasından tuttuğum kravat sallanıyor. August kendini bana yaklaştırıyor, geniş göğsü sırtıma yaslanıyor ve Sylas'ın tuniğini yukarı doğru çekecek kadar ne yapmak istediğimi hatırlamam bir mucize.

Onu bir kenara fırlatıyor ve ağzımı geri almak için başını eğiyor. Yakıcı sıcak ten her yanıma sarıyor. Uzandığım her yerde, ellerim arzuyla gerilmiş sertleşmiş kasların üzerinde kayıyor.

Bırakın üçünü, bu olağanüstü adamlardan biriyle bile aynı yatakta olduğum için ne kadar şanslıyım. Önümüzde ne var bilmiyorum ama bu gecenin her anını değerlendireceğim. Onlardan uzaktayken bu anılara tutunacağım, eğer dikkatli olursam, sağlam durursam, geri dönmek için daha fazlasına sahip olacağımı biliyorum.

August'u öpmek için başımı eğiyorum. Whitt göğsümün ucunu ağzına almak için alçalıyor. Sonra Sylas parmaklarını karnımdan aşağıya doğru

en sıcak parçam ve iniltim bir iniltiye dönüşüyor.

Fae lordu külotumun ıslaklığından homurdanıyor. Bir sarsıntıyla onları üzerimden çekip alıyor ve kayganlaşan tenimi okşuyor. Kalçalarım tekrar ona doğru eğiliyor, ustaca bir parmağını içime sokarken dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor. Elinin sallanmasından, Whitt'in dilinin göğüs ucumda gezinmesinden, August'un beni sanki tek bir bedende birleşebileceğimiz gibi her zamankinden daha derin öpmesinden dolayı mutluluk içimi yakıyor.

Sylas ikinci bir parmağını içime elinin topuğunu en hassas noktaya dayıyor. Whitt'in saçlarını, August'un boynunu kavıyor, birlikte çağırdıkları zevk dalgasına biniyorum.

Çok geçmeden üzerime çöküyor, boğazımdan çıkan bir nefesi şok ediyor. Elektrik karıncalanmaları her kasımda yarışıyor. Adamlarım beni yastıklara bırakıyor ama ben hâlâ daha fazlası için yanıp tutuşuyorum. Parmaklarım August'un pantolonuna takılıyor, diğer elim diğerlerine doğru kabaca işaret ediyor ve bu onların kıyafetlerinin geri kalanını tekmelemek için ihtiyaç duydukları tek işaret.

Birdenbire etrafım üç güçlü, yırtıcı ve tamamen çıplak adamla çevrildi. Belki de gergin olmalıyım, ama göğsümden yayılan duygular aşk ve cinsel özlemin baş döndürücü bir karışımından başka bir şey değil. Tek soru, bundan sonra bu işi tam olarak nasıl yapacağımız.

Önce Whitt harekete geçiyor -dudaklarımdan öylesine şefkatle öpüyor ki kalbimdeki sızı uyanıyor ve sonra sanki bundan sonra olacaklarda yardımcı bir rolden fazlasını oynayacağı hiç aklına gelmemiş gibi geri çekiliyor. Sylas okuyamadığım bir ifadeyle casus ustasını izliyor.

August bir sonraki sefer ağzımı ele geçirdiğinde, fae lordu parmaklarını rutubetinde gezdirerek açlığını körüklüyor. Bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor ve dilini yarığımın üzerinde ve üstündeki hassas çıkıntıda bir kez kaydırmak için eğiliyor.

Dudaklarımdan yalvarmadan çok talep içeren bir ses çıkıyor ve Sylas sırtıyor. Sonra bacaklarımın arasından çıkıp göbeğime öpücükler konduruyor ve iki gözünde de yanan bir ateşle gözlerimin içine bakıyor.

"Eğer izin verirseniz, stratejistimin o güzel boğazınızdan daha da güzel sesler çıkarmak için bir komplo kurabileceğine inanıyorum."

Bakışlarım Whitt'e yöneldi. Casusluk şefi efendisine bakıyor, o kadar şaşkın ki şokunu dizginlemesi bir anını alıyor. Dudaklarında beliren küçük ama sıcak gülümsemeyle içimde şehvetten daha derin, belki de daha önce hissettiğim aşktan bile daha derin bir şey filizleniyor.

Beni paylaşmayı kabul etmişlerdi, zaten paylaşıyorlardı. Ancak Sylas'ın açıklaması bir zeytin dalı, bir güven ve sevgi ifadesi ve şu anda aramızda olanlara odaklanmak için geçmişin tüm acılarını bir kenara bırakıyor.

Aralarındaki bağların onarılmasının bir parçası olmaktan başka bir şey istemiyorum ve bu pek de fedakarlık sayılmaz. Whitt'in beni ne kadar iyi hissettirebileceğini tecrübelerimden biliyorum.

Elimi çağırıcısına ona uzatıyorum. Sylas ona gülümseyerek karşılık verdiğinde Whitt üzerime eğiliyor, gözleri tutkuyla parlıyor. Bir öpücük alıyor, elini sırtımın altına sokuyor ve arkama ulaşana kadar omurgamdan aşağı kaydırıyor.

Ereksiyonunun başı tahrikten sırlıklam olmuş açıklığının üzerinde öyle kaygan bir şekilde kayıyor ki inliyor. Onunla buluşmak için kıpırdanıyorum ve o başka bir alçak kıkırdamaya izin veriyor. "Seni oraya götüreceğiz, güçlü olan. Tekrar ve tekrar."

Bu söz üzerine neredeyse yanacaktım, sonra içime doğru itiyor, beni sert, sıcak uzunluğuyla dolduruyor. Ben de kendi hırıltımı çıkardım.

Sylas diğer tarafıma geçti, göğsümü okşuyor ve kulak mememi dişlerinin arasında nazikçe çekiyor. August mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve yüzümü ona doğru eğdiğimde önce yanağımı, sonra da ağzımı öpüyor.

Bir elimle Whitt'in ensesini kavıyorum, ritmine uymak için yükseliyorum, yaptığı her hareketin vücudumda akmasını istiyorum. Diğer elimle August'un göğsünden aşağı iniyorum, ta ki parmaklarım ereksiyonunun gergin, katı sıcaklığına değene kadar. Onu kavıyorum, nefesinin kesilmesinden, her itişte içime yayılan zevkten, dördümüzün olabildiğince samimi bir şekilde bir araya gelmesiyle oluşan bu tam birlik duygusundan zevk alıyorum.

Whitt açısını değiştirerek daha derine dalıyor. Vücudu dış yumruma baskı yapıyor ve ben yeniden dönmeye başlıyorum. Sylas meme ucumu cımbızlarken, August dilini çenem boyunca gezdiriyor. Kalçalarımı daha hızlı sallıyorum, Whitt'i teşvik ediyorum ve o da benim aciliyetime keyifli bir iniltiyle karşılık veriyor.

Başını eğiyor, saçlarının perçemi yanağımı gıdıklıyor. "Sen çok mükemmelsin Talia. Benimle sonuna kadar gel. Uçtuğunu görelim."

Çok haysiyetsiz bir sızlanma boğazımı tırmalıyor. "Sadece- eğer gelersen-"

Bir küfür mırıldandı, düzensiz isteğim onu uçuruma yolladı. O Kalçamı kavıyor ve içime öyle sert giriyor ki, tüm sinirlerimi alevlendiren bir his tsunamisiyle havalanıp uçuyorum. Whitt yavaşladıkça, her ikisi de

Serbest bırakılmanın coşkusuyla kendimizden geçerken, kemiksiz ve sersemlemiş bir halde yorganın içine gömülüyorum.

"Mmm," diyor, gözlerinde sinsi bir parıltı dans ediyor. "Seninle işimizin henüz bittiğini sanma."

İçimden hem inançsızlık hem de cesaretlendirici bir ses çıkıyor. Kısık bir kahkaha atarak içimden çıkıyor, elleri hâlâ kalçalarımda. Onları çekiştiriyor. "Keşfedebileceğimiz daha pek çok aç var. Eminim lordum sizi daha da yükseğe çıkarabilir."

Onun ısrarıyla ellerimin ve dizlerimin üzerinde dönerken Syllas'a bakıyorum. Whitt'e yaptığı davet bir zeytin dalıysa, sanırım bu da Whitt'in jesti karşılık vermesi. Bu birliğin bir parçası olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu kendi yöntemiyle söylüyor.

Fae lordunun ağzının seğirmesi bir eğlenceyi ima ediyor, ancak ifadesinin geri kalanı tamamen açlık. "Leydimiz arzu ederse, bu meydan okumayı kabul etmekten her şekilde memnuniyet duyarım."

Benimle dalga mı geçiyor? Bakışlarını tutarak dudaklarımı ıslattım. "Her şeyini hissetmek istiyorum."

Her nasılsa uyumsuz bakışlarındaki alev bu ifadeyle daha da sıcak yanıyor. Arkama geçmeden önce kürek kemiğimi, belimin kıvrımını ve kalçamın yan tarafını öpüyor.

Daha önce sadece bir kez, Hearthshire'daki havuzda August ve ben dik dururken adamlardan biri arkamdan girmişti. Bu şekilde eğilmişken Syllas'ın aletinin içime girmesi sınırlarımda daha da güçlü bir sarsıntı yaratıyor. Nefesim kesiliyor, kendimi ona doğru bastırmaktan alıkoyamıyorum.

Ama sadece onun tamamını istediğimi kastetmemiştim. Syllas'ın ilk darbesinin verdiği mutlulukla başım geriye düşerken, dikkatimin geri kalanını sabırla yanımda yatan, parmak uçlarını kolumun ve göğsümün üzerinde gezdiren August'a yöneltiyorum. *Onunla* işim henüz bitmedi.

Yine de bu pozisyondayken onu ellerimle çıkaramıyorum. Syllas'ın ölçülü itişlerinin bedenimde yarattığı zevke ve anlık bir kararsızlığa kapılıp bocalarken, Whitt başını altıma kaydırarak dilini göğüslerimden birinin üzerinde gezdiriyor ve sonra Syllas'la birleştiğim yerin hemen üstündeki hassas noktaya inerek bana ilham veriyor.

Benden bir çığlık kaçıyor. Whitt, kalçalarımın sallanışını takip ederek, usta diliyle o sinir yığınının üzerinde coşkuyla çalışıyor.

Sylas itiyor ve ben de kendi tadıma bakma dürtüsüyle çarpılıyorum.

İçgüdülerimi sorgulamama izin vermeden başımı August'a doğru salladım. "Yaklaşmak mı? İstiyorum-" Yanaklarım alevleniyor ve sözcükler bir an için boğazımda düğümleniyor, sonra nefes nefese kalıyorum. "Ağzımı senin üzerinde kullanmak istiyorum. Eğer istersen..."

Titreyen sesim yüzünde beliren şaşkınlıkla tamamen kesiliyor ve ardından altın rengi gözleri sıvı metal olabilecek kadar sıcak bir bakış atıyor. "Bu şekilde sorduğunda sana asla hayır demem, tatlım," diyor kabaca, yatağın üstüne doğru ilerleyerek. "Ve kesinlikle *böyle* bir şey teklif ettiğinde değil."

Ereksiyonu yüzümden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde uzanıyor. Ona bakıyorum, sevgililerimin bu kısmına daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Çok sert bir şekilde uzanıyor ama damarlı kalınlığının kadifemsi yumuşak bir tenle kaplı olduğunu biliyorum. August'un doğal kokusu burnuma ulaşıyor, kendi tatlılığından izler taşıyan erkeksi misk, sanki gittiği her yere fırıncılığının özünü de götürüyormuş gibi.

Vücudumun salınımı beni ona doğru yaklaştırırken ihtiyatlı bir şekilde dilimi başının üzerinde gezdiriyorum. August inliyor ve ucunda bir sıvı damlası oluşuyor. Onu yalıyorum ve şaftı düpedüz seğiriyor. Sadece bu küçük hareketlerle yarattığım etki karşı konulmaz derecede kışkırtıcı.

August parmaklarını yanağımda, saçlarımda gezdiriyor ve tekrar geri getiriyor. Kendime güvenimi artırarak ağzımı onun uzunluğunun etrafına kapatacak kadar açıyorum. Mutluluktan boğuk bir ses çıkarıyor. Whitt dilini üzerimde gezdirerek vücudumdaki karıncalanma hissine ekstra bir sarsıntı ekliyor ve ben de August'a aynı hazzı sunmaya karar veriyorum.

Sylas'ın itme hareketleriyle hafifçe sallanırken, August'un şaftını ağzıma alabildiğim kadar alıyorum. Dudaklarımı onun etrafında sıkıldığımda, bir inilti daha çıkarıyor. "İşte bu kadar. Aynen böyle. Kalp bana yardım etsin Talia, sen harikasin."

Ağzımı aşağı yukarı hareket ettirmeye, aynı zamanda dilimle onu keşfetmeye başlıyorum. August'un sesi sözsüz teşvik ve takdir mırıltılarına dönüşüyor, parmakları yüzümden aşağı dökülen dalgalara karışıyor.

Ben hızımı buldukça Sylas da kendi hızını artırıyor, daha hızlı ve daha derin, sanki beni gecenin üçüncü zirvesine doğru teşvik ediyor. Hatta

daha fazla zevk vücudumu titretiyor. Kollarım sallanmaya başladı.

August'un şaftını sertçe emiyorum, Whitt dişlerini yumruma sürtüyor ve Sylas tam doğru açıyla içime dalıyor, ben de milyonlarca parıldayan neşe parçacığına ayrılıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve sonra ağzımı August'un etrafında tekrar sıkıyorum, parıltılı dalgayı sürerken seksimin kenetlenmesini yankılıyorum.

Sylas üzerime eğilip sırtımı öpüyor. Kalçaları kasılıyor ve sıcaklığı içime fişkırıyor.

August bir lanetle başımı nazikçe kaldırıyor. Kendini kavırıyor. Birkaç hızlı vuruşla karnından soluk bir sıvı fişkırıyor. Sonra doğrulup beni öylesine tutkuyla öpüyor ki, ağzımın içinde kendi tadına bakıyor olmalı, ama umursadığına dair hiçbir belirti göstermiyor.

Whitt altımdan çekiliyor ve haftalardır onu görmediğim kadar memnun ve rahat bir sırıtışla bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Kendimi yatağa bırakıp sırt üstü döndüğümde, erkeklerim etrafımda bedensel bir sıcaklık halkası oluşturuyor. Sylas kalçamı öpüyor. August saçımı okşuyor. Whitt kolunu benimkine doluyor.

Bu bana onları lanetlerinden ilk kez kurtardığım zamanı hatırlatıyor; Sylas bana leydim dediğinde ve kurtlarının sürünün geri kalanına çobanlık etmesini izlediğimde - daha sonra Oakmeet'in giriş odasında bana sarıldıklarında ve ben de onların arasında uykuya daldığımda. İlk kez bu dünyaya, bu adamlara gerçekten ait olduğumu hissetmişim.

Tüm okşamalarına eğiliyor, içime çekebildiğim her sıcaklığı ve şefkati emiyor ve yarın tüm bunlardan uzaklaşacağımı biraz daha unutmaya çalışıyorum.

Corwin

Her ne kadar günün olaylarından dolayı dikkatim dağılmış olsa da, Heart's Cadence'in ışıltılı manzarasını görmek için süzüldüğümde içimden bir huşu titremesi geçiyor.

Sarayımın kuleleri gökyüzünü delmeye hazır görünüyor. Gün batımının canlı kırmızıları ve morları, kristal duvarların her tarafına yansiyarak aşağıya sızıyor. Aynı tonlar, sarayın eteklerinden kavisli uçurumun kenarından aşağıdaki aynalı havuza yuvarlanan donmuş şelalenin üzerini de boyuyor. Dallarından sarkan soluk buz sarkıtları koyu gri ağaç kabuklarıyla kontrast oluştururken, muhteşem ağaçların etrafında dönen küçük kar girdapları alay ediyor.

Ama evimden en çok bahseden şey, sarayın duvarları ve dalları boyunca dalgalanan rüzgârda taşınan yumuşak ısıklı melodidir - bu ses, alanımın adını daha da uygun hale getirir. Kanatlarımın altından serin bir rüzgar esiyor ve kendimi bir anlığına daha yükseğe bırakıyorum.

Bu ihtişam benim.

Yine de düşüncelerimin henüz benim olmayan her şeye dönmesi uzun sürmüyor. Göğsümden karnıma doğru uzanan rahatsız edici çukura, ruh ikizi eşimin beni bir kez daha kapattığı yere.

Sarayın doğu tarafı boyunca uzanan geniş terasa doğru süzülürken kendime *yarın* diye hatırlatıyorum. Yarın onu tekrar yüz yüze göreceğim, bir rüya yerine gerçekte. Ve ürkek bir bakıştan daha fazlası için

Benden uzaklaşmadan bir saniye önce. Benimle kalacak, benimle yaşayacak, on gün boyunca, eğer isterse yaz diyarına dönmesine izin vermem gerekmeden önce.

Bu düşünce hiç de umursamadığım bir şekilde midemi bulandırıyor. Terasa doğru alçalıyorum, çizmelerimle kaplı ayaklarımın cilalı kristal karolara çarpması için tam zamanında kuzgun formumdan çıkıyorum. İçeri girmeden önce, duygularım aynı derecede durgun ve soğuk olana kadar birkaç dakika boyunca dış duvarların parıldayan ihtişamını seyrediyorum.

Biz ruh ikizi eşleriz. O Seelie olsa bile, ikimiz de bunu beklemiyor olsak bile, Kalp bizi birbirimiz için seçti. Birlikte biraz zaman geçirdikten sonra, bu bağı kabul etmenin sadece bizim için değil, her iki halk için de tek makul hareket tarzı olduğunu görecektir.

Onlara oldukça sadık görünüyor. Yaz diyarına verilen ya da tehdit edilen zararlar konusunda bana meydan okuduğunda içinde çok fazla sertlik vardı. Bu anıyı hatırlayınca kendime bir parça hayranlık duyma izni veriyorum ki bu adil bir tepki gibi görünüyor.

Onlar için en iyi olanı yapmak isteyecektir. Tipik Seelie öfkesi ve tavırları, benim için aynısını yapmanın ne kadar önemli olduğunu anlamasını zorlaştırabilir... ama bu sertliğe rağmen, onunla konuştuğumda özellikle öfkeli veya vahşi görünmedi.

O kadar da kötü anlaşılamayabiliriz. Bağ kurdukça aramızdaki anlayış da artacaktır. Diğer çiftlerde gördüğüm derin aşkı bekleyebileceğimden emin değilsem de, bu tür eşleşmelerin sonuçlarını da gördüm. Şefkatli bir müttefikten daha fazlasını istemezdim.

Daha fazlasını *istemeyeceğim*. Ailemin uzun zamandır yaşadığı evinin geniş ve ısıtılı salonlarında bana eşlik edecek birilerinin olması bile yeterince hoş bir değişiklik olacak.

Bu koridorlardan birine adımımı attığımda, ayak seslerim çınlıyor ve ses, elmas yüzey boyunca aralıklarla parlayan büyümlü topaz kubbelerin bulunduğu yüksek tavandan yansıyor. Tabii ki burada pek *yalnız* değilim. Dönüş sinyelimle birlikte hizmetkârlardan biri yan odadan aceleyle çıkıp beni selamlıyor. "Biz de tam yemek hazırlamayı bitiriyorduk. Hemen yemek ister misiniz?"

Kız bir insan; fae hesaplarına göre küçük bir çocuk ama ölümlülerin yaşam süresine göre ergenlik çağında. Bakışlarımdan kaçmadan cevabımı beklemesi hoşuma gidiyor, rolünde tamamen rahat görünüyor. Sanırım burada doğduğuna göre öyle olmalı.

Meslektaşlarımdan bazıları, eşit derecede insan olan şefimin temizlik personeli arasından bir ortak alıp onunla bir aile kurmasına izin verdiğim için mırıldanırlardı. Ama muhtemelen onlar da yemeğimi bir fae yerine bir insanın hazırlamasına mırıldanırlardı, yine de burada yemek yediklerinde hiçbirinin ikramlardan şikayet ettiğini duymadım. Eğer insan hizmetçileriniz olacaksa, bizim yöntemlerimizle doğmuş birinin, korkularından dolayı sık sık uyuşturulmak veya büyülenmek zorunda kalanlara nasıl tercih edilmeyeceğini anlayamıyorum.

"Üstü kapalı olarak masanın üzerine koy," diyorum. "Hazır olduğunda geleceğim."

Başını sallıyor ve babasının yanına koşuyor. Charles yemeklerine benim sürümden bir fae'nin yaklaşabileceği incelikte yaklaşmayabilir, ancak herhangi bir gün uğradığım başka bir alanda fae tarzı yemek yapabilirim. Babam, Heart ruhunu koruyor, adamın restoranında yemek yediği insan dünyasına yaptığı bir gezintiden sonra adamı kendisiyle birlikte buraya dönmesi için ikna etti ve yaşlanmasını engelleyecek kadar işini sevmeye devam etti. Charles yüzyılı aşkın bir süredir bizimle birlikte, yetişkinliğe ulaşmamdan kısa bir süre sonra hayatımın demirbaşı oldu.

Bazı açılardan, kulağa ne kadar saçma gelse de, ailemden geriye kalan en yakın şey o.

Üzerime daha fazla kasvet çökmeden koridorlardan geçerek özel oturma odama doğru ilerliyorum. Geç olmasına rağmen henüz acıkmaya yakın değilim. Benimkine komşu alanlardan birine yaptığım kısa ziyaret, içimdeki gerginliği ancak hafifletebildi.

Tercih ettiğim koltuğa gömülüyorum ve gerginliğimin bir kısmının içimden akıp gitmesini istiyorum. Her şey yolunda, elimden geldiğince düzenli. Nasıl olacaksa öyle olacak. Hâlâ gelecekte, kavrayışımın ötesinde olan olaylar üzerinde durarak kazanılacak hiçbir şey yok.

Yine de zihnim yarın sabah o pembe saçlı Seelie kadının benimle birlikte sınırı geçeceği ana sıçramaya çalışıyor.

Düşüncelerimi onuncu kez dizginledim ve şimdi yemeğe gitme niyetiyle doğruluyordum -çünkü hala aç hissetmesem de, en azından bu bana odaklanacak başka bir şey verecekti- o sırada içimdeki boşluktan bir his damlıyor. Sandalyenin kenarında donup kalıyorum ve sonra belli belirsiz uzanıyorum. *Talia mı?*

Cevap vermiyor. Daha önce bağlantısının korumasız kaldığı birkaç seferde yaşadığım sarmal deneyimi kesinlikle yaşamıyorum. Bana karşı koyduğu duvarlar hâlâ ayakta olmalı.

Ama şu anda tamamen katı değiller ve yaşadığı *her* neyse, sızacak kadar yoğun. Başka bir dal bana ulaşıyor; sanki en hafif parmak uçları tarafından çekiliyormuş gibi karnımdan kasıklarımın doğru yayılan bir zevk kokusu. Sonra ciğerlerimden çıkan bir iç çekiş fısıltısı, daha derin bir cinsel mutluluk sarsıntısı-

Kendi nefesim kesilse bile, ani bir anlayışla boğazım daralıyor. Ortak rüyamızda, ayrılmakta tereddüt ettiği başka bir adamdan, müstakbel bir eşten bahsetmişti. Şimdi onunla birlikte. Ona dokunuyor, içinde bir zevk uyandırıyor, öyle ki bu zevk onun savunmasını aşıyor.

Ellerim iki yanımda kenetlendi. İçimde bir duygu girdabı dalgalanıyor: başka bir varlığın ruh ikizim olan kadınla bu kadar yakınlaşmasından zevk almasına öfke, bana gelmeyi kabul ettikten sonra bile ona döndüğü için acı ve tüm bunların arasında, sandalyede destekli oturduğum yerde sikimi yarı sertleştiren keskin bir uyarılma sancısı.

Ondan bu iç çekişleri çıkaran, bu zevkleri ateşleyen ben olmalıydım. Ve ah, olması gerektiği gibi araya gelmek, dudaklarından o titrek nefesleri içmek, onu etrafımda hissetmek ve her tutku ve zevk parıltısının benim sayemde olduğunu bilmek nasıl bir his olurdu-

Gözlerimi kapattım ve çenemi tutarak duygu seline direndim.

Meslektaşlarımla yaptığım konuşmalar sırasında *onu* bırakmak için kullandığım gibi içimde kristal bir duvar örmek, onun bilmemesi en iyisiydi.

Coşkusunun belli belirsiz izleri bile kayboluyor. Artık içeride sadece kalbimin gümbürtüsü ve sikimin zonklamasıyla yankılanan bir boşluk var.

Önemli değil. Yarın benimle birlikte olacak ve aramızdaki bu davetsiz misafiri geride bırakacak. Neden onu olabildiğince sisteminden çıkarmasını istemeyeyim ki? Bunu yapması, son bir şansı olmadığı için pişmanlık duyarak bana daha iyi, değil mi?

Evet, öyle.

Tamamen sabit bir şekilde ayağa kalkıyorum ve pantolonumun hala ağrıyan kasıklarımın sürtünmesiyle yüzümü buruşturuyorum. İçimde onu serbest bırakmak için yatak odama gitme dürtüsü titreşiyor ama ben en basit arzularım tarafından yönlendirilecek bir kurt değilim.

Yavaşça nefes alıp veriyorum, bir kez ve tekrar ve üç kez ve kan akışı yavaşlıyor. Basınç azalıyor.

İşte. Hiçbir şey ifade etmesine gerek yok. Ben kendimin efendisiyim.

Akşam yemeği için ilk gitmeye niyetlendiğim zamankinden bile daha az hevesliyim, ama kendimi aç bırakmanın kesinlikle bir faydası olmayacak. Adımlarımı hafif tutarak, misafirim olmadığı zamanlarda yemek yediğim küçük yemek odasına doğru ilerliyorum. Tabağı kaplayan gümüş kubbe hâlâ dokunulacak kadar sıcak. Çok uzun süre bekletmedim.

İki ısırık körili balık ve bir ısırık kızarmış don lahanası ile yemeğin tadını çıkarabildiğim kadar çıkarıyorum. Derken kapı çalınıyor ve sürümdeki hizmetkârlardan biri kapının etrafından bakıp cevabımı bekliyor.

İri yarı Fae adam hızlı bir selam veriyor. "Özür dilerim lordum. Baş Lord Terisse sizinle konuşmak için geldi. Ona kısa süre içinde yanınızda olacağınızı söyleyebilir miyim?"

Az da olsa iştahım yerine geldi. Sandalyemi geriye ittim. "Sorun değil Oswald. Şimdi geliyorum. Teşekkür ederim."

Bunu bekliyordum. Belki de bir parçam, ruh ikizim olan eşimin bana katılacağını bildiren kısa mesajıma meslektaşlarımdan biri yanıt verdiğinde, bunun ben evden uzaktayken olacağını umuyordu. Ama eninde sonunda onlarla bu konuyu konuşmak zorundayım.

Daha kötüsü de olabilirdi. Laoni'nin sorgulamasını daha az takdir ederdim. -Gerçi doğal olarak baş lordlar beşlimizin kendinden menkul lideri böyle bir ziyareti kendisine çok görürdü. Konuyu doğrudan ele alması hissetseydi, benden kendisine gelmemi talep ederdi.

Terisse terasın hemen dışındaki giriş odasında bekliyor, bu da bana buraya uçtuğunu söylüyor ve görünüşe göre bunu yalnız yapmış. Meslektaşlarımla bu olağandışı durumun ne kadarını kendi gruplarıyla paylaştıklarından emin değilim.

Odaya girdiğimde bana doğru döndü. Pürüzsüz, bakırımsı yüzündeki belli belirsiz çizgiler orta yaşlarda olduğunu gösteriyor. Başının etrafında gölgeli zümrüt parçaları gibi yayılan koyu, yeşilimsi saç tutamlarında henüz griden eser yok. İlkel dudaklarının düzgün çizgisinde hiçbir onay ya da endişe belirtisi olmadan beni değerlendiriyor.

Başımı hafifçe eğerek onaylıyorum, eşitler arasında boyun eğmek gerekmez. "Heart's Cadence'a hoş geldin Terisse. Bu ziyaretin sebebi nedir?"

Karşılığında küçük bir selam veriyor. "Aniden geldiğim için özür dilerim. Gecenizi daha fazla bölmek için bunu kısa tutacağım. Biz sadece ruh ikizi eşinizle ilgili yeni gelişmeler hakkında daha kapsamlı bir rapor almak istedik."

Biz, çünkü doğal olarak meslektaşlarım bana yaklaşacak kişinin o olacağına karar vermeden önce görüştüler. Onunla değil ama onun aracılığıyla diğer üçüyle konuşacağım, şüphesiz o rapor verir vermez.

Bir anlık kızgınlığımı bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette. Her şey ayarlandı. Güvenliğimi sağlamak için kalkan büyüyle yarın öğleden hemen önce sınırı geçeceğim, her ne kadar eşim sürüsünün bana zarar vermek istemediğine inansa da. Kış diyarında *onun* güvenliğini sağlamak için yemin edeceğim ve onu da yanımda götüreceğim. On günlük bir deneme süresini kabul etti, ancak bağa alışmak için zaman bulduğunda her şeyin yoluna gireceğini umuyorum."

"Bu ziyaretin, buradayken bize karşı bazı hainlikler yapmasına izin vermek için bir kumar olabileceğini düşündünüz mü?"

"Elbette." Meslektaşlarımın beni suçlayabileceği onca şey arasında dikkatsizlik kesinlikle bunlardan biri değil. "Kalbe bu kadar yakinken yalan söyleyemeyeceği gerçeğinin yanı sıra, düşüncelerini tam kafasının içinden alabiliyorum. Onda hiçbir kötü niyet sezmedim."

Talia temkinli ve hatta belki de korkmuş, halkını ve onlara karşı işlenen şiddeti savunuyor, ama daha azını bekleyemezdim. Onda en ufak bir intikam duygusu göremedim.

"Yine de kurtların ne kadar öngörülemez olabileceğini bildiğin için onu yakından takip etmek isteyeceksin." Terisse iç çekmeye yakın bir nefes alıyor ve ben de Seelie'ler eşimi teslim etmeyi reddetseydi meslektaşlarım bunu tercih eder miydi diye düşünmeden edemiyorum. Eğer bu kozla savaşa girmek için pazarlık yapıyorlarsa.

Bu beni şaşırtmazdı. Evlilikteki başarıyı umursadıklarını öğrenseydim daha çok şaşırdım. İlk hedefleri artık geçerli olmadığına göre, bu başarının onların amaçlarına nasıl uyabileceği dışında.

Terisse elinin bir hareketiyle "Bakalım onu çabucak kazanabilecek misin?" diye devam ediyor. "Bağın aracılığıyla onların planları ve savunmaları hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğren. Bu fırsatı heba edemeyiz."

Dostum hakkında bu kadar duygusuzca konuşmasına içgüdüsel olarak verdiğim tepkiden kurtulmadan önce kısa bir an için tüylerim diken diken oluyor. Onun bakış açısı duruma bakmak için mantıklı bir yol. Hiç şüphe yok ki

Meslektaşlarımın daha büyük hedefleriyle aynı fikirde olsaydım, bunu tam olarak aynı şekilde düşünürdüm.

Yine de onu tamamen görmezden gelemem. Kendimizi savaşta bulmamayı tercih etsem bile, bir tür çözüme ihtiyacımız var. Sürüme ve halkıma olan sadakatim, belirsiz bir eşe olan bağlılığımdan önce gelmeli.

"Yaşadığımız zorluklarda bize yardımcı olabilecek her türlü bilgi için tetikte olacağımdan emin olabilirsiniz," diye cevap veriyorum. "Sizden, ziyareti sırasında bizi yalnız bırakmanızı rica ediyorum. Eğer benimle konuşmak isterseniz, geri kalanınızın yanına gelirim. Daha dikkatli gözlerin baskısı olmadan burada yaşama düşüncesine alışmak onun için yeterince stresli olabilir." Ve Heart, onun önünde hem onunla hem de benimle ilgili ne tür şüpheli yorumlar yapabileceklerini sadece bilir.

"Belirsiz bağınızın karmaşıklığına saygı duyabiliriz." Terisse gidecekmiş gibi dönüyor ama dönerken durup bana bakıyor. "Ama kendi kalbine de dikkat et Corwin. *Seni* kazanacak kişinin *o* olmasını istemeyiz. Soyunda böyle bir felaketin fazlasıyla yeterli olduğunu kabul edeceğini tahmin ediyorum."

Ağzımı sert bir gülümsemeyle düzelttim ve dilimin ucuna gelen iğneleyici sözleri ısırarak geri çektim. Meslektaşlarımdan hiçbirini küçümsemelerini ortaya koymak için bu iğnelemeyi yapmaktan kaçınmazdım. "Doğal olarak. Korkacak hiçbir şeyiniz yok."

Zar zor anlaşılan kısa bir ses çıkarıyor ve kapılara doğru adım atıyor. Bir an sonra kuzgununun karanlık şekli terasından havaya fırlıyor.

O gitti, ama bu on gün boyunca beni izleyecekler-daha önce hiç olmadıkları kadar yakından.

İşin kötüsü, onları suçlayamıyorum bile.

Talia

Kısmen inşa edilmiş kalenin hemen dışında durmuş, geçici sürü köyüne doğru bakıyorum. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı manzarayı yumuşak altın tonlarıyla boyuyor ve doğu ormanının ötesindeki sınırın pusunu parlatıyor. Sadece bakmak bile içimdeki düğümleri daha da sıkılaştırıyor.

Muhtemelen bunu daha önce yapmalıydım, ona karar vermesi için daha fazla zaman vermeliydim.

-Ama plan o kadar çabuk yerine oturdu ki, bu sabah uyanana kadar bu isteği yapacağıma tam olarak karar verememiştim.

Belki de hâlâ tam olarak başaramadım. Harper'ın kaldığını bildiğim eve doğru ilerlemeden önce ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Yaz fae'leri, eğer bir gece önce bir cümbüş olmadıysa, erken kalkma eğilimindedirler. Arkadaşım kapımı çoktan uyanmış ve giyinmiş olarak çalıyor; kendi standartlarına göre oldukça sade bir elbise. Bana bakıyor, ilk gülümsemesi bocalıyor. "Sorun nedir? Kuzgunlar yine sorun mu çıkardı?"

Sanırım durumu anlatmanın bir yolu bu, ama kastettiği bu değil. Başımı sallıyorum. "Saldırı ya da başka bir şey yok. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Harper geri adım atıyor, kaşları hâlâ endişeyle çatık. Endişelenmemesi *gerektiğinden* tam olarak emin değilim.

Tam kale ve köy inşa edilirken, paket-kinlerin kullandığı geçici evler, birkaç basit ahşap mobilyanın bulunduğu büyük, dairesel bir odadan ibarettir. Köşedeki masada sadece bir sandalye var. Harper

Dar yatağın kenarına tünüyor ve ben de sandalyeyi tutup ona doğru çeviriyorum.

Oturduktan sonra kelimelerimi bulmam biraz zaman alıyor. Unseelie ile olan bağlantımı olabildiğince gizli tutuyoruz -Sylas oraya yaptığım ziyaretin esasen gizli kalmasını umuyor- ve bu konuda konuşmak beni hâlâ tedirgin ediyor.

Ellerimi kucağımda birleştirip derin bir nefes alıyorum. "Taç giyme töreninin yapıldığı gece bir şey oldu. Unseelie baş lordları bizimkilerle konuşmaya geldiklerinde. Onların baş lordlarından biriyle ruh ikizi bir bağ kurdum."

Harper'ın gözleri o kadar büyüyor ki kafasından riski var gibi görünüyor. "Ne? Ama... sen Fae bile değilsin." Solgun yanakları kızarır. "Yani-"

Boğuk bir kahkaha attım. "Sorun değil. Öyle olmadığımı biliyorum ve bu yüzden kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin de farkındayım. Ama belli ki kanımı lanete bağlayan şey beni dünyaya beklemediğimiz başka şekillerde de bağlamış." Bunun o sürprizlerin sonuncusu olmasını umuyorum ama şu noktada buna güvenmiyorum.

"Peki ne yapacaksın?" Dudağını ısıırıyor ve yokluğumun Seelie'ler ve lanetleri için ne anlama geleceğini düşündüğünü varsayıyorum ama onu yanlış değerlendirmişim. "Sanırım ona gitmek zorundasın? Seni yanımda görmeyi özleyeceğim. Sonuçta bu bölgeyi birlikte daha fazla göremeyeceğiz."

Kanımdan çok arkadaşlığımı kaybetmekten rahatsız olması seçimim konusunda bana güven veriyor. Çarpık bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Henüz hiçbir şey için söz vermiyorum. Burada özleyeceğim pek çok şey ve insan var. Ve Unseelie'lerden herhangi birine ne kadar güvenebileceğimizi bilmiyorum. Ama sadece onu biraz tanımak için on gün onunla kalmayı kabul ettim, böylece eğer"-ne zaman-"geri dönmeye karar verirsem, Kalp bunu denediğimi bilecek."

Harper yavaşça başını sallar. "Bu mantıklı. Onca saldırıdan sonra ben de onlara güvenmezdim. Bugün mü gidiyorsun? Hoşça kal demeye mi geldin?"

"Sayılır." Ağzımı ovuşturuyorum. "Aslında merak ediyordum da... bunun yerine bir Unseelie baş lordunun bölgesini keşfetmeye ne dersin?"

Bana göz kırpıyor ve yemin ederim bu sefer gözleri neredeyse düşecek. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Parmaklarım elbisemin eteğine kıvrılıyor. "Bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum. Tehlikeli olabilir. Unseelie baş lordu yanımda bir yoldaş getirebileceğimi kabul etti ama bunun fazla savaşçı eğitimi ya da deneyimi olan biri olmayacağına söz vermemiz gerekti. Oradayken konuşabileceğim tanıdığım birinin olması iyi olurdu, kış fae'lerinin herhangi bir art niyeti olması ihtimaline karşı ikinci bir göz olabilecek birinin... Eğer bu çok fazlaysa sorun değil. Hayır dersin üzülmem."

En azından onunla değil. Unseelie ev sahiplerime karşı beni destekleyeceğine güvenebileceğim kimse olmadan sınırı geçip tamamen yabancı bir bölgeye girme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Harper şimdi sadece bana bakıyor. "Ve sen de o kişi olmam için *bana* güveniyor musun?" diyor kısık bir sesle.

"Sormak isteyeceğim başka kimse yok." Adamlarım ve Astrid'i denklemin dışında bırakırsak, Harper sürünün çok konuştuğum, kişisel bir şey paylaştığım tek üyesi. Çok az tanıdığım bir yoldaşla Corwin'in evinde olmak, yalnız olmaktan bile daha kötü hissettirebilir.

Korkunç bir hata yaptı ama bunu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Eğer beni desteklemek için kış diyarını göze alıyorsa, güvenimi tekrar hak ettiğine dair ihtiyacım olan tek kanıt bu.

Elleri iki yanında seğiriyor. Bu fikir belli ki onu korkutuyor.

Ayağa kalktım. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayırabilirsin. Her şey hızla geliyor -birkaç saat içinde yola çıkmam gerekiyor- ama tam şu anda karar vermek zorunda değilsin."

"Hayır." Çenesi kalkıyor. "Şimdi karar verebilirim. Seninle geleceğim. Bunu istemene sevindim. Yanında birine ihtiyacın var ve ben de arkadaşım olmadan mutlu olamam, yani ikimiz için de uygun." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ve kış diyarını görmek biraz heyecan verici olabilir. Kuzgunlar bizi gagalayıp öldürmeye falan çalışmadığı sürece."

"Sylas'ın bunu ziyaretin şartlarından biri haline getireceğinden eminim," diyorum kuru bir sesle ve sonra içimden endişe kadar eğlence de içeren bir kıkırdama dökülüyor. Harper da gülüyor. O anda hiç şüphem kalmadı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bir göz atıyor. "Ruh ikizi baş efendinle *bu* elbiseyle buluşmayacaksın, değil mi?"

Dikkatinin bundan sonra oraya yönelmesine şaşırmadım. Çoğu kadının giydiği gibi dizime kadar uzanan sade mavi bir önlük giyiyorum.

gündelik yaşamlarında giydikleri, havadar ama sade kıyafetler. "Burada süslü bir şeyim yok. Bunu büyütmem gerektiğinden emin değildim..."

Harper'ın oflaması bana ne kadar katılmadığını gösteriyor. Ayağa fırlıyor ve getirdiği küçük sandığı kapıyor. "Bir açıklama yapmalısın

-En az kuş beyinli baş lord kadar özel biri olduğunu. Her ihtimale karşı hazırlıklı gelmem iyi oldu. Bakalım... Evet, bu iş görür. Sana tam oturması için ayarlamama biraz zaman ver. Bir saat içinde hazır olur."

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-" İtiraz etmeye başlıyorum ama bana bağıyor ve işine devam edebilmek için beni kovuyor.

"Git August'un kahvaltılarından birini ye," diye sesleniyor arkamdan. "Yine çok zayıflıyorsun; böyle devam edersen diğer elbiselerini de düzeltmek zorunda kalacağım."

Aslında çoktan yemiştım ama son birkaç gündür iştahımın pek yerinde olmadığı doğru. Corwin bize her ne ikram edecekse ondan düzgün porsiyonlar yemeye sessizce söz veriyorum çünkü Unseelie topraklarındayken zayıf düşmeme izin veremem ve Harper'ın benim için hazırladığı muhteşem elbiseyi beklemek üzere şatoya geri dönüyorum.

Whitt sabahın ilk saatlerinde ondan beklediğimden çok daha hızlı adımlarla dışarı çıkarken kapıya ulaşıyorum. Bir başka felaketle daha karşı karşıya olduğumuz düşüncesiyle nabzım tekliyor ama gözleri bana dikildiği anda ifadesi rahatlıyor. "İşte buradasın, ufaklık."

"Harper'la konuşmaya gittim," diyorum. "Gelmeyi kabul etti."

Kendi kendine mırıldanıyor. "Sana neredeyse yaşattıklarından sonra ilginç bir seçim, ama senin kararına karşı çıkmamam gerektiğini biliyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde oldukça cesur davrandı, hakkını vermeliyim." Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor, August'la olan daha yakın ilişkiyi bilen paketçiler bakarken bunu çok fazla okşamamaya dikkat ediyor. "Benimle kısa bir yürüyüşe çıkar mısın?"

Belki de kötü haberler vardır. Onunla birlikte geçici köyün yanından geçip, parıldayan çiçeklerle dolu geniş tarlanın ötesine ve bu bölgenin ormanına gidiyorum. Hearthshire'ın sık çalılıkları ve yüksek ağaçlarından daha az uğursuz. Ağaçlar heybetli olmaktan çok sağlam, güneş ışığının gölgelikten süzüldüğü yerlerde sadece küçük çiçek ve eğrelti otları var. Kalp'in titreşen enerjisi tenimi gıcıklıyor.

Yürürken, Whitt çevremizi tarıyor. Çarpık ayağımın ağrımaya başlayacağı kadar uzaklaşmadan önce, küçük bir koruluktaki devasa bir kütükte durdu. Otururken beni kucağına çekiyor, kollarının arasında ve çenesinin altında sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıyor.

Nefesi sesiyle birlikte alnımı gıdıklıyor. "Seninle gelen kişi olmak için her şeyimi verirdim, biliyorsun. Ve sadece o lanet kuşların ne yaptığını doğrudan görmek için değil. Ne kadar güçlü olduğun önemli değil -Bunu üstlenmek zorunda kalmamalısın."

Sözlerindeki sertlik kalbime taze bir sızı getiriyor. Onun sıcaklığına ve güneşin kavurduğu bir kumsal gibi yaz kokusuna yaslanıyorum. Whitt yalnız olduğumuzda bile duygularını pek belli etmez. Geçmişi hakkında daha fazla şey bildiğim için bunun nedenini anlayabiliyorum ve bana sunduğu her açık şefkat anına değer veriyorum.

Özellikle de onun kucağını tekrar hissetmem için bir haftadan fazla zaman geçeceğini bildiğim halde.

"Aerik'in kafesinde dokuz yıl hayatta kaldım," diye hem ona hem de kendime hatırlatıyorum. "Önümüzdeki on gün bundan daha kötü *olamaz*."

Whitt, "Eğer yaklaşma ihtimalleri olduğunu düşünseydim, seni burada tutmak için dişimle tırnağımla mücadele ederdim," diye mırıldandı.

Muhteşem yüzüne dokunmak için uzanıyorum ve o da bu fırsatı değerlendirip bir öpücük çalıyor. Öyle hassas bir öpücük ki, sızısı tüm göğsüme yayılıyor. Sonra yanağıma sokuluyor. Tekrar konuştuğunda sesi çığdı. "Sen *çok*... Senin varlığının bize bir şekilde zarar vereceğini düşünecek *kadar* aptalmışım. Keşke senin bizim için yaptığın kadarını ben de senin için yapabilseydim. *Benim* için. Beni en çok üzen şey, sınırın hemen ötesinde ama benim ulaşamayacağım bir yerde olmanız."

Sertçe yutkunuyorum. "Buna yardım edemezsin. Ve sen benim yanımda oldun, pek çok şekilde... Başıma ne kadar çok bela açtığımdan nefret ediyorum-"

Ben daha devam edemedim yanağıma yakalıyor ve alnını benimkine değdiriyor. "Yapma. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Seni azarladığım o gece ormanda peşinden geldiğim andan itibaren, bizimle olduğun için bir kez bile pişman olmadım. Bu henüz pek bir şey ifade etmiyor ama..."

Bu cümleyi o kadar uzun süre asılı bırakıyor ki, söyleyeceği şey hakkında fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlıyorum. Sonra kulağımın dibinde mırıldanmak için başını daha da eğiyor. "Wye."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Neden ne?"

Ağız çekik bir sırıtışa dönüşüyor. "Soru değil. Bu benim gerçek adımın ilk hecesi."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Ama *bana* mı söylüyorsun? Dedin ki-"

Whitt beni tekrar kendine çekiyor, sesi hâlâ alçak. "Onu hiç kimseye vermedim. Sadece bir parçaya sahip olmanın sana hala bir faydası yok. O sefil kuzgun baş efendinin zihninden neler çıkarmaya çalışacağını bilmediğimiz şu anda her şeyi riske atamam - bu sadece benim güvenliğim değil, tüm sürü ve Sylas'ın baş efendisi olarak... Ama bu bağlantının bizi tehdit etmediği bir zaman gelirse, geri kalanını sana vereceğime söz vermeni istiyorum. Senin ona bağlandığın gibi bağlanamasak bile, nerede olursam olayım, bana ihtiyacın olduğunda öyle ya da böyle bana ulaşabileceksin."

Boğazım sıkılıyor. Onun gerçek adına sahip olmak bana onun üzerinde büyümle toplayabileceğim kadar güç verecekti; sadece zihnine girip düşüncelerimi ona yansıtmak değil, eğer istersem ona emirler yağdırmak gibi bir yetenek. Muhtemelen direnirse iradesini yenecek kadar gücüm yok ve duyduğum kadarıyla kurabileceğim her türlü bağlantı beni Corwin'e bağlayan doğuştan gelen, canlı ortak farkındalığın sadece soluk bir gölgesi olacak, ama yine de bu muazzam bir güven gösterisi.

Whitt, "Tüm bunlardan sonra hâlâ benimle bağ kurmak *istiyorsan*," diye ekliyor. İtiraz etmeye başladığımda, hızlı bir öpücükle beni susturuyor. "Şimdi isteyeceğini biliyorum. Ama emin olamazsın, dört yüzyıldan fazladır hayattayım ve ruhla örülmüş bir bağın gücünü zar zor kavrayabiliyorum."

Bakışlarımı tutacak kadar geri çekiliyor. "Onunla aranızda bir şey olursa bunu anlayacağımızı bilmelisin. Kalp sana bu bağı verdi. Eğer beklediğinden daha fazlasını hissedersen ve bu hislerinle hareket etmek istersen, hiçbirimiz - Sylas, August ya da ben- seni suçlamayacağız, sana söz veriyorum. Hepimiz bunun bir olasılık olduğunun farkındayız. Buna hazırlıklıyız. Bize karşı hissettiklerin Kalbin kutsamasının bile önüne geçerse bizi *şanslı* sayacağım."

Gözlerimde oluşan yaşları geri kırıyorum. Sesim istediğimden daha ince çıkıyor. "Üçünüzden başka birini istemeyi hayal bile edemiyorum. Gerçek isminizin başlangıcı için teşekkür ederim. Onu bana vermek istediğiniz için."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onu sertçe öpmekle yetiniyorum, henüz bizi birbirimize bağlayan bir sihir olmamasına rağmen tüm sevgimi hissedebileceği umuduyla kucaklaşmamıza döküyorum.

"Bu senin için olduğu kadar benim için de iyi olur," diyor Whitt kabaca ve beni tekrar kendisine yaslıyor. "Seni her ne şekilde olursa olsun yakın tutacak her şeye varım." Duraklıyor ve sesi düşüyor. "Seni seviyorum, Talia."

Sevinç içimde titriyor, parlak ve baş döndürücü. Belki de bana sunduğu onca bağlılıktan, kardeşlerinin kendi beyanlarından sonra bunu şimdiye kadar tahmin etmeliydim ama Whitt bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştir.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o da beni sıkıca kavıyor. "Ben de seni seviyorum," diyorum boğulurcasına. "Hem de çok."

Ama birkaç saat içinde onu ve sevdiğim diğer erkekleri geride bırakmak zorunda kalacağım.

Talia

Kalp'in etrafındaki alanda yürürken, Harper'ın benim için hazırladığı elbise bacaklarıma doğru fısıldıyor. İnci parlaklığındaki yumuşak, fildişi kumaş kollarımı bileklerimden omuzlarıma kadar kaplıyor ve göğsümü ve kalçalarımı nazikçe sararak ayak bileklerime kadar iniyor. Dantel bölmeler köprücük kemiğimi ve baldırlarımı gösteriyor. Karmaşık desenler tenimde buz gibi parlıyor.

Tam bir kış prensesi gibi görünüyorum ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bu.

Sevgililerim beni aldıklarında gözlerinde aynı tereddütü görebiliyordum. takdirleriyle karıştı. Harper ne yaptığını biliyor. En azından *iyi* görünüyorum. İki ayağı üzerinde durabilen bir kadın gibi, bu ayaklardan biri biraz çarpık olsa bile ve Unseelie bana ne atarsa atsın korkmayacak.

Bunun gerçekten doğru olmasını umuyoruz.

Sınırın parıldayan gri pusunun birkaç adım ötesinde durduğumuzda Syllas yanıma yerleşti. Whitt ve August yanımda, August'un elinde birkaç kıyafet değişikliği ve hızlıca topladığım birkaç eşyanın bulunduğu bir sandık var. Harper yan tarafta duruyor, beni gölgede bırakmamak için hala bu sabahki gündelik kıyafetini giymiş ama elinde kendi bavulu var.

Arkamı dönüp tüm adamlarımdan son bir öpücük almak istiyorum ama Corwin her sınırı geçebilir. Belki de

Kalbimin ona olan diğer bağıllığından bahsettim, ama bu denemeye beni başka bir adamın kollarında görmesiyle başlamak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyor. Bu yüzden hareketsiz ve dimdik duruyorum, kollarım iki yanımda, kalbim o kadar yüksek atıyor ki tüm fae yoldaşlarımın duyabileceğinden şüpheleniyorum.

Birkaç dakika önce güçlendirdiğim ışık duvarım hâlâ içimde parlıyor. Corwin'in ne kadar gergin olduğumu görmesini istemiyorum. Ben bu kadar gerginken aklımdan geçebilecek diğer, tehlikeli düşüncelere göz atması riskini almak istemiyorum.

Diğer baş lordlar da burada olmak istedi ama Sylas onları vazgeçirmeyi başardı. Sanırım hepsi burada olsaydı büyük bir şeyler döndüğü çok açık olurdu. Seelie'nin geri kalanı, lanetlerinin tedavisinin düşman hatlarını geçmek üzere olduğunu bilselerdi ne düşünürlerdi?

Yavaşça nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştirip kendimi sabitliyorum ve pus kütlesi titriyor. Bizim tarafımızdaki çimenlerin üzerine çıkmadan hemen önce sisin içinden bir figür netleşiyor.

Corwin taç giyme töreninden hatırladığım resmi ceketini ve pantolonunu giymiş ama kanatlarını çıkarmamış. İnce bir halka taç, mavi-siyah buklelerinin arasında gümüş renginde parlıyor. Karanlık bakışları doğrudan bana yöneliyor ve sakın kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen kalbim daha da tekliyor.

Ona baktığımda duygularını hiç okuyamıyorum. Yüz ifadesi Sylas'inkinden bile daha anlaşılır.

Her an kış tarafına geri dalması gerekebileceğini düşünüyormuş gibi sınırdan birkaç metre uzakta dursa da, en azından tüm bu durum hakkında nispeten rahat görünüyor. Bana başını sallıyor, bakışları yüzüme dönmeden önce bir an için üzerimde geziniyor. Sesi soğuk ve düzgün çıkıyor. "Talía. Çok güzel görünüyorsun. Hazır mısın?"

"Evet." Harper'a işaret ediyorum. "Bu benim arkadaşım Harper. Bana katılacak olan kişi o. Elbise onun sayesinde."

Arkadaşıma da başıyla selam veriyor. "Enfes bir çalışma." Dikkatini Sylas'a çeviriyor ve diğer baş lordun boyuna eşit, ancak daha ince olan gövdesi biraz daha dikleşiyor. "Krallığınızda gereğinden fazla kalmamayı tercih ettiğimi anlayacağınızdan eminim. Konuştuğumuz yeminleri hazırım."

Gerçekten oluyor. Sadece birkaç dakika içinde, onunla birlikte o sisin içinden bilinmeyene doğru yürüyeceğim. Sylas ve ekibinin bile kış baş lordlarının nasıl yaşadığına dair pek bir fikri yok.

Nabzım bir kademe daha yükseliyor ve elim, gergin hareketimi yakalayamadan saçıma doğru seğiriyor. Dalgaları kulağımın arkasına sıkıştırdığımda Corwin'in bakışları tekrar bana kayıyor ve duruşu tamamen sertleşiyor.

Elim hâlâ yüzümde donup kalıyorum, tepkisinden ve daha önce amansız olan yüzünü kaplayan ani şaşkınlıktan irkiliyorum. İçimdeki parlayan bariyeri bir düşmanlık titreşimi aşıyor. Ne yaptım ben?

Corwin aniden öne doğru adım attı. Kaskatı kesildim, sinirlerim alarmla çınılıyordu. Burun deliklerini açarak ve gözlerini büyüterek benden sadece birkaç adım ötede duruyor. "Sen..."

"Baş Lord Corwin?" Sylas hafif bir hırıltıyla söylüyor.

Corwin dönerek onunla yüzleşir. "Bunun anlamı ne?" diye sorar, sesi düzleşmiş ve düpedüz soğumuştur. "Bir sahtekârı benim ruh ikizim olarak yutturabileceğini mi sandın? Eğer ona doğasını gizleyeceğini düşündüğün bir büyü yaptıysan, başarısız oldu. O açıkça bir insan."

Oh. Oh, hayır. Midemde bir buz topu oluşuyor. Fark etmemişti. Daha önce sadece bir Seelie kadını olduğumu düşündüğü için irkilmişti - *gerçek kanlı* bir Seelie kadını. Tabii ya. Bunun da ötesinde bu bağın ne kadar olasılık dışı olduğu hiç aklına gelmemişti. Ne olduğumu söylemedim çünkü bileceğini varsaymıştım ve daha önce bana hiç bu kadar yakından bakmamıştı.

"Corwin," diyorum çabucak. "Numara falan yok. Ben Talia'yım. Nasıl olduğunu bilmiyorum; hiçbirimiz bilmiyoruz. Sadece-"

Sözlerim sadece ağzının kırgın kıvrımını derinleştiriyor. Konuşmayı kesiyorum ve onu şüpheye yer bırakmayacak şekilde ikna edebilecek aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: İçimdeki duvarın yıkılmasına izin veriyorum.

Duygular boşluktan taşıyor: öfke ve ihanet ve bir korku iğnesi, o kadar keskin kenarlı ve hızlı ki irkiliyorum. Ama bir saniye sonra, tüm bu hisler soğuk bir şok dalgasının ardında geri çekiliyor. Corwin bana bakıyor ve zihnimin gerisinde kendimi onun gözlerinden görüyorum, gergin ama sağlam duruyorum. *Özür* dilerim, diye düşünüyorum ona, içten pişmanlığımı anlamasını umarak

Hissediyorum. *Sana , çoktan fark ettiğini sanıyordum.*

Bir an için hepimiz gergin bir sessizlik içinde duruyoruz, sevgililerim kenetlenmiş, Harper kendine sarılmış. Corwin'in çenesi çalışıyor ama olmayan bir ruh bağının illüzyonunu yaratabilecek bir sihir düşünemiyorum. Bunun doğru olduğunu bilmek zorunda.

"Bir sorun mu var?" Sylas alçak baritonuyla alışılmadık bir şekilde soruyor. "Ruh ikizi eşinle tanışma şansı istiyordun. İşte burada. Eğer onu reddediyorsan-"

"Hayır," diye araya giriyor Corwin, bu tuhaf durumun bu kadar kolay sona erdirilebileceği düşüncesiyle bir parça rahatlamaadan önce. Ceketinin alt kısmını çekiştiriyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. Duygularından bana süzülen kırıntılar duruldukça, şaşkınlık ve merak izlenimi ediniyorum ama artık öfke hissetmiyorum.

"Hayır," diyor daha yumuşak bir sesle. "Ben sadece şaşırdım. Bu... oldukça düzensiz."

Whitt homurdanıyor. "Evet, bunun oldukça farkındayız."

August ince ama üstü kapalı bir tehditle kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu, ona gerçek kanlı fae'lerden daha farklı davranacağın anlamına gelmemeli."

Corwin onu içeri alıyor ve tanıma ve savunmaya geçme kırıntıları yakalıyorum - ve yenilenmiş bir öfke titremesi. Sonra hepsi kayboluyor, çünkü daha önce beni farkındalığından uzak tutmak için kullandığı duvar her neyse onu yeniden inşa etmek zorunda.

August'un sevgililerimden biri olduğunu söyleyebilir mi? Beni çalınmış bir mülk olarak görmek yerine kalbimde ona daha az yer olabileceğini ne kadar önemsiyor?

Unseelie baş lordu çenesini mağrur bir açıyla kaldırır. "O benim ruh ikizim. Bu da onu otomatik olarak gözümdeki diğer tüm varlıklardan üstün kılıyor."

"O halde yeminlere devam edebilir miyiz?" Sylas dikkatle soruyor.

Corwin bana bakıyor. Bronz yüzü yine okunmaz bir maskeye dönüştü ama sanırım bakışlarında hâlâ şaşkın bir şeyler var. Neden olmasın ki? Bu bağın ne kadar imkânsız olduğunu en başından beri biliyordum ama yine de tedirginim.

Ama yine de denemeyi kabul ettim, bu yüzden en azından bu konuda bir pislik gibi davranmayabilir. Ben de çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

Dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. Ne olduğumu anladığından beri damarlarımda dolaşan buz gibi paniği biraz olsun eritmeye yetiyor.

Belki bu iyi olur. On gün. Bunu başarabilirim. Zaten onun sadece soğuk, aşılmaz bir görüntü vermediğini gördüm.

"Evet," diyor Corwin, hâlâ beni izleyerek. "Yeminlere devam edin."

Sylas daha önce üzerinde anlaşmaya varılan ifadeleri sıralarken, Kalbin büyüünün tınısı yükseliyor ve sözlerine karışıyor. Corwin'in yeminleri tekrarlayan sesinde yankılanıyor. On gün içinde dönmekte özgür olacağıma, benim ve Harper'ın her türlü zarardan korunmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağına ve benden Seelie ile ilgili öğrendiğı her şeyi gizli tutacağına yemin ediyor. Bir kez bile duraksamadı ya da tereddüt etmedi.

O zaman bitti. Corwin sandığıımı August'tan aldı. Sevgililerime bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Eğer bakarsam, boğazıma düğümlenen hıçkırığı tutamayacağımdan korkuyorum.

Ruh ikizim bana elini uzattı. "Gidelim mi o zaman?"

Kolum yanıma doğru savruluyor, zihnimde onun dokunuşunu ve rüyada bile yarattığı elektrik etkisini hatırlıyorum. Bu yoğunlukla yüzleşip yüzleşmeyeceğime ya da onu gücendirme riskine girip girmeyeceğime karar veremeden, jestini basit bir işarete . Ben bir adım öne çıkınca, elini şikayet etmeden bırakıyor.

Harper bana katılmak için harekete geçti. Kalp'e bu kadar yakinken sınırı geçmek için kendi yeminlerimizi etmeliyiz.

"Kalp adına, bu sınırın ötesindeki fae'lere zarar vermeyeceğime yemin ederim. Barış ve dostluk içinde geçebilir miyim?" diyorum. Göğsümden ayak parmaklarıma doğru bir karıncalanma yayılıyor, enerjisi sinirlerimi kıpırdatıyor. Harper da aynı açıklamayı yapıyor.

Sonra, Corwin'in önderliğinde, sisin içinde kış fae'lerinin topraklarına doğru yürüyoruz.

Talia

Sınır bölgesine sadece birkaç adım attıktan sonra puslu havanın içinden bir ürperti sızıyor. Botlarımın altındaki çimenlerin fısıltısı önce kırağıya, sonra da ince bir kar tabakasının çıtırtısına dönüşüyor. Elbisem vücudumun büyük kısmını örtüyor olabilir ama ipeksi kumaşı o kadar ince ki soğuk onu yalayıp geçiyor. Titriyorum ve Harper elimi tutuyor, hem güvence hem de sıcaklık için bana yaklaşıyor.

Corwin'in uzun boylu, zayıf formuna odaklanıyorum, soluk kıyafetleri sise karışıyor ama koyu renk saçları açıkça görülebiliyor. Sınırdaki sis dağılmadan önce sadece birkaç adım daha atmıştık. Etrafımızdaki manzaraya bakarak bir nefes çekiyorum.

Kış diyarı, yaz topraklarının sıcaklığından ve zengin renklerinden daha farklı görünemezdi. Masmavi gökyüzünden düşen keskin güneş ışığıyla parıldayan buzlu bir düzlükte duruyoruz. Sağımızda, Kalbin ritmik nabız atışlarını sürdürdüğü yerin yakınında, yanlarından dış gibi fırlayan kuleleriyle muazzam bir fildişi kule yükseliyor. Sanırım bu, Unseelie baş lordlarının bizim Tabya'mıza eşdeğeri. Onun ötesinde, uzaktaki bir başka binayı seçebiliyorum: parıldayan gümüşten bir kale.

Yine de gittiğimiz yer orası değil. Biraz solumuzda, uçsuz bucaksız düzlükte, güneş ışığını yarı saydam taş duvarlarından yansıtmak yerine emen ve sınırsız bir pırıltıyla etrafa saçan başka bir saray yükseliyor. Ana çatının üzerinde yükselen kuleler

kristal büyümeleri şeklinde, fasetlerle benekli. Corwin'in yüzünde beliren memnuniyet ifadesinden, buranın onun evi olduğunu anlayabiliyorum.

Burada da ormanlar var - solumuzda bir küme halinde buz yüklü, yapraksız ağaçlar. Ve çok uzaklarda, karla kaplı sarp dağlar gökyüzüne doğru uzanıyor.

Her şey soğuk ve geçirimsiz bir şekilde çok güzel. Corwin bize dönüp bakıyor ve bir sonraki ürpertimi yakalıyor, kısmen hayranlık ama kısmen de tenimi daha derinden ısırarak soğuk. Gözleri endişeyle parıldıyor.

"Özür dilerim. Seelie misafirlerine alışık olmadığımı düşünmemiştim. Burada hepimizin kıyafetlerinde ısıtıcı büyüler var. İkiniz için de hemen bir tane yapabilirim... eğer sorun olmazsa?"

Üzerimde herhangi bir büyü yapacağı düşüncesi sinirlerimi geriyor ama donarak ölmeye de hevesli değilim. "Sadece bu mu, başka büyü yok mu?" Ağzımı uzun süre açarsam dişlerimin takırdamaya başlamasından korkarak hızlıca söylüyorum.

Corwin, "Sadece ısınma cazibesi," diye söz veriyor ve ben de başımı sallıyorum.

Elinin hızlı bir hareketiyle birkaç hece mırıldanıyor ve vücuduma sıcaklık yayılıyor, sadece elbisemin tenime değdiği yerdeki değil, yüzümün üstündeki soğuğu da kovuyor. Bu kez soğukla ilgisi olmayan bir başka ürpertiye dizginliyorum. Bu sıcaklık dalgası, teorik eşim tarafından rahat olduğumdan çok daha samimi bir şekilde dokunulmaya çok yakın hissettirdi.

En azından artık donmanın eşiğinde değilim. Corwin aynı büyüyü Harper'ın giysilerine de yapıyor ve o da rahat bir nefes alıyor. Onu pırıl pırıl kristal saraya kadar takip etmemizi işaret ediyor. "Sürümden birine diğer giysilerinizin de benzer şekilde hazırlanmasını söyleyeceğim."

"Sürü mü?" Diyorum ve sonra kendimden çekiniyorum. Elbette kuzgun şekil değiştirenler kendi halklarından "sürü" diye bahsetmezler. "Boş ." Saraya doğru el sallıyorum. "Yani bu senin mi? Alanınıza ne isim verdiniz-Heart's Cadence?"

Hatırlamam onu memnun etmiş gibi dudaklarında hafif bir gülümseme oluşuyor ama bunu çok fazla büyütecek kadar değil. Aramızdaki kapalı tutuyor, duygularını okuyamıyorum. Belli ki güven her iki taraf için de biraz zaman alacak.

"Evet, kalacağınız yer burası," diyor. "Dikkatle dinlerseniz, sarayın adını nasıl onurlandırdığını zaten duyabileceksiniz."

Buzlu arazide ayaklarımızın çıkardığı sesi duyana kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Havada başka bir ses kayıyor, yumuşak ve titrek ama bir kez yakaladığımda net bir melodi oluşturuyor.

Harper, ailesi sayesinde müzikle ilgili geniş bir deneyime sahip olduğundan, melodiye daha da hızlı kapıyor olmalı. İnce kaşları havaya kalkıyor. "Bu ses saraydan mı geliyor?"

Corwin başını eğiyor. "Kristaller, üzerlerinden rüzgâr geçtiğinde yankılanarak bir tür şarkı oluşturacak şekilde yontuldu. Heart's Cadence'da müzikten asla uzak kalmazsınız."

Replik prova edilmiş gibi geliyor ama sesindeki gurur açıkça belli oluyor. Yazlık diyarda lordların evlerini nasıl tasarladıklarını düşünerek sarayı inceliyorum. "Kristallerle ilgili büyülerde özellikle güçlü müsün o zaman?"

"Her türden taş. Yine de saraydaki birkaç küçük tadilatın fazlasını üstlenemem. Bin yıldan uzun bir süredir ayakta. Büyük büyükanmem elması güzelliğinin yanı sıra dayanıklılığı için de seçmişti."

Bütün bina *elmastan* mı yapılmış? Ağzım açık kalmadan önce çenemi kapatmayı başarıyorum. Sadece gerçek bir isim söyleyerek istediğiniz kadarını çağırabildiğinizde bu o kadar da büyük bir mesele olmamalı, ama yine de. İnsan dünyasında hâlâ var olan krallar ve kraliçeler bu tür zenginlikler karşısında bayılırdı.

Ve önümüzdeki on gün boyunca orada yaşayacağım.

Harper tekrar elimi tutuyor ama adımlarında bir sıçrama var. Yanaklarındaki kızarıklık gergin olmaktan çok heyecanlı görünüyor. Ruhu açıklanamaz bir şekilde sizinkiyle birleşen tamamen yabancı birine güvenip güvenemeyeceğinizi merak etmediğinizde bunu fantastik bir macera olarak görmenin daha kolay olduğuna eminim.

Corwin beni izliyor. Kendi bariyerini indirip birkaç izlenimin süzülmesine izin verdiğinde aramızdaki bağlantıya dair hislerim değişiyor. Tepkimi değerlendiriyor, umutlu ama temkinli. "Ne düşünüyorsun?"

Onun rahatladığını fark ettiğimde içgüdüsel olarak kendi iç duvarımı çağırdım ama umudun gıdıklaması beni daha da rahatlattı. Bakışlarımı tekrar sarayın, ormanın ve ötesindeki dağların üzerinde gezdiriyorum, sanki üzerimde başka bir baskı olmadan sadece keşfetmek için burada olan bir gezginmişim gibi onları almak için elimden geleni yapıyorum. İçimde başka bir huşu dalgası dalgalanıyor ve onun da bunu hissetmesine aldırmiyorum. "Fae dünyasının alışık olduğum kısımlarından çok farklı, ama çok güzel."

Burayı daha fazla görebilecek miyim, yoksa Corwin sadakatimden ve sevgimden emin olana kadar beni evinde kapalı tutmak mı isteyecek? Bunu kötü bir şekilde ortaya çıkmadan nasıl soracağımı bilmiyorum, bu yüzden soruyu şimdilik bir kenara itiyorum.

Daha kalabalık bir karşılama töreni bekliyordum ama saraydan bizi selamlamak için sadece birkaç fae çıktı. Her ikisi de iyi inşa edilmiş ama basit tunikler ve pantolonlar giymişlerdi, bu da onların güçlü bir pozisyonadaki herhangi birinden ziyade personel olduklarından şüphelenmeme neden oldu.

Corwin'in tüm Seelie lordları gibi bir kadrosu var mı? Onun sözde eşiyle tanışmak istemiyorlar mı? Bu arada, sürüsünün geri kalanı nerede? Etrafta hiç küçük bina göremiyorum. Eminim hepsi onunla birlikte sarayda yaşamıyordur?

Zihinsel olarak bile kafa karışıklığımı dile getirmiyorum ama Corwin aramızdaki bağ sayesinde bunun bir kısmını anlamış olmalı. Sarayın en uzak noktasının birkaç metre ötesinde, toprağın tamamen düşüyor gibi görüldüğü dik bir kenarı işaret ediyor. "Sürümün evleri şelalenin her iki yanındaki uçurum kenarında. Ayaklarınız yere basarken bile size yükseliyormuşsunuz izlenimi veren bir manzara için söylenecek bir şey var."

Yaptığınız herhangi bir "yükseliş" üzerinde tam kontrole sahip olmaya alışkınsanız, bahse girerim vardır.

Soğan kubbeli kemeriyle büyük girişe ulaştığımızda, bizi karşılamak için dışarı çıkan iki fae bizi içeri buyur ediyor. "Odalar hazır lordum," diyor biri Corwin'e. Diğer Harper'ın sandığını almak için ellerini uzatıyor.

Tereddüt ediyor ve sonra . "Teşekkür ederim."

Sarayın içi de en az dışı kadar ısıllı. Sönük güneş ışığı yüksek tavanlardan ve duvarlardan yayılıyor; duvarlar, arkalarında uzanan nesnelerin ya da figürlerin görüntüsünü gizleyecek kadar kalın. Şık mavi-gri halılar yerleri kaplıyor ve ayak seslerimizi bastırıyor. Hafif melodi etrafımızda yükselip alçalmaya devam ediyor, artık sarayın tam içinde olduğumuz için bunu anlamak daha kolay.

Birkaç tur attıktan sonra personel durur. Corwin soluk, mermer çerçeveli cibinlikli bir yatak ve uyumlu mobilyaların bulunduğu geniş bir yatak odasının kapısını açtı. "Burası şimdilik senin odan olacak," dedi bana ve *eninde* sonunda odasını onunla paylaşmamın beklendiğine dair tüylerimi diken diken eden bir farkındalık yarattı. "Arkadaşın da koridorun hemen karşısında kalacak."

Harper'ın bavulunu taşıyan adam onu çoktan karşıdaki odaya taşımıştır. Harper onun peşinden içeri girer, etrafına bakınırken nefesi kesilir.

Kapımı açık bırakan Corwin, bavulumu yatağın ayak ucuna koyuyor ve duraksıyor. "Sizinle yalnız konuşmak için birkaç dakikanızı rica edebilir miyim? En azından seyirci olmadan başlarsak birbirimizi tanımaya alışmamızın daha kolay olacağını düşünüyorum."

Haklı olabilir ve aramızdaki bağdan kötü bir niyet sezmiyorum, sadece beni daha iyi anlamak için dürüst bir istek duyuyor. Benim de ona sormak istediğim pek çok soru var ve Harper oradayken bu kadar açılmaması mantıklı.

"Tamam," dedim. "Ama burada olmaz." Ruh ikizimle içinde yatak olan bir odada özel bir konuşma yapmak, masada olmasını istemediğim beklentileri yükseltecek gibi görünüyor. "Konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Evet, tabii ki."

Harper tüm konuşmalara kulak misafiri olmuştur. "Ben iyiyim," diye sesleniyor diğer odadan. "İhtiyacın olursa gel beni al."

Corwin salona geri döndü. "İkiniz de sarayda sizin için uygun olan her yere girebilirsiniz - ki daha fazla gizlilik gerektiren birkaç oda çoğu öyle. Sizi tüm sürüyle tanıştırma fırsatı bulana kadar saraydan bensiz ayrılmamanızı tavsiye ederim, böylece tepkilerinden emin olabilirim." Durdu, belki de *kendi* tepkilerinden henüz tam olarak emin değildi ve sonra onu takip etmemi işaret etti.

Yürüdüğümüz koridorlar yanımızdakiler olmadan daha da boş geliyor. Başka bir fae ya da eğer tutuyorsa insan hizmetkâr göremiyorum. Saray uçsuz bucaksız ve nefes kesici bir görünüme sahip, ama nedense bu sadece boşluğu daha da yalnız hissettiriyor.

Elbette bir eşi yok, ama Syllas'ın da yok ve özellikle Hearthshire'a geri döndüğümüzde kalesinde ve çevresinde *her* zaman bir enerji telaşı vardı.

Corwin beni, dağların daha da destansı bir manzarasını sunan geniş bir elmas terasa bakan uzun pencereleri olan bir oturma odasına götürüyor. Sarayın tüm parıltılı sertliğine rağmen, kanepeler ve sandalyeler yeterince rahat görünüyor; mermer koltukları, sırtları ve kolları deri minderlerle kaplı. Ben kanepenin bir ucuna çöküp bacaklarımı sıkıştırıyorum, Corwin de bir koltuğa geçip yüzünü bana dönüyor.

"Neden başlamıyorsun?" diyor yumuşakça. "Bağ aracılığıyla sormaktan çekindiğiniz ne kadar çok sorunuz olduğunu hayal bile edemiyorum."

Bende çok var ama hangisinin başımı belaya sokacağını bilmiyorum. En acil olanını seçiyorum. "Bir kadronuz var mı? Akrabalarınız ya da arkadaşlarınız... danışmanlar ve sürünüze rehberlik ederken başvurduğunuz ana kişiler?"

"Kadro bir Seelie terimidir. Biz yakın arkadaşlarımıza zümremiz deriz."

"Demek bir tane var?" Etrafıma bakıyorum. "Onlar da burada, sarayda mı yaşıyorlar?" Neredeler *ve neden böyle bir şey için burada değiller?* Bağlantımızın tüm gücüne karşı hala tuttuğum kısmi duvarın arkasında kendi kendime düşünüyorum.

Corwin'in ağzı sanki bu fikir eğlenceliymiş gibi seğiriyor. "Hayır, uçurumun tepesinde kendi evleri var, böylece onları çağırmam gerektiğinde elimin altındalar. Buradayken en azından birkaç tanesiyle tanışacaksın, ama çoğunlukla işlerini yürütüyorlar ve diyar boyunca benim için diğer meseleleri hallediyorlar."

Whitt ve August sık sık Sylas'ın talimatıyla yola çıkıyorlar ama nadiren bir ya da iki günden fazla kalıyorlar ve en az onun kadar zaman geçiriyorlar. Daha fazla zorlamak isteyip istemediğime karar verirken kaşlarımı çatıyorum, bunun yerine alt dudağımı dişlerimin altında emiyorum. "Sanırım onlarla çok fazla sosyalleşmiyorsun o zaman?"

"Hayır. Sanırım kurtlar biliyor?" Ses tonundan bunu da eğlenceli bulduğu anlaşılıyor. Tüylerim otomatik olarak diken diken oluyor ama Corwin fark etmeden devam ediyor. "Ekibime güveniyorum ve bana çok yardımcı oluyorlar, ama birlikteliğimiz kesinlikle profesyonel. Meslektaş ve arkadaş arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaktan iyi bir şey çıkmaz."

Bu kesinlikle Seelie'lerden çok farklı bir tutum. Adamlarımla bu kadar uzun zaman geçirdikten, birbirlerini hem kişisel hem de resmi yollarla ne kadar iyi desteklediklerine tanık olduktan sonra, onun haklı olduğuna ve yaşam tarzının yalnızlaştırmadığına inanmakta güçlük çekiyorum. Ama sanırım o başka bir şey bilmiyor.

"Peki ya aileniz var mı?"

İçimde huzursuz bir duygu parlaması geçiyor ve sonra kayboluyor. Corwin'in yüzünde herhangi bir sıkıntı belirtisi görünmüyor. "Ben tek çocuğum ve ne yazık ki annemle babam vaktinden önce korkunç bir kaderle karşılaştılar."

"Ah. Özür dilerim." Boğazımda bir yumru oluşuyor. Aramızdaki bağ aracılığıyla ona sempatiyi iletiyorum ki ciddi olduğumu anlasın. "Ben de ailemi kaybettim."

"Evet." Başını eğiyor, alnında ince bir kırışıklık oluşuyor. "Seelie'lerin arasına nasıl girdin? Baş Lord Sylas için hizmetkâr olarak çalışmıyordun."

"Hayır. Ben-" Karmaşık olduğunu söyleyip öylece bırakmak istiyorum ama muhtemelen ona daha fazla açıklama borçluyum, özellikle de ilk etapta bir insan eş beklemiyorsa.

Elimden geldiğince paniğe yol açacak anılardan kaçınarak gerçeklere odaklanmaya çalışıyorum. "Ben on iki yaşındayken, ailem insan dünyasında kurt olarak dolaşan Seelie'lerin saldırısına uğradı. Annemi, babamı ve kardeşimi öldürdüler ve beni de kendileriyle birlikte fae dünyasına geri getirdiler. O lord beni dokuz yıl boyunca bir kafeste tuttu, ta ki Sylas beni bulup kurtarana kadar. Sürüsünün tam bir üyesi olmama izin verdi, yani olabildiğim kadarıyla."

Corwin'in ifadesindeki güvensizlik içimde başka bir huzursuzluğa yol açıyor. Bir insanı eşi olarak kabul etmeye istekli olabilirdi ama belli ki beni fae'lerle eşit olarak hayal etmekte zorlanıyor. Ya da herhangi bir yaz fae'sinin beni bir fae olarak kabul edebileceğini hayal etmekte zorlanıyor ki bu da çok daha iyi değil.

"Şu ilk lord," diyor. "Size oldukça kötü mü davrandı?"

Ona kafeste olduğumu söylemek bu gerçeği ortaya koymaya yetmez mi?

Tüm çabalarıma rağmen içimden bir ürperti geçiyor ve geçmişin da beraberinde sürüklüyor. Yerimde tuttuğum parıltı daha da azalıyor. Corwin sert zeminin, kirli battaniyenin, beni esir alanların bedenlerimi itip kakmasının ve ayağımın şaklamasının görüntülerini yakalamış olmalı. Yapabildiğim en iyi şey sığ da olsa nefeslerimi tutmak.

"Evet," diyorum sert bir sesle. "Korkunçtu."

Baş Lord'un gözleri daha da kararıyor ve çenesi sıkılıyor. Seelie olsaydı, dişlerinin çıkacağından şüpheleniyorum. Tiksinti ondan bana doğru akıyor. "Ve yaz fae'leri diğer varlıklara böyle mi davranmayı uygun görüyor?"

Neden bunu belirli canavarlar yerine tüm Seelie türüyle ilgili yapmak zorunda? Diğer fae'lere nasıl davrandıkları hakkında duyduklarımdan sonra tüm *Unseelie*'lerin insanlara nezaket ve saygıyla yaklaştığına inanmam mı gerekiyor?

Düpedüz kılınıyorum, daha dik oturuyorum. "Hayır. Hepsi değil. Sylas ve sürüsü beni kendilerinden biri gibi karşıladı."

Bunu söylerken bile, serseri zihnim Sylas'la geçirdiğim ilk birkaç haftayı, beni aşağılayan ve itip kakan eski kadrolu Kellan'ı, Sylas'ın bile bir tutsaktan fazlası olmama izin vermeyeceğine dair korkularımı hatırlıyor. Corwin'in ağzı düzleşti. "Görüyorum ki bu bile tamamen doğru değil."

"Değildi - Kellan'la uğraşıyordu - tehlikede olan çok şey vardı -" İfşa etmek istemediğim herhangi bir şey ortaya dökülmeden önce kendimi kesiyorum, ama düşüncelerim üzerinde o kadar fazla kontrolüm yok. Hatıraların karmakarışıklığındaki bir şey Corwin'in sandalyesinde kaskatı kesilmesine neden oluyor.

Oh, kahretsin.

"Ne?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup cevaptan korkarak söylüyorum.

Bana bakıyor. "Onların laneti. Dolunayda kurtlarının içine düştüğü vahşet. Onları iyileştirebilir misin?"

Birkaç küfürlü kelimeyi ısırarak geri alıyorum. Öğrenmesini en az istediğimiz şey buydu ve buraya gelmemin üzerinden bir saat bile geçmeden bunu benden öğrenmişti. "Diğer Unseelie'lere söyleyemezsin, *hiçbirine*. Bu yemininizin bir parçasıydı."

"Biliyorum." Corwin gözlerini kırıştırıyor ama bakışlarından kurtulmayı başaramıyor. "Kurtlar arasındaki konumun şimdi daha anlamlı geliyor. Belki de Kalp'in seni neden bu kadar kutsamış olabileceğini bile. Ama... tüm Seelie sana güvenirken Baş Lord Sylas'ın buraya gelmene izin vermesi... bu anlaşmayı kabul ederken ne düşünüyordu acaba?"

Sanki karşımdaki adam benim burada olmam için yalvarmıyormuş gibi. "Unuttuysanız diye söylüyorum, halkınız topyekûn savaşa tehdit ediyordu."

Corwin başını sallar. "Sunduğunuz gibi bir nimetin uğruna savaşa girmeye degeceğini düşünürdüm. Yine de doğru düşünmenin kurtların uzmanlık alanı olmadığını sanıyorum..."

Bir öfke sarsıntısı beni ayağa kaldırdı. Burada oturup beni kurtaran ve koruyan insanları aşağılamasını daha fazla dinlemeyeceğim.

"Sylas'ın düşüncelerinde herhangi bir sorun yok," diye çıkışıyorum. "Buraya gelmemi kabul etti çünkü o kadar onurlu biri ki, bu arada kendi halkı acı çekse bile en doğru görünen şeyi yapıyor ve ben de tam olarak bu yüzden ona aşık oldum."

Corwin'in yüzü sertleştiği anda bu son sözlerin bir hata olduğunu anladım. Cevabını duymayı beklemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum ve düzensiz adımlarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde odadan ıkıyorum.

Talia

Ne kadar zamandır yatağında uzandığımdan emin değilim - ki şu anda kış alemindeki her şeyden nefret etmek istesem de sinir bozucu derecede rahat-yatak odasının kapısı çalınıyor. Corwin'in sesi alçak ve biraz sert bir şekilde geliyor.

"Talia, akşam yemeği servis ediliyor, bana eşlik eder misin?"

Midem, hain, guruldamak için o anı seçti. Corwin muhtemelen bu keskin fae kulaklarıyla sesi duymuştur. Gözlerimi kapatıyorum, içimde basit bir duvardan çok bir kalkan gibi hissettiren parıltının bir başka kabarışını çağırıyorum.

Ona bir şans vereceğime söz verdim. Her halükarda on gün boyunca burada sıkışıp kaldım. Bu süre boyunca kendimi aç bırakacak değilim ve bu kadar meydan okuyucu olmak eve döndüğümde sürüme de kötü yansır, değil mi?

Ayrıca, henüz cevabını alamadığım ve tüm Seelie'lerin yararına olabilecek başka sorularım da var. Kuzgun şekil değiştirenlerin neden onlardan toprak çalmaya bu kadar niyetli oldukları gibi. Corwin hıyarın teki olsa bile, tüm bu savaşları durdurabilecek bir şey öğrenmemi sağlayacaksa onun bu tavrını hoş görebilirim.

Yine de yeni bir temel kural koyacağım.

Kendimi yataktan itip kapıyı açmaya gidiyorum, Unseelie baş lordunu incelerken odanın içinde kalıyorum. Ses tonundaki hafif sertlik duruşuna da yansıyor ama çok zorlama görünmeyen küçük bir gülümsemeyi başarıyor.

"Öncesi için özür dilerim," dedi. "Zavallı bir ev sahibi konuğunun iş arkadaşlarını küçümser. Umarım bu yanlış adımı geride bırakabiliriz?"

Eminim o da Sylas'a aşık olma olayını geride bırakabileceğini umuyordur. Ona yapabildiğim en sert bakışı atıyorum. "Hazır buradayken, sürüm ya da genel olarak Seelie hakkında daha fazla hakaret duymak istemiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıyor olsaydım, kış fae'leri hakkında söyleyebileceğim çok şey var, biliyorsun."

Başını eğiyor, dudakları kısa bir yüz buruşturmasıyla seğiriyor. "Bu adil. Şimdilik yargılamayı saklı tutacağım."

Ya da en azından bu yargıları yüksek sesle söylemeyecek, ama sanırım isteyebileceğim en fazla şey bu.

Dışarı çıkıyorum ve kolu bana elini uzatacakmış gibi hareket ediyor. Jestini tamamlamadan yakalıyor, belki de sınırı geçmeden önce aynı şeyi yaptığında benim isteksizliğimi hatırlıyor.

Yanında yürürken, topallığım sağ botumun içine yerleştirilmiş destekle sabitlenmiş ama tamamen silinmemişken, bakışları bacaklarıma düşüyor. "Sağ ayağınızı tercih ediyorsunuz," diyor temkinli bir şekilde. "Bu... esaretinizden bahsettiğinizde bir anlık bir şey yakaladım..."

Anılara olabildiğince mesafeli durarak kendimi destekliyorum. "O lordun kadrolu seçilmişlerinden biri 'ceza' olarak kırdı. Kemiklerin yanlış iyileşmesine izin verdiler, bu yüzden yaralanma artık kalıcı. Ama yine de idare ediyorum."

Gülümsemesi geri geldi. "Evet, öyle."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Peki ya Harper?"

"Oh, hizmetçilerden biri ona eşlik etti bile. Sizinle bire bir konuşmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Corwin bunu söyledikten sonra yemek odasına varıncaya kadar süren bir sessizliğe gömülüyor, demek ki söyleyecek o kadar da çok şeyi yokmuş. Sylas hakkındaki açıklamamdan bahsetmedi ve eğer konuyu şimdilik halının altına süpürmeyi tercih ederse sevdiğim diğer erkeklerden bahsetmeyeceğim.

Beklediğimden daha küçük bir odaya varıyoruz; beyaz-gri mermerden yapılmış, sekizden fazla kişinin oturamayacağı alacalı bir masa. Harper zaten orada olan tek kişi. İçeri girdiğimizde bana gülümsedi. Ben onun karşısına oturuyorum, Corwin de masanın başına geçiyor.

Önümüze serilen kristal kadehler ve cilalı toprak tabaklardan bu yemeğin sadece üçümüz için olacağı anlaşılıyor. Muhtemelen Corwin'in

Sadece işle uğraşan zümre kendi evlerinde yemek yiyor. Aileleri var mı yoksa aralarındaki mesafeye rağmen hayatlarını tamamen efendilerine mi adanmışlar?

Corwin'in arkadaşları hakkında zaten çok şey sordum ve en önemlisi bu bile değil. Bir süreliğine, mutfak personelinin getirdiği yemeklerin dikkatimi dağıtmasına izin verdim: orta yaşlı bir adam ve benden birkaç yaş genç görünen bir kız, akraba olduklarını varsaymam için yeterince benzer gür soluk saçları ve kalkık burunları var. Yemekleri de onlar mı pişiriyor bilmiyorum ama kremalı çorba ve özenle baharatlanmış biftek August'un tariflerini talep ediyor olmalı.

Onu düşününce içimi bir sıla hasreti kaplıyor. Belki de bu duygunun bir izi duvarımdan sızıyor, çünkü Corwin'in bakışları bana yöneliyor.

Parlayan bariyeri tekrar destekliyorum ve şimdiki zamana yeniden odaklanıyorum. Corwin'e hazırladığı yemek için iltifat ederek ve Seelie mutfağı hakkında sorduğu birkaç dikkatli soruyu cevaplayarak gösterdiğim tüm çabalara rağmen, sohbet çok yavan kalıyor. O da en az benim kadar ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

Bol miktarda yiyecek, Unseelie'nin büyük bir felaketle karşı karşıya olmadığından daha da emin olmamı sağlıyor. Corwin'in bölgesi geldiğimizden beri huzurlu görünüyor ve burada herhangi bir sorun olduğuna dair bir işaret vermedi. Ama eminim onun halkı sırf eğlence olsun diye benimkilere saldırıp öldürmüyordur?

Ona Unseelie'nin neden bu kadar kötü olduğunu açıkça sormadan bu konuya girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, çünkü bu yaklaşımın iyi gitmesi pek olası görünmüyor. "Normal bir günde sizi ne tür şeyler meşgul eder?" diye sordum. Muhtemelen benim gelişime yer açmak için normalde programında ne varsa temizlemiştir.

Corwin hızlı bir şekilde bifeğinden bir dilim daha kesiyor. "Elbette her zaman bölgenin işleyişiyle ilgili ilgilenmem gereken küçük meseleler ve baş lord dostlarımla düzenli toplantılar vardır. Fırsat buldukça, diyar genelinde her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için daha uzak bölgeleri ziyaret ediyorum. Önemli olaylardan haberdar olmak isterim."

"Arkadaş grubun bunu senin için halletmez mi?" Otomatik olarak Whitt'i ve onun bağlantı ağını düşünerek söylüyorum.

"Beni iyi bilgilendiriyorlar ama diğer lordların da benim aktif bir ilgi gösterdiğimi görmelerini istiyorum. Ve herkesten önce gözlerime ve kulaklarıma güvenirim.

başka birinin." Duraksıyor. "Siz buradayken uzakta olmam gerekebilir - asla yarım günden fazla kalmam."

" değil. Senden sorumluluklarını göz ardı etmeni beklemiyorum." Yaz diyarında karşılaştığım sık ormanlardan açık çayırlara, bataklıklardan yüksek tepelere kadar çok çeşitli manzaraları düşünerek duraksıyorum. "Kış diyarının çoğu burası ve dağlar gibi oldukça kayalık mı? Tüm sürülerin evleri uçurum kenarlarında ve bunun gibi yerlerde mi?"

Corwin'in gözleri sanki onun diyarıyla ilgilenmemden memnun olmuş gibi biraz parlıyor. "Hiç de değil. Her lordun ve tebaasının kendi tercihleri vardır ve kış diyarı çok geniştir. Henüz Heart's Cadence'ın sunduğu her şeyi görmedin bile. İstersen şelaleyi ve altındaki gölü -aynı zamanda buradan beslenen kaynak suyu yüzmek için yeterince sıcak hale getiriyor- ve buranın diğer eşsiz özelliklerini görme şansını elde edeceğinden emin olabilirim."

Çok fazla sorun yaşamadan ona gülümseyebildiğimi fark ediyorum. "Bu hoşuma giderdi." Bütün gün sarayda kapalı kalmaktan kesinlikle daha iyi olurdu. Sylas beni oraya getirdikten sonraki ilk ay, varlığımın gizli kalması gereken Oakmeet'te yeterince eve bağlı kalmıştım. "Eminim Harper da etrafı görmeyi çok ister."

Corwin'in çenesinde bir seğirme var, hayal kırıklığının ince bir işareti. Bu gezilerde daha fazla yalnız zaman geçirmeyi hayal ediyordu, değil mi? Arkadaşımın bize katılmasına karşı bir şey söylemese de, onunla tek başıma zaten güvende hissedeceğimi varsayması beni tekrar tekrar sinirlendiriyor.

Daha iyi düşünmeden, ona buradaki hiç kimseye neden bu kadar güvenemediğimi hatırlatacak tek soru ağızımdan dökülüveriyor. "Halkının benimkine saldırıp durmasının nedenlerini de anlatmaya ne dersin?"

Corwin'in parmakları çatalının etrafında gerildi. "Size söyledim, bu durumun ele alınış biçimine katılmıyorum."

Bu bir cevap değil. Bir parça bifteği belki de gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak dişliyorum. "Ne durumu? Diğer Unseelie baş lordları neden aniden yaz diyarını istila etmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi?"

Kendi hayal kırıklığının kokusu içime sızıyor. "Bu kadar karmaşık bir konuya girmenin zamanı olduğunu sanmıyorum."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani daha sonra açıklayacaksın, öyle mi? Bu konuşmanın ne zaman yapılmasını beklemeliyim?"

Çenesindeki kaslar sıkılmadan önce iki kez üst üste kıpırdıyor. Ses tonu düzleşiyor. "Daha büyük siyasi meselelere girmeden önce birbirimizle olan potansiyel ilişkimize ve eş bağıni nasıl idare edeceğimize odaklanmanın en mantıklısı olacağını düşünüyorum."

"Bu bana, bağı kabul etmediğim sürece bana neler olduğunu anlatacak kadar güvenmeyeceğini söylüyormuşsun gibi geliyor. Ya anlayana kadar kabul edecek kadar *sana* güvenemezsem?"

"O zaman sanırım bir tür uzlaşma için pazarlık yapmamız gerekecek. Eminim bu halledilebilir."

Sesine sinen gerginlik o kadar emin olmadığını gösteriyor. Neden her türden yaz fae'sini öldürdüklerini bile bilmeden Unseelie'lerle yaşamaya dalmamı gerçekten bekleyemez, değil mi?

"Bağlılığı kabul etmemi *istediğinden* emin misin?" Söylemeden edemiyorum. "Sıradan bir insana, özellikle de kurtlarla çevrili bu kadar zaman geçirmiş birine bağlanmaktan son derece mutlu musun?"

"Her ruh bağı bir armağandır, ne kadar beklenmedik olsa da. Kalbin sebepleri olduğuna ve bunları ortaya çıkaracağımıza inanıyorum. Aramızdaki bağ biz istesek de istemesek de ortadan kalkacak değil." Soğuk ve karanlık bakışları benimkileri kavırıyor. "En başından beri seninle bir anlaşmaya varmaya çalışıyorum. Benim açımdan kaçmak yoktu."

Ben de ona ters ters bakıyorum. "Ve sen de şimdi senin tarafını 'anlamama' yardımcı olmak için çok açık davranıyorsun."

Harper'ın bakışları aramızda gidip geliyor, çatalı havada donup kalıyor. Gerginlik, yemek odasının kapısında beliren bir figürle bozuldu. Bizim için yatak odalarımızı hazırlayan personelden biri. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle eğiliyor.

"Lordum, Verik haberlerle geldi. Sizinle acil olarak konuşmak istiyor."

Corwin'in masadan kalkmak için bir bahanesi olduğu için rahatlamış görüldüğüne yemin edebilirim. Sandalyesini geriye iterken bana son bir kez baktı. "Verik benim grubumun bir parçası. Bu biraz zaman alabilir. Lütfen yemeğinizi bitirin ve gece yatmak isteyene kadar sarayda istediğiniz gibi oyalanın."

Odadan çıkıp gidiyor. Gidişini izliyorum, bifteğimin son lokmasını öfkeyle çiğniyorum, etin hassasiyetinden hiç zevk alamıyorum. Sonra ayağa kalkıyorum, arkamda yarısı yenmiş ekmeğimi ve birkaç parça baharatlı havuç benzeri sebzeyi bırakıyorum.

Harper da ayağa fırladı. "Nereye gidiyorsun?" "Neyin bu kadar acil olduğunu görmek istiyorum."

Koridora çıkıyorum, yoğun halı düzensiz adımlarımın bile fısıltısı dışında her şeyi yutuyor. İçgüdülerim beni sarayın arka tarafına, geniş terasına götürdüğünü düşündüğüm yöne götürüyor. İniş ya da kalkış için ideal bir yer gibi görünüyordu ve Corwin'in zümresinden gelen haberlerin diğer yönden, Kalp'in etki alanından değil de daha uzaklardan gelmesi daha muhtemel görünüyordu.

Harper da ayaklarını dikkatlice yere basarak koşuyor. Birkaç dönüşten ve neredeyse mutfığa varmak üzereyken biraz geri geri gittikten sonra, ilerideki yüksek bir pencereden dağların manzarasını görüyorum.

Aceleyle yaklaşırken Corwin'i terasta, kanatlarını açmış yaşlı bir adamla birlikte görüyorum. Birbirlerinden birkaç adım uzakta duruyorlar, Verik olduğunu tahmin ettiğim adam birkaç hızlı hareketle konuşuyor, Corwin başını sallayıp kaşlarını çatıyor. Dikkatleri birbirlerine sabitlenmiş ama Sylas'ın çoğu zaman ekibiyle paylaştığı rahat arkadaşlığın hiçbirini hissetmiyorum. Corwin'in dediği gibi, tamamen işle ilgililer.

Ayaktakımının getirdiği haber her neyse, duyma şansım olmadı. Ben yaklaştıkça konuşmalarını tamamlıyorlar ve bir göz kırpma ve ani bir kasılmayla, kanat açıklıkları kollarımın erişimine rakip olabilecek kadar büyük iki kuzgun gökyüzüne fırlıyor.

Omuzlarım çöktü. Harper yanıma geliyor, karanlık formların uzaklara doğru süzülüşünü izliyor. "Şey," diyor, "burası kesinlikle... farklı."

Bir boğuluyorum. "Öyle de ." Bakışlarımı gökyüzünden ayırıyorum. "Sarayda biraz keşif yapalım mı?" Corwin'in gizli tutmak isteyeceği her şeyi muhtemelen iyi saklamıştır, ama bu işe yarar bir şeye rastlamamızın imkânsız olduğu anlamına gelmez.

Ve yapacak bir şeyler olması Harper'ı kesinlikle neşelendiriyor. Sırıttıyor. "Bakalım bir Unseelie baş lordu tam olarak nasıl yaşıyormuş."

Teklif kulağa biraz heyecan yaratacakmış gibi geliyor, ama gerçek şu ki, sarayın geniş birinci katında dolaşırken ve ardından ikinci kata çıkan geniş merdivenleri tırmanırken, bir Unseelie baş lordunun hayatının oldukça sıkıcı olduğuna giderek daha fazla ikna oluyorum. Ya da en azından *bu* Unseelie baş lordununki öyle.

Her oda düzenli ve temiz, aynı tür soluk mobilyalar ve uzaktan kişisel görünen birkaç nesne var. Corwin'in yatak odası bile -benim

Kaldığımız misafir yatak odalarının bulunduğu koridordan ayrı, daha büyük ve daha gösterişli mobilyalara sahip olduğu için gerçek bir hayattan pek bir iz taşımıyor. Yine de yatak odasının ötesindeki iç odalara girme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum ve birkaç kilitli kapıya rastlıyoruz. Belki de sadece hangi parçalarını görünürde bıraktığına çok dikkat ediyordur.

İkinci katın bir kısmını dolaşmıştık ki Harper bir sarsıntıyla durdu. Başı dönerken diğer kısımları tamamen hareketsiz kalıyor.

"Ne?" Bir süre sonra mırıldandım.

"Duyduğumu sandım- İşte yine." Sessizleşiyor, beklentiyle beni izliyor ama insan kulaklarım hiçbir şey algılamıyor. Tekrar döndü. "Sanırım... bu taraftan geliyor."

Daha dar bir yan koridora yöneliyor, birkaç adımda bir durup tekrar dinliyor. "Evet. Ses gittikçe yükseliyor. Bu da *ne*?" Titriyor.

Koridorun sonundaki oyuğa ulaştığımızda, onun tepkisini anlıyorum. Tuhaf sesleri artık belli belirsiz seçebiliyorum; bir gümbürtü ve ardından pürüzsüz bir yüzeye sürtünen tırtıklı bir şeye benzeyen, o kadar uzaktan gelen bir ses ki etrafımızdan mı yoksa tepemizden mi geldiğini anlayamıyorum. Ve sonra en hafif ciyaklama sesi, zar zor duyuluyor ama o kadar tiz ki irkiliyorum.

En yakın kapının metal tokmağına uzanıp çeviriyorum ama parmaklarıma çarpıyor. Kilitli. Harper yandaki kapıyı deniyor ama o sadece bir çamaşır dolabına açılıyor, orada rahatsız edici bir şey yok.

Arkadaşımın bakışlarıyla karşılaştığımda, kafamdan geçen endişeli soruların aynısının onun gözlerine de yansıdığını görüyorum. Corwin'in bu yerde sakladığı sırlar ne kadar büyük?

Ağustos

Sesime gerçekten hissetmediğim bir coşku katmaya **çalışıyorum.** ", toplanın. Şimdi tüm bu hareketleri birlikte görelim!"

Yeni kurduğumuz Yürek Yuvası'nda yaşayan küçük bir grup sürü dostum, onlara verdiğim bir dizi dövüş tekniğini birbiri ardına uyguluyor, atılıyor, dönüyor ve pençeleriyle kesiyor. Bazıları diğerlerine göre daha tereddütlü ve hiçbiri resmi savaşçılarımızla aynı seviyede değil, ancak aksi halde çürümüş ruh halime rağmen içimde bir gurur ışığı yanıyor.

Eğer Unseelie'ler bizim için buraya gelirse, halkımın her biri bizi savunmak için elinden geleni yapmaya hazır olacaktır.

Bitirdiklerinde, nefes nefese ama gülümseyerek, onları hızlıca alkışlıyorum. "Mükemmel. Bence bir molaı hak ettiniz. Yarın aynı saatte devam ederiz." Tabii daha acil bir sorun baş göstermezse, ama bunu söylemeyi bırakın, düşünmemeyi bile tercih ederim.

Dağılıyorlar ve ben de ılık, gün ortası havasını ciğerlerime çekiyorum. Hava dün geceki yağıştan sonra hafif nemli ama gökyüzü artık çoğunlukla açık ve esinti üzerimde dalgalanıyor, rahatsız edici olmaktan ziyade ferahlatıcı. Kalp'e bu kadar yakinken hava nadiren idealden daha kötü olur.

Keşke bunun tadını çıkarabilecek bir durumda olsaydım.

Yapacak işe yarar bir şey bulabilecekmişim gibi geçici köyün etrafında dolanıyorum. Hearthshire'a geri dönüp oradaki sürüyle çalışmaya ve taşınma hazırlıklarına yardım etmeye devam edebilirdim ama

Sınırdan daha da uzağa seyahat etmek, kış diyarında bir şeyler ters giderse ve Talia bize başarırса burada olamamak, içimi rahatsız edici bir yumru haline getiriyor.

Orada düşmanlarımızla birlikte, savaşı sona erdirmek için burada onun için önemli olan her şeyi riske atıyor. En azından bana ihtiyacı olursa diye hazır olabilirim.

Yeni kalenin etrafını da dolaştım ve Whitt beni bulduğunda zaten iş başında olan nöbetçilere rağmen sınırda bir devriye gezmeyi düşünüyorum. Yüzüme bir kez baktı ve bana çarpık bir sırıtış sundu. "Kafanda kaç tane hayali Unseelie ile savaştığının bir önemi yok, whelp, bu şekilde onu daha hızlı geri alamazsın."

İçgüdüsel tepkimi yakalayamadan dişlerimi gösterdim. Ağabeyim . kapatıp öfkemi kontrol altına almaya çalışırken, omzunu şakacı bir şekilde benimkine vuruyor, tıpkı ben daha küçük bir yavruyken yapmış olabileceği gibi.

"Sadece bir gün oldu. Tek söylediğim temponuzu ayarlamanız." Sınıra doğru bakıyor ve sesindeki kuru mizah kayboluyor. "Ben de onun için endişeleniyorum."

Her nasılsa tedirginliğimde yalnız olmadığının kabul edilmesi katlanmamı biraz daha kolaylaştırıyor. "Hâlâ gitmek zorunda kalmasının çok saçma olduğunu düşünüyorum."

"Elbette öyle. Ama hepimiz alternatiflerin daha kötü olduğunu biliyoruz." Gözlerinde yeniden bir parıltı belirdi. "Evde onu bekleyen şey yerine bir kuş beyinliyi seçmeyeceğine inancım tam."

"şey *bu* değil," diye .

Bana şüpheli bir bakış fırlatıyor, ki bu adil, çünkü endişelendiğim *tek* ya da hatta ana şey bu olmayabilir, ama bu tüylü baş efendiyle olan bağının nasıl gelişebileceği ve bununla birlikte hangi duyguların gelişebileceği fikrinden kesinlikle hoşlanmıyorum. Ama dürüst gerekirse... onunla daha mutlu olacağına karar verirse, buna inanmak ne kadar zor olsa da, bununla yaşamak zorunda kalacağım. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Ve kuzgun pençeleri tarafından parçalanmamasını.

Bu düşünce yüzümdeki fırtınayı geri getirmiş olmalı, çünkü Whitt beni bir kez daha dürtüyor, bu seferki daha nazik. "Başlangıçta hepimizin hayal edebileceğinden çok daha güçlü olduğunu kanıtladı. Bunun için ona kredi vermeyi unutmayalım."

"Biliyorum." Karşılığında ona omuz veriyorum ve moralimi düzelten şeyin sadece ortak korkularımız olmadığını fark ediyorum. Talia için endişelendiği belli olsa da, tavırlarında bir zamanlar tanıdık olan ama son birkaç haftadır ona pek de kolay gelmeyen bir dostluk var.

Sevgilimiz bizi terk etmek zorunda kaldı, ama belki de bizi daha önce olduğumuzdan daha bütün bıraktı.

Lord ve sürü arasındaki özel sürtüşmeleri akrabalarımızın duyabileceği bir yerde tartışmamalıyım ama kendime belli belirsiz bir "Yoksa iyi misin?" deme izni veriyorum.

Beklediğim gibi, Whitt neyi kastettiğimi anlayacak kadar zeki. Sırtışı hem daha geniş hem de daha çarpık bir hal alıyor ama "Sanırım geçmiş geride kaldı" derken ciddi gibi görünüyor.

"Güzel." Sylas bana detayları anlatmadı ve bir asır önce Whitt ile Isleen arasında neler yaşandığını tam olarak bilmek istediğimden emin değilim. Lordumuzun tamamen açıklığa kavuşturduğu tek şey, ihanetteki hatanın tamamen Isleen'e ait olduğuydu.

O kadını hayatımızdan çıkardığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum. Kalp, Talia'yı bu kadar bencil ve acımasız bir eşten kurtardı.

Whitt ellerini birbirine vuruyor. "Ben tepenin aşağısındaki yeni komşularımızla bazı görüşmeleri denetlemeye gidiyorum. Akşam yemeğinde görüşürüz."

İlk birkaç adımından sonra kurt formuna girerek öne doğru sıçırıyor. Onun gidişini izlerken, bakışlarım yamaçtan aşağıya, Ambrose'un eski sarayının obsidyen duvarlarına doğru kaybolan alaca formundan ayrılıyor ve yakında yıkacağımızı tahmin ettiğim duvarın dikili taşları arasından yeni çıkan tereddütlü görünümlü figüre takılıyor.

Nöbetçilerimizden biri yeni gelenin arkasından yaklaşp adamı ilerlemeye teşvik ediyor. Hançeri hâlâ kınında ama ağzı temkinli bir çizgiye oturmuş, kasları savunmaya yönelik bir şekilde gerilmiş.

Omurgamdan aşağıya bir telaş akıyor. Onları karşılamak için acele ediyorum, tam saraya çıktıkları sırada onlara ulaşıyorum.

Yaklaşır yaklaşmaz yeni geleni tanıdım. Ambrose'un yakınlarından biri, Donovan'ın zehirlenmesinden kurtulmasına yardım eden ve Ambrose'un ölümünün adil olduğunu doğrulamak için duruşma sırasında tanıklık eden şifacı. Öyle bile olsa, onu görmek dişlerimi . Belki de

son baş lordun ölümünde efendisine karşı hareket etmiş ve konuşmuş olabilir, ancak bildiğimiz kadarıyla o zamana kadar adama sadık kaldı.

Şu anda burada ne yapıyor olabilir? İhtiyacımız olan son şey başka bir sorun.

Nöbetçi şifacıyı durduruyor ve başını bana doğru eğiyor. "Bunu dikili taşların yanında sinsice dolaşırken buldum August."

"*Sinsi sinsi* dolaşmıyordum," diye itiraz ediyor şifacı ve bakışlarını bana diyor. "Acil bir mesele için Baş Lord Sylas ile konuşmaya geldim."

Sylas baş lordlarla bir toplantıda, ben de bölmekten çekiniyorum. "Baş Lord şu anda başka bir işle meşgul. Ona sunacak gerçekten faydalı bir şeyiniz olduğundan emin olana kadar öyle kalmasını tercih ederim. Bu yüzden onun yerine bir kadro seçmeni almanız gerekecek."

Şifacı nöbetçiye doğru gergin bir bakış attı. İnce gövdesine bakılırsa, onu her iki formda beş saniye içinde yenebilirim. Desteğe pek gerek yok.

Ona teşekkür ederek gitmesini işaret ediyorum. O uzaklaşırken ben de şifacıyı inceliyorum. "*Ne?*"

Ağzını ovuşturuyor, bakışları tekrar etrafımızda geziniyor. "Saraya girebilir miyiz? Ambrose'unkine, onun olana? Size göstermem gerekecek ve bunu kimsenin duymamasını tercih ederim."

Ona bir kez daha bakıyorum ama herhangi bir tehdit işareti göremiyorum. Görünüşe göre o benden, benim ondan korktuğumdan çok daha fazla korkuyor. Bu kadar gergin olmam onun suçu değil.

İçimi çekiyorum ve onu kapıya doğru sallıyorum. İçeri giriyoruz, ayak seslerimiz obsidyen zeminde çınlıyor. Şifacı burada dışarıda olduğundan daha rahat görünmüyor. Titreyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Ben cevaplar için baskı yapmadan önce, kesik kesik nefes alıyor. "Lordumun Unseelie'ye karşı savaşmayı hedeflediğini biliyorsun. Son yirmi yılın çoğunu, bu haçlı seferinde kullanmayı umduğu, çoğu büyü ve son derece tehlikeli silahları toplamakla geçirdi. Bazıları Fae yasalarına göre kabul edilebilir bile değil. Sarayın alt katlarında sakladığı bir kasası var. Birkaç gün önce yakınlarımdan bazılarının bu konu hakkında konuşmalarına kulak misafiri olana kadar onlardan haberim yoktu."

Korkunç ve yasadışı silah zulası mı? Evet, bu benim tanıdığım Ambrose'a benziyor. Ama yine de sormak zorundayım: "*Bize neden söylüyorsunuz?*" Ve

Neden bu kadar acele? Zaten bu sarayı yıktığımızda bunu keşfedecektik.

Ağzı buruşuyor. "Birçoğumuz Ambrose'un vefatından sonra Lord Tristan'ın bizi yanına alma teklifini kabul ettik. Silahlardan haberdar olan kadronun seçtiği kişi ona silahları kendisi için almak üzere tüm sürünüz henüz burada değilken gelmeyi planladığını söyledi."

Tabii ki öyle. Tam da ihtiyacımız olan şey. Bir hırıltıyı yutuyorum ve şifacıya gözlerimi kısma dürtüsüne direniyorum.

Yeni sürüsü için bize geldi. Belli ki Tristan'a o kadar da sadık değil. Ve Sylas'ın şu anda geçiş döneminde olduğumuzu ve kış fae'leriyle gerginliğin tırmandığını söyleyeceğini biliyorum, alabileceğimiz tüm müttefikleri kullanabiliriz.

Talia' eskisinden daha dolu bir sürüyle eve dönmesi, onu hem çevremizdeki hem de sınırın ötesindeki düşmanlardan korumaya daha hazır olması hoş olmaz mıydı?

Baştaki savunmacı tavrımla birlikte bu umudu da dizginliyorum ve çenemi şifacıya doğru sallıyorum. "Bana bu kasanın nerede olduğunu ve nasıl açılacağını gösterebilir misin?"

"Girişin nerede olduğunu biliyorum ama onu çabucak açacak büyüye sahip olduğumdan emin değilim."

"Şimdilik yeterince iyi. buyurun."

Yan koridor boyunca ilerlerken ve koridorun sonundaki dar merdivenlerden inerken, hareketlerini yakından izliyorum. Whitt gibi ince bir gözlem ustası olmayabilirim ama savaştaki bir düşmanı nasıl değerlendireceğimi biliyorum. Şifacı bana sırrını açıkladığından beri daha da rahatladı, sanki içini döktüğü için rahatlamış gibiydi. Herhangi bir saldırı başlatmak için cesaretini topladığına dair bir belirti görmüyorum.

Yaşanan onca şeyden sonra, Sylas'ın yanında olmasının Tristan'ın yanında olmasından daha iyi olduğunu görmek sanırım o kadar da zor değil, güçlü yasadışı silahlar olsun ya da olmasın.

Aşağıdaki geçitte adam yavaşlıyor, yürürken duvarları tarıyor. Başka bir gizli yeri sakladığından şüphelendiğim tozlu bir duvar halısının yanından geçiyoruz ve koyu renkli obsidyenin pürüzsüzlüğünü bozan sığ bir çatlağın olduğu yerde duruyoruz. O noktaya dokunuyor.

"Giriş burada. Üzerinde kaleye bağlı bir kilitleme büyüğü var. Taş işçiliği konusunda pek becerikli değilim."

"Sorun değil. Aacağız." Taş benim de uzmanlık alanım değil ama hem Sylas hem de Whitt bu konuda oldukça becerikliler. Eğer obsidyenin gerçek adını bilen birine ihtiyacımız olursa, ki ikisinin de bildiğinden emin değilim, bizim ve diğer baş lordların surlerinde birileri olacaktır.

şifacıya döndüm. "Bunun için teşekkür ederim. Bize büyük bir hizmette bulundunuz. şimdi Lord Tristan'a geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben... Ben bu bilgiyi Baş Lord Sylas'a kendimi adama frsat karşılığında takas edebileceğimi umuyordum. Eski lordum planlarında bana nadiren danışırdı ve eğer sorsaydı kesinlikle onlara karşı tavsiyelerde bulunurdum. Her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "ağrınızı lorduma yapabilirsiniz. Eminim sizin ve Tristan'ın yönetiminde şu anki durumlarından rahatsız olan diğerlerinin durumunu dinlemeye ve değerlendirmeye istekli olacaktır."

"Oh, bunlardan birkaç tane daha var," diye mırıldanıyor şifacı ve sonra bunu yüksek sesle söylememiş olmayı diler gibi kızarıyor.

Kıkırdıyorum ve ona merdivenlere doğru el sallıyorum. "Baş Lord Sylas sadakat ve bağlılık bekler, ama şu ana kadarki efendilerinizin her ikisinden de daha hoş bir insan olduğunu göreceksiniz. Çok geçmeden işini bitirmiş olur ve o zaman tüm bunları hallederiz."

Saraydan ıktığımızda Sylas'ın çoktan tarlaların arasından bize doğru geldiğini görüyoruz. Yüz ifadesindeki ciddiye karşısında nabzım hıkırıyor. şifacının kolunu tutuyorum, onu yanlış değerlendirdiğimi, dikkatimi dağıtırken başımıza bir felaket getirdiğini söylemek için kendimi hazırlıyorum ama lordum adama zar zor bakıyor.

"İşte buradasın," diyor. "Copperweld'den haberler var - Murk'lar kendilerini ölümcül bir sıkıntıya sokmuşlar."

Talia

Corwin'in evindeki ikinci akşam yemeğimde, bize yemek servisi yapan orta yaşlı adam ve kızın solmuş fae değil, insan olduklarını anladım. Adam hala fokurdayan köri tenceresinin kapağını açarken elini buharda yaktığında, Corwin adamın güçlerinin ötesinde olduğu belli olan hızlı bir büyü mırıltısıyla yarayla ilgileniyor. Kızı, kendisinin de böyle güçlere sahip olmasını beklemeyen birinin hevesli sevinciyle onu izliyor.

Corwin onlarla diğer çalışanlarından farklı konuşmuyor ama zaten hepsine karşı oldukça mesafeli, yani arkadaş canlısı da değil. Bardağıma meyve suyu koyan kıza teşekkür ederek gülümsüyorum -alkollü ya da sarhoş edici bir şey istemediğimi açıkça belirtmiştim- ve tabağına biraz kremalı köri koyan Corwin'i inceliyorum.

"Çok sayıda insan hizmetkarınız var mı?" Onlar odadan çıktıktan sonra soruyorum.

Sanki hiç beklemediği bir soruymuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra hafifçe omuz silkiyor. "Şu ikisi, temizlik personelinden birkaçı ve ahırdaki bir kişi. Onları ailemden miras aldım ya da iş arkadaşlarımdan devraldım. İnsan dünyasının vatandaşlarını çalmak gibi bir alışkanlığım yok, eğer endişelendiğiniz buysa."

"Gerçi isteseler de evlerine dönme şansları yok."

Karanlık bakışları uzun bir süre üzerimde kalıyor ve duygusal durumumu ölçmek için hâlâ aramızda tuttuğum duvarı test ettiğini hissediyorum. "Onlara iyi davranıyorum, öyle ki bazı kardeşlerimin yaptığı gibi onları uyuşturmaya ya da fiziksel olarak hapsetmeye gerek yok. Ayrılmak *isteyeceklerine* dair hiçbir belirti almadım. Sizin de açıkça keşfettiğiniz gibi, peri dünyası burada doğmamış olanlar için bile çok çekici olabilir."

Haklısın. Dudağımı kemiriyorum ve sonra bu konuda sinirlenmek için gerçekten bir nedenim olmadığına karar veriyorum. Syllas bile Kellan onun alanına girmeden önce insan hizmetkârları olduğunu kabul etmişti.

Ve bu ikisinin yaptığı yemekten de keyif almadığımı söyleyemem. Köri, kremsi dokusuyla mükemmel bir şekilde karışan hassas baharata sahip, et parçaları mükemmel derecede yumuşak. Corwin bizi kesinlikle iyi besliyor, en azından.

Yemekten kalktığımızda, Corwin Harper'dan bana baktı ve dikkatli bir sesle sordu, "Sadece ikimiz için biraz zaman ayırmamız mümkün mü? Sana sarayın en sevdiğim gösterebileceğimi düşündüm."

Karşı çıkmaya başlıyorum ama Harper çoktan başını eğmiş. "Bana bir şey olmaz," diyor. "Size engel olmak istemem. Birbirinizi tanımak için bir şansınız olması gerekiyor."

Öyleyiz ve sanırım Corwin'in ettiği onca yeminden sonra kendi güvenliğim konusunda endişelenmeme gerek yok. Başımı sallıyorum ama koridorda yürürken ona katıldığımda dün duyduğumuz sinir bozucu sesler aklımdan çıkmıyor.

Belki de sadece ben varken, yanında başka kimse yokken onlar hakkında gerçeği söylemeye daha meyilli olur.

Tereddüt ediyorum, ama Corwin bana bakıyor, ruh halimden bir şey okuyor ya da en iyi çabalarımın rağmen bağlantımızdan kaçan bir izlenim. "Aklında bir şey varsa söyleyebilirsin Talia. Bilmemektense öğrenmeyi tercih ederim."

Ağzımı açıyorum, tekrar kapatıyorum ve cesaretimi topluyorum. "Harper ve ben dün siz zümrenizden bir adamla ayrıldıktan sonra bir süre sarayın etrafında dolaştık. İkinci kattaki bir oyukta kilitli bir kapı var; kapının ardında bir yerlerden geliyor gibi görünen bazı garip sesler duyduk. Sanki yukarıda bir şeyler hareket ediyormuş gibi."

Corwin'in dudakları hafif bir yüz buruşturmasıyla büzüşür. "Ah. Şöyle diyelim, bazen huzursuz ruhlar insanların dünyasında olduğu gibi bu dünyada da varlıklarını sürdürürler. Sanırım hayaletlerden bahsediyordunuz? Ne yapacakları belli olmadığı için onları rahatsız etmemek en iyisi."

Oh. Tavan arasında bir hayalet mi var? Uzaktan bile ne kadar ürkütücü olduğunu deneyimlememiş olsaydım bunu komik bulurdum. "Kilitli kapıdan geçemez mi?"

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. Sorun kontrol altında." Yaklaştığımız bir kapıyı işaret ederek, kilidi açması gereken hızlı bir kelime mırıldandı. "Burası, ilgilenmem gereken herhangi bir görevim olmadığı nispeten nadir durumlarda vakit geçirmekten yer."

Onun yanından geçip saray standartlarına göre küçük ama kristal tavandaki parlayan sarı bölümlerden akşamları bile aydınlık olan bir odaya giriyorum. Corwin'in tercih ettiği tarzda olduğu gibi, mobilyalar sade: sadece bir duvara dayalı uzun bir mermer dolap, karşısında minderli bir kanep ve aralarında odanın ortasında duran büyük, zarif bir arp.

Arpın çerçevesi saf fildişinden yapılmış gibi görünüyor, teller gümüşü bir parlaklıkla parlıyor. Baş Lord Donovan'ın şatosundaki bir ziyafet sırasında sergilediği ünlü enstrümana rakip. Arplar hakkında hiçbir şey bilmem ama ben bile bunun zarif bir şekilde işlenmiş olduğunu söyleyebilirim.

Enstrümana bakarken Corwin'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık beliriyor. "Ailem müziğin hayatımızda her zaman ve her şekilde yer almasını sevmiştir. Bunu kendi ellerimle yaratmanın ayrı bir zevki var. Belki sizin için çalabilirim?"

Bu öneri bir barış teklifi, geçici bir hediye gibi geliyor. Kabul etmeye hazır olduğumdan emin değilim. Başımı ona doğru eğiyorum. "Bunun beni senin halkının benimkileri neden savaşın eşiğine getirdiğini öğrenmekten alıkoyması mı gerekiyor?"

Bu soru için yüzümü buruşturuyorum ama Corwin dünkü gibi kaskatı kesilmiyor. Elini dar çenesinde gezdiriyor. "Sanırım dünkü tepkimden dolayı bu iğneyi hak ettim. Bunu beklemiyordum, açıkçası beklemeliydim de.

-" Hızlı bir nefes verir. "Size söylemem gereken şey, bu konuları tartışmanın sadece sorduğunuz sorulara cevap vermekten daha karmaşık olduğudur. Ofisime ve meslektaşlarıma karşı ettiğim yeminler, siyasi ilişkilerimiz hakkında neyi ne zaman söyleyebileceğimi kısıtlıyor."

Oh. Bu çok mantıklı. "Bunu en başta söyleseydiniz, bu kadar sinirlenmezdim."

"Bunun farkındayım. Ürkmüştüm ve sonra Verik geldi-" Başını sallıyor. "Durumumuz daha kesinleştiğinde size daha fazla şey söyleyebileceğim, ki bu zaman alabilir."

"Tamam." Duraklıyorum ve sonra, yüz ifadesindeki hayal kırıklığı kalbimi olması gerekenden daha fazla sıktığı için, kanepeye oturmak için hareket ediyorum. "Bu arada seni çalarken dinlemek isterim."

O zaman gülümsüyor, Sylas'inki gibi çekingen ama gerçek olduğunu bildiğim kadar parlak. Arpın yanındaki tabureye otururken içimdeki ışık bariyerini onun mutluluğunu tadacak kadar gevşetiyorum.

İnce parmaklarını tellerin üzerine koyduğunda bu neşe aramızda akarak daha da artıyor. Görünürde zahmetsizce hareket ederek, bana Whitt'in en sevdiği vadideki kayalık şelaleden aşağı yuvarlanan pırıl pırıl pınarı hatırlatan bir nota akışını havaya karıştırıyorlar.

Müzik tenimde ve ciğerlerimde karıncalanıyor. Melodi yükseldikçe, Corwin'in elleri daha hızlı hareket ediyor, canlı tonlar mutluluk verici bir uyum içinde birbirine karışıyor. Onu böylesine rahatlamış, sadece zevk için bir şeyler yaparken görmek güzel. Eğer bu gösteri olmasaydı, yapıcı bir amacı olmayan hiçbir şey yapmadığını düşünebilirdim.

Onun da kendine göre zevkleri var. Bunu benimle paylaşmak istedi. Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor ve gözlerimi kapatıyorum. Corwin'in herhangi bir büyü yaptığını sanmıyorum ama bu ses beni alıp götürmeye yetiyor - geride bıraktığım diyardaki mutluluğuma dair daha fazla anıya.

Parlak yeşil yaprakların arasından ışıldayan altın rengi güneş. Çimlerin yumuşaklığı ve etrafımda dolanan ılık esinti. August mutfakta hamur işlerini birleştirirken benimle birlikte gülüyor, sonra beni sert kollarının arasına alıyor. Whitt'in beni sırtında ormandan vadisine taşımaya, kurt gibi kaslarının ritminin bana duyduğu güveni yankılaması. Sylas, çok hak ettiği tacını alırken Tabya'nın ısıltılı duvarları arasında duruyordu.

İçime bir özlem ve yalnızlık acısı düşüyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve müzik kesiliyor.

Başımı kaldırıyorum ve Corwin'in bakışlarının bana sabitlendiğini görüyorum. Ağzı gergindi. Aniden, aramızdaki bağdan geçen yeni duygu akımını fark ediyorum: acı ve kıskançlığın ızdıraplı bir karışımı.

Sesini dengede tutmayı başarıyor ama içinde bir hayal kırıklığı var. "Şu anda bile onları düşünüyorsun. Benim yerime tercih edeceğin *üç kişi* mi var?"

Sadece Sylas olduğunu mu düşünüyordu? Nasıl cevap vereceğimi bilemeden koltuğumda gerildim. Ona o rüyada ilk konuştuğumuzda nasıl hissettiğimi anlattım. Her şeyin bu kadar çabuk değişmesini gerçekten bekleyebilir miydi?

Parmaklarımı yastığın kenarına doluyorum. "Seni çok az tanıyorum. Beni kurtardıkları ilk andan itibaren yanımda oldular. Sarayınıza adımımı atar atmaz aşık olacağımı mı sandınız?"

Ellerini iki yanına indiriyor, parmak eklemleri bükülüyor. "Ruhlarımız *birbirine bağlı*. Sen benim için yaratılmışsın, ben de senin için yaratılmışım. Kalp böyle karar verdi."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım benim de biraz söz hakkım olmalı." "Bu işler böyle yürümüyor."

"Belki de öyle olmalı." Oyununun içimde uyandırdığı iyi niyet kayboluyor. Çenemi kaldırıyorum. "Sadece Kalp'in niyetini önemsedğini söylediğini biliyorum ama beni eşin olarak alman hiç mantıklı değil. Sana gerçek kanlı varisler veremem. Bahse girerim meslektaşlarından hiçbiri bana saygı duymaz.

- "Muhtemelen Seelie olduğumu düşünerek benden yeterince nefret ediyorlardır."

"Kalp bunu istedi - meslektaşlarımdan hiçbiri buna itiraz edemez. Ortaya çıkabilecek sorunların üstesinden gelemeyecek olsaydık bu bağ oluşmazdı."

"Bundan neden bu kadar emin olduğunu anlamıyorum. Çok korkunç ruh ikizleri duydum." Sarayın ötesindeki dünyaya doğru belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Hayatlarımıza istediğimiz şekilde devam edebilmek için bu bağ koparmanın bir yolunu bulsak hepimiz için daha iyi olmaz mı? Çoğu fae asla sıradan bir eşten fazlasına sahip olmaz. Eminim sana sahip olmaktan mutluluk duyacak gerçek kanlı bir Unseelie leydisi bulabilirsin."

Corwin'in gözleri parlar. "Beklediğim şey bu olmayabilir ama istediğim şey bu. Ruhumun çağırdığı kişiyle karşılaşmak için yüzyıllarca bekledim. Sıra dışı ortaklığımızın getirdiği zorlukları aşarken sabırlı olabilirim. Benimle herhangi bir 'gerçek kanlı' fae'nin olabileceğinden daha gerçek bir şekilde birleşen eşe sahip olmak buna değecek."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Peki ya ben? Ne *yaptığım* önemli değil mi?
ne istiyorsun?"

O zaman ondan bir sempati belirtisi yakalıyorum. "Diğerlerini sadece istiyorsun çünkü daha derin bir bağ bulabileceğini asla bilemedin. Kendini ne kadar acıya hazırladığını fark etmeden sevginin bu kadar büyümesine izin verdin. Keşke Kalp sana karşı daha nazik olsaydı. Ama eğer onları bırakmaya başlayabilirsen-"

Sarsılarak ve nabzım hızlanarak ayağa kalkıyorum. "Bu kadar kolay olacağını düşünüyorsan hayatında hiç kimseyi sevmemişsin demektir. Gitmelerine izin vermemeliyim. Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Kendinizi bulduğunuz yeri kabullenmek yerine sahip olduğunuzu düşündüğünüz şeye tutunursanız daha fazla acı çekersiniz."

"Peki ya bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorsam? Kabul edebileceğimden bile emin değilsem?"

İçimde kısa bir ıstırap parıltısı beliriyor ve sonra Corwin kendi tarafındaki bağlantıyı kapatıyor. Yüzü sık sık gördüğüm o soğuk maskeye dönüşüyor, müziğin tüm neşesi kayboluyor. O da ayağa kalkıyor.

"Eminim ki imkânsız olsaydı Kalp üzerimizde bu şekilde parlamazdı," diyor, sesi o kadar sakın ki dişlerim diken diken oluyor. "Sadece yolumuzu bulmamız gerekiyor ve ben size elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım."

Yardımlarını istemiyorum ama tartışmaktan yoruldum. Sadece yorgunum, gerçekten. Gözlerimi ovuşturuyorum, omuzlarım çöküyor. "Özür dilerim. Bunu bir kavgaya dönüştürmek istememiştim. Seni çalarken dinlemek hoşuma gitti - beni buraya davet ettiğin için teşekkür ederim. Şimdilik bu konuyu kapatalım."

Atlatmamız gereken sekiz gün daha var. Olması gerekenden daha fazla acı verici olmamalarını tercih ederim.

Corwin de aynı fikirde görünüyor. Bana elini uzatmaya bile yeltenmeden kapıya doğru işaret ediyor. "Seni odana götüreyim. Yarın yeni bir gün olacak."

Koridorda sessizce yürüyoruz. Yatak odama ulaştığımızda Harper'ın odasına gidip ona dert yanmayı düşünüyorum ama ne diyebilirdim ki? Muhtemelen ruh ikizi bir eş bulma şansına sahip olmayı diliyordur. Biri Unseelie olsa bile, beni eş olarak isteyen *dört tane* son derece uygun fae erkeğim olduğu için şikayet eden bir pislik gibi görüneceğim. Ayrıca, o adamlardan ikisini tanımıyor bile.

Onun yerine odama gidip yatağıma uzandım. Yanımda getirdiğim kitaplar için hiç heveslenemiyorum. Bir süre sonra, yorgunluk çöktüğünde, gece kıyafetlerimi giyip yatağımın altına giriyorum.

Yarınki yeni günün hem benim hem de Corwin için biraz daha az acı getirmesini umarak örtülere sarılıyorum.

Anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Kafamda bu soru dönüp dururken, zihnim uykuya dalıyor. Masmavi bir gökyüzünün altında yumuşak çimlerin üzerinde uzanıyorum, etrafımı rüya gibi bir bulanıklık sarıyor ve görüş alanımın ötesinde bir yerden yumuşak bir ses anlamadığım kelimelerle mırıldanıyor.

Zihnimden bir titreme geçiyor ve sonra daha da derine, hayallerin bile takip edemeyeceği bir yere yuvarlanıyorum.

Talia

Gözlerimi Corwin'in sarayındaki yatak odamda açtığımda, mekân bir şekilde farklı hissettiriyor. Doğrulup etrafıma bakıyorum ama değişen bir şey seçemiyorum. Kafamda hafif bir bunaltıcılık var, sanki henüz uykuyu tamamen üzerimden atamamışım gibi, ya da belki de tartışmamız yüzündendir...

Ne hakkında tartışmıştık? Ona çıkıştığımı, hayal kırıklığının içimi burktuğunu hatırlıyorum ama tam olarak ne konuştuğumuz, neye kızdığım aklıma gelmiyor.

Belli ki o kadar önemli bir şey değildi. Buraya geldiğimizden beri gerginim.

Yataktan kalkıp güne hazırlanırken, bunaltıcı hava tamamen kaybolmuyor. Gözlerimi ovuşturuyorum ve güneş ışığının beni daha fazla uyandıracağı umuduyla pencereye gidiyorum. Güneş ışınları kabarık bulutların arasından süzülüyor, minik kar taneleri ışık huzmeleri arasında dans ediyor. Karlardan ve aşağıdaki buzlu düzlükten bana doğru yansıyor ama kafam o kadar da berrak değil.

Bakışlarım puslu sınıra doğru kayıyor. Zihnimden görüntüler geçiyor; yeşillik, altın rengi ışık ve bir şey... geride bıraktığım bir şey.

Sürüm. Her zaman . Yakında yanlarına döneceğim. Onlara Unseelie'nin saldırılarını geri çektiği haberini getirebilirim, daha da iyi olur.

Corwin sarayda ilerliyor, farkındalığımda kararsız ama istikrarlı bir varlık. İçimdeki bariyer bir gecede yok oldu ve

henüz yeniden inşa etme ihtiyacı hissetmiyorum. Benim onu fark ettiğim gibi onun da beni fark edebileceği düşüncesi bir an için de olsa endişe uyandırıyor.

Birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz. Bu yüzden buradayım, değil mi? Herkes için en iyisi bu olacak. Kanımın sırrını ve Seelie'nin lanetini öğrendi. Başka ne saklamam gerekiyor?

Mutfak personeline kahvaltı için talimatlar veriyor. Niyetinin özünü anlıyorum ama tam kelimeleri değil. Dikkatimi verdiğimi anlamış olmalı, çünkü bir an sonra sesi aramızdaki bağlantıdan nazik ve eşit bir şekilde geçiyor.

Yemekler birazdan hazır olur, ayrıntılı bir şey olmayacak.

Seninle yemek odasına kadar yürüyeyim mi?

İlk içgüdüm karşı çıkmak, ama neden? Misafirperver olmaya, burada olmamı ne kadar takdir ettiğini göstermeye çalışıyor.

O benim ruh ikizim. Ben de *ona* gerçek bir şans vermeliyim, değil mi?

Bu düşüncede içimi kemiren bir şey var ama nedenini anlayamıyorum. Karşılığında *teşekkür ederim* diyorum. *Bakalım Harper uyanık mı.*

Corwin'in arkadaşımın arkadaşlığı konusunda pek hevesli olmadığını geç de olsa hatırlıyorum, ama belki de bu hayal kırıklığını atlatmıştır. Şu anda ondan herhangi bir rahatsızlık hissetmiyorum. Aksine, memnun görünüyor. *Gelip ikinizi de alacağım o zaman.*

Dün geceki tartışmamız ya da ondan önceki konuşmalarla ilgili bir şeyler ona ulaşmış olmalı. O da elinden geleni yapıyor. Koridoru geçip Harper'ın kapısını çalarken gülümsemek zorundayım.

Harper esneyerek cevap veriyor ama bir şekilde uykuyla uzaktan yakından alakası yok. Saçlarının ipek gibi dümdüz omuzlarına dökülmek dışında herhangi bir şekilde düşebileceğinden emin değilim. Boynunu uzatıyor ve koridora bakıyor. "Kahvaltı zamanı mı? Baş lord size eşlik etme ısrarını bıraktı mı?"

"Yola çıktı."

Gülümsememi alıyor ve karşılığında bir gülümseme sunuyor. "Her şey yolunda mı? Dün gece odana döndüğünü duydum, hızlı yürüyordun ve kapıyı sertçe kapattın. Bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmak için yanına giderdim ama ben..."

Ona gerçekten ne kadar *güvendiğimden* hâlâ emin değil. sıkışıyor ve hızlıca kolunu kavrayıp sıkıyorum. "Sanırım artık her şey yolunda,

Gerçek bir sorun olursa sana gelirim. Ama beni kontrol etmen de benim için sorun olmaz."

"Tamam." Gülümsemesi genişler. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor ve sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor. "Baş Lord Corwin'in çok korkunç bir şey yapmadığına sevindim. Seni gerçekten überse August onu pişman ederdi, orası kesin."

O kıkırdarken, ben de bir anlık şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. August tüm sürüye karşı çok korumacıdır - baş savaşçımız , değil mi? Ve... Sanırım beni savunmak için özellikle hızlı davrandı.

Orada değildim - kaslı gövdesinin beni korumak için önüme geçtiğine dair belli belirsiz bir his var, kurtların savaşta birlikte yuvarlandığına dair... Yine de anılar sisli ve uzak, sanki son birkaç aydan ziyade uzun zaman önce olmuş gibi.

Alnımı ovuyorum ve Corwin'in sesi tekrar bana ulaşıyor. *Her şey yolunda mı? Biraz tedirgin görünüyorsun.*

Sanırım pek iyi uyuyamadım. Biraz yemek yedikten sonra muhtemelen daha iyi hissedeceğim.

Bunu şimdi görebiliriz.

Son sözleri tam da koridorun diğer ucundaki köşeyi döndüğü sırada bağın içinden süzülüyor. Dudakları dün *gece* arp çalarken gördüğüm o yumuşak gülümsemeyle kıvrılmıştı; o anı aklımdan hiç çıkmıyor.

Genel olarak ne kadar çarpıcı bir yüzü olduğunu daha önce hiç fark etmiş miydim? Belki de daha önce takdir edemeyeceğim kadar soğuk . Ama şimdi, gülümsemesinde ve gözlerinde o sevgi izleriyle bize doğru yürürken, uzun boylu zayıf gövdesi bariz gücüyle o kadar ölçülü ki, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kendimi birlikte rüya gördüğümüz ve onun koluma dokunduğu o anı düşünürken buluyorum. İçimden geçen o heyecan verici duyguyu.

O zaman beni korkutmuştu. Çünkü... beklenmedik bir şeydi. Ve başka bir şey daha vardı, değil mi? Uyandığımı, rahatladığımı hissediyordum ama neden rahatlamaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Corwin bize ulaştı, sıcaklığı daha önce gösterdiği endişenin ardında sönmeye başlamıştı. Şaşkınlığımı üzerimden atıp gülümsememi ona yöneltiyorum. "Hadi gidip şu kahvaltıyı yapalım."

Unseelie baş lordu basit bir yemek istemiş olabilir, ama yine de sofraya çok geniş ve kızarmış yumurtadan çilek salatasına kadar her şey şeflerinin hazırladığı her şey kadar lezzetli. Acaba

Her zaman bu kadar iyi mi yiyor yoksa beni şımartmak için özel çaba mı sarf ediyor? Kendisi yemekle çok fazla oyalanmıyor gibi görünüyor, daha çok benim tepkilerimi izliyor. Benim keyfimi hem gözleriyle hem de aramızdaki bağla gözlemlerken memnuniyetinin izlerini yakalıyorum.

"Burada olduğun süre boyunca her sabah bunları yiyeceğimizden emin olabilirsin," diyor, ağzımda eriyen tereyağlı bir hamur işi karşısında neredeyse kendimden geçtiğimde. Tüm bu bağ olayının o kadar da kötü olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Kışa uygun elbisemin uzun kolunu ön kolumun üzerine çekerek dalgınca kolumu kaşıyorum ve Corwin'den içime bir dehşet titreşimi geçiyor. Ön kolumun iç tarafındaki soluk yara izini inceliyor. "Orada ne oldu?"

Geçmiş düşününce içimden bir ürperti geçiyor. "Bir tuskcat. Kış diyarında bunlardan var mı bilmiyorum ama yaban domuzu kafalı büyük kedilere benziyorlar. Düşmanlarımız bana saldırması için bir tanesine büyü yapmıştı ama sürü savaşçılarından biri bundan daha fazla zarar veremedi onu öldürdü."

Harper'ın çenesi bir an geriliyor, muhtemelen o düşmanların kısa süreliğine plan yaptığı kişiler olduğunu hatırlıyor. Bu gerginliği dengelemek istercesine küçük bir kahkaha atıyor ve şöyle diyor: "Lord Syllas ve August yardıma koşarken o kadar öfkeli görünüyorlardı ki, bundan sonra bölgemizde herhangi bir tuskcat kalırsa şaşırırım."

Syllas ve August... yardıma koşuyorlar. Bu kelimeler kulağa yanlış *gelmiyor* ama kafamdaki sahne versiyonuna tam olarak oturtamıyorum. Yarayı iyileştiren August olmalı, değil mi? Çünkü... o da sürüdeki ana şifacı. Diğer zamanlarda da benimle ilgilendiğine eminim. Syllas da her zaman bana göz kulak oldu, ne kadar değerli olduğumu biliyor.

Astrid canavarı bıçakladıktan sonra bir şey düşünmeye çalıştığımda neden kafam bu kadar bulanık oluyor? Daha önce bu tuhaflığı görmezden gelmeyi başarmıştım ama bir süredir uyanığım ve bu noktada bulanıklığımı açlığa da bağlayamam.

İçimden bir ürperti geçiyor. Sertçe yutkunarak Corwin'e bakıyorum. Bana zarar vermeyeceğine yemin etmişti ama ya baş lord arkadaşlarından biri bir şekilde üzerimde zihin değiştirici bir büyü yapmayı başarırsa?

"Sanırım bir var. Bazı anılara odaklanamıyorum, sanki bazı kısımları bulanık ya da eksik gibi... Uyandığımda böyle hissetmeye başladım. Dün gece biri saraya gelip bana bir şey yapmış olabilir mi?"

Corwin geriliyor -gözlerimin önünde hafifçe, ama bunu bağın içinden de hissedebiliyorum, bir sarsıntıyla birlikte... suçluluk duygusu mu? Sonra hepsi kayboluyor, bir kapının çarpması gibi kapanıyor. Kendini kapattı.

"Benim iznim olmadan kimsenin içeri giremeyeceğinden eminim," diyor kararlı bir şekilde. "Ortamdaki farklılık sizi etkiliyor olabilir mi? İyi uyuyamadıysanız belki biraz daha dinlenebilirsiniz ve şifacımın sizinle konuşmasını sağlayabilirim."

Onu inceliyorum, içimi daha fazla endişe kaplıyor. Bir şeyler saklıyor, yoksa beni neden dışarıda bıraksın ki? Ama bana zarar veremez. Başkasına emir bile verememeli. Bu konuştuğumuz yeminlerin bir parçasıydı.

O tartışmalara dair anılarım da birbirine karıştı. Kalbim daha hızlı çarpıyor, panik içimde kabarıyor. Neyim var benim? Neden bu kadar çok-

Bu tartışmaları yaptığımı bildiğim üç adamla ilgili her şey. Sylas ve August ve... ve Whitt. Harper yeni baş lorddan bahsettiğinde ve August az önce ve August daha önce. Dün gece müzik odasında yaşadığım ve hala odaklanamadığım tartışma da onlarla mı ilgiliydi?

Bakışlarım Harper'a yöneliyor. "August hakkında daha önce söylediklerini neden söyledin? Neden özellikle benim için bu kadar endişelensin ki?"

Bana bakıyor ve sonra Corwin'e bakıyor, omuzları sertleşiyor. Corwin soruyu geçiştirmek istercesine kaba bir hareket yapar. "Bence en iyisi her neyse onu daha da kötüleştirmememiz-"

"Hayır," diyorum, sesim titreyerek. "Bilmem gerek."

"Sürüye geldiğinden beri August'la birliktesin," diyor Harper hızla, sanki Corwin'in bundan bahsettiği için *ona* saldırmasını bekliyormuş gibi kendini hazırlayarak. "Yani, sevgili olarak. Elinden gelse sana bir şey olmasına asla izin vermezdi."

Ne? Bu nasıl bu kadar açık olabilir ve yine de August'un yüzünü hayal etmeye çalıştığım da

Korku içime işledi. Gitti. Kafamda *değerli* bir şey çarpıtıldı ve onu nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

"Talia," diyor Corwin ve çatalını tutuşunu, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını görüyorum. O anki suçluluk duygusunu hatırlıyorum. Anlamak içimden geçiyor.

"Bunu *sen* yaptın." Ayağa fırlıyorum, kötü ayağımı yanlış yere bastığım için yalpalıyorum, parmaklarım beni sabit tutmak için masanın kenarına kenetleniyor.

Corwin bana yardım etmek için ayağa fırladı ama bakışlarım karşısında durdu. Öfke ve sıkıntımın tüm gücünü aramızdaki bağa savuruyorum, en azından bir kısmının duvarını kırmasını istiyorum. "Anılarımı değiştirdin. Onları bulanıklaştırdın. Başka biriyle birlikte olduğumu unutmamı mı istedin? Nasıl yaparsın-yemin ettin-"

Corwin'in bronz teninin alt tonu soluk, mide bulandırıcı bir yeşile dönuştü. "Bence gitmelisin," diyor Harper'a.

Bir elimi masanın üzerine vurarak tabakları tıkırdatıyorum. "Hayır. Burada ne istediğimi gerçekten önemseyen tek kişi o. Her ne yaptıysan, bunu ondan da saklamıyorsun."

Harper ayağa kalkıyor ama sırtı dik ve çenesi gergin bir şekilde karşımda duruyor. Corwin kaşlarını çatarak ona bakıyor ve bana dönerken nefes nefese kalıyor.

"Sana zarar vermeyeceğime yemin ettim ve vermedim. *Yardım* etmeye çalışıyordum. Onlardan ayrı olmanın, sadakatının bölünmüş olmasının seni nasıl incittiğini hissedebiliyordum, oysa bu duruma hiç düşmemeliydin. Ben de... sanki hiç böyle olmamışsın gibi işleri yoluna koymaya çalıştım."

Şu anda hissedebildiğinden hiç şüphem olmayan acı dolu öfke karşısında bocalıyor, sadece gözlerim ona hançer gibi saplanıyor olsa bile. Ona güvendiğimi sanmıyordum ama bu ihlali en büyük ihanet gibi hissettirecek kadar güvenmişim.

"Bu senin yapman gereken bir seçim değildi," diye çıkışıyorum. "Ben neysem oyum ve hayatım neyse o. Şimdi bana insan olduğumu unutturmaya mı çalışacaksın? Ya da ayağımın nasıl kırıldığını? Ya da Seelie'nin bana neden ihtiyacı olduğunu, beni kalmaya ikna etmenin daha kolay olacağı umuduyla? Birinin kafasını bu şekilde karıştırmak *hastalıklı* bir şey. Bunu bana daha önce yapan tek kişi, beni dokuz yıl boyunca bir kafeste bırakan canavarlardı ve onlar bile bunu sadece geçici olarak peri meyvesiyle yaptılar."

Corwin yüzünü buruşturur. "Talia, yemin ederim, sadece seni kurtarmaya çalışıyordum-"

"Bunu haklı çıkarmaya çalıştığını duymak istemiyorum." Belki bu doğru, belki de yeminler onun ancak iyi niyetliyse zihnim üzerinde sihir yapabilmesini sağladı, ama anılarım üzerinde bir hakkım olduğu gerçeğinin aklına gelmemiş olması neredeyse daha kötü. "Düzeltebilir misin? Kafamdaki sisi dağıtabilir misin? Her şeyi olması gerektiği gibi hatırlamak istiyorum."

Başını sallıyor. "Özür dilerim. Bunun sizi bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim. Yemin ederim niyetim tam tersiydi. Buraya gelir misin?"

O kadar heyecanlıyım ki bu öneri karşısında irkiliyorum ve Corwin'in duruşu daha da sertleşiyor. Kendimi ona doğru adım atmaya zorluyorum. "Çabuk yap." Onun huzurunda olmam gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum.

Ellerini başımın iki yanına kaldırıyor, saçlarımdan bir santim uzakta tutuyor ve bilmediğim birkaç hece mırıldanıyor. Karıncalanan bir enerji zihnimi yıkıyor ve her şey yeniden berraklaşıyor.

Keskin bir nefes alıyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. August, Syllas ve Whitt. Bana gösterdikleri tüm bağlılık. Onlara karşı hissettiğim tüm sevgi. Sevgi ve arzunun her anı - *bu* bağın sıcaklığı beni bir kucak gibi sarıyor ve göğsümü o kadar dokunaklı bir acıyla dolduruyor ki gözlerim yaşlarla doluyor.

Önümdeki adam tüm bu neşeyi benden almaya çalıştı.

Kendimi Corwin'den uzaklaştırıyorum ve kapıya doğru dengesiz bir şekilde yürüyorum. "Benden uzak dur," diyorum arkama bakmadan. "Eve gitme vaktim gelene kadar seni görmek, seninle konuşmak ya da seninle *ilgili hiçbir şey* yapmak istemiyorum."

Talia

Yatak odamın kapısından gelen tıkırtı sesi Corwin'in akşam yemeğini getirdiğini haber veriyor. Tepsiyi dışarıdaki koridorda yere bıraktı, böylece o gittikten sonra alabileceğim.

Yine de öylece gitmiyor. Bedenime çağırabildiğim tüm ışık bağlantıma karşı dursa bile, onun orada durduğunu, sanki beni görebiliyormuş gibi kapıyı izlediğini hissedebiliyorum.

"Talia, lütfen," der sessizce. "Ne yapabilirim? Benden ne istiyorsun? Söyle bana, ben de bunu gerçekleştireyim."

Zihnim üzerinde sihir yapmamasına, beni nasıl olmam ve ne hissetmem gerektiğine dair kendi fikrine göre şekillendirmeye çalışmamasına ihtiyacım var. Ama o bana bunu veremez, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Dün sabahтан beri birkaç düzine kez özür diledi. Diğer baş lordların önünde bana hiç büyü yapmayacağına dair yeni bir yemin etmeyi teklif etti, böylece bunun bir daha olmayacağını biliyorum.

Hatta bağ aracılığıyla beni içeri alabileceğini bile söyledi, böylece gerçekten yardımcı olacağını düşündüğünü ve şimdi pişman olduğunu ve ona güvenmek için bilmem gereken her şeyi görebileceğimi söyledi, ancak Seelie ile savaş gibi şeyler hakkındaki düşüncelerini mesleki sağduyudan uzak tutabileceğinden oldukça eminim.

Hiçbiri yeterli gelmiyor. Hiçbiri içimdeki sızıyı dindirmedi. Sadece eve gitmek ve tüm bu olanları unutmak istiyorum ama o bana *bunu* teklif etmedi. Verebilir mi onu bile bilmiyorum.

"Pekâlâ," diyor sonunda. "Yemeğinizin soğumasını istemiyorum. Geri gelmeye devam edeceğim, ama benimle daha erken konuşmaya hazırsan, bağ aracılığıyla ulaş. Sana açık olacağım."

Gözden kaybolacağından emin olana kadar bekliyorum ve sonra yemeğimi almak için kapıyı açıyorum. Kapalı tabağı ve meyve suyu kadehiyle gümüş tepsiyi almak için eğildiğimde donup kalıyorum.

Tabağın yanında bir dal çiçek duruyor, pembemsi bir merkezin etrafında parlak mavi yapraklar, yapraklar canlı bir yeşil. Belli belirsiz dokunduğumda, hafif tatlı bir parfüm burnuma ulaşıyor.

Daha önce de böyle çiçekler görmüştüm ama bu sarayın etrafındaki soğuk arazide değil. Bunlar yaz çiçekleri.

Corwin bunları bana getirmek için mi sınırı tekrar geçmeyi göze aldı?

Bana özlediğim evimden küçük bir parça getirmek için.

Hâlâ yeterli değil ama neden bu kadar incindiğimi gerçekten anlayabileceğini hissettiren ilk şey bu. Beklenmedik bir şekilde gözlerim doluyor ve tepsiyi kaldıracak kadar toparlanmadan önce birkaç kez gözlerimi ovuşturmak zorunda kalıyorum.

Corwin'e içimi açmak istemiyorum ama yarın kahvaltı getirdiğinde en azından ona teşekkür edeceğim. Yine de bu onu *affedeceğim* anlamına gelmiyor.

Ben doğrulurken Harper karşımdaki kapıyı açtı. Elinde benzer bir tepsi var; dayanışma amacıyla yemek odasında yemek yemeyi reddediyor. "Arkadaş ister misin?" diye soruyor, sanki Corwin'in ne yaptığını fark ettiğimde orada olduğu için bir şekilde lekелendiğini düşünüyormuş gibi uysal görünüyor.

Tereddüt ediyorum ama son iki gündür hayal kırıklığım ve incinmişliğim içinde o kadar çok debelenip durdum ki gerçekten bundan yoruldum. Ve Harper yanlış bir şey yapmadı. Eğer onun yorumları olmasaydı, neyi kaçırdığımı anlamam ne kadar sürerdi bilmiyorum.

Ona zayıf ama içten bir gülümseme veriyorum. "Evet, bu iyi olur. Buraya gel."

Yatak odamda küçük bir masa var ama ona uygun sadece bir sandalye var. "İnsanlar yatakta kahvaltı yapabiliyorsa, neden akşam yemeği de olmasın?" Anons ediyorum ve tepsimi battaniyenin üzerine koyduktan sonra zıplayarak yastıklarına yaslanıyorum. Harper'ın dudakları eğlenerek seğiriyor. Kendini yatağın direklerden birine yaslıyor ve bacak bacak üstüne atarak tepsisini onların üzerinde dengeliyor.

Neyse ki mutfak personeli çok dağınık bir şey hazırlamamış. Sotelenmiş ekşi yapraklı bir sebze ve neredeyse pastırmaya benzeyen ama daha dumanlı bir tadı olan ince şeritler halinde bir tür kızarmış et var. Hearthshire'a döndüğümde muhtemelen bunların tam olarak ne olduğunu ve nasıl hazırlandığını biliyor olurdum çünkü büyük ihtimalle mutfakta August'un bunları yapmasına yardım ediyor olurdum.

Bu düşünce midemi sıkıştıran taze bir özlem acısıyla birlikte geliyor. Birkaç lokma daha zorla yiyorum ama yemeğin lezzetine rağmen hevesim kaçıyor.

"Belki de bir ara mutfağı devrilmalı ve Corwin'e ne kadar çok şey yapabildiğini göstermeliyiz," diyor Harper gözlerinde muzip bir parıltıyla. "O kadar becerikli değilim ama eminim August'tan bana patronluk taslayabilecek kadar çok şey öğrenmişsinizdir."

Hayal edince gülümsemek zorunda kalıyorum, her ne kadar bu fikir ev özlemimi daha da keskinleştirse de. Çatalımı ona doğru sallıyorum. "Yakın zamanda onun için yemek yapmayacağım."

"Doğru. Yaptığı o korkunç numaradan sonra bunu kesinlikle hak etmiyor. Gizlice içeri girip sadece bizim için gece yarısı atıştırmalıkları falan yapmamız gerekecek." Duraksıyor. "Gece yarısı atıştırmalıkları diye bir şey var, değil mi? Sanırım bunu birinin sizin dünyanızdan getirdiği bir kitapta okumuştum."

İnsanların dünyasından demek istiyor, neredeyse on yıl uzak kaldıktan sonra orası bana ne kadar uzak gelse de. Ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim: "Gece yarısı atıştırmalıkları *kesinlikle* bir şeydir. Annem, babam gecenin bir yarısı gizlice kurabiye ya da tost yemeye gittiğinde tezgahın üzerinde kırıntı bıraktığı için onu hep rahatsız ederdi."

Bu anıyla birlikte gelen sızı daha donuk ama aynı zamanda daha derin. Sertçe yutkunuyorum, annemin alaycı sesini ve parmağını sallayışını, babamın elini yakalayışını ve sırtarak özür dilerken parmağının ucuna hızlı bir öpücük konduruşunu hatırlıyorum. Çok mutluydular. Aile olarak çok mutluyduk. Evet, didişiyorduk ve Jamie bazen sinirlerimi bozuyordu ama küçük kardeşler bunun içindir, değil mi?

Burada, Fae'lerin arasında ne kadar mutluluk bulursam bulayım, Aerik ve ekibini daha önce tüm o hayatları yok ettikleri için *asla* affetmeyeceğim.

Günümüze geri döndüğümde Harper geniş gözlerindeki endişeyle beni izliyor. "Bunu düşünmek seni üzdü. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Unutmaktansa ailemi hatırlayıp üzülmeyi tercih ederim. Sadece bazen gerçek gibi gelmiyor, sanki hala orada olmaları gerekiyormuş gibi, öyle olmadıklarını bilsem bile. Saldırı o kadar hızlı oldu ve sonrasında her şey o kadar uzun süre o kadar korkunçtu ki... Hayatta kalmaya ve aklımı başımda tutmaya odaklanmam gerekirken gerçekten yas tutamadım ve şimdi nasıl tutacağımdan emin değilim."

Ağzı sempati ile geriliyor. "Yine de üzgünüm. Bazen sürümüze gelmeden önce neler yaşadığını unutuyorum."

"Bu senin hatan değil. Bu konuda pek konuşmuyorum." Sylas beni onlarla ilk tanıştırdığında ona ya da diğer sürü arkadaşlarımdan birine bile gerçeği söylemedim çünkü o zamanlar beni Aerik'ten hâlâ saklıyordu.

Harper bir an için gözlerini kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Hatırlamalıyım. Bunu yapmazsam sana haksızlık etmiş olurum. I..." Başboş bir et parçasını dürtüklüyor ama çatalını kaldırmıyor. "Neredeyse tüm hayatım boyunca sürüye faydasız olduğumu düşündüm. Bana ne isim verirlerse versinler, ailem gibi müzikle ilgilenmedim, bu yüzden şenlikler sırasında eğlenmelerine yardımcı olamadım ve bahçecilik, hayvanlar ya da gerçekten yardımcı olacak başka bir şey konusunda pek becerim yok."

"Ama yaptığın kıyafetlerle harikalar yaratıyorsun," diye itiraz ediyorum.

Omuz silkiyor. "Biz sürgündeyken güzel elbiselerin kimseye bir faydası olmadı. Ailem hiç şikâyet etmedi ama diğer akrabalarımızdan bazılarının benim anlamsız olduğumu düşündüğünü biliyorum. Zaten herkesle ilişki kurmak benim için zordu. Hepsinin üzerinde sürgünün ve Hearthshire'ı kaybetmenin ağırlığı vardı ve ben başka bir şey bilmediğim için bunu tam olarak anlayamıyordum."

Sürgünden sonra sürüye doğan tek çocuk olarak onun için çok yalnız olmalı. Söyleyecek doğru şeyi el yordamıyla bulmaya çalışıyorum. "En azından artık hepimiz için geride kaldı. Ve bahse girerim sürüdeki pek çok kişi artık balolar, ziyafetler ve her türlü kutlama yapacağımız için bu elbiseleri isteyecektir."

"Evet." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve aynı hızla kayboluyor. "Ama ilk geldiğinde benim gibi olacağını düşünmüştüm. Tüm o geçmiş paylaştın, tıpkı benim paylaşmadığım gibi. Ve insan olduğunuz için... tabii ki diğer herkesle aynı şekilde katkıda bulunmayacaktınız. Ama sonra

."

Dudağını ısıyor, o kadar acı çekmiş görünüyor ki sözlerinden en ufak bir alınganlık bile duyamıyorum. Tepsimi bir kenara bırakıp ona doğru eğildim. "Anlıyorum. Sizinle aynı düzeyde katkıda bulunabileceğimi bile düşünmüyorum. En azından en başından beri bana karşı nazıktın."

"Ama sorun bu. Yani *benim sorunum*, senin değil." Harper nefesini tutup tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Sürüde kendine çok çabuk bir yer edindin. Ne kadar çok şey yapabildiğini ve yardım etmek için ne kadar çok çabaladığını gösterdin ve kısa süre sonra kimse senin bir fae bile olmadığını umursamadı ve ben de biraz kıskandım. Sanırım bu yüzden Ambrose'un sürüsünden ziyarete gelen kızlar beni kendi planlarına çekmeyi başardılar. Sanki sürüde gündelik şeylere odaklanan diğer herkesten daha özelmişim gibi konuştular ve senin hakkında bir şeyler söylediler..."

Yüzünü buruşturuyor. "Ne kadar kötüye gideceğini bilmesem de bunun hoş bir yanı yoktu, ya da benim buna uymamın."

Belki de itiraf ettiği şey için ona kızmalıyım ama bunun yerine tek hissettiğim garip bir rahatlama. Benden neden uzaklaştığı ve Ambrose'un çetesine neden yakalandığı şimdi daha iyi anlaşılıyor. Ondaki bir zayıflığı, harekete geçmek istemediği bir kızgınlığı fark etmişler ve bunu nasıl kullanacaklarını bulmuşlar.

"Biliyorum," diyorum. "Benim incindiğimi görmek istediğine inansaydım benimle buraya gelmeni istemezdim."

"Ve bunun için çok mutluyum. Olmasına yardım edebileceğim şeyi fark ettiğimde - Ambrose'un benim yüzümden seni alabileceğini ve belki de sana Syllas'tan önce sahip olan lordlardan bile daha kötü davranabileceğini -" Ürperiyor. "Kendimden nefret ediyordum. Sen ve ben, biz aynı değiliz. Sen benden çok daha zor zamanlar geçirdin, senden çok şey çalındı ve birçok insan sana zarar verdi. Ama yine de denemeye ve kendine bir yer açmaya devam ediyorsun. Arkadaşın olmaktan *gurur duyuyorum*. Ve eğer o kuş beyinli baş lord sana ne kadar iyi davranılmasını hak ettiğini anlamazsa, onsuz daha iyi olursun."

Son kısmı o kadar kararlı bir şekilde söylüyor ki, gözleri Unseelie hakaretiyle parlıyor ve içimde tuttuğum acının bir kısmını eritiyor. Corwin'in bozduğu şeyi düzeltemez ama burada kesinlikle yalnız olmadığımı bilmek çok yardımcı oluyor, ne pratik anlamda ne de yaptığı şeye kızgınlık anlamında.

Hemen yanına oturmak için kaykıldım. "Teşekkür ederim. Belki aptalca ama başka birinin, özellikle de bir fae'nin bunu söylemesi çok anlamlı. Benim insan beklentilerimin makul görünüp görünmeyeceğini bilmek zor."

Harper oflayıp pufluyor. "Makulden de öte. Sylas ve August'un senin için yaptığı tüm iyi şeyleri unutturmaya mı çalışıyor? Bu çok bencilce."

Bu "iyi" şeylerin Whitt'i de kapsadığını ya da August'tan başka biriyle romantik olduklarını anladığını sanmıyorum. Bir gün ona bu sırrı açıklamak konusunda kendimi rahat hissedebilirim... tabii tüm bunlar bittikten sonra hala bir önemi varsa.

Alnımı ovuşturuyorum. "Corwin olmadan daha iyi olacağıma karar verirsem ne olacağını bilmiyorum. Ondan sonra nereye gideceğiz? Ruh ikizi bağ, ben hoşlanmıyorum diye öylece yok olmaz." Öyle olsaydı, günler önce yok .

Harper kaşlarını çatar. "Keşke bu konuda ne yapacağımı bilseydim. Eminim Sylas şu anda bunu çözmeye çalışıyordur. Bu arada... benimle mutfağa gelip biraz tatlı yiyebilir miyiz diye bakmak ister misin?"

Onun komplocu tonuna gülmek zorunda kalıyorum, Corwin'in ihanetini ortaya çıkardığımdan beri hiç olmadığı kadar neşeleniyorum. "Hadi yapalım. Şeker her şeyi en azından biraz daha iyi yapar."

Gerisini kaldığımda çözeceğim.

Corwin

T alia'nın yatak odasının kapısı, son iki gündür önünde her durduğumda bana daha aşılmaz göründü. Şimdi ona bakarken, içimdeki çelişkili dürtülerle bir kez daha boğuşuyorum.

Ruh ikizim o kapının diğer tarafında. Aramızdaki bağ onun direnişiyle körelmiş olsa bile, kalbimi sızlatıyor. Ne kadar kızgın olduğunu, bana olan güvenini ne kadar zedelediğimi bilmek, yemek odasında beni azarladığı andan beri yakıcı bir bıçak gibi içime işliyor. Eğer duygularımı sıkı sıkıya tutmaktan vazgeçersem, onun çok değer verdiği kurtların dolunayda yaptığı gibi çıldırabilirim.

Yanlış bir adımdı, kasıtlı bir ihanet değildi. Ona kasten zarar vermiş olamam. Bunu biliyor ve yine de bunu açıklamak, ona verebileceğim her şeyi sunmak, onu geri getirmek için yeterli olmadı.

Belki de bu adil. Kalp mantıkla çalışmaz, değil mi? Kendini bir değil üç Seelie'ye adanmış bir insan kadına bağlanmak benim için nasıl bir delilik olabilir?

Ruh ikizi bir bağ, bir iş ortaklığı anlamına gelmez. En derin sevgi ve samimiyetle ilgilidir. Hayatımın diğer her alanında yaptığım kadar kendimi tutabileceğimi gerçekten düşünmemiştim. Sadece bu kadar karmaşıklık ve engelle bu şekilde sonuçlanacağını hiç beklemiyordum...

Gözlerimi kapatıyorum, ellerim yanlarımda kenetleniyor. Vücudumdaki her sinir, buraya yapmayı planladığım gösteriden çekiniyor. Farkındayım.

KontROLSÜZ tutkuların neler getirdiğini ve etraflarındaki diğer her şeyi nasıl mahvedebildiklerini.

Ama Talia bu bağın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeli. *Onun* benim için ne kadar önemli *olduğunu*. Bana bir şans vermek için bunca yolu geldi, bildiği ve önemseydiği her şeyi geride bıraktı. Kendimden ödün vermezsem onu hak ettiğimi nasıl söyleyebilirim?

Son iki gündür onun burada olduğunu bilmek ve onu görememek göğsümü o zamandan beri hissetmediğim bir şekilde boşalttı- Bunu düşünmemeyi tercih ederim. Ve doğrusu, bu daha da kötü.

Bir zamanlar boş zamanlarımda tek başıma yemek yediğim yemek odası şimdi onun yokluğunu haykırıyor. Birbirimizle tamamen barışık olduğumuz o kısacık, güzel an için kanepede oturmuş beni dinlediğini hatırlamadan arpımın oturamıyorum. Uyumaya çalıştığımda sesi zihnimde çınlıyor, davetsiz büyümü keşfettiğinde gösterdiği acıyla keskinleşiyor.

Bu on günün böyle geçmemesi gerekiyordu. Ve her geçen saat, benden daha da uzaklaşıyor.

Ulaşamayacağım kadar uzağa gitmeden önce onu geri getirmek istiyorsam, ona elimden gelen her şeyi vermeliyim.

Kendimi kuşanarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve ön kollarımı yere koyuyorum. O kadar eğiliyorum ki alnım kenetlenmiş ellerime değiyor. Bu duruş içime bir utanç sızısı gönderiyor ama bu hissi görmezden geliyorum. İçimdeki kargaşanın üzerine örttüğüm sıkı örtüyü gevşetiyorum - sonuna kadar değil ama keder ve dehşetin içime dolmasına yetecek kadar.

Bunu hissetmeli, en azından biraz.

"Talia," diyorum, sesimin kapıdan içeri ulaşacağından emin olacak kadar yüksek bir sesle, "Seni vicdansızca yaraladım ve aklıma gelen tek şey haklı öfken karşısında kendimi alçaltmak. Ne kadar uzun sürerse sürsün, benimle konuşmayı uygun görene kadar burada merhametinize kalacağım. Benim alanımda ya da başka bir yerde hiçbir şey seninle aramı düzeltmekten önce gelemez."

Sadece kalbimin ve ruhumun değil, tüm krallığımın güvenliği de ona olan bağlılığımı kanıtlamama bağlı olabilir. Seelie lanetiyle olan bağı daha önce hiç düşünmediğim olasılıkları gündeme getiriyor... ama ettiğim yemin dilimi tutarken bu bilgiyi baş lord arkadaşlarımı ikna etmek için kullanamam ve bizi düşmanları olarak gören fae'lere hala bu kadar sadıkken Talia'bu konuda konuşamam.

Bu yüzden olduğum gibi kaldım, kapısının önünde secdeye kapandım, hizmetkârlardan biri ya da yakınlarım gelirse nasıl görüneceğimi düşünmememe izin vermedim. Talia'nın zihnine girerek kendimi utandırdım. Neden bunun sonuçlarına tanık olmasınlar ki? Sadece kendimi suçlayabilirim.

Sırtım ağrıyor, kanatlarım serbest kalmak ve beni korumak için kaşınıyor. Dürtüyü uzaklaştırıyorum. Vicdan azabım içimde kabarıyor ama bağın diğer ucundan hiçbir karşılık alamıyorum.

Sonra kulaklarım kapının arkasından gelen en zayıf sesleri yakalıyor - düzensiz adımlarıyla zemine sürtünen ayaklarının fısıltısı. Ayağını parçalayan canavarların düşüncesi içimde koruyucu bir öfke uyandırıyor ama onu da bastırıyorum. Şimdi bunun zamanı değil.

Ama eşim tamamen benim olduğunda, ona zarar veren her kurdu zevkle parçalara ayıracağım.

Bu fikirdeki şiddet beni tedirgin ediyor - *insanın duygularını serbest bırakmasının sonucu budur* - ama sonra kapı hafifçe açılıyor ve bana bakan kadın dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Başım hâlâ eğik, ama Talia'nın nefesinin yumuşak kesikliğini ve koridora bakacak kadar eğildiğinde elbisesinin hışırtısını duyuyorum. Sanki pişmanlık gösterime kimin tanık olabileceğinden endişeleniyor.

"Ne yapıyorsun?" diyor, sesi şok olmuş ve hatta muhtemelen dehşete kapılmış.

Kelimeleri söylerken boğazım düğümleniyor ama söylerken yanlış hissettiğimi söyleyemem. "Beni bağışlaman için önünde diz çöküyorum. Yetkilerimi aştım, sizi hak ettiğiniz şekilde onurlandıramadım; geçmişinizi değiştirmek ya da hangi kısımlarının sizin için değerli olacağına karar vermek bana düşmezdi. Hiçbir mazeret sunmuyorum. Sadece ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anladığımı göstermek istiyorum."

Talia sesli bir şekilde yutkunur. "Birinin seni görmesi umurunda değil mi? Ne tür bir Fae baş lordu bir insanın önünde el pençe divan durur?"

Sırtımı eğik tutarken elimden geldiğince ona bakmaya çalışıyorum. Ağzı gergin bir çizgi halinde bastırılmış, gözleri geniş ve belirsiz bir duyguyla parlıyor. Kapının pervazına tutunmuş, her an geri çekilip kapıyı suratıma çarpacakmış gibi görünüyor ama henüz yapmadı.

O burada. Dinliyor.

"İnsan olmanızın bir fae olmanızdan daha fazla önemi yok," diyorum.

"Ev halkımın gözetimi altında sadece misafirim olsaydın bile, benim

davranış korkunç olurdu. Ama sen sadece bir misafir değilsin. Sen benim ruh ikizimsin."

"Sen beni seçmedin, ben de seni seçmedim. Kalp ve diğer şeyler yüzünden bunu kabul edeceğini söyleme."

Garip açığa rağmen bakışlarını tutuyorum ve söylediklerimin doğruluğunu hissedebilmesini umuyorum. "Şimdi seni seçiyorum. Sadece Kalp'in isteğiyle değil, kendi isteğimle de. Sen Seelie sürünün sana sunduğu saygının her zerresini hak ettiğini görebildiğim zeki ve kararlı bir kadınsın. Eşitim olarak yanımda durman benim için bir onur olacak ve yaptıklarımla bu geleceği tehdit etmiş olmam beni hasta ediyor."

Dudakları aralanıyor ama tereddüt ediyor, hala düşünüyor. Hâlâ uzaklaşmanın eşiğinde.

Gelişyle birlikte gelen tüm sürprizler ve bunu çevreleyen tüm politikalar ilk başta onun gücünü fark edemeyecek kadar dikkatimi dağıtmıştı. O kadar çok şeye katlandı ki -şu anda da o kadar çok şeye katlanıyor ki- diğer adamlara duyduğu aşka rağmen buraya gelmesinin gerektirdiği çelik gibi iradeyi ve asaleti takdir etmek yerine, ona tamir etmem gereken bozuk bir şeymiş gibi davrandım.

Ölümlü olmasının ne önemi var? Meslektaşlarımın her birine benim asla cesaret edemeyeceğim şekilde karşı çıktığını hayal edebiliyorum. Diğer aşıkları aklından çıkarmak ucuz bir numaradan öteye gitmez. Eğer onun sevgisini ya da en azından bağlılığını kazanmak istiyorsam, onlarla boy ölçüşebileceğimi kanıtlamalıyım.

Onları kabul edebileceğimi ve onun için ne anlama geldiklerini kanıtlamalıyım.

Yapmam gerektiğini bildiğim teklifle birlikte gelen ek rahatsızlığa karşı kendimi destekliyorum. "Beni henüz affetmek zorunda değilsin. Tek istediğim, senden çalmaya çalışacak kadar düşüncesiz olduğum şeyi benimle paylaşacak mısın? Sevdığın adamları ve onların senin için nasıl bu kadar önemli duymak istiyorum ki anlayabileyim. Böylece *seni* ve nasıl bu hale geldiğinle ilgili her şeyi tanıyabilirim. Onlar senin için önemli, bu yüzden benim için de önemli."

Bağımızdaki bariyer o zaman sallanıyor. Yumuşuyor ve duygularının bir izi bana doğru sürükleniyor: Acı ve öfkenin karışık bir karışımı ve bu isteği yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu kabul etmek.

Talia dudaklarını ıslatır. Sonra sessizce ama net bir şekilde, "Pekâlâ. İçeri gelebilirsin. Masanın yanındaki sandalyeye otur. Ben nereden başlayacağımı düşüneneğim."

İçime bir rahatlama doluyor, o kadar keskin ki neredeyse acı veriyor. Ayağa kalkıyorum ve aramızda bıraktığı mesafeye saygı duyarak onu odaya kadar takip ediyorum. Gösterdiği sandalyeye oturduğumda, o da karşımdaki yatağın kenarına tünüyor.

"Sana ne kadarını anlatmamı istiyorsun?" diyor, onu ne kadar incittiğimi ve bu yaranın hâlâ ne kadar taze olduğunu düşününce şaşırtıcı bir şefkatle. "Bunu duymanın seni rahatsız ettiğini biliyorum, onlar hakkında."

Göğsümden bir sızı fırlıyor, dokunaklı ve inkar edilemez. Bu kadının direnci ve iradesi onu herhangi bir baş lord için değerli bir ortak yapardı, ama şefkati... Bu onu tam da *benim* isteyeceğim bir ortak yapıyor.

Kendime izin verirsem ona aşık olabilirim. Şüphesiz biliyorum ki Şimdi.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, endişelenmemek için rahat görünmeye çalışıyorum.

onu. "Her şeyi. Bana söylemek istediğin her şey. Bağ aracılığıyla bana göstermek istediğin her şey. Halklarının iyiliği için gizli tutmak isteyeceklerini düşündüğün bilgileri dışarıda bırakabilirsin elbette ama seni olabildiğince iyi tanımak istiyorum. Hak ettiğin eş olabilmemin tek yolu bu."

"Tamam." Parmaklarını birleştiriyor ve ellerini kucasına koyuyor. Bakışları uzaklara dalıyor, gözlerinde parlayan sevgi dolu ışık içimde bastıramadığım bir kıskançlık titreşimi uyandırıyor. "İlk aşık olduğum kişi August'tu. Syalas'ın kadrosunda, sürünün savaşçıların başı. Ama bana karşı hep nazik davrandı. En başından beri bana ait olduğumu hissettirmek için elinden geleni yaptı..."

Baş Lord Syalas'ın sürüsüyle geçirdiği ilk birkaç haftayı anlatmaya devam ettikçe, aramızdaki bağlantıdan daha canlı izlenimler süzülüyor. Savunmasını düşürüyor. Her sevinç sarsıntısı ve hatırlanan zevkin titremesi bana bir dizi diken gibi batıyor, ama kendimi sabit ve hareketsiz tutuyorum, hepsini alıyorum.

Onun, benim olması gerektiğini bilmeden önce kalbini kazanan bu adamlardan bu kadar sevgiyle bahsetmesini dinlemek canımı acıtıyor. Ama onun her parçasını ve yaşadığı her şeyi hoş karşılamalıyım.

Bu, kendi mutluluğum ve belki de halkımın hayatta kalması için o kalpte kendi yerimi kazanmak için sahip olduğum tek şans.

Sylas

"Eh," diyor Whitt, küçük depo kulübesinde dağınık bir şekilde duran harap kutuları incelerken, "Murk daha kötü bir grup fae'nin başına gelemezdi. Ve bununla, hedef seçimlerini tamamen onayladığımı söylemek istiyorum."

August onaylar gibi bir huff sesi çıkarıyor. Yüzümü buruşturuyorum, azı dişlerim ağzımın içine doğru bastırıyor. Kulübenin etrafındaki toprakta kemirgenlerin ayak izlerini görür görmez ve içerideki o eşsiz haşarat kokusunu alır almaz kendimi tutamadım.

"Murk'un akrabalarımızdan hiçbirini taciz etmemesi daha iyi, düşman olarak gördüklerimizi bile," diye mırıldandım. "Lordları ve kadroları hakkında ne düşünürsek düşünelim, sürünün geri kalanı, bu yaramazlık yüzünden sonunu getiren zavallı adam da dahil olmak üzere, öfkemizi hak etmek zorunda değil."

Yine de o bembeyaz kalenin huzurunda, akşamın loş ışığında Talia'yı pis hapishanesinden alıp götürdüğümüz son seferi düşünmeden durmak zor. Murk'lar Copperweld'e olan kinlerini hiç kismamış olsalardı bile dişlerim çıkabilirdi.

Eğer fare değiştiricilere yanlış zamanda rastlamış olması gereken bir sürü-kin öldürülmeseydi, bu karmaşa sadece bir yaramazlık gibi görünecekti. Yine de Aerik'i bir baş lordun dikkatini bu konuya çekmek istediği için suçlayamam. Görünüşte ne kadar zararsız olursa olsun, Murk'tan gelen her türlü açık faaliyet dikkatli bir göz gerektirir. Genelde bizi küçük yollarla kızdırmaya devam edebilirler, ama fare değiştiricilerin ne kadar gaddar ölü gözlerimden sızan sızıdan biliyorum. O göz

enkazın arasında koşturan formların hayalet gibi bir titreşimini yakalar, orada ve sonra kaybolur.

Murk'lar bizi mümkün olduğunca aşağı çekmekten başka bir şey istemiyorlar. Eminim bizi kendi sefil seviyelerine kadar çekebilmeyi diliyorlardır. Bu küçük depo binasının arkasındaki toprak yığınının altında kanlar içinde bıraktıkları adama kesinlikle saygı göstermediler.

Sefil figürlerden bahsetmişken... Aerik'in gölgesi kapı aralığından geçiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Sanırım bu soruşturmayı üstlenen baş lord olduğum için benim burada olmamdan daha fazla memnun değil. "Peki, bundan ne anlıyorsun?" diye soruyor.

Whitt benim için yanıtlıyor. "Tipik yaklaşımları gibi görünüyor. Gizlice gir, biraz tahribat yarat, sonra yine gizlice çık." Etraftaki mantar sepetlerine bakıyor, çürüyüp kararmış ve lapa gibi olmuş mantarlara bakıyor ve notlarını kırıstırıyor. "Sürünüz bu lezzetlere ne kadar değer vermiş olursa olsun, kayıpları pek de felaket sayılmaz. ne yazık ki yolları bu şekilde kesişen sürünüzün ailesine üzüntülerimi iletiyorum. Eğer onları yakalarsak, uyuz farelerin bunun bedelini ödeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Genel olarak bu konuda bu kadar cesur olmalarından hoşlanmıyorum," diye ekliyorum. "Kaleye ve köye bu kadar yakın bir binaya girmeleri. Başka kimse onlardan bir iz görmedi mi?"

Aerik sanki onu alanını kötü korumakla suçlamışım gibi sertleşiyor. Ben daha çok endişeliyim çünkü uyanık olduğunu varsayıyorum. Muhtemelen onu ve ekibini Talia'nın adına teslim olmaya getirdiğimizden beri *bize* karşı tetikteydi.

Ama belki de nöbetçileri kurtlara karşı nöbet tutuyor ve farelere karşı yeterince dikkatli davranmıyorlardı. Bu uyuz haşarat o kadar küçük ki, yakalanmadan bölgemizde gizlenmeleri o kadar da zor değil.

Aerik'in kadrolu seçilmişlerinden biri onun yanında beliriyor. Bu Cole, sanırım Talia'yı efendisinden bile daha çok korkutuyor yani onu görünce pençelerim parmaklarımın dibine kadar batıyor. "Haşerelerin her zaman olduğu gibi bu konuda da kurnazdılar," diyor. "Sürünün geri kalanı, mutfak çalışanlarından biri kahvaltımız için birkaç mantar toplamaya gelene kadar fark etmedi."

Aerik harap olmuş depolarına bakarken oldukça kederli görünüyor, sanki onları kaybetmek onu sürüsünden daha çok rahatsız ediyormuş gibi. Oldukça iyi bir mantar koleksiyonuydu, sürüsünün zaman içinde topladığı pek çok nadir tür olmalı. Bu türlerden mahrum bırakılmasından küçük de olsa bir memnuniyet duyuyorum.

Eminim ki bu lezzetler sürünün geri kalanından ziyade o ve tarafından tüketilirdi.

Bir adım öne çıkıyorum ve o da geçmeme izin vermek için geri çekiliyor, sadece mevkiye saygıdan kaynaklanmadığını bildiğim dikkatli bir mesafe bırakıyor. Tek bir yanlış hareketinde, geçen öğleden sonra beni kıskırtmış olmasını dilediğim gibi, canavarın boynunu seve seve kırardım.

Öğle güneşinin sıcaklığı tenime zar zor nüfuz ediyor. Binanın etrafındaki toprakta bulunan küçük pençe izlerini tekrar inceliyorum ve sonra soluk kaleyi düşünüyorum. Dünyada "yanlış" büyü yoktur ama yine de Aerik'in kemiğe olan yakınlığı ve bunu evinde kullanması içimde bir tiksinti yaratıyor. "Yok ettikleri tek kaynak bu muydu?"

Aerik başını sallıyor. "Bunun farkındayız ama bu izinsiz girişi fark eder etmez sürüme bölgeyi taramasını söyledim. Onlardan başka bir iz yok. Bölgemize nasıl girip çıktıklarına dair de hiçbir belirti yok. Varlıklarına dair tek işaret, bu binanın etrafında görebildiğiniz ve koklayabildiğiniz şeyler ve tabii ki düşen muhafızımızda bıraktıkları yaralar."

Diğer her yerde izlerini kapatmışlar. Bu da Murkların o işaretleri ihmalinden değil, bu numarayı bu kadar bariz bir şekilde yapabildikleri gerçeğiyle bizimle alay ettikleri için bıraktıklarını gösteriyor. August bir hırıltı çıkarıyor ve etrafımızdaki manzarayı tarıyor, sanki şu anda faillerden birini bulabileceğini ve onlardan bir ısırik alabileceğini düşünüyor.

İçimi çekiyorum. "Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok gibi görünüyor, ancak bu cüretkârlıklarını baş lord arkadaşlarıma bildireceğim ve tüm kardeşlerimizin özellikle dikkatli olmaları için diyarın dört bir yanına haber salacağım. Uygun korumaları belirlemek için yardıma ihtiyacınız olursa-"

Aerik itaatsizlikten biraz uzak bir ses tonuyla, "Hayır," diye ısırıyor. "Halkıma bu halimle de gayet iyi bakabilirim."

Ona kararlı bir bakış attım ve irkildiğini gizleyemediğini gördüm. Lordlar olarak eşit seviyedeyken onu alt etmiştim. Bir baş lorda ihanet etmenin sonuçlarının ne kadar ağır olduğunu biliyor. Ambrose bile böyle bir ihanetten paçayı kurtaramazdı.

"O halde yola çıkıyoruz," diyorum. "Suçlular hakkında daha fazla bilgi bulursanız derhal Kalbin Efendileri'ni bilgilendirin."

Copperweld'in şatosunu arabamızla henüz geride bırakmıştık ki August, sanki oranın atmosferinden sıyrılıyormuş gibi sert bir ürperti verdi. "Onun tüm sürüsüne kızamam - hiçbiri ne olduğunu bilmiyordu.

Talia'ya yaptıklarından sonra o yerin yerle bir olduğunu görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Talia'nın bizimle buluşmak için sınırdan geri adım attığını görmekten daha çok hoşlanacağından şüpheleniyorum."

Küçük kardeşimin yüzünde her zamankinden çok daha küçük ve hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Evet, o da var." Nefesini içine çekiyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Neredeyse yolu yarılalık."

Her şeyin gittiğini varsayarsak. Talia'nın şu anda bile iyi olduğunu varsayarsak. Yaz ve kış diyarları arasındaki ayrımı daha önce hiç önemsememiştım ama şimdi sınırın diğer tarafında olup bitenler benim için çok önemli olduğundan, sürekli sessizlik tenimi kaşındırıyor.

Whitt, "Savaş ilan edilmedi, başka çatışma olmadı," diye belirtiyor. "olarak, çok da kötü gitmiyor." Ama etrafımızdaki araziye bakarken bakışları dalgın.

Düpedüz savaş içermeyen, görmekten nefret edeceğimiz pek çok sonuç var. Ama bunlar ya da sevdiğim kadının döndüğünde hâlâ *benim* olup olmayacağı konusunda endişelenmenin bana bir faydası yok. Tüm krallığıma karşı yerine getirmem gereken görevlerim var.

Yeni Hearth-by-the-Heart'a ulaştığımızda, yeni kalemizin büyüyen duvarlarını görmekten biraz memnuniyet duyuyorum, gün geçtikçe bitmiş haline daha yakın görünüyor. Sürünün çoğu taç giyme törenimden bu yana ilk dolunaylarını Hearthshire'da geçirecek ama kısa bir süre sonra hepsini buraya getirip yeniden tamamen birleşebileceğiz. Onların bu kadar uzakta olmasından en az Talia kadar ben de hoşlanmıyorum.

August, "Ben gidip köydeki inşaat ilerlemesini ve Ambrose'un silah zulasıyla ilgili yeni keşifleri kontrol edeceğim," diyerek dışarı fırlıyor. Whitt fırlar. "Birkaç nöbetçimizin kontrol bekliyorum. Eğer Unseelie ya da Murk faaliyetlerinden haberdar olurlarsa, size getiririm.

hemen."

Ve böylece tek başıma kaldım. Beni kadromdan bile düzenli olarak ayırmak için o kadar çok sorumluluk gerekmiyor.

Copperweld'deki gözlemlerimi baş lord meslektaşlarıma rapor etmem gerektiği için ikisine de katılamıyorum. At arabası yolculuğunun verdiği sertliği gidermek için uzuvlarımı esnetiyorum ve Celia ile Donovan'a seyahat etmeleri için hızlı bir mesaj gönderiyorum. Sonra benimle buluşacakları Bastion'a doğru yola çıkıyorum.

Kaleyi tam olarak geride bırakmadan Astrid bana yetişiyor, yaşına göre etkileyici bir atletik hızla ilerliyor. Ardında kaç yüzyıl bırakmış olursa olsun, gerçekten yavaşlaması için daha uzun bir süre geçmesi gerekecek sanırım.

Yanımda adım adım ilerliyor. "Hearthshire'dan gelen yeni işçi grubuyla birlikte inşaatın ek işlerini halletmek üzere yeni geldim. Asıl ekip onlara talimatlar vermeye ve işe başlamalarını sağlamaya başladı bile. Şimdi ilgilenmemi istediğiniz başka bir şey var mı lordum, yoksa her zamanki devriyeme devam edeyim mi?"

Duraklıyorum ve Astrid yanımda duruyor, gözleri ani bir endişeyle kararıyor. Bu kadın beni bebekliğimden beri tanıyor ve ruh halimi kadromun dışındaki herkesten daha hızlı anlıyor. Bu noktada, öz babamın beni onun kadar iyi tanıdığından şüpheliyim.

Ama az önce aklıma gelen düşünce endişe verici bir düşünce değil. En azından ben öyle olacağına inanmıyorum.

Astrid'e zaten kadromun bir parçasıymış gibi davranıyorum, değil mi? Whitt ve August müsait olmadığında, içgüdüsel olarak başvurduğum kişi o oldu. Biz orada olamadığımızda Talia'nın güvenliğini ona emanet ettim ve o da bu görevi hiç aksatmadan yerine getirdi. Onun yetenekli ellerine teslim etmekten rahatsızlık duymayacağım bir görev düşünemiyorum.

En zor meselelerimizde sadece kendime ve kardeşlerime güvenmeye o kadar alışmışım ki duran şeyi görememişim. Baş lord olarak etkili bir şekilde hüküm sürebilmem için yanımda daha fazla yandaşa ihtiyacım var. Astrid'in hakkımda kötü düşüneceği bir sırrım varsa, bunu hak ettiğime şüphe yok.

Temel emirlerden başka bir şey istemezken, birdenbire üzerine atılmak biraz fazla gibi görünüyor. Konuyu açmanın bir yolunu arıyorum; bu teklifi bir onurdan çok bir yük olarak görmeyeceğinden emin olmak için. "Astrid, bana ve benden önce aileme uzun hizmet ettin."

Kaşları hafifçe kalkıyor. "Evet, lordum."

"Hayatınızın geri kalanının tadını daha rahat bir şekilde çıkarmak için hizmetten geri çekilmek isteyebileceğinizi hiç hissettiniz mi?"

Daha da yükseliyorlar. "Eğer yeterli performansı gösteremediğimi ve bu yaşlı kemikleri dinlendirmenin zamanının geldiğini söylüyorsanız, umarım benimle bundan daha açık bir şekilde konuşursunuz. Ama kendimi gayet yetenekli hissediyorum ve

Bir işe yaradığımı bilmeye devam etmek, oturup yosunlanmaktan çok daha fazla hoşuma gider."

Verdiği yanıt o kadar şaşırtıcı değil ki bunu ona sormam bile saçma geliyor. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Yani şu anda olduğundan daha fazla işe yaramaya itiraz etmezsin, öyle mi?"

Astrid alaycı bir bakışla beni düzeltiyor. "Bir baş lordu azarlamazdım lordum ama tam olarak ne düşündüğünüzü söylerseniz daha çabuk cevap alırsınız. İhtiyacınız olursa kesinlikle daha fazlasını üstlenebilirim. Dürüst olmak gerekirse, sürü adına yapmam gereken işlerin olması beni tamamen canlı hissettiriyor. Arkadaşımın vefatıyla ailem hem küçüldü hem de büyüdü. Artık tüm Hearthshire'ı ailem olarak görüyorum."

Sözleri göğsüme sıcaklık getirdi. Daha iyi bir bakış açısı umamazdım ve şimdi seçimimden tamamen eminim.

"Bu durumda, benim ekibime katılmaya ne dersin?"

Astrid her ne söyleyeceğimi hayal ettiyse de, kesinlikle öyle değildi. Dilini toparlamadan önce birkaç saniye bana baktı. "*Ben-kadronuz-emin* misiniz lordum?"

Kıkırdamadan edemiyorum. Onu en son ne zaman soğukkanlılığını kaybedecek kadar ürkmüş gördüm? Muhtemelen hiç. "Emin olmasaydım sormazdım."

"Tabii ki. Ben sadece-" Başını temizlemek istercesine sallıyor ve bana gülümsüyor, çarpık ama belli ki memnun. "Böylesine yüce bir davet almayı hiç beklemiyordum. Ya da belki de kendimi bir kadroda bulacak olsaydım, bunun daha önce gerçekleşeceğini düşünmüştüm."

"Öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatın nadiren beklediğimiz kalıpları takip ettiğidir." Ruh ikizim olan eşimin kadrosunun benimkine katılmasını bekliyordum. Tüm yaz diyarını değil, Hearthshire'ı yönetmeyi bekliyordum. Ama işte buradayız ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemem. "Bir baş lordun Hearthshire'ın sıradan bir lordundan çok daha fazla ilgilenmesi gereken şeyler var. Yakın çevremi genişletme zamanımın geldiğini fark ettim. Tabii sen de istersen-"

"Evet, evet, bu bir soru olmamalı." Daha geniş bir şekilde gülümsüyor ve bu daveti yapmak için bu kadar uzun süre beklediğim için kendimi tekmeleyebilirim. Bizimle kaç yıl geçirirse geçirsin, kendisine hak ettiği saygıyı gösterecek bir pozisyonda daha fazlasını hak ediyordu.

Duraklıyor ve gözlerine yumuşak bir pırıltı giriyor. "Yine de öncelikle açıklığa kavuşturmam gereken bir nokta var."

"Bu ne olabilir?"

"Sizinle kadronuzun mevcut üyeleri arasında var olan bazı düzenlemelere gelince, daha fazla arkadaş edinmek istemediğimi ve bu işi üçünüze bırakmaktan son derece mutlu olduğumu açıkça belirtmem gerektiğini düşünüyorum."

İçimden bir kahkaha koptu. Dikkatli davrandık ama insan ancak bu kadar dikkatli olabilir, özellikle de Talia'yı yakından izlemesini istediğimiz kişi söz konusuysa. "Sanırım ne biz ne de Talia sizden profesyonel bir ilişkiden başka bir şey beklemeyecektir."

"Mükemmel." Kendi kendine gülüyor ve sonra çenesini kaldırıyor. "Peki, o zaman- ne zaman başlıyorum lordum?"

Talia

Corwin, az önce sihriyle birkaç ayak eklemeyi bitirdiği kristal ahır binasından geri adım atarak, "Bu iş bitti," dedi. "Üzgünüm, eminim izlemesi en heyecan verici iş bu değildi."

"Şikayet etmiyorum." Tereddüt ediyorum ve sonra iç duvarımı biraz daha gevşetiyorum, böylece becerisine duyduğum gerçek takdiri daha fazla hissedebiliyor. Fae yoldaşlarımdan etrafımda büyü yapmasına biraz alışmış olabilirim ama onlardan herhangi birinin dünyayı kendi emirlerine göre bükmesine şahit olmak beni hala huşu duygusuyla dolduruyor.

Corwin'in konsantrasyonunun yoğunluğunun, sık sık takındığı o soğukkanlı maskeden sıyrıldığını görmek de güzeldi. Gözlerindeki kararlı parıltı ve ölçülü doğru sözlerinden yayılan güç, nabzımın tamamen nahoş olmayan bir şekilde teklemesine neden olabilirdi. Yine de *bu* ince tepkiyi fark etmemesini tercih ederdim.

Gördüyse de belli etmedi, sadece bana o ölçülü gülümsemelerinden birini verdi. "Yeni atınız geldiğinde gelip onunla tanışmanız gerekecek. Anladığım kadarıyla oldukça etkileyici bir at."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Kanatların varken neden bir ata ihtiyacın olduğunu hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Unseelie baş lordu, beni olduğu kadar onu da şaşırtan kısa bir kıkırdama çıkarıyor. Ağzı bir an utançla seğiriyor ama duyguları çabucak yatışıyor ve cevap verirken ses tonu rahatlıyor. "Birden fazla arazi türü olduğu için birçok seçeneğe ihtiyacımız var."

en uygun seyahat. Ne kanatlar ne de sihirli araçlar ormanlarda bineklerimiz kadar iyi yol alamaz; ağaçların üzerinde süzölmek yerine ağaçların içindekilerle ilgilenmemiz gerekir."

"Yeterince adil." Buzlu tarlaların kısa açıklığı boyunca yükselen sarayına bakıyorum. Güneş batmaya başlıyor, gökyüzünün derinleşen moru elmas kulelerin arasından sızıyor. Giysilerimdeki ısıtma büyüsü sayesinde, esintideki soğukluk uçup gitmeden önce bana zar zor dokunuyor ama Corwin'in evinin etrafındaki kışlık alan, salonlarının içinden bile daha yalnız hissettiriyor. "Sırada neresi var?"

"Şimdi genellikle akşam yemeği hazırlıkları konusunda mutfak personeline danıştım. İsterseniz Charles ve kızının burada, Fae'lerin arasında son derece mutlu olduklarına kendiniz karar verebilirsiniz."

Bu öneride alaycı bir ima var mı? Corwin'i inceliyorum, ama her zamanki gibi ifadesi pek bir şey ele vermiyor, yine de aramızdaki bağ sayesinde az da olsa bir eğlence sezebiliyorum. "Pekâlâ. Mutfağa o zaman."

Eğlendiğimi söyleyebilir miyim bilmiyorum ama saraya geri dönerken aramızdaki sessizlik birkaç gün önce beklediğimden daha rahat hissettiriyor. Dün sabah odamın önündeki çaresiz yalvarışından beri Corwin en iyi davranışını sergiliyor.

Dünün tamamını yaz fae'leri arasındaki geçmişim hakkında konuşarak geçirdik - çoğunlukla *ben* konuştum ve Corwin dinledi, benim aracılığımla deneyimlemesine izin verdiğim anıları aldı, her ne kadar burada ve orada tüylerinin diken diken olduğunu hissedebilsem de. Ama içgüdüsel tepkileri için onu suçlayamam. Yanlış bir şey yapmadığımı bilmeme rağmen, aramızdaki ruh bağıyla bir şey, onun dışındaki erkekleri düşünürken *bana* suçluluk duygusu veriyor.

Hiçbir düşmanlığını belli etmedi, sevenlerime ya da genel olarak Seelie'lere karşı tek bir kelime bile etmedi. Syllas ve diğerlerinin beni bu kadar kararlı bir şekilde korumasından ne kadar memnun olduğunu söylediğinde ondan aldığım minnettarlığı taklit edebileceğini sanmıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz her an, daha önce yaşadığım aşkı tartışırken, onu tekrar elimden almaya çalışabileceğine dair duyduğum korku, bu endişe tamamen yok olana kadar azaldı. Bu yüzden bugün saraydaki bazı görevlerinde ona katılabileceğimi ve hizmetkârları biraz daha yakından tanıyabileceğimi teklif ettiğinde kabul ettim. Şimdiye kadar kendimi odama kapatıp burada geçireceğim zamanın geri kalanını beklemem için bana herhangi bir sebep vermedi ama yine de temkinliyim.

Harper ve benim iki gece önce gizlice girdiğimiz mutfak tamamen aydınlandığında daha da büyük görünüyor. Ekstra lambaların sarımsı parıltısıyla birleşen soluk güneş ışığı, elmas tezgahları ve fırınların gümüşü şekillerini parlatıyor.

İnsan kız fırından taze bir somun ekmek çıkarıyor, gevrek hamur kokusu havayı sarıyor. Babası -Charles- sebze getirmiş gibi görünen bir fae kadınla konuşuyor. Biz içeri girer girmez Corwin'e dönüyor.

"Lordum," diyor Unseelie fae'lerinin tipik olarak ürettiğinden çok daha geniş ve sıcak bir gülümsemeyle. "Bugün epey ganimetimiz var. Özellikle canınızın çektiği bir şey var mı?"

Corwin bana başını salladı. "Belki de konuğum bu akşamki yemek hakkında biraz söz sahibi olmalı. Talia, şimdiye kadar yediğimiz yemeklerin hepsi Charles ve Beth'in etkileyici yetenekleri sayesinde oldu. İstediğin her şeyi hazırlamanın bir yolunu bulabileceklerini düşünüyorum."

Beth ellerini birbirine sürterek yanına gelir. "Kesinlikle. Bir meydan okuma her şeyi daha eğlenceli hale getirir."

Pekâlâ, bu insan hizmetkârlar burada işlerinde kesinlikle rahat görünüyorlar. Şimdiye kadar yediğimiz ve hepsi birbirinden lezzetli olan yemekleri düşünüyorum ve en sevdiğim kısımlardan hangisini tekrarlamalarını isteyebileceğime karar vermeye çalışıyorum. "Bıldırcının üzerindeki kırmızımsı sosla hiç balık pişiriyor musunuz? Dün öğle yemeğinde yediğimiz kuşkonmaza benzeyen kızarmış sebzeleri de çok beğendim."

Charles dirseğiyle kızını şakacı bir şekilde dürtüyor. "İyi bir zevki var, değil mi? Kulağa mükemmel bir kombinasyon gibi geliyor. Neden gidip bir çift alabalık getirmiyorsun?"

Beth aceleyle soğuk odaya giderken Corwin şefine teşekkür ediyor ve gidecekmiş gibi hareket ediyor. İçimden bir ses karşı çıkıyor. Baş Lord ben daha bir şey söylemeden durdu ve ruh halimi anladı. "Her şey yolunda mı Talia?"

"Evet. Ben sadece-" Bu istek kulağa tam bir dayatma gibi mi gelecek? Yoksa sadece saçma mı? Tükürmeden önce bir an için dürtüyle boğuşuyorum. "Eskiden mutfakta çok yardım ederdim... eve döndüğümde. Akşam yemeğine katılmamın bir sakıncası var mı?"

Corwin gözlerini kırptırıyor, kesinlikle irkilmiş, ama beni reddetmek yerine Charles'a soru dolu bir bakış atıyor. İnsan omuz silkiyor, parlak gözleri parıldıyor. "Fazladan bir çift ele sahip olmaktan asla zarar gelmez, özellikle de ne yaptıklarını biliyorlarsa. Yosun sürgünlerini düzeltmeyi becerebilir misin?"

Ben de ona gülümsüyorum, içimi beklenmedik bir hafiflik kaplıyor. "Bana bir tanesini göster, gerisini hatırlarım. Hızlı öğrenirim."

Yosun sürgünleri istediğim kuşkonmaz benzeri sebzelere dönüştü. Charles tercih edilen kesimleri gösteriyor ve sonra ben işe koyuluyorum, o balık için sosu hazırlarken ben de bıçağı metodik bir şekilde yığını oyuyorum. Corwin kısa bir mesafeden izliyor, bugün ilk kez rollerimiz değişti. Bağlantımız sayesinde içimi belli belirsiz bir memnuniyet parıltısı kaplıyor.

Şimdilik hizmetkârlar arasında olsa da burada kendime bir yer bulmamı görmek hoşuna gidiyor ve bu benim hoşuma gidiyor. İşin ritmi ve etrafımdaki mutfak faaliyetlerinin tanıdık telaşı ve tıkırtısı, kış diyarına geldiğimden beri yaşadığım her şeyden daha fazla sinirlerimi yatıştırıyor.

Filizlerle işim bittiğinde Charles bana bir havan, havan tokmağı ve küçük bir kase baharat tohumu veriyor, onlarla ne yapacağımı bileceğime güveniyor. Bir avuç tohumu havana atıyorum ve omzumu öğütmeye koyuluyorum, yükselen ekşi tada ağzım sulanıyor. Koku bana August'un bazı yemeklerinde kullandığı karanfilleri hatırlatıyor...

Bastıramayacağım kadar hızlı bir sıra hasreti dalgası içimi kasıp kavuruyor. Bir hafta önce August'un iri cüssesinin yanına böyle tünemiş, gülümsemesi ve cesaretlendirici sözleriyle ısınmış olurdum. Aylar süren karşılıklı deneyim ve sevginin yarattığı mükemmel uyum içinde birlikte bir yemek hazırlıyor olurduk.

Corwin'den içime bir acı ve kıskançlık sızısı saplanıyor ve ilk içgüdüm bu anıları olabildiğince hızlı bir şekilde bastırmak oluyor. Ama... dünün amacı beni ve duygularımı olduğu gibi idare edebileceğini kanıtlamak değil miydi? Daha önce verdiğim sözleri, daha önce bulduğum sevgililerle yaşadığım mutluluğu kabul edebileceğini?

Aramızda herhangi bir güven şansı olacaksa, kabullenmenin sadece bir günlük bir şey olmadığını bilmem gerekiyor.

Corwin kendi tepkisini kontrol altına almadan önce bu sonuca varmak üzereydim. Karıncalanan rahatsızlığı azaldı. Bir özür teli uzattı ve sonra iç sesi temkinli bir şekilde şöyle dedi: *"Eğer onunla paylaşmak için bazı malzemeler ve tarifler getirmek istersen, benim için olmaz. Tabii Unseelie usulü yemek pişirmeyi denemeye aldırılmazsa."*

Şaşkınlık ve beklenmedik bir şefkatle ona bakıyorum. *Sanırım repertuarını genişletmekten hoşlanacaktır. Teşekkür ederim.*

Corwin'in ses tonunda şu anda kesinlikle bir eğlence var, ne kadar sade olsa da. *Sana teşekkür etmeliyim. Akşam yemeğimizi hazırlayan sensin. Duraksıyor. Ve ben de ona teşekkür etmeliyim, kimin evinde olursan ol, sana Fae'arasında kendini evinde hissedebileceğın bir yer verdiğı için. Bir baş lordun kadrosu olsa bile mutfakta bu kadar çok zaman geçirmeye devam edecek mi?*

Yüksek sesle güldüm. *Belki o kadar değil ama Kalp'in kendisi emretmediğı sürece Ağustos'u bir mutfaktan uzun süre uzak tutabileceğınızı sanmıyorum.*

Sanırım sürüsü bunun için mutlu olabilir.

Charles ve Beth alabalık filetolarının tam olarak ne büyüklükte olması gerektiğı konusunda dostça tartışırken aramızda bir sessizlik oluyor ama o anda kendimi evimde hissediyorum. Gerçek evim sınırların dışındayken *olabileceğim* kadar evimde.

Sonra başka bir fae hizmetkâr boş tabaklarla dolu bir tepsi taşıyarak odaya giriyor. Efendisini görünce hemen geri çekiliyor ve Corwin'e dair farkındalığım aniden köreliyor, sanki aramızdaki bağa karşı kendi duvarlarını örmüş gibi.

Corwin tezgâhın diğer ucuna doğru hızlı bir hareketle, "Sorun değil," dedi. "Rahatsız etmiyorsunuz. Her şeyin yolunda olduğuna inanıyorum."

"Evet, lordum. Her zaman olduğu gibi."

İkisinin de sesinde bir sertlik var. Hizmetçi köşeye gidiyor, tepsiyi bırakıyor ve elini dolaplardan birine uzatıyor ama bir şey çıkardığını görmüyorum. Tuhaf. Corwin'e sorgulayan bir bakış atıyorum ve aramızdaki engel tekrar kayboluyor.

Özür dilerim. Beklenmedik bir gelişe karşı içgüdüsel bir tepki. Saraydaki herkesin aynı saatte yemek yemediğini hatırlamam gerekirdi.

Hizmetçilerinden ayrılışını hatırlatan bir şey gördüğüm için utanıyor mu? Bu cevap bana pek doğru gelmiyor ama ne soracağımı da bilmiyorum. Fae adam hiçbir endişe belirtisi göstermeden tekrar dışarı çıkıyor, belki de bu kadar büyütmemeliyim. Ne de olsa Corwin ve ben hala birbirimize ayak uydurmaya çalışıyoruz.

Beth gelip baharatları benimle birlikte filetolara sürüyor, ardından Charles bana sostan tattırıyor ve kısa sürede yemek hazır oluyor. Corwin, Harper'ı çağırması için bir hizmetkâr gönderirken, aşçılar yemeğı birkaç tabağıya paylaşıyor; iki tanesi kendileri için, birkaç tanesi de sanırım diğer personel için.

Corwin, Harper ve ben daha önce pek çok kez olduğu gibi küçük yemek odasında bir araya geliyoruz; ancak bu kez sadece yemeğin alıcısı değil, aynı zamanda yaratımının da bir katılımcısıyım. Her nasılsa bu bilgi, pul pul balık ve tuzlu sosun birleşimine daha canlı bir lezzet katıyor. Asıl kızartmayı Charles yapmış olsa da, garip bir sahiplenme duygusuyla kestiğim yosun sürgünlerini ısıyorum.

Harper son lokmasını onaylayan bir mırıltıyla bitiriyor. "Buradaki yemekler her zaman lezzetlidir ama sanırım bu şimdiye kadarki en iyi akşam yemeği idi."

Corwin'in gülümsemesi ortaya çıkar. "Bu Talia'nın seçimi idi ve onun da bu kararın alınmasında parmağı vardı."

Arkadaşım bana sırtıttı. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman."

Baş lord ikimizi de düşünceli bir tavırla süzdükten sonra sordu: "İkiniz bana müzik odama kadar eşlik etmek ister misiniz? Belki de konuklarım için eğlence konusunda kendi yetersiz becerilerimi kullanmalıyım."

Bakışlarım ona yöneliyor. Daha önce de Harper'ı faaliyetlerimize dahil etmekten çekinmişti ama yüz ifadesinde ya da aramızdaki bağda herhangi bir kızgınlık belirtisi göremiyorum. Ona doğru bir minnettarlık kokusu gönderiyorum. "Bu hoşuma gider." Arkadaşıma dönüyorum. "Arp çalmakta çok iyidir. Bence ailen bile etkilenir."

"Böyle bir tavsiyeyle bir performansı kaçıramam," diyor. "Özellikle de benim adaşım olan bir enstrüman söz konusuysa."

Müzik uzmanı olmadığım için Corwin'in yeteneklerini abartmış olabileceğimden biraz korkuyorum ama Harper'ın yüzünün gülmesi için tellerden birkaç notanın çıkması yetiyor. Corwin'in ürettiği melodiyle biraz sallanıyor, daha önce çaldığından daha canlı bir melodi. Whitt'in eğlencelerindeki dansçıların görüntülerini aklıma getiriyor.

Kış Fae'lerinin partileri var mı, yoksa bu onlar için çok mu vahşi?

Değer verdiğimiz şeyleri kutlamak için pek çok yolumuz var, diyor Corwin, meraklı düşüncelerimin özünü anlayarak. *Belki de o kadar gürültülü değil.* Şarkının sonunda duruyor ve ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. *Bu şenlikleri yöneten Seelie - bana bir keresinde seni çok beğendiğin bir yere götürdüğünü göstermiştin. Belki ben de sana benzer bir hediye verebilirim.*

Ona ne demek istediğini sormadan yüksek sesle konuşmaya başladı. "Yarın buradan birkaç saat uzaklıktaki bir bölgeyi ziyaret edebileceğimi düşündüm. Bazı etkileyici manzaraları var. Eğer siz ikiniz

Benimle bu yolculuğa çıkarsanız, kış diyarının en büyük harikalarından birini sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

Bir an için, bu sarayın göreceli aşinalığını bırakıp, kendimi affedebileceğimi daha yeni keşfettiğim bu adamla daha uzaklara gitme düşüncesiyle geriliyorum. Ama bize çok ciddi bakıyor. Whitt'e yaptığı göndermede kıskançlıktan eser yoktu, sadece...

Umuttan başka bir şey yok.

Gitmeden önce bu diyarı daha fazla görmek istedim. Sanırım Corwin'in tanımama izin verdiği rahat ve cömert versiyonunu görmekten bile keyif alabilirim.

Buraya geldiğimden beri ilk kez, halkım ve onun halkı arasında bir tür barışın sağlanabileceğine gerçekten inanabiliyorum.

Harper beni izliyor, önce benim cevap vermemi bekliyor. Saraydan çıkmayı çok istediğini biliyorum. Bu yüzden gülümsüyorum, kendi umutlarım biraz olsun yükseliyor. "Hadi yapalım şu işi."

Talia

Kış ve yaz fae'leri arasındaki tüm farklılıklara rağmen, Unseelie'ler kanatlarını kullanmadan bir yere ulaşmak istediklerinde, Seelie'lere oldukça benzer yöntemler kullanırlar. Corwin'in bu yolculuk için yarattığı araç, yaz fae arabalarının daha geniş ve sığ bir versiyonuna benziyor, ancak rüzgarın soğuk esintisini kesmek için pruvadan çıkan berrak kristal bir kama var ve parlak güneşin bizi ısıtmasını engelleyecek bir gölgelik yok. Alışkın olduğum ardıc ağacından daha koyu bir ağaç arabanın gövdesini oluşturuyor ve yastıksız koltuklar duvarlara dayanmak yerine ortada duruyor.

Corwin'in bölgesinin ötesindeki kış diyarını ilk kez gördüğümünden, yolculuğun çoğunu koltuklarda oturmak yerine arabanın kenarında ayakta durup geçen araziye bakarak geçirdim. Çoğu karlı, kayalık ya da her ikisiydi ama sanırım yaz diyarının çoğu ya orman ya da çimenli ova iken bundan şikayet edemem. Rastgele aralıklarla dönen parıldayan çiçeklerden oluşan geniş bir tarladan ve birbirini kesen birkaç nehrin adalardan oluşan bir yamalı bohça yarattığı bir manzaradan geçtik.

Corwin pruvada durduğu yerden bana bakıyor ve gülümsemesinin sıcaklığı hem aramızdaki bağa yayılıyor hem de yüz ifadesinden anlaşılıyor. *Sana göstereceğim şeyi şimdiye kadar gördüklerinden daha çok seveceğine eminim.*

Beklentilerini yüksek tutuyorsun. Alay etmeden duramıyorum. Hayal kırıklığını cezbediyor.

Dudaklarının kenarları biraz daha yukarı kıvrılıyor. *Eğer bundan etkilenmediyseniz, baş lord olmayı hak etmiyorum demektir.*

Yanımdaki bankta oturan Harper botunun burnuyla beni dürtüyor ve sanki onsuz sessiz bir konuşma yaptığımızı anlamış gibi kaşlarını kaldırıyor. Kendi sinsî gülümsemesi aldırmadığını gösteriyor. Bana davranışları yüzünden Corwin'i bir kenara atmaya istekli olabilirdi ama şimdi iyi anlaştığımız için mutlu.

Ve... aslında iyi geçiniyoruz, değil mi? Son birkaç gündür kendi barışımızı sağladık. Nerede durduğumu biliyor ve telafi etmek için secde etmeye hazır olduğu o korkunç suçtan bu yana beni artan açıklığımdan bir kez bile pişman etmedi.

Tamamen içeri girmesine izin vermedim. Hâlâ, yeminlerinin meslektaşlarından gizli tutmasını gerektirmeyeceği, gerçek isimleri kullanma konusundaki beklenmedik yeteneğimle ilgili herhangi bir şeyi görmesine izin vermekten kaçınıyorum. Seelie aşıklarımı ne kadar kabul etse de, paylaşamayacak kadar kişisel oldukları için kendime saklamayı tercih ettiğim samimi anlar var.

Yine de her şey için baskı yapmadı. Eminim kendine de pek çok şey saklıyordur. Ne de olsa sınırdaki tüm Unseelie saldırılarının ardında ne olduğunu bana hala söylemedi, ancak bu gibi bilgileri gizli tutmak için başka yeminler ettiyse, bu onun hatası değil. Aklıma gelen her şekilde, zor başlangıcımızı telafi etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

Geride bıraktığım adamlardan vazgeçmeyi hayal bile edemiyorum. Evimi düşündüğümde hâlâ içimi bir özlem acısı kaplıyor. Ama daha fazla rahatlamak, bir düşmanla karşı karşıyaymışım gibi hissetmemek beni rahatlatıyor. Corwin olaylara yaz fae'lerinden ve hatırlayabildiğim tüm insanlardan farklı bir şekilde yaklaşıyor, ama... onun etrafında olmaktan hoşlanmaya bile başladım. Belki de üzerimizdeki tüm bu baskılar olmadan başka bir şekilde tanışmış olsaydık arkadaş olabilirdik.

Ona tekrar baktığımda, siyah saçlarındaki safir mavisini ve yakışıklı yüzündeki bronz tonları ortaya çıkaran güneş ışığında, bu düşüncemi gözden geçirmek zorunda kalabilirim. Bana gözlerine kadar uzanan nadir geniş gülümsemelerinden birini sunduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ona takdirim *sadece* dostça değil. Ama bunun sorumlusu en azından kısmen ruh ikizi .

Bu sorunla ilgili ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum. Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, ne benim ne de onun kalbini kırmayacak bir çözümün ne olabileceğini bulmak zor olsa da, cevabın bana geleceğini umuyorum.

Corwin endişenin getirdiği karmakarışık duyguları hissediyor olmalı.

Bağlantımız boyunca yatıştırıcı bir güvence akıyor. *Henüz bir karar vermek zorunda değilsin. Seelie'ye dönmeden önce hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin. Sadece vereceğin kararların buradaki hayatının nasıl olabileceğine dair tam ve doğru bir resme dayanmasını istiyorum.*

Yani bu gezi sadece doğruluk adına ve sizin de harika bir gününbirlik gezi düzenleyebileceğinizi kanıtlamak için değil mi? Daveti yaparken Whitt'in beni en sevdiği dereye götürdüğüne dair anımdan nasıl bahsettiğini hatırlayarak biraz da eğlenerek soruyorum.

Birden fazla motivasyonum olmasına izin var, değil mi? Belli ki kalbinde bir kaşif var ve seni bu fırsattan mahrum etmek bana düşmez. Duraksıyor, bakışlarını bir saniyeliğine başka yöne çeviriyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. *Ve seni mutlu görmek bana büyük bir zevk veriyor.*

Bu kelimelerin etrafını saran ve göğsümden akan sevgi, nabzımın yeniden atmasına neden oluyor. Bu sefer başka tarafa bakıyorum. Hâlâ kendimi onun bakışlarında hissedebiliyorum; güneş ışığının saçlarımdaki canlılığı ortaya çıkarışına ve yüzümü aydınlatışına duyduğu hayranlık, bu kadar uzağa seyahat edebildiğim için duyduğum heves ve hayranlığın farkında olması.

Başta insan olmamla ilgili endişeleri varsa bile, devam ettiğini düşündürecek bir şey yakalamadım. Fae'ler Kalp'e ve onun yarattıklarına çok güvenirlir.

Bize de verildiği varsayılan nimetleri kabul etsem daha kolay olurdu, değil mi?

İleride soluk gri taştan bir kale görünüyor ve araba yavaşlıyor. Düşüncelerimin gittiği yönden uzaklaştığım için minnettar bir şekilde kendimi daha da dikleştiriyorum. Corwin arabayı şatonun etrafına yayılmış taş evlerin eteklerine inmesi için yönlendirirken, Harper bana katılmak için ayağa kalkıyor.

Birkaç fae bizi selamlamak için yanımıza geldi. Corwin elini omzumun hemen üzerinde gezdiriyor, her zamanki gibi bana dokunmamaya dikkat ediyor. "Boyalı ormanı görmeleri için birkaç misafir getirdim. Daha önce hiç deneyimlememişlerdi."

Küçük grubun önündeki kadının gözleri parlıyor. "Umarım işimizi beğenirsiniz. Size katılmak isterse diye lordumuza geldiğinizi haber vereceğim, Baş Lord Corwin."

Hepsi eğilip geri dönüyor. Corwin buzlu zeminin ilerisindeki küçük, soluk ağaçlara doğru onu takip etmemizi işaret ediyor. Onlarda boyalı ya da özellikle etkileyici görünen hiçbir şey göremiyorum.

Sabır. Henüz o noktaya gelmedik, diyor Corwin neredeyse bir okşayış gibi hissettiren bir sevecenlikle.

Ağaçların ve kırağı tutmuş çalılarının arasında dar bir patika açılmış. Şekerlenmiş çam iğnelerinin kokusuna benzeyen narin bir koku burnumu gıdıklıyor. Beş dakika kadar yürüyoruz, Harper yanımdan ayrılmıyor. Sonra küçük ağaçlar inceliyor ve gökyüzüne doğru yüksek, cılız dallarını uzatan daha uzun ağaçlara yer açmak için tamamen yok oluyor.

Ağaçların gövdelerinde bir renk cümbüşü var. Yaklaştıkça nefesim kesiliyor, buraya neden boyalı orman dendiğini ve kadının neden onların "işlerinden" bahsettiğini şimdi anlıyorum.

Köklerden dalların başımın üzerinde filizlendiği yere kadar, boya pürüzsüz kabuğun her santimini çok çeşitli sahnelerle kaplıyor. Bir ağaç, bir kalenin arazisinde gerçekleşen bir tür festivali gösteriyor. Bir diğerinde, diğerleri yaralılarla ilgilenirken büyülü canavarlarla savaşılan fae'ler resmedilmiş. Kış fae'lerinin gökyüzüne çıktığı bir tanesinde duruyorum, bazıları kuzgun formunda, bazıları sadece kanatlarını açmış, bulutların ve diğer uçan yaratıkların arasında oraya buraya süzülen erkekler ve kadınlar. Boya darbeleri hareketi neredeyse canlandırıyor.

"Vay canına!" Harper komşu bir ağaca bakarak mırıldanıyor. "Bu baba, yani bu sürü, bunların hepsini onlar mı boyamış?"

Corwin, "Bu yüzyıllar öncesine dayanan bir gelenek," dedi. "Sürü, birinin ağaçlarına sahip çıkmaya hazır olduğuna karar verdiğinde bunu bir onur olarak görüyorlar. Ama henüz en iyisini görmediniz."

Başımı ona doğru eğdim. "Ne demek istiyorsun?" *Şimdiden muhteşem*, diye ekliyorum sessizce. *Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim.*

Ondan gördüğüm ilk tam sırtış olabilir. "Tek ihtiyacımız olan rüzgârın yükselmesi, göreceksin." *Ve o zaman bana daha çok teşekkür edeceksin, söz veriyorum.*

Geri çekilip dallara bakıyorum ve tam o sırada bir esinti dalları dalgalandırıyor. Şeker kristalleri kadar ince ve soluk, parıldayan bir toz dallardan aşağıya doğru süzülüyor. Düşüşünü takip ediyorum ve bir merak dalgasının altında nefesimi kaybediyorum.

Resimler *gerçekten* hareket ediyor. Dallardan savrulan tozlar resimlerin yanından süzülürken figürler canlanıyor. Uçan kuşlar ve fae'ler birbirlerinin yanından geçiyor, dönüyor ve süzülüyor. Neşe ve kahkahayla değişen yüzleri bile seçebiliyorum. Bir sonraki ağaçta, fae çocukları bir dağın yamacında zıplayarak ve kayarak ilerliyor.

Bir gövdeden diğerine bakıyorum, çenem gevşemiş, göğsüm hayretle dolu. Sanki onların büyüüne katılabilmişim gibi içimde zıplama ve boyalı figürlerin yanında dönme dürtüsü yükseliyor. Sanki çarpık ayağımla bu kadar zarif olmaya çalışsam birkaç adım sonra tökezlemeyecekmişim gibi.

Sorun değil. Sadece izlemek yeterli.

Corwin'in sesi zihnimin içinde kusursuz bir zevkle dolanıyor.
tepki buydu.

Tozlar dağılıyor. Hava yine durgunlaştı. Ağaçları daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum. "Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Esinti asla uzun süre durgun kalmaz. Karnınızı doyurun."

Hava dalları yeniden hareketlendirdiğinde, ağaçların arasında sürükleniyorum, geniş koleksiyondaki her sahneye bir göz atmak istiyorum. Ayak sesleri patika boyunca bize doğru ilerlerken buranın barındırdığı harikaların yarısını bile gördüğümünden emin değilim.

"Baş Lord Corwin?" diyor bir fae adam, alçak sesle. "Lordum sizinle ciddi bir konu hakkında konuşmak istiyor Bir-"

Corwin'e dönüp baktığımda, adamın cümlesinin geri kalanını kesmek için elini kaldırışını izliyorum. İfadesindeki mutluluk çoktan kayboluyor, ondan bana doğru huzursuz bir ürperti yayılıyor. Bir saniye sonra, ona dair hislerim yok oluyor. Kısmi bir duvar örerek içsel durumuna dair farkındalığının neredeyse tamamını susturuyor.

"Anlıyorum," diyor adama. Ben gerilirken, özür dileyen bir yüz ifadesiyle bakışlarımı yakalıyor. "Özür dilerim. Politik meseleler. Burada güvende olacaksın. Ben dönene kadar keşfe devam edebilir ya da hazır olduğunuzda kaleye geri dönebilirsiniz ve sürü sizi rahat ettirecektir."

"Eğer yardım edebileceğim bir yol varsa..." Teklif etmek zorundayım.

Başını iki yana sallar. "Şansım yaver giderse çok uzun kalmayacağım. Bunun ormandan aldığınız keyfi mahvetmesine izin vermeyin."

Kapanışı ve gidişı de öyle. Harper ve ben ağaçların arasında birkaç toz şelalesinden daha geçiyoruz ve her boyalı sahne yeni bir huşu dalgası yaratıyor, ama midem düğümlemeye devam ediyor.

Adam Corwin'in duymamı istemediği ne söyleyecekti? Unseelie baş lordunun içinde neler oluyordu da güvenimi kazanmak için yaptığı onca şeyden sonra beni dışarıda tutmaya karar verdi?

Burada önemli bir şey oluyorsa, ne kadar büyülü olursa olsun, güzel resimlere ağızım açık bakmamalıyım.

Harper ruh halimi anlayacak kadar uyanık. "Geri dönme zamanı mı?" "Evet. Bu 'biraz ciddi meselenin' ne olduğunu bilmek istiyorum."

Eğer bu kadar gizli olan her neyse onu gizlice dinleme şansım olacağını düşünseydim kaleye gizlice girmeyi düşünürdüm. Ama köyün kenarına vardığımızda, Corwin'in ortaya çıktığını görüyorum, yanında yerel lord olduğunu tahmin ettiğim iyi giyimli yaşlı bir fae adam yürüyor, duruşu çökmüş.

Topallığının izin verdiği ölçüde gizlice binaların arasından geçiyorum, Harper arkamdan geliyor.

"Beklemiyordum, bu yıl ikincisi oldu," diyor lord sert bir sesle. "Herhangi bir ilerleme var mı?"

"Biz Kalp'te gelen her şeyi yapıyoruz," diyor Corwin ve sonra, hayal kırıklığıma rağmen, bizi karşılayan fae kadın koşturarak gelip yolun geri kalanında bana eşlik ediyor.

Baş Lord, Harper ve beni görür görmez konuşma . Lord'a dönüyor, ağzı acı verici bir açıyla eğiliyor. Şu anda aramızdaki bağ sayesinde onun hakkında pek bir şey hissedemiyor olabilirim ama durum her neyse, üzüntüsü her kelimesinden okunuyor. "Bir çözüme ulaşana kadar her yolu deneyeceğime söz veriyorum."

Arabaya geri binene kadar dilimi tutuyorum. "Neyin çözümü?"

Corwin bana bakıyor, daha önce duyduğum üzüntü yüzüne kazınmış. "Bu özel bir mesele. Herhangi bir noktada yapabileceğin bir şey olursa sana haber veririm."

"Tamam," diyorum ona inanarak, ama bu boğazımda yumrunun yükselmesini engellemeye yetmiyor.

Birbirimize iki ruhun olabileceği kadar sıkıca bağlıyız ama yine de aramızda çok fazla mesafe var.

Talia

İlk başta beni neyin uyandırdığından emin değilim. Yatağımın çarşaflarına dolanmış bir halde, içimde belli belirsiz bir korku hissiyle sarsılarak kendime geliyorum ama bu korkuyu uyandıran herhangi bir rüyayı hatırlamıyorum.

Gece uyanmalarına yabancı değilim. Aerik'in kafesinde geçirdiğim son kâbusumun üzerinden haftalar geçti ama Syllas ve ekibi beni kurtardıktan sonra bu kâbuslar uzun süre uykularıma musallat oldu.

İlk düşüncem, eski işkencelerin daha belirsiz bir biçimde beni buraya kadar takip ettiği. Tedirginliği üzerimden atmaya çalışıp başımı tekrar yastığa bastırıyorum, ama korku daha da güçleniyor, içimde daha keskin bir dehşete dönüşüyor.

Dizlerime sarılarak doğrulduğumda, zihnim izlenimlerin bana ait olmadığını fark etmem için yeterince uyanıyor. Rahatsız edici duygular, ruhla örülmüş bağ aracılığıyla içime akıyor. Bu dehşet ve korkuyu hisseden Corwin.

Kafamın içinde onun ıstırapıyla yıkanan görüntüler uçuşuyor: Tanımadığım figürler, tenleri soluk, gözleri cam gibi, ağızları bariz bir acıyla buruşmuş. Midem bulanıyor. Yüzler - cesetler mi? - hem onları hem de Corwin'den içime sızan farkındalığı boğan bir karanlığa girip çıkıyor. Görüntülerle birlikte hiçbir bilinçli düşünce gelmiyor, bunu benim de gördüğümü anlamıyorum.

Corwin mi? Ona bakıyorum. Sen iyi misin?

Cevap vermiyor. Görüntüler dalgalanırken bile korku daha derin bir ürpertiye bürünüyor. Rüya görüyor olmalı, uyanamadığı korkunç bir kabus görüyor olmalı.

Corwin! Ona iç sesimle bağırabildiğim kadar "yüksek sesle" bağıyorum ama hiçbir şey değişmiyor.

Titriyorum, aramızdaki bariyeri yeniden inşa etmek için hayali ışığımı topluyorum. Görüntüler donuklaştıkça, onun yerine göğsümü suçluluk duygusu dolduruyor. Korkuları uzaklaştırdım ama çabalarım onun için hiçbir şey yapmadı. Tüm bu korkunçluğa kapılmış durumda - bu rüya daha ne kadar devam edecek?

Sylas'ın beni kâbuslardan kurtarmak için geldiği onca zaman... Birbirimize gerçekten bir şey olmadan önce bana bu iyiliği sundu. Ruh ikizim olan eşimin sıkıntısını görmezden mi geleceğim? Corwin'in o korkunç görüntüler peşini bırakmazken bir o yana bir bu yana dönüp durması fikri hoşuma gitmiyor.

Birkaç dakika daha tereddüt ettikten sonra kendimi yataktan dışarı atıyorum.

Hangi kapının Corwin'in yatak odasına çıktığını tam olarak hatırlamıyorum ama ışık duvarının incelmesine izin verdiğimde, onunla olan bağlantımızı takip etmek çok kolay. Ona dair hislerim beni çeğiştirerek koridorda bir kapıya yönlendiriyor. Kapıyı çalıyorum ve cevap gelmeyince tokmağı çeviriyorum. Kapı kolayca açılıyor.

Diğer taraftaki oda karanlık. Corwin'in nefesinin sesi bana ulaşıyor, yumuşak ama düzensiz. Uzuvarının sarsılmasıyla battaniyeler kayıyor. Parlayan bariyerime rağmen aramızdaki bağdan bir acı iğnesi fırlıyor ve kendi nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Corwin," diyorum yüksek sesle. "Uyan."

Kâbusun içine o kadar gömülmüş ki sesim büyüsunü bozmaya yetmiyor. Yerde yalınayak yatağa doğru topallıyorum. Bana en yakın yatağın kenarındaydı. Karlı bir orman gecesı gibi serin ve çam kokusu ciğerlerime doluyor.

İrkilme ihtimaline karşı kendimi hazırlayarak battaniyenin üzerinden omzunu kavıyorum. "*Corwin.*"

Baş lord irkildi. Görüşüm karanlığa yeterince uyum sağladığından gözlerinin açıldığını görebiliyorum. Bana bakıyor, içinden bir başka hırıltılı nefes daha geçiyor. Sesi boğuk çıkıyor. "Talía?"

"Kabus görüyordun," dedim çabucak. "Seni içinde bırakmak istemedim."

Kendi duvarlarını diriltmeden önceki anda içimde bir rahatlama, utanç ve minnettarlık karışımı hissediyorum. Zekice oturuyor, örtüler beline kadar düşüyor.

Göğsünde ve kollarında koyu tenini boydan boya kaplayan gerçek isim dövmelelerinin sadece en silik şekillerini seçebiliyorum. Ses tonu sertleşiyor. "Teşekkür ederim. Uykunuzu böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil. Kabuslara kapılmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim." Tereddüt ediyorum, dudağımı ısırıyorum, bir yanım yatak odama geri kaçmak istiyor, diğer yanım ise endişe ve merakla karışık bir karmaşanın içinde. "Rüyada ölen insanları mı görüyordun? Bu gerçekten oldu mu?"

Bence onlar Unseelie'ydi. Kısa süreli bakışlardan hatırladığım kadarıyla, hepsinin en azından biraz sivri kulakları vardı, yani kesinlikle fae'lerdi ve Corwin'in Seelie'lerin ölümleri kabuslar hayal edemiyorum, onlara yapılan saldırıları da tam olarak desteklemese bile. Yine de rüyada kan ya da belirgin bir yaralanma yoktu. Eğer bu görüntüler anılara dayanıyorsa, onlara ne ?

Corwin elini yüzünde gezdiriyor. "Arch'ından biliyorsun Lord Sylas, bazen insanın mutlu bir cevabı olmayan kararlar vermesi gerekir. Bazı pişmanlıklarım bana insan formunda gelir. Kendinize dert etmeniz gereken bir şey değil."

Sanırım rüyasındaki insanların gerçek olmadığını, sadece duygularının temsili olduğunu ima ediyor, ancak yalan olacak kadar doğrudan bir şey söylemeden konudan kaçınan o hileli fae ifadesini kullanıyor. Kabus her ne hakkındaysa, açıkça benimle bu konuda konuşmak istemiyor.

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, gitmek istiyorum ama aynı hareketle bakışlarım onun eline düşüyor. Elini soluk battaniyeye sıkıştırmış; tüm kolu gergin, zayıf kasları bilekten omuza kadar gergin, karanlıkta bile belli olacak kadar sıkı.

Bana kâbustan bahsetmek istemiyor olabilir ama bu onu hâlâ rahatsız ediyor, hem de çok.

Bilinçli bir düşünce olmaksızın, içimde çınlayan merhamet duygusu ve aramızdaki bağ duvarla örülmüş olsa bile tamamen kaybolmayan yakınlık hissiyle ona uzanıyorum. Parmaklarım ön kolunu sıyrıyor ve hisler tüm varlığımda patlıyor.

Ortak rüyamızda bana dokunduğu andan on kat daha yoğun. O ilk anda, aramızdaki tüm engeller ortadan kalktı. Kendimi Corwin'in gözlerinden görüyorum, aralık kapının etrafındaki soluk ışık çizgisinin önünde duruyorum, tıpkı onun yataktaki formunu benimkinden gördüğüm kadar net. Nabzının hissediyorum, bir şekilde bu ani yakınlık karşısında hem kendinden geçmiş hem de paniğe kapılmış.

Acının pençeleri hala ciğerlerini sıkıca kavıyor, tüm bu duyguları olabildiğince derine gömmek ya da bana sunmak için birbiriyle çelişen dürtülerle savaşıırken gerginlik tüm vücudunu sarıyor.

Onun içinde de bir huşu var, göğsünde genişlerken benim içimde de şişiyor.

-Bu kadar uzun süre kaçındıktan sonra bu fiziksel teması riske attığım için, onu düşündüğüm için riske attım. İçim o kadar hızlı ve tamamen doluyor ki neredeyse boğulacaktım.

Ondan gelen bu kadar duyguyla ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum-

Onu dizginliyor. Harcadığı çaba beni yıkıyor, ama bu sırada hisler azalıyor. Tamamen yok olmuyorlar, ama sanki sesi bangır bangırdan mırıltıya dönmüş gibi.

Çırılçıplak kaldım, tüm sinirlerim titriyor. Kendi savunmamı güçlendirmek için tek bir ışık parçacığı bile toplayamıyorum.

Bende ne kadarını gördü? Bilmesini istemediğim bir şey düşünemiyorum -hâlâ görüyor mu-?

Elim bileğine kaydı. Onu kavıyorum ve belki de fiziksel bağlantımız ruh bağının tamamen mühürlenmesini engelliyor. Yine de parmaklarımın gevşemesini sağlayamıyorum. Hâlâ içimde dönen tüm izlenimlerin ve duyguların kakofonisi altında, Corwin'in arpının tellerinden koparılmış kadar net bir nota çıkıyor.

Bu şekilde sarmaş dolaş olmamız gerekiyordu. Kalp ruhlarımızı birbirine bağladı ve bu deneyim ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, bir şeyler tamamen *doğru*.

Gözlerimi kapatıyorum, zihnimde bu düşüncüyü silkeliyorum. Sadece bağ *yüzünden* böyle hissediyorum. Bu hala benim seçimim - Kalp benim söz hakkım olmadan hayatımı belirleyemez.

Corwin dikkatle elini benimkinin üzerine koyuyor. Ona baktığımda, koyu renkli irisleri gözlerinin akında göze çarpıyor, bana odaklanmış. "Teşekkür ederim," diyor tekrar ve bu sefer minnettarlığı kelimelerle birlikte içime işliyor. "Aramızdaki bağı çözmeye çalışmanın zor olduğunu biliyorum. Ben tam olarak nasıl hissettireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de bana açılmanı istediğim zamanlarda seni olması gerekenden daha tuttum. Konumum göz önüne alındığında..."

Sanki cümleyi nasıl bitireceğinden emin değilmiş gibi sözünü kesiyor. Ama anlıyorum. Benim ondan bir şeyler saklamamla aynı sebepten dolayı o da benden bir şeyler saklıyor -diğer ittifaklarımız yüzünden

Birbirimize karşı ne kadar cömert olursak olalım, çatışmaları kendi başımıza çözmemiz mümkün değildir.

Bu bağı kabul edip etmemek bizim seçimimiz, ancak onun halkı ile benim halkım arasındaki gerilimler bunun çok ötesinde.

Cevabı zaten bildiğimden oldukça eminim, ama yalan söylemeyeceğini bildiğim ve aramızdaki bağlantı o kadar güçlü bir şekilde mırıldandığında, gerçeği içimde bile hissedeceğim zaman, bunu kendi dudaklarından duymaya ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. "Bağı kabul etmemi, seninle kalmamı istiyorsun - bunun tek nedeni Kalbe karşı gelmek istememen ve bunun savaşı durdurmaya yardımcı olacağını düşünmen mi? Daha büyük bir iyilik için mi?"

Bakışları yüzümden ayrılmıyor. Yolculuğumuz sırasında ondan yayılan şefkat, daha güçlü bir özlemin ortaya çıkmasıyla birlikte göğsümde karıncalanıyor. Başparmağıyla parmak eklemlerimin üzerinde belli belirsiz bir çizgi çiziyor ve çok yakından odaklanmaktan korktuğum bir ürperti yaratıyor.

"Hayır," diyor. "Benim de çok daha bencilce nedenlerim var. Sen... herhangi bir partnerden beklediğim hiçbir şey değilsin ve kendime istememe izin vermeyeceğim pek çok şey. Hayatımda olmasını istediğim şeyler." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Sanırım Seelie erkeklerine kızgınlığımı bir kenara bırakmayı başardım, ama yine de seninle kurabildikleri bağları kıskandığımı inkar edemem. Durumumuz bu kadar karmaşıkken onların sahip olduğu şeyi size nasıl sunabilirim bilmiyorum. Ama sen izin verdiğin sürece deneyeceğim. Sanırım ben de sizin için iyi bir ortak olabilirim."

Duymam gereken tek şey bu olmalı. Bana bir insan olarak değer verdiğini, aramızda bu tür bir güven ve bağlılık inşa etmek istediğini bilmek - ve belki de hayatımda o diğer erkekler olmasaydı yeterli olurdu.

Ama onlara sahibim ve kalbim Corwin'i kucaklama ve kendimi istemediğim bu kaderin içine atma arzusuyla çarparken, aynı zamanda zaten bulduğum sevgiden yoksun kalmaktan da acı çekiyor.

Bunların hiçbirini söylememe gerek yok. Corwin bağ sayesinde içimdeki kargaşayı anlamış olmalı.

Yanağımı okşamak için elini kaldırıyor. "Kararsız olduğun için seni suçlamıyorum. Eğer onları seçersen seni suçlamayacağım. Onlara bu kadar değer vermen, sende hayran olduğum şeylerin bir parçası. Buraya ilk geldiğinde bazı şeyleri çok kötü idare ettim ve hâlâ pişmanlık duyuyorum. Yine de benim iyiliğimin senin için bu gece bana yardım etmeye gelecek kadar önemli olmasından, beni tamamen reddetmemiş olmandan onur duyuyorum."

Bu sözlerle birlikte gelen umut, kaburgalarımın arasında dalgalanarak sıcaklığın çiçek açmasına neden oluyor. Benimle böyle konuşurken nasıl umursamayabilirim?

Parmak uçları tenimde öyle yumuşak bir şekilde geziniyor ki, dokunuşu bir nefes gibi geliyor ve dizginlediği dürtünün tadını alıyorum, aramızdaki kısa mesafeyi aşip beni öpmek için. Isı dudaklarıma yayılıyor. Bağ içimde dolanıyor, kalbimi daha da acil bir şekilde çekiştiriyor.

Corwin sadece beni izliyor. Eğer şimdi gitmeye kalkarsam, gitmeme izin verir. Gitmek istemiyorum.

Whitt'in güvenceleri kafamın arkasında yükseliyor. Bu bağdan ne çıkarabileceğimi öğrenmemi - üç Seelie adamım da öyle yaptı. Ne kadar güçlü olacağını, ne kadar çok dürtüyü kışkırtacağını biliyorlardı. Kendimi bu kadar çok şeyi deneyimlemekten alıkoyarken neyin en iyisi olduğuna nasıl karar verebilirim?

Yaklaşıyorum ve ağzımı Corwin'inkine yaklaştırmak için başımı eğiyorum.

Bu sadece en hafif öpücük, dudaklarımızın fırçalanması, ama yakınlığın elektrik şoku iliklerime kadar işliyor. Ağızının sert sıcaklığı, benimkinin yumuşaklığı ve tatlılığının farkındalığıyla birleşiyor. Neşe ve zevk sanki sürekli bir devre halindeymiş gibi aramızda çatırdıyor.

Niyetimin farkına bile varmadan, dudaklarımı onunkilere daha da sert bastırıyor, duyu hücumunu içime çekiyorum. Her yanımda, aramızda koşuşturdukça büyüyen arzusun cızırtısıyla aydınlanıyor. Basit bir *öpücüğün* bu kadar iyi hissettirmesini istiyorum.

Açlık başımı döndürüyor, beni bunaltıyor, korkutuyor. Bir anda, bu dalganın üzerinde yükselmek yerine içinde boğuluyorum.

Bir solukla kendimi geriye doğru itiyorum, tenim hâlâ kavruluyor, bedenim titriyor. Corwin'in kendisi de oldukça dengesiz görünüyor.

"Yapamam," diye kekelemeyi başarıyorum. "Bu çok fazla."

"Biliyorum," diyor hırıltılı bir sesle. "Sorun yok." O anda hissettiği mutluluk içime işliyor, ama iç sesi de onunla birlikte yumuşak bir şekilde taşıyor. *Ne kadar zamana ve boşluğa ihtiyacın varsa al. Benden ne istersen iste, bu işte seninle birlikte olduğumu bil. Doğru yolu bulacağız.*

Buna inanmak istiyorum ama o öpücüğün anısı zihnimde çınlarken nefes almak bile zor. Bir adım daha geri çekiliyorum, artık ona hiç dokunmadığım için ışık duvarım bana daha kolay geliyor. "Sanırım
-"Biraz daha uyumalıyım."

Herhangi bir hayal kırıklığı belirtisi göstermeden başını sallıyor ama ben koridora doğru kaçarken, bir şekilde ona ve sevgililerime ihanet ettiğim hissinden kurtulamıyorum

ve hatta belki de kendimi bile.

Talia

Kahvaltı nispeten basit bir olay: haşlanmış yumurta ve taze pişmiş ekmekler, August'un her zaman daha kabarık ve yağlı, kremalı, şeftali reçeli gibi ve sürmek için petekten bal. Corwin balı ne kadar sevdiğimi fark edip bana bir parça daha petek bal uzatıyor ve ben de kabul etmek için tabağı uzatırken kızardığımı fark ediyorum.

Bu sabah uyandığımda kendimi yeterince sakin hissetmiştim ama sadece onun huzurunda olmak, aramızdaki kısmen duvarla çevrili bağ sayesinde onun farkında olmak bile dengemi yeniden bozdu. Öpüşmemizi hatırladığımda bakışlarım dudaklarına takılıyor ve içim karıncalanıyor.

Ne düşündüğümü fark ettiğine dair herhangi bir işaret vermiyor, ama en azından biraz olsun fark etmediğine inanamıyorum. Arada sırada ondan bana doğru benzer bir istekli sıcaklık süzülüyor.

Şu anda olduğu gibi, az önce üzerine bal sürdüğüm ekmeği ısırırken.

Yanaklarım tekrar kızarıyor ama Harper'ın sandalyesinde kayması dikkatimi utancımdan uzaklaştırıyor. Dikkatimin onda olduğunu fark edince bana hızlı bir gülümseme fırlatıyor ama bir an sonra saçının birkaç telini parmağına doluyor. Genelde bu kadar kıpır kıpır değildir. Bu bana Ambrose'un adamları onu kandırıp korkuturken nasıl davrandığını hatırlatıyor.

Tam o sırada kapı aralığında hizmetkârlardan biri belirir. "Lordum, Olander geldi ve müsait olduğunuzda sizinle konuşmak istiyor."

Corwin parmaklarını peçetesine siler ve boş tabağına bakar. "Sorun değil. Burada işim bitti, şimdi geliyorum." Bana bir bakış attı. "Olander benim grubumdan, ama uzun sürmeyebilir. Beni burada bekleyebilirsin, bunun ne hakkında olduğunu öğrenir öğrenmez planlarımı sana bildireceğim."

Başımı sallıyorum ve o da gidiyor. Harper elindeki çöreğin kalanını küçük parçalara ayırıyor. Onu izlerken elimdeki lokmayı yutuyorum ve "Bu sabah o kadar aç değil misin?" diye soruyorum.

Kendini sallıyormuş gibi küçük bir seğirme hareketi yapıyor. "Özür dilerim. Pek iyi uyuyamadım da."

Tereddüt ediyor ve ben de ona daha yakından bakıyorum. "Eğer seni rahatsız eden başka bir şey varsa, lütfen bana söyle."

"Sadece işler senin için iyi gitmeye başlamışken bir sorun varmış gibi görünmesini istemiyorum." Ağzını ovuşturuyor, bakışları endişeyle etrafta geziniyor.

Corwin'in Harper'ın söyleyeceklerini yanlışlıkla duymayacağından emin olmak için içimdeki ışığı daha fazla çağırıyorum. "Devam et. Bilmediğim şeyler varsa gerçek bir karar veremem."

"Tamam." Sesini alçaltıyor. "Bu sabah erken uyandım ve bir daha uyuyamadım. Evdekinden çok farklı. Her neyse, dışarı çıktım ve biraz dolaştım ve daha önce garip sesler duyduğumuz noktaya, kapının kilitli olduğu oyuğa geri döndüm. İlk başta sessizdi, ama sonra uzaklaşmaya başladığımda, oradan gerçek bir ses duyduğumu sandım. Bir insanınki gibi. Bir şeyler mırıldanıyordu.

-Kelimeleri çıkaramadım ama kesinlikle konuşuyor gibiydi. Daha önce hiç konuşabilen bir ruh duymamıştım. Genelde sadece bir enerji topu gibidir, bir şeylere çarpar."

Güvence vermeme rağmen bundan bahsettiği için üzüleceğimden endişe ediyormuş gibi bana bakıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Belli ki bu deneyimden dolayı sinirlenmiş, ama-

"Corwin'in kimseye zarar vermek istediğine dair bir his edinmedim," diyorum yavaşça. "Ya da burada tutsakları olduğunu ya da buna benzer bir şey. Birbirimize tamamen açılmadık, ama insanları daha önce duyduklarımıza benzer sesler çıkaracak kadar acı içinde kapatacak türden bir insan olsaydı bunu tamamen saklayabileceğini sanmıyorum. Belki de birisi ruhu sakinleştirmek için oraya gitmiştir ya da... huzursuz bir ruhunuz olduğunda normalde ne yapıyorsanız onu?"

"Bilmiyorum. Daha önce gördüğüm hizmetçilerden daha erken kalkmıştı. Gelen her kimse sesi oldukça mutsuz ve keyifsiz geliyordu. Sonrasında bir süre bekledim ama kapıdan kimse çıkmadı." Harper titriyor. "Ama sadece bir an içindi. Sonra her şey tekrar sessizleşti. Belki de bunu hafızamda daha büyük bir şeye dönüştürdüm."

Yeterince uyuyamadığını ve kış diyarında genel olarak huzursuz olduğunu söylediğinde bu da mümkün görünüyor. Yine de onun sıkıntısını tamamen göz ardı etmek istemiyorum. Burada olup biten üzücü şeyler hakkında bana yalan söylemek için Corwin'den çok daha az nedeni var. Ruhlar hakkında konuşurken kullandığı ifadeyi tam olarak hatırlayamıyorum ama hikayenin tamamını anlatmaktan kaçınmak için yeterince muğlak bir ifade kullanmış olabilir.

"Corwin'le konuşurken daha da dikkatli olacağım, endişelenmemiz gereken bir şeyler olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye bakacağım. Belki birbirimize karşı daha rahat olduğumuzda, bizi bu ruhla tanıştırmaları için onu ikna edebilirim ve orada ne olduğunu kendimiz görebiliriz."

". " Harper yumuşak bir şekilde gülüyor. "Aslında bir tane görmek ilgimi çekerti.

Ben sadece hikâyeler duydum."

İçimdeki bir dürtme hissi Corwin'in bana uzandığını söylüyor. İçimdeki parıltının azalmasına izin veriyorum. *Üzgünüm, şimdi dinliyorum.*

Özür dileyen bir ses tonuyla, *"Korkarım bugün köye inip cemaatime bazı konularda danışmam gerekiyor"* dedi. *Tam olarak ne kadar süreceğinden emin değilim - bu noktada öğle yemeğine kadar döneceğimi tahmin ediyorum.*

Sorun değil. Tek sorumluluğunun ben olmadığımı biliyorum. Hiç de değil. Tereddüt ediyorum, alt dudağımı dişlerimin altında emiyorum ve sonra girişimde bulunuyorum: "Ben de gelebilir miyim? Kahvaltımı bitirdim, köyü görmek ve sürünüzle tanışmak istiyorum. Yapmanız gereken işlere karışmam, sadece arkanıza yaslanıp izlerim.

Bir duraklama oluyor. Adamlarına danışmak için bağlantımızı kapatması gerektiğinden ona dair farkındalığım tekrar azalıyor. Baş efendi olarak yaptığı işler hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştığım her seferinde olduğu gibi beni başından savacağı düşüncesiyle kalbim sıkışıyor ama sesi geri döndüğünde temkinli ama dirençli değil. *Bu makul bir istek. Toplantı için her şeyi hazırlamaları için adamlarımı gönderdim. Size eşlik edebilmem için terasta bana katılabilir misiniz?*

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. *Evet, orada olacağım.* Bunun Harper'ın gizemini çözeceğini sanmıyorum ama belki bugün bir şeyler öğrenirim.

Yaz ve kış arasındaki çatışmayı anlamama yardımcı olacak iki şey.

Harper beni el sallayarak uğurluyor, endişelerini paylaştığı için artık daha rahatlamış görünüyor ve Corwin'i söz verdiği gibi terasta beklerken buluyorum. Hafif bir kar yağıyor, ince güneş ışığı onu yakaladığında orada burada parlıyor. Giysilerimdeki ısınma büyüsü onları eritmek için yükselmeden önce pullar yanaklarıma bir ürpertiyle sürtünüyor.

Unseelie baş lordu beni karşılamak için dönüyor ve aynı anda sırtından kanatları açılıyor. İzlerimde duruyorum, onu gördüğümde göğsümden yayılan garip bir huşu ve belirsizlik karışımı.

Saçlarının koyu buklelerini ve artık sadece benim için yumuşadığını gördüğüm o bordo-kahverengi gözlerini takdir etmeye daha yeni alışıyorum. Her iki yanında uzanan siyah tüylü genişlikler, uzun gövdesine, onu düşman olarak gördüğüm zamanlardan beri tanık olmadığım bir ihtişam veriyor.

Bu... bu muhteşem bir şey. Ve biraz da korkutucu, şaşkınlıkla bakakalmamak ne kadar zor.

Dilimin kontrolünü yeniden kazanmayı başardım. "Aşağı uçmamız gerekiyor mu?"

Corwin'in ağzı bir özür ifadesiyle gerilir. "Uçurum boyunca uzanan yollar var ama çok daha uzun sürer. Fiziksel temasın bağa getirdiği yoğunluktan kaçınmak istiyorsan seni tenlerimiz birbirine değmeyecek şekilde taşıyabilirim."

Dün gece en azından bir süreliğine bu yoğunluğu benimsedim. Ama aramızdaki bağın, onun ilgileneyeceği asıl işe odaklanamayacak kadar dikkatimi dağıtmasını istemiyorum ve uçuş sırasında onun tarafından taşınmak bile başlı başına dikkat dağıtıcı olacaktır.

Derin bir nefes alarak yaklaşıyorum. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

Beni dikkatlice kaldırıyor, bir kolunu sırtıma doluyor, diğerini kalçalarımın altına koyuyor ve kendimi ona göre ayarlamam için bana zaman veriyor, böylece rahat ediyorum. Tabii rahatlık doğru kelime ise. Ten tene temas olmasa bile, her santimim onun yakınlığıyla mırıldanıyor, vücudunun sıcaklığı kollarından ve ona yaslandığım göğsünden üzerime yayılıyor. Kış ormanlarının kokusu etrafımı sarıyor.

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarımı aşağıda tutuyorum, yüzlerimiz birbirine bu kadar yakinken gözlerinin içine bakmaktan çekiniyorum. "Ben hazırım."

Corwin'in bizi yerden kaldıran kanatlarının ilk çırpınışıyla sallanıyoruz. Nabzım sıkışıyor ve onun yastıklı tuniğini kavriyorum. Ama birkaç kanat çırpıttıktan sonra ritmin sabitliği sınırlarımı yatıştırıyor. Bu sadece nazik bir

Hızını artırdıkça sallanıyor ve sonra uçuşunun kenarından aşağı, ışıltılı donmuş bir şelalenin iki yanında yüzüne yapışmış evlere doğru süzülürken tamamen pürüzsüz.

Yanından süzülerek geçtiğimiz evler neredeyse buza benziyor, tıpkı Corwin'in sarayı gibi kristalden yapılmışlar, ancak çoğu renksiz elmasından farklı tonlarda. Hepsinin, hava yoluyla gelen birinin kolayca inebileceği, kendilerine ait küçük bir terası var. Corwin'in sürüsünün birkaç üyesi biz geçerken ona el kaldırıyor.

Yaklaşık yarı yolda, buz selinin hemen yanındaki bir terasa hafifçe iniyor. Donmuş şelale tamamen katı görünüyor, ancak hafif bir damlama sesi bana en azından biraz gerçek suyun bu kütlenin arkasındaki uçuşunun kenarından aşağı yuvarlandığını söylüyor.

Corwin beni hemen yere bırakıyor ve elbisemi düzeltirken sanki bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi beni inceliyor. Sadece kendimi toparlamaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp dengemi yeniden sağladığımda ona gülümsüyorum. "Bu çok eğlenceliydi."

Dudaklarının arasından, değer verdiğim nadir, sıcak gülümsemelerden biri geçiyor.

Kanatlarını geri çekiyor ve onu eve kadar takip etmem için bana işaret ediyor.

İçerideki odada iki adam ve bir kadın bekliyor; kadın ve adamlardan biri soluk ahşap taburelerde oturuyor, diğer adam ise karşılarında duruyor. Duvara dayalı birkaç sandalye dışında dairesel alanda başka mobilya bulunmuyor.

Genelde bu tür toplantılar için kullanılıyor olmalı. İçeri girdiğimizde Corwin'in ifadesi her zamanki ciddi maskesine dönüşüyor. Duvar kenarındaki sandalyelerden birine oturmamı işaret ediyor ve aynı hareketle beni tanıtıyor.

"Bu Talia, önemli bir misafirim. Talia, zümremden Olander ve Zelpha ile sürümün en sadık nöbetçilerinden biri olan Mithron'la tanış. Seyahat etmek üzere görevlendirildi.

"Krallığımızın sınır bölgeleri boyunca."

Üçü de başlarını eğiyor, eminim benden çok lordlarına duydukları saygıdan. Acaba zümresinden biri gerçekten neden burada olduğumu biliyor mu diye merak ediyorum, ama gerçek rolümü açıklamadığı için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Onun ruh ikizi olarak tanıtıldığımda ne tür bakışlara maruz kalacağımı hayal bile edemiyorum. Eğer sonunda bu bağ görmeye karar verirsem, o zaman ortaya çıkacak her türlü kaosla başa çıkmaya hazır olacağım.

Ben otururken Corwin kollarını göğsünde kavuşturdu ve Mithron'a odaklandı.

başı başına bir gaga olabilir. "Anladığım kadarıyla, bu sınır bölgelerinde düşman yaratıkların varlığının arttığını bildirmeye gelmişsiniz."

Mithron sertçe başını sallar. "Evet lordum, ve diğer bölgelerde de. İlk başlarda Sisler'in sınırına en yakın köylerden gelen fazladan birkaç parçalama ve diğer saldırı raporları vardı, ancak geçtiğimiz ay boyunca her hafta daha fazlası oldu ve beni hemen gelmeye iten şey, son birkaç gün içinde yaratıkların daha önce hiç girmediği daha yakın alanlardan gelen birkaç tanesiydi."

"Tam olarak ne tür canavarlardan bahsediyoruz?"

"Sadece bir değil, birkaç farklı tür oldu. Tahmin edebileceğiniz gibi en çok ölüm kimeralar ve searmaw'lardan oldu."

Corwin kaşlarını çatıyor. "Ve *bunlar* da daha içerilere doğru ilerlediler mi?"

"Evet, lordum." Nöbetçi yüzünü buruşturuyor. "Bu sürülerin savaşçıları ellerinden geldiğince sayılarını azaltmaya çalışıyorlar, ama neredeyse her bölgenin içinde bulunduğu durum nedeniyle... canavarları kontrol altında tutmak eskisinden daha zor."

Gözleri bir an için bana kaydı. Tenimde bir karıncalanma oldu. Azaltılmış durum - Seelie'lerle savaşırken ölenler yüzünden daha az savaşçı mı? En başta benim halkıma saldırmamış olsalardı asla "azalmayacak" olan bu savaşçılara sempati duymak benim için çok zor.

"Konuştuğum lordlar benden rehberlik ve sunabilecekleri diğer yardımlar için baş lordlara gelmemi istediler," diye ekliyor Mithron. "En iyisinin önce sizinle konuşmak olduğunu düşündüm."

"Ve bunu takdir ediyorum." Corwin grup üyelerine bir göz atar. "Diyarın geri kalanından ne haber aldık?"

Ayaktaki adam -Olander- nöbetçiden daha iri yarı ama sağlam bir zarafete sahip. Cevap vermiyor, odanın bir ucundan diğerine yavaşça volta atıyor, soluk gözleri konsantrasyondan uzak.

Kadın -Zelpha- kaslı gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor, kestane rengi yüzü endişeyle çiziliyor. "Sınır boyunca uzanan diğer bölgelerden de benzer raporlar geldi, ancak henüz bir baş lordun dikkatini çekecek kadar acil değil. En iyi tahminim, itiraf ettiklerinden daha fazla mücadele ettikleri ve zaten bizi meşgul eden sorunlara yenilerini eklemek istemedikleri yönünde."

Olander mırıldanıyor. "Size ulaşmadan önce kayıtları inceledim. Birkaç yıldan beri böyle bir canavar istilasını olmamış."

Yüzyıllar önce, ve o zaman bile bu ölçekte değildi. Ani gelişlerinin ardından hızla geri püskürtüldüler."

Corwin yavaşça nefes verir. "Pekâlâ. Etkilenen sürülerin halihazırda uyguladıkları stratejileri ve bunlara neler ekleyebileceğimizi gözden geçirelim."

Onlar detayları konuşurken ben de söz verdiğim gibi oturup dinliyorum. Bahsettikleri her şeyi takip edemiyorum, aşına olmadığım terimler orada burada karşıma çıkıyor ama ana fikri anlıyorum. Arada sırada üçünden biri bir cümleye ya da konuşmanın geneline ara vererek bana doğru bir bakış fırlatıyor. Tek yapacağım onlara aval aval bakmaksa neden burada olduğumu merak ettiklerine şüphe yok.

Zaten vahşi peri canavarları hakkında ne bilirim ki? Düşüncelerim bana saldıran dişi kediye kayıyor. Astrid onu sivriltilmiş bir sopayla öldürmüştü.

-Corwin kış fae'lerinin kullandığı silahlardan bahsetmişti.

Ama dişi kedi de her zamanki bölgesinin dışına çıkmıştı. Bu durumda, Ambrose'un paket-kin'i onu büyü yoluyla Sylas'ın etki alanına çektiği için gelmiş olabilir. Her türlü alana bu kadar büyük bir yaratık akınının kasıtlı olarak gerçekleşeceğinden şüpheliyim, ama belki...

Ağzımı açıyorum ve sonra kendimi konuşmaya nasıl dahil edeceğimi bilemediğimden çekiniyorum. Bunun yerine, bağımız aracılığıyla Corwin'e geçici olarak ulaşıyorum. *Bir şeyden bahsetsem sorun olur mu?*

Bir sonraki doğal duraklamada, sanki bu onun fikriymiş gibi bana dönüyor - diğerleri onunla sessizce konuşabileceğimi bilmediği için. "Bu konuda daha önce ele almadığımız bir şey söyleyebilir misin Talia?"

Ona doğru bir minnettarlık dalgası gönderiyorum. "Evet. Bu yaratıkların gerçek isimlerini bilen herhangi bir fae var mı? Eğer bu insanlar şu anda alanlara dağılmış durumdaysa, belki de onları bir araya getirmek ve her seferinde bir bölgeyi ele almalarını sağlamak faydalı olacaktır, böylece canavarları kontrol altına almak için yeterli sayıya ulaşabilirler. Yaratıkların cesaretini kırmanın bir yolu yoksa, onları bir tuzağa ya da en azından avlanmalarının daha kolay olacağı bir duruma çekebilirler..."

Üzerime dikilmiş dört çift fae gözünün baskısıyla boğazım düğümleniyor. "Yani, muhtemelen tüm bunları zaten düşünmüşsündür."

"Hayır," diyor Corwin. "Bu çabalardan daha fazla birleşik güç çıkarmak iyi bir nokta. Olander, kimlerin gerçek isimleriyle kaldığını öğren. Sınır bölgelerinin korunmasında her zaman hafife aldığımız bir rol oynamışlardır, ancak sayıları

azaldı. Daha uzun vadeli bir yaklaşım benimseyip, bu isimlerde ustalaşmaları için daha fazla fae eğitmek isteyebiliriz." Elini çenesinde gezdiriyor.

Konuşmanın devamına bakılırsa, sorunlarını çözmeye yaklaşmış gibi görünmüyorum ama zaten bunu beklemiyordum. En azından küçük bir fark yaratmış olabileceğim izlenimini edindim. Tüm bu süre boyunca burada hiçbir katkıda bulunmadan bir yumru gibi oturmaktan iyidir.

Corwin'in sarayına geri uçmak artık daha kolay, artık ne bekleyeceğimi biliyorum. Beni taşırken hâlâ yüzüne bakmıyorum ama bana kış diyarının manzarasını daha önce hiç görmediğim bir açıdan izleme şansı veriyor. Dağlar, ben onları havadan izlerken daha da yüce görünüyor.

Terasına inmek için biraz erken gibi görünüyor. Kar kalınlaşmaya başlıyor ama ben içeri girmeye hazır değilim. Saçlarımdaki soğuk taneleri fırçalıyorum ve Corwin'e umutlu bir gülümseme sunuyorum. "Benimle birlikte olmak o kadar da kötü değildi, değil mi? Tarzını bozmadım, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır. Daha çok hoşuma gitti." Gözleri ani bir yoğunlukla benimkileri yakalıyor. Sesi yumuşuyor. "Bunun gibi daha birçok toplantı olabileceğini düşünmek istiyorum, halkımı daha iyi tanıdıkça daha da büyük bir rol oynayacaksın."

Eğer onu eşim olarak kabul edersem. Bunu hayal etmek göğsümde baş döndürücü bir ürperti yaratıyor ama aynı zamanda anılar da canlanıyor: Syllas ilk kez kadrosuyla yaptığı tartışmalara beni de dahil ettiğinde hissettiğim mutluluk. Birlikte yaptığımız planlar, üstesinden geldiğimiz zorluklar.

Artık bu yerle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi söyleyemem. Ama varlığımın derinliklerine kadar çok sevdiğim adamlardan biliyorum. Bu durum sadece... imkansız.

Kafamın içinde bir kıvılcım çıkıyor ve daha da heyecanlı bir his patlaması yaşıyorum.

Unless-

Corwin başını eğiyor. "Neden kendinden bu kadar memnun görünüyorsun?"

"Ben sadece-" Neredeyse bocalıyorum ve sonra cesaretimi topluyorum. Sadece birkaç gün daha buradayım. Bir ara söylemek zorundayım. Fikrin kafasında yer etmesi için daha fazla şansı olursa daha iyi olur.

"Düşünüyordum da, belki her şeyi kaybetmek zorunda bunu seninle yaşayabilirim. Tam olarak nasıl bilmiyorum, ve ben

Henüz bu bağı kurmak istediğimden emin değilim - buna karar vermeye hazır değilim - ama eğer kurarsam... Syllas gibi bir lord normalde başka sevgilileri de olan bir kadınla ilişki kurmazdı ama bu fikre uyum sağlayabildi, hatta bunun ne anlama geldiğini takdir etti. Eğer o ve kabul ederse, sen de kabul edersen, belki de *kimseden* vazgeçmek zorunda kalmam."

Corwin bana bakıyor. İçime bir şok ve acı dolu bir şey geçiyor ve sonra duygularına duvar ördüğü için hızla kayboluyor. Bir an önce yüz ifadesini dolduran sıcaklık kayboluyor. "Bir lordun en güvendiği danışmanlarıyla bir şeyler paylaşması, farklı diyarların fae'leri arasında yapılan bir tür anlaşmayla aynı kefeye konamaz - kral lordları da öyle - *benim* ruh ikizi eşim de öyle."

Rüzgâr saçlarımı savurarak üzerimden geçiyor, ama gözümü ondan ayırmıyorum. "Eğer bir anlaşma olmazsa, o zaman ruh eşin de olmayabilir. Kalbin ne yaptığını düşündüğü umurumda değil. Önce ben onlarındım."

Sesi daha da düzleşiyor. "Bu benimle ilgili bile değil. Bunu asla kabul etmezler. Zaten bana gelmen için seni gözlerinin önünden ayırmaya pek istekli değillerdi."

"Bu farklı. Senin nasıl biri olduğun hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Beni koruyorlardı." Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Onlara sormazsan bilemezsin."

"Sizi temin ederim, buna ihtiyacım yok." Corwin bir sarsıntıyla sarayın kapısına doğru döndü. "Bu meselenin kapandığını düşün. Bunu tartışmak ikimize de daha fazla sıkıntı vermekten başka bir işe yaramaz."

Corwin

Kalp Salonu'na adımımı attığım andan itibaren baş lord dostlarımla yapacağım bu tartışmadan keyif almayacağımı söyleyebilirim. Elbette, daha kahvaltıyı *düşünmeye* fırsat bulamadan beni odamdan çağırdıkları andan itibaren bundan zaten oldukça . Özellikle de daha dün öğleden sonra fringelands'dan gelen gezici canavarlarla ilgili büyüyen sorunlar hakkında konuştuğumuzu düşünürsek.

Meslektaşlarımdan hiçbiri oturmaya zahmet etmedi. Laoni, Terisse ve Uziah, ben cilalı mermer masadaki yerimi alırken soğuk ifadelerle bana bakıyorlar. Sadece Neve tedirgin görünmüyor, ancak bu günlerde zayıf, yaşlı fae kadın zaman zaman etrafında olup bitenlerin tam olarak farkında değilmiş gibi görünüyor, bu yüzden bu onun benim tarafımda olduğunun garantisi değil. Eğer bulanık dönemleri akli başında dönemlerinin önüne geçmeye başlarsa, oğlunun onun görevini devralmasına izin vermesini isteyeceğini umuyorum.

Bu pozisyon *bana* ilk dayatıldığında hazırlıklı olmayabilirdim, ancak o zamandan beri yaklaşımımı geliştirmek için bolca zamanım oldu. Hepsi benden yüzyıllarca daha yaşlı ve köklü olan meslektaşlarımla arasında kendimi korumanın en iyi yolu, en soğuk ve en aşılmaz cepheyi kendim korumaktır.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup omurgamı olabildiğince dikleştiriyorum, bu da beni kaslı Laoni'den bile birkaç santim daha uzun yapıyor. "Son toplantımızdan bu kadar kısa bir süre sonra toplanmamızı gerektirecek kadar acil olan şey nedir? Bir felaket mi oldu?"

Laoni turkuaz saçlarını savurarak, "Ben de öyle düşünüyorum," diyor. Görevini en uzun süre sürdürdüğü için kendisini hepimizin en yüksek otoritesi olarak görüyor, ancak bunun nedeni yetkinlik fazlalığı değil, babasının onu geç yaşta doğurmuş olması ve benim taç giyme törenimde olduğumdan çok daha yaşlı değilken vefat etmiş olması. Yine de bu gerçek ona benim durumumla ilgili herhangi bir sempati kazandırmadı. Hatta tam tersi.

Kırılğan bir sesle devam ediyor. "Sarayınıza getirdiğiniz Seelie kadının, ruh ikizi eşiniz olduğunu iddia ettiğiniz kadının, aslında Seelie olmadığını fark ettik. O bir *insan*."

Ah. Talia'nın daha uzun bir süre aramızda kalacağından emin olana kadar meslektaşlarımı bu gelişmeden haberdar etmeye gerek görmemiştim. Çünkü bu haberin tam da şu anda karşılaştığım tepkiyle karşılanacağını tahmin ediyordum. Kısa seyahatlerimizde bizi gözlemleyen fae'lerden biri dedikodu yapmış olmalı ki, bu gerçek başka bir baş lorda kadar ulaşmış.

"Bu bilginin konuyla hemen ilgili olduğunu düşünmemiştim," diye cevap veriyorum, içimdeki kızgınlık titreşimini dizginleyerek ve sesimi tamamen eşit tutarak. "Her iki durumda da Seelie ile bağları var. Her iki durumda da Kalp'in seçimi beklenmedik."

Uzziah homurdanıyor ve sanki yerçekimi ortalama bir fae'ye olduğundan daha ağırmış gibi sarkan asık suratının hamurumsu etine bir dalgalanma gönderiyor. "Beklenmedik mi? Bu bir saçmalık. Kurtların çılgınca bir oyunu olmalı, size bir bağlantı halüsinasyonu gördürüyor. Kalp asla-"

"Öyle," diye araya girdim. "Ben parlak simgelerle dikkati dağılacak bir acemi değilim. Ben onun zihnine girdim, o da benimkine. Daha yüz yüze konuşmadan önce rüyalarımızı paylaştık. Böyle bir bağ yaratabilecek olası bir büyü biliyor musun?"

Belli ki bilmiyor, çünkü tek yaptığı cevap olarak bana ters ters bakmak.

Laoni başını sallar. "Bunun gerçek bir bağ olup olmaması önemli değil. Bunu kabul edemezsiniz. Eğer gerçek kanlı bir Seelie olsaydı, bunu koz olarak kullanabilirdik. Çoğunlukla seyreltilmiş bir fae bile bize pek bir şey yapmazdı, hele ki muhtemelen bir hizmetkârdan fazlası olmayan bir insan."

Sanki ruh ikizi bir eşe sahip olmamın tek olası faydası, sonlarımız için pazarlık yapmamıza yardımcı olmakmış gibi. Göğsümün çukurunda öfke kıpırdanıyor. Talia'nın halkımızın zorluklarına, ummaya bile cesaret edemediğimiz bir çözüm olabileceğine inanmak için nedenlerim var ama yeminlerim beni bundan alıkoyuyor.

etrafımdaki dört kişiye bu konuda hiçbir şey söylemedim. Karşılaştıklarımızı Seelie baş lorduna anlatırsa sonuçlarından korktuğum için *Talia*'ya bir şey söyleme riskini bile göze alamadım.

Eşim zayıflıklarımızı bize karşı kullanmaz. Bunun için fazla onurlu olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Ama Seelie'ler -onlara ne kadar güvenirse güvensin, ona ne kadar iyi davranmış olurlarsa olsunlar- kurtlara dönüşmeleri boşuna değil. Sisler'in sınırlarına geri püskürtmemiz gereken yaratıklar kadar vahşi olabilirler. Ve kış diyarında kalplerinin herhangi birimiz için yumuşaması için bir neden göremiyorum.

Öfkemi yatıştırmak için yavaşça nefes alıyorum. "Onu reddedip Kalp'ten başka bir eş isteyemem. Bana vermeyi uygun gördüğü kişi o."

Terisse alay eder. "Bir ölümlüyle ruh ikizi olmaktansa düzenli bir eş daha iyidir. Kendini o çürük şeye kalıcı olarak bağlamayı, ona güvenmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın-"

"O kendi başına mükemmel bir şekilde yetenekli bir varlık." Bakışlarımı masanın etrafında gezdirdim, öfkem daha da arttı. "Her biriniz ruh ikizi eşlerinizi kabul etmeden önce ne kadar kapsamlı bir inceleme yaptınız? Değerli olduklarını kanıtlamak için hangi testlerden geçmeleri gerekiyordu? Yoksa sadece Kalbin size sunduğu şey bu olduğu için mi bağı takip ettiniz?"

Uzziah, "Kendi türümüzden biri olduğunda, bu kadar endişelenmek için bir neden yok," diye karşılık veriyor. "Bu pek de aynı durum değil."

"Sanırım öyle. Asıl soru Kalbin ne istediği ve Kalp benim bu kadına bağlanmamı istiyor." Elimi, ben konuşurken bile enerjisini üzerimize gönderen parlayan kütleye doğru sallıyorum. "Tüm gücümüzün kaynağına meydan mı okuyorsun?"

Laoni, tüm sinirlerimi geren patronluk taslayan bir havayla kendi kendine mırıldanıyor. "Kalp'in ilk isteği halkımıza elimizden geldiğince iyi hizmet etmemizdir. Ama belki de düşüncelerinizi mantıktan ziyade duygusallığın belirlemesine izin veriyorsunuz. Görünüşe bakılırsa, bu insan kıza çoktan bağlanmışsın. Onu diyar boyunca romantik gezilere mi çıkarıyorsun? Onun gerçek doğasını hepimizden mi saklıyorsun?"

Elimden geldiğince kılınma isteğime karşı koymaya çalışıyorum, Terisse cık cık diye bir ses çıkarınca bu daha da zorlaşıyor. "Ailenizde duyguların insanı görevlerinden saptırması ilk kez olmuyor-"

"Görevlerimin tamamen farkındayım," diye araya giriyorum, tam olarak bir çırpıda değil ama içten içe irkilmeme yetecek kadar keskin bir şekilde. Beni azarlayan üç kişi bana neredeyse acıyarak bakıyor, sanki hem onların hem de kendimin haklı olduğunu kanıtlamışım gibi

Bu küçük hatayla beceriksizleştım. Neve bile ağzını belli belirsiz üzgün bir şekilde eğerek beni inceliyor.

Ve o anda Talia'nın sesi bana ulaşıyor. Onu bu tartışmadan korumak için içimde oluşturduğum hayali kristal duvarın içinden ancak bir fısıltıdan fazlası geçmiyor, ama sesini filtrelemek için yeterince güçlü bir şekilde zorluyor. *Corwin, her şey yolunda mı? Üzgün hissediyorsun.*

Toz ve kıyamet. Hissettiği duyguların ona ulaşması ve ona ulaşma ihtiyacı hissetmesi için "üzgün" olmaktan ne kadar daha fazlası olması gerektiğini hayal bile edemiyorum. Çenemi sıkıyorum, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek üzereyim, ama suçlamaları ve küçümsemeleriyle hala bana sabitlenmiş bakışlar beni tereddüt ettiriyor.

Ne derlerse desinler, o kırılğan değil. Onun hakkında öyleymiş gibi konuşmalarını duymak ona zarar verecek kadar da kırılğan değil. Geleceği hakkında dürüst bir seçim yapacaksa, en azından neye doğru yürüdüğünü bu kadarını bilmeyi hak ediyor, değil mi?

Ona burada gerçek bir yeri varmış gibi davranacak bir eşi hak ediyor.

Baş lord dostlarım senin sandıkları gibi bir Seelie leydisi olmadığını keşfettiler, diyorum içimdeki duvarın yıkılmasına izin vererek. *Bu konudaki tavsiyelerini takdir etmekte başarısız oluyorum.* Sonra omuzlarımı dikleştirerek önümdeki figürlere hitap ediyorum. "Ruh ikizi eşim şu anda benim aracılığım la bu toplantıya tanıklık ediyor. Eğer Kalp'in bize bahşettiği bağa saygısızlık edecekseniz, bunu bu bağın karşısında da yapabilirsiniz."

Talia sessizliğini koruyor ama içimdeki farkındalığını hissedebiliyorum, benden ziyade meslektaşlarıma yönelik olduğunu bildiğim bir kızgınlık la gözlerimden odayı inceliyor. Terisse sertleşti.

Laoni'nin yüzü de sesi gibi tamamen katılaşıyor. "Bu beşlinin özel toplantılarına başka herhangi bir tarafın erişimine izin vermek son derece kuraldışıdır." "Ruhla örülmüş bir bağa meydan okumak son derece kuraldışıdır," diye cevap veriyorum. "Herhangi bir Yürek huzurunda, buradaki konuşmalarımızın bazı yönlerini kendi arkadaşlarınızla hiç paylaşmadığınızı dürüstçe iddia edebilir misiniz?"

Ardından gelen sessizlik yeterli bir cevaptır. "Bu da pek aynı şey sayılmaz," diye başlar Uzziah.

Ona en sert bakışımı yöneltiyorum. *"Tamamen aynı. O, Kalp tarafından belirlendiği üzere benim ruh ikizim ve etrafa saçtığınız hiçbir kelime bu gerçeği azaltamaz."*

Laoni bana buz gibi bir kaş çatıyor ve masadan uzaklaşıyor. "Bu konudaki fikrimizi duydunuz. Bunu düşünmenizi ve hizmet etmeye yemin ettiğiniz insanlar için gerçekten en iyisinin ne olduğunu göz önünde bulundurmanızı bekliyorum."

Oh, çoktan yaptım. En ufak bir fikri bile yok.

Diğer baş lordlar bir veda bile etmeden masadan uzaklaşıyorlar. Ben de dönüyorum, içimde garip bir heyecan dalgası dolaşıyor, her ne kadar içim daralmış olsa da.

Onlara bana karşı biriktirdikleri cephaneyi, benim görüşlerimi hiçbir zaman diğerlerinin kadar dikkate almamalarının gerekçelerini vermiş oldum. Ama bundan pişman olamayacağımı anladım. Söylediklerimin söylenmesi gerekiyordu, yoksa çok daha büyük ve kalıcı bir şekilde devrilebilirdim.

Talia'yı kaybedersem, bu beni reddettiği için olacak, o alaycı piçlerin hayatımın şartlarını belirlemesine izin verdiğim için değil.

Talia'nın sesi alaycı ama kararsız bir soruyla bana doğru geliyor. *Sanırım partiyi ben bozdum?*

Sizin suçunuz değil. Kendi ikiyüzlülüklerinin tadına baktılar ve bunu tatsız buldular. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Hayır, iyiydi. Ben... Sana neler olduğunu görmeme izin vermeni daha çok seviyorum. Duraklıyor ve onun hakkındaki izlenimlerimden yatak odasından çıktığını, çoktan giyinmiş olduğunu anlıyorum. Aramızdaki bağdan sızan duygular, birbirine zıt tonların öylesine karışık bir karışımı ki, herhangi birini kitleden ayırmakta güçlük çekiyorum. *Şimdi mi geliyorsun? Kahvaltı hazır gibi kokuyor.*

Evet. Yemek odasında görüşürüz.

Oraya doğru giderken ona dikkat etmek aklıma gelmiyor. Kalp Salonu ile sarayım arasındaki karla kaplı düzlüğü geçerken kendi çevreme o kadar odaklanmışım ki, ön kapıdan geçip Talia'yı giriş odasında beni beklerken bulduğumda tamamen şaşırıyorum.

İzlerimde duruyorum. Biraz utangaçça gülümsüyor ve aramızdaki bağda parıldayan şefkatin ipuçları ayaklarımın üzerinde daha da kararsız kalmama neden oluyor. Bir an için tek düşünebildiğim iki gece önce paylaştığımız öpücük, nefesinin narin sıcaklığı ve tüm vücudunu saran ince güç, kendiminkinin yanı sıra onda toplamayı başardığım zevk-

Bana doğru adım attığında, bu düşünceleri bastırıyorum, o parlak yüz ve parlak yeşil gözler önümdeyken ne kadar zor olsa da. Buraya gelirken giydiği soluk inci rengi elbisenin aynısını seçmişti ve

O zamanlar içinde biraz rahatsız görünse de, şimdi pırıl pırıl kumaşın kıvrımları arasında sanki onun bir parçasıymış gibi hareket ediyor. Onu Unseelie leydilerinin en güzeli gibi görünmekten alıkoyan tek detay, çoğunlukla canlı saçlarının dökülmesiyle gizlenen kulaklarının yuvarlak tepeleri.

O anda, bu ayrıntı gerçekten hiç umurumda değil. Bu benim eşim. Ve görünüşünden çok daha fazla güzelliğe *sahip*.

Başını öne eğdi. "Benim yüzümden sana zor anlar yaşattıklarını biliyorum. Ben sadece teşekkür etmek istedim. Onlara söylediklerin için. Beni savunduğun için."

Sanki bunu beklemek yerine minnettar olması gerekiyormuş gibi. Bağ aracılığıyla sunmak için toplayabildiğim her türlü güvenceyi topluyorum. "Elbette. Söylenmesi gerekiyordu. Bunu pek çok kez tekrarlamam gerekebilir."

"Tüm o zamanlar için de şimdiden teşekkür ederim o zaman." Bir adım daha atıyor, kollarını bana dolayabileceği ve başını göğsüme yaslayabileceği kadar yaklaşıyor.

Kalbim tekliyor ve geri kalan her şeyim donuyor. *O kadar* çok istiyorum ki, başım dönüyor, serbest düşüşe geçip kanatlarını açamadığını fark etmek gibi. Meslektaşlarımın imaları hala kafamda çınıyor ve hıçkırıkların ve feryatların anıları ve-

Gözlerimi kapatıyorum ve benim olmayan başka anılar aramızdaki bağa doğru sürükleniyor: Talia'nın kolları, ona coşkulu bir şefkatle sarılan diğer erkekleri kucaklıyor. Benim şu anda yaptığım gibi kaya gibi sert durmayan.

Başarısız olduğuma, yetersiz kaldığıma dair bir panik dalgası içimdeki diğer tüm kargaşayı yarıyor ve kendimi hareket etmeye zorluyorum. Onun tutuşuyla rahatlamak için. Kendi kollarımı ona dolamak ve onu kendime biraz daha yaklaştırmak için.

Talia, anılarında yankılanan şeyle eşleşen bir şefkat acısıyla beni daha sıkı sarıyor. Bu adamların onun hayatında bu kadar büyük bir yer kaplamasına duyduğum tüm kıskançlığa rağmen, ne kadar tehlikeli olursa olsun, onların yanında bir yerim olabileceğini görmek de benim için bir onur.

Bunların hiçbirini yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden tutarlı bir şekilde aktarabildiğim kadar duygunun benden ona geçmesine izin veriyorum.

Bu duygusallık mı? Aklımı değil de kalbimi dinlediğim için baş lord dostlarımı haklı mı çıkarıyorum?

Tek bildiğim, bu anın mükemmel bir şekilde doğru hissettirdiği. *Talia* haklı, benim için ve hizmet ettiğim insanlar için.

Heart, onu da buna ikna etmeme yardım et.

Talia

Banyodan yeni çıktım. Etrafımdaki oda buhardan puslu ve görebildiğim kadarıyla pek bir anlam ifade etmiyor. Yerdeki bu canlı fayanslar Hearthshire'daki saunaya ait, ama kristal duvarlar tamamen Heart's Cadence'a ait.

Havluma uzanıyorum ve bir şekilde Corwin orada, havluyu bana uzatıyor. Önünde çıılçıplak duran bana bakıyor. Aramızdaki bağdan bir sıcaklık parlaması geçiyor ve içimde keskin ve baş döndürücü bir şey kıvılcımlanıyor.

O da neredeyse çıplak, kendi havlusunu yağsız kalçalarına sarmış, üstünde ve altında çok fazla şık, yontulmuş kas sergileniyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda için için yanıyor.

Aramızdaki arzu sekiyor, göğsümde dolanıyor, bacaklarımın arasında bir zonklamayı çağırıyor. Her nabız beni ona doğru çekiyor. *Benimkine. Benim. Eşime.* Çağrısı o kadar yüksek sesle çınlıyor ki zorlukla düşünebiliyorum.

"Talia," diye geveliyor Corwin, yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir vahşilikle, aynı derecede bunalmış görünüyor. Nabzım daha da hızlanıyor, sanki beni ona doğru itiyor - ve sonra ağızlarımız çarpışıyor, onunki benimkine karşı sert ve sıcak. Parmakları nemli saçlarıma dolanıyor, diğer eli belimin geziniyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Evet. Vücudumdaki her zerre sanki yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi hevesli bir rahatlamayla haykırıyor. Teni benimkine değişiyor ama bu yeterli gelmiyor. Onun içinde erimek, onunla birleşmek için yanıp tutuşuyorum.

Ruhlarımız nasıl sarmaş dolaşsa bedenlerimiz de öyle. Eşleşen bir özlem ondan bana doğru kayıyor.

Onu tüm o bastırılmış açlığımla öpüyorum ve dudaklarıma karşı inliyor. *Talia*, diye mırıldanıyor bağın içinden. *Talia*. Sanki aklında benden başka hiçbir şeye yer kalmamış gibi. Beni daha da derinden öpmek için başımı eğiyor ve aynı anda göğsümü avuçluyor. Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirmesi içimde inilti çıkararak bir zevk dalgası yaratıyor.

Kalçalarım kendi aklıyla ona sürtünüyor. Bu sıcak sürtünme içimdeki acıyı şiddetlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Ona ihtiyacım var, onunla birleşmeye, aramızdaki bağı mümkün olan her şekilde gerçekleştirmeye ihtiyacım var-

Evet, diye mırıldanıyor, dili dudaklarımla arasına girip benimkini okşuyor. *Evet, hepiniz, şimdi. Benimsin.* Kelimeler zar zor tutarlı, ama aynı düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor.

Eli kışıma doğru kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor, aniden arkamda beliren duvara yaslıyor. Havlunun altındaki şişkinlik bacaklarımla arasına baskı yapıyor ve serbest bırakılma talebiyle neredeyse hıçkırıyorum. Onu kavriyor, çılgınca öpüyor, parmaklarımla ulaşabildikleri her santim gergin kasın üzerinde gezdiriyor, onu daha yakına çekiyorum. Kalçalarım ona karşı yalvarmaktan başka bir şey olmayan bir hareketle sallanıyor.

Havlu düşüyor. Sert boyu en hassas noktama sürtünürken aramızda dönen özlem ve şehvet cehennemi daha da sıcak yanıyor. Nefesim kesiliyor, ona sarılıyorum. Bir iniltiyle kendini hizaya sokuyor ve ona en çok ihtiyaç duyduğum yerle buluşmak için içeri dalıyor-

Ve sarsılarak uyanıyorum, kalbim hızla çarpıyor, üzerime dolanan çarşaf terden ıslanıyor. Yatak odamdayım, karanlığa gömülmüşüm.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Ama bu hisler hayali değildi, en azından tamamen değil. Kıvranıyorum ve sertleşmiş meme uçlarım, üzerlerindeki kumaşı mutlulukla titreyerek sıyrıyor. Tenim hâlâ geceliğimi kavuracak kadar sıcak ve içimde acı veren bir sızı yankılanıyor.

Sadece *özüm*den de değil. İçime dolan sıcaklık Corwin'in de tadını veriyor.

Zihnim daha fazla uyandığında, onu bağlantımızın diğer ucunda, kendi yatağında hissediyorum, vücudu tatmin edilmemiş bir arzuyla yanıyor, sert ereksiyonu yorganlara baskı yapıyor.

önce o uzunluğun bir anlığına içimi doldurmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Başka bir ihtiyaç dalgası titretiyor.

Corwin'in kesik kesik nefesi içimi dışıma çıkarıyor ve sonra eli battaniyenin altına dalıp sertliğinin etrafında kıvrılıyor.

Oh. Bu hareketin ona ve onun aracılığıyla bana verdiği zevk dalgası karşısında dudaklarımdan gerçek bir nefes dökülüyor. Elini yukarı ve aşağı kaydırıyor, ucunda zaten oluşmuş olan sıvıyı yayıyor ve kendi bacaklarımın arasındaki nokta rüyada olduğundan daha da kayganlaşıyor.

Verdiğim yanıtta cesaret alarak hızını artırıyor ve rüyasındaki o hayali saunada içine girdiği daracık ıslak sıcaklığı hayal ediyor. Tenimin tadını. Vücudumun ona karşı ve onun etrafındaki hissini.

İçimden bir nefes titreyerek çıkıyor. İçimde o kadar büyük bir gerilim oluyor ki patlayacağımı sanıyorum. Kolumu çarşafın altına sokuyorum ve parmaklarımı cinsel organıma doğru kıvrıyorum.

Bu ilk dokunuş, bir rahatlama ve baş döndürücü bir açlık şokuyla birlikte geliyor - ve Corwin'den doğrudan merkezime fırlayan acil bir şehvet şimşegi. Dışlerimi bir iniltiye karşı kenetleyerek, bu sarayın elmas duvarlarının benden kaçabilecek sesleri bastıracak kadar sağlam olmasına şükrederek, elimin topuğunu temas için can atan hassas çıkıntıya doğru sallıyorum.

Oh, Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Corwin'in elinin sertliği üzerindeki her darbesiyle alev alev yanan zevk artıyor. Bu mutluluğu şimdi içime doğru iten parmaklarımın ritmiyle yankılıyorum.

Yeterli değil, neredeyse dolmamışım ama hızına elimden geldiğince ayak uyduruyorum. Kalçalarım yukarı kalkıyor, tüm vücudum zirveye doğru geriliyor.

Aramızda akan coşku, aramızda akan her elektrik sarsıntısıyla daha sıcak ve daha parlak bir şekilde alevleniyor. Corwin kendini daha sıkı kavlıyor ve ben de elimi seksime daha hızlı bastırıyorum.

Son bir parlama ile birlikte baş döndürücü bir his patlamasıyla paramparça oluyoruz. Kayan yıldızlardan oluşan bir telaş, kapalı göz kapaklarımın ardındaki görüşümü beyazlatıyor ve beni kemiksiz bırakarak geri kalanıma çarpıyor.

Yatağa yığılıyorum, parmaklarım bitkin uyarılmışlığımla ıslanmış ve sinirlerim hâlâ karıncalanıyor. Corwin duygum sönüyor. Serbest kalmamızın ardından yorgunluk üzerime çöküyor ve derin ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Sabah güneşine uyandığımda, parmaklarımın neden hafifçe yapış yapış olduğunu hatırlamam bir anımı alıyor. Bir kızarıklık yanaklarımı yakıyor. Yataktan fırlıyorum ve lavabonun başında elimden geldiğince çabuk temizleniyorum.

Giyinirken, bir suçluluk duygusu yerleşti. Corwin'le *aslında* hiçbir şey yapmadım. Rüya üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu ve sonrasında... Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bağımızın içinden geçen arzunun çekimine karşı koyabileceğimden emin değilim. Orada bir kez bile ona dokunmadım.

Ama paylaştığımız eylem hala inanılmaz derecede samimi hissettiriyor. Ne bir ilişkimiz olacağından bile emin değilken ilişkimizi götürmek istediğimden daha uzağa.

Evdeki adamlarım beni suçlamazdı. Aramızdaki bağın Corwin'le kelimenin tam anlamıyla seks yapacak kadar güçlü olabileceğine hazırlıklı olduklarını biliyorum - bağı tamamlayıp onları sonsuza dek geride bırakacağım. Onlara ihanet ettiğimi söylemezler. Ama suçluluk duygusundan kurtulamıyorum.

Onu gidebildiği yere kadar ezerek, Unseelie baş lorduna dair mevcut hislerimi test ediyorum. Varlığının belli belirsiz farkındayım -sanırım hâlâ burada, sarayda- ama hiçbir şey tam olarak nerede olduğundan ya da ne yaptığından emin olmamı sağlayacak kadar güçlü gelmiyor. Ruh halinde özellikle yoğun bir şey sezmiyorum, belki de tüm bu olanları normal karşılamıştır? Böyle bir şey olmasını bekliyor bile olabilir.

Yaptığımız şeyi *tartışmak* isteyecek mi? Yüzümü daha da fazla sıcaklık kaplıyor. Ellerimi yanaklarımda gezdiriyorum ve destekli botumu çarpık ayağımın etrafına bağlayarak duygularımın dengelenmesini bekliyorum.

Koridora çıktığımda yüzümde tuhaf bir şey olduğunu sanmıyorum. Harper kapımın tıklamasıyla ortaya çıkıyor ve yüz ifadem karşısında hiçbir tepki vermiyor. Tabii kendisi de biraz dalgın görünüyor.

Koridordan küçük yemek odasına doğru ilerlerken kollarını ovuşturarak "Bir gün daha," diye mırıldanıyor. "Sabırsızlanıyorum..." Sanki yaklaşan dönüşümüz hakkında onunla aynı şekilde hissetmiyor olabileceğimi fark etmiş gibi sözünü kesiyor ve bana daha dikkatli bakıyor. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Asıl soru bu, değil mi? Yüzümü buruşturuyorum, midem tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkışıyor. "Hayır. Bu çok karmaşık. Ve hala bilmediğim çok şey var." Unseelie'nin neden yaz diyarına saldırdığından bile emin değilken, Corwin'in bu çatışmayı kabul edip etmediğine nasıl karar verebilirim? Onu bana güvenilebileceğine ikna etmeliyim.

Bana söyleyebileceği, diğer sadakatlerine ihanet etmeyecek başka *bir şey* olmalı.

Ama bu tür bilgiler konusunda neden temkinli olması gerektiğini anlayabiliyorum. Sadakatimin hâlâ çoğunlukla Seelie'ye olduğunu biliyor. Tam bir karmaşa.

"Bağlanmayı kesinlikle reddetmiyorum," diye ekliyorum. "Zaten bu biraz tehlikeli olur gibi görünüyor. Ama burada kalmaya da hazır değilim ve evdeki herkesin hâlâ lanet konusunda yardımına ihtiyacı var. Sanırım yaz diyarına döndüğümde nasıl hissedeceğimi göreceğim." Belki de gidip gelmek için daha fazla zaman harcamam, Corwin'i izin verdiği kadar çabuk tanımam gerekiyordur.

Harper'ı inceliyorum. "Yine de eve dönmek için sabırsızlanıyor olman sorun değil. Sanırım buraya bir kez daha gelirsem, yalnız gelebilecek kadar rahat olacağım."

Titriyor ama çenesi meydan okurcasına sıkılıyor. "Hayır, etrafta sadece kuzgunlar varken burada mahsur kalmanı istemem. Bu sarayın bile güvenli olup olmadığını hâlâ bilmiyorum." Tereddüt ediyor. "Sabah erken saatlerde kilitli kapının yanındaki oyuğa tekrar gittim. Herhangi bir ses duymadım ama bir hizmetçinin elinde yemek tepsisiyle çıktığını gördüm. Düzgün bir tabak, kadeh ve her şey vardı.

-Kullanılmış gibi kirli. Bir ruh *kesinlikle* düzenli yemek yemiyordur."

Ciğerlerimde bir huzursuzluk titremesi dolaşiyor. "Hayır. Bu kulağa garip geliyor." Bir de mutfakta yemek yapmaya yardım ettiğim zaman vardı.

-Bir hizmetçi elinde tepsiyle içeri girdiğinde Corwin biraz garipleşti. Belki de sadece ürktüğü için gardını almamıştı, yemeği kimin yediğiyle ilgili bir şeydi bu. Kaşlarımı çattım. "Bunu Corwin'e soracağım ve bakalım bir şey bulabilecek miyim?"

Yemek odasına girdiğimizde, baş lord çoktan oradaydı. Elinde birkaç boş kadeh tutuyor ve sanki karmaşık bir bulmacaymış gibi kadehleri tam olarak nasıl yerleştireceğini tartışıyor gibi görünüyor. Bizi görünce hafifçe irkildi. Belki de o bize eşlik etmeye gelene kadar odamda beklememi bekliyordu.

Corwin'den bana doğru titrek bir sıcaklık akıyor ve sanırım yüzünün bronz teninin altında bir miktar kızarıklık yakalıyorum. Sonra soğukkanlılığı yerine geliyor ve yine o alıştığım soğukkanlı kış baş lordu oluyor.

Soğukkanlı, soğukkanlı ve biraz da beceriksiz. Kadehleri zaten olduklarından şüphelendiğim yere koymadan önce bir an için el yordamıyla karıştırıyor ve basit bir "Günaydın" demeyi başarmadan önce kelimelerini arıyor gibi görünüyor.

Dün gecedен sonra nerede durduğumuzdan emin olmayan tek kişi kesinlikle ben değilim. Her nasılsa bu beni biraz daha rahatlatıyor, her ne kadar sinirlerim karnımda kıpırdansa da. "Günaydın."

Harper bana daha düşünceli bir bakış atıyor, ben de hemen yerime oturuyorum ve bakışlarımı mutfak personelinin getirdiği tabaklara dikiyorum. Corwin de oturdu, duruşu her zamankinden daha da sertti. Başka bir hizmetçi aceleyle odaya girdiğinde üst kattaki kilitli kapı konusunu nasıl açacağıma tam karar verememiştim.

Başını eğiyor. "Böldüğüm için özür dilerim lordum. Derhal Kalp Salonu'na çağrılıyorsunuz."

Corwin sesli bir şekilde nefes verdi ve ayağa kalktı. "Meslektaşlarıma birazdan orada olacağımı söyle." Bana baktı. "Baş lord dostlarımla meseleleri elimden geldiğince çabuk halletmeye çalışacağım, ama beni beklemeyin."

Hayatındaki varlığım konusunda onu yine taciz mi edecekler? Odadan çıkarken, ona doğru bir sempati ve güvence ipi gönderiyorum -ancak aramızdaki duvara öyle bir çarpıyorum ki başım bir an için dönüyor. Beni yine susturdu, öyle ki ona dair en ufak bir ipucu bile hissedemiyorum.

Baş lordların bu sefer ne hakkında konuşmak istediklerini düşünüyorsa, benim duymamı istemiyor.

Talia

Kahvaltımı otomatik pilotta yiyorum, tereyağlı yumurtaların ya da ufalanmış hamur işlerinin tadını bile alamıyorum. Corwin son toplantıda diğer baş lordların benim hakkımda söylediklerini duymama izin verdi. Gizli tutmanın onun için bu kadar önemli olduğu hangi sırları açığa çıkarabileceklerini düşünüyor?

Seelie ile savaş hakkında konuşacaklarına inanıyor mu?

Saldırıların nedenini hâlâ bilmediğim gerçeği içimi kemiriyor. Ama Corwin'i, benim hayranım olmadıkları belli olan diğer baş lordlara karşı olan görevleriyle kısıtlanmışken daha fazlasını paylaşmaya ikna etmenin bir yolunu göremiyorum. Onun dönüşü olmadan oturduğumuz süre uzadıkça huzursuz bir dürtü beni daha da zorluyor, bağlantımızın olması gereken yerde boşluktan başka bir şey yok.

En azından biraz olsun yapabileceğim başka bir şey var. Masanın öbür ucundan Harper'ın gözlerini yakalıyorum, şimdi boşalan kadehini bırakıyor. "Şu anda Corwin'e o kilitli kapının ardında ne olduğunu *soramayacağıma* göre... gidip kendimiz daha yakından bakmaya ne dersin?"

Harper'ın iri gözleri hem hevesli hem de gergin bir ışıltıyla parlıyor. "Pekâlâ."

Artık sarayın o kısmına defalarca gittiği için, koridordaki bir dalı düşünmek için sadece bir kez durarak kolayca geri dönüyor. Kapısı kilitli olan oyuk boş ve şimdilik sessiz.

Oyuğun en derinindeki kapıyı inceliyorum. Yaklaşıp kulağımı kapı çerçevesinin yanındaki ince boşluğa dayıyorum. Ben dinlerken Harper sessizce bekliyor.

İlk başta, nabzımın gümbürtüsünden başka bir şey yok. Saniyeler geçiyor. Tam geri çekilmek üzereyken kulağıma belli belirsiz bir ses geliyor. Bir inilti ve ardından sıkıntılı bir mırıldanma. Vücudum kaskatı kesiliyor.

O kadar boğuk ki, sesin gerçek bir kelime söyleyip söylemediğini ya da sadece onları çıkaramadığımı söyleyemiyorum, ama kesinlikle yaşayan bir insan niteliğine sahip olduğunu varsayıyorum.

Daha fazlasını anlamak için zorlanıyorum. Mırıltılar kayboluyor. Boğuk bir hıçkırık ve ardından içinde bir parça anlam yakalayabileceğim kadar yüksek olan düzensiz bir bağırış. "-Kalp beni al-"

Kalbim küt küt atıyor. Geri çekilip Harper'a bakıyorum. "Yukarıda kesinlikle biri var. Ruhların insanlar gibi konuşamayacağından emin misin?"

Ellerini sıkarak başını sallıyor. "Babam ruhlar ve bunun gibi şeyler hakkında bulabildiği her türlü almaya bayılır. Her zaman, bu kadar çok davranmalarının nedeninin, eskiden ne olduklarını bile zar zor hatırladıkları ve daha önce yapabildikleri şeylerin hiçbirini yapamadıkları için yaşadıkları hayal kırıklığı olduğunu söylerdi. 'Bir şeyle çarpışmadığı sürece orada olduğunu bile bilmeyeceğiniz bir enerji karmaşası.'"

"Az önce kimden duyduysam, sesi üzgün ya da incinmiş gibi geliyordu." Ne haltlar burada? Corwin neden birini kilit altına alıp -İyi bir nedeni varsa neden bana doğruyu söylemek yerine soruyu geçiştirsin ki? Kış diyarında konuşabilen ruhlar yoksa tabii... Tabii bu, elinde yemek tepsisi olan hizmetkârı açıklamaz.

Harper kendine sarılır. "Ne yapmalıyız?"

Corwin beni hâlâ kapalı tutuyor ve zaten bana gerçek cevaplar vereceğine de emin değilim. Alt dudağımdan endişeleniyorum. "Gördüğün hizmetçi - dışarı çıktıktan sonra kapıyı nasıl kilitlediler?"

"Yüzüğünde birkaç anahtar vardı. Büyü yerine fiziksel kilitler kullanmalarının garip olduğunu düşündüm. Ama belki de yukarıda her kim varsa bir fae'dir ve başka bir şekilde dışarı çıkmanın yolunu büyüyle bulabilir."

Bu da doğru kelimeleri bilsek bile içeri sihirle giremeyeceğimiz anlamına geliyor. Tereddüt ediyorum ve kapının arkasından bir başka zayıf çığlık sızıyor, omurgamdan aşağı bir buz çizgisi gönderecek kadar acı verici.

"Hadi mutfağa gidelim," diyorum. "Hizmetkârların oraya gitmesinin ana nedeni buysa, belki anahtarı bulabilir ve neler olup bittiğini kendimiz görebiliriz."

Harper öncekinden daha da endişeli görünüyor, ama aşağı inerken benimle birlikte acele ediyor. Mutfaka göz atıyoruz.

Charles ve Beth kahvaltı tabaklarımızı yıkamayı çoktan bitirmiş gibi görünüyorlar - eğer burası August'un mutfağına benziyorsa, Corwin temizlik i lerinin çoğunu onlar için yapan özel peri suyunu onlara ayarlamı . Kristal ve gümüş metalden oluşan pırıl pırıl mekân şu anda boş görünüyor.

Tezg hları ve duvarları tarayarak içeriye doğru ilerliyoruz. Harper  ekmeceleri açmaya, çeşitli mutfak eşyalarını ve giysileri karıştırmaya ba lıyor. Hizmetçinin tepsiyle geldiği geçen akşamı düşünerek odayı tarıyorum. Tepsiyi tezgahın en ucuna koydu ve oradaki dolaba uzandı.

Ama eli boş döndü. Eğer bir şey  ıkarmadıysa... belki de içine bir şey koyuyordu.

Kolayca ula amayaca ım kadar yüksek. Harper'ı  a ırdım. " u dolabın i ini kontrol edebilir misin?"

Kapağı açıyor ve içine bakmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Dudaklarında muzaffer bir g l msemi belirir. Dikkatle içeri uzanır ve kadehlerin yanında duran, üzerinde iki anahtar bulunan gümüş y z   alır. "İyi tahmin! G rd   m anahtarlı ın bu olduğuna neredeyse eminim. Acaba neden orada tutuyorlar?" Ka ları  atılır. " u raftaki kadehler bizim kullandıklarımızdan farklı. Sanırım hizmet arın getirdiği tepsideki desenlerden biriydi."

Onun yanından, sivri buz sarkıtlarından ziyade  i ek açmış gibi görünen bir desene sahip bir dizi kristal kadehe bakıyorum.  ekilleri farklı olabilir ama aynı derecede s sl ler. Neden bu mahk mlar içkilerini ba  efendinin kullandığı kadehler kadar zarif özel kadehlerde içsinler ki?

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

Personel bizi yakalamadan ve ben cesaretimi kaybetmeden önce gitmemizi işaret ediyorum. "Haydi."

Harper anahtarları elinde saklı tutarak aceleyle oyu a geri dönüyoruz. Yerleri temizleme büyüü mırıldanan bir hizmet inin yanından geçerken Harper'ın duruşu geriliyor ama adam bize ikinci bir bakış bile atmıyor.

Oyuk hâlâ boş. Üst kattaki her kimse yine sessizliğe g m lm  . Harper'la bakı ıyoruz, ağzı solgun bir çizgiye oturmuş. "Ya yukarıdaki kişi tehlikeliyse?" diye soruyor. "Ba  lordun onları kilit altında tutmak için iyi bir nedeni olabilir."

Bu endişe zaten aklımdan geçiyordu. Ona kendim için bulduğum cevabın aynısını verdim. "Diğer tarafta haklı değiller

kapının önünde. Onları zar zor duyabiliyoruz. Daha olmalılar, başka bir odada ya da biraz daha geride bir yerde. Bu yüzden iki anahtar olmalı, değil mi? Çok yaklaşmak zorunda değiliz." Corwin'in *gerçekten* iyi bir nedeni olsaydı, bana en başta gerçeği söylerdi.

Harper başını sallıyor, yüzüne daha cesur bir ifade geliyor. O anahtarlardan birini kilide sokmaya çalışırken ben de koridoru izliyorum, bu yönden gelebilecek birine karşı tetikteyim. İlk anahtar yerine oturmuyor ama ikincisi kayıyor ve yumuşak bir klik sesiyle dönüyor.

Beklenti tenimi diken diken ediyor. Harper nefesini içine çekiyor, sanki bizi savunmak için bir büyü hazırlıyormuş gibi sessiz bir ses çıkarıyor. Ona gülümsüyorum, biraz korkuyorum ama aniden burada benimle olduğu için, Unseelie diyarının olası dehşetleriyle tek başıma yüzleşmediğim için çok minnettar oluyorum.

Kapıyı iterek açtı. Diğer tarafta, dar bir spiral merdiven gözden kayboluyor. Kalın elmas duvarlardan sadece ince bir güneş ışığı sızıyor.

Dikkat çekmemek için kapıyı yavaşça arkamızdan kapatıyoruz ve merdivenlerden yukarı süzülüyoruz. Henüz ilk pencerenin hizasına gelmiştik ki alçak bir inilti bize doğru yankılanıyor, artık içeride olduğumuz için çok daha yüksek sesle.

"En kötü sesleri bastırmak için kapıda bir susturma büyüğü yapılmış olmalı," diyor Harper nefesinin altından. Tereddüt ediyor ve sonra ilerlemeye devam ediyor.

Onun yanında adım atmaya devam ediyorum, sonra bize ulaşan tıkırtılı iç çekişle içten içe ürperiyorum. Kederli bir ses -artık söyleyebilirim ki kesinlikle bir kadın sesi- merdivenlerden aşağı iniyor. "Ah, kalbim, kalbim." Sonra tanımadığım bir dizi hece, belki de gerçek isimler.

En az üç kat daha yukarı çıkmışız gibi hissedene kadar yürümeye devam ediyoruz. Burası sarayın kulelerinden biri olmalı, içinde oda olduğunu bile fark etmediğim bir kulesi.

Çarpık ayağım sancı yapmaya başladı. Dinlendirmek için bir an duruyorum ve Harper bir sonraki virajın etrafına bakıyor.

"Yandaki kapıyı görüyorum," diye fısıldıyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Kendimi onunla birlikte birkaç adım ötedeki küçük sahanlığa doğru itiyorum. İkimizin yan yana rahatça durabileceği büyüklükte. Önümüzde tek ve sağlam bir kapı duruyor. İçinden bir püskürme sesi ve bir gümbürtü geliyor.

Corwin'in mahkumu diğer tarafta.

Buraya gelerek yeterince risk aldık. Bu kapıyı açıp ardında bizi bekleyen her neyse onunla yüzleşecek kadar pervasız değilim.

Yavaşça nefes alıyorum ve sesimi kapının içinden geçecek şekilde ayarlıyorum. "Alo?"

İçeride biri mi var? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bir nefes kesilmesi ve kısa bir sessizlik. Sonra neredeyse hayvani bir tırmalama sesi, pençelerin taşa çarpması gibi. Ama ardından gelen ses inkar edilemez bir şekilde bir insana ait. "Oh, lütfen. Oh, lütfen. Buna daha fazla dayanamayacağım. Dışarı çıkmalıyım. Onu takip etmeliyim."

Kimi takip edeceksin? Corwin'i mi? Kelimeleri renklendiren ısırap karşısında kalbim sıkışıyor. "Elimizden geleni yapacağız. Kimsin sen? Nasıl yaptın-"

Mahkûm sözümü kesti, her geçen saniye daha da telaşlanıyordu. "Lütfen! Çok uzun zaman oldu, çok uzun zamandır- Oh, bu çok yanlış." Sesi bir feryada dönüşüyor. "Dayanamıyorum- Gitmeme izin vermelisiniz! Şimdi!"

Bu kırık tiradın sonunda kulak zarlarım çınlıyor. Yumruklar kapıya vuruyor, ardından tırnak sesleri geliyor ve sesi daha da yükselerek tiz bir çığlığa dönüşüyor. Duvara doğru tökezliyorum, nabzım tekliyor ve ayak sesleri aşağıdan merdivenleri tırmanıyor.

Corwin son virajı dönerken arkamı dönüyorum. Bana bakıyor, bronz teni grileşmiş, gözleri irileşmiş, bu sabah kahvaltıda olduğundan çok daha keyifsiz görünüyor. "Talia," diyor gergin bir sesle. "Sen..." Başka ne söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor.

"Neler oluyor?" Çılgık bir dizi hıçkırığa dönüşürken talep ediyorum. "Kim o? Ona ne yaptınız?"

Corwin bulduklarımızı örtbas etmek istiyorsa, ne Harper'ın ne de benim onunla savaştığımız kadar gücümüz olmadığını bilmek vücudumu titretiyor. Bize zarar vermeyeceğine yemin etmişti ama kim bilir belki de bunu aşmak için sinsi bir yolu vardır. Harper yine de benimle omuz omuza geliyor, çenesini meydan okurcasına kaldırıyor.

Unseelie baş lordu orada öylece duruyor, yakışıklı yüzü her geçen saniye daha da acı çekiyor. Gözlerini kapatıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Sanırım eninde sonunda öğrenmen gerekecek. Seni onunla tanıştıracam."

Etrafımızdan dolaşarak kapıya doğru ilerliyor ve ceplerinden birinden kendi anahtarını çıkarıyor. Güçlü bir sihirle tınlayan birkaç kelime söylediğinde, diğer taraftaki hıçkırıklar azalıyor. Acı çekmekten çok boyun eğmiş gibi görünen bir iç çekiş var.

"Onu elimden geldiğince sakinleştiriyorum ama ne dersenem deneyeyim kısa süreli bir etkiden fazlası olmuyor," diyor Corwin bariz bir pişmanlıkla. "O olmalı

en azından birkaç dakikalığına bastırılmış olacak." Kapının kilidini açtı ve hemen önünden içeri girmemizi işaret etti.

Çoğunlukla boş olan kitap raflarının yanı sıra bir masa ve sandalye ile bir zamanlar bu raflarda olması gereken birkaç kitap da dahil olmak üzere etrafa saçılmış çeşitli küçük nesnelerin bulunduğu küçük, yuvarlak bir odaya giriyorum. Odanın en ucunda, başka bir kapıdan daha yukarıdaki odalara çıkan merdivenler görülüyor.

Sandalye yan yatırılmış. Yanında yere çömelmiş, neredeyse iskelet halindeki kolunu ahşap arkalığa yaslamış, bir deri bir kemik kalmış bir kadın var.

Griye çalan siyah saçları neredeyse beline kadar sarkıyor, omuzlarına ve sırtına çılgınca dağılıyor. Sıkışmış kahverengi yüzünün içinden kara gözleri içimizi yakıyor. Kambur vücudu nefesiyle birlikte titriyor. Ellerini yere dayadığı yerde parmakları kıvrılıyor. Bir deri bir kemik kalmış bedeninden yırtık pırtık bir elbise sarkıyor; kumaş yeterince temiz görünüyor ama etek uçları boydan boya yırtılmış.

Corwin kapıyı kapattı ve yanıma geldi. Ses tonunu ölçülü ve nazik tutuyor. "Merhaba anne. Talia ve Harper seninle tanışmaya geldiler."

Anne mi? Bakışlarım ona kayıyor ve birazcık açılmasına izin verdiği bağımızdan bir onaylama sızısı geçiyor.

Kadın bize ters ters bakıyor. Sonra sessiz bir burun çekme sesiyle ellerini yüzüne bastırıyor. Sanki bizi, tüm odayı, belki de tüm dünyayı reddediyormuş gibi başını sallıyor.

"Sorun değil," diyor Corwin aynı düzgün sesle, ama içindeki hüznü duyabiliyorum. "Seni görmek güzeldi."

Bizi dışarı çıkarıp kapıyı tekrar kilitleyene kadar çenemi kapalı tutuyorum. Sorularım ilk tura göre daha çekingen geliyor. "Ona ne oldu? Neden onu böyle kilitli tutuyorsunuz?"

Corwin elini Harper'a uzatıyor, o da ağzını suçlu bir şekilde seğirterek mutfaktan aldığı anahtarları ona veriyor. Cevap verirken benden ziyade anahtarlığa bakıyor. "Babam -benden önceki baş lord- yaklaşık elli yıl önce hayatının baharında aniden öldü. Ruh ikizi bir eşin ölümü hayatta kalan partner için her zaman zordur, ama annem özellikle... kederin üstesinden geldi. İlk başlarda normal odasından çıkmayı reddetti ve derin bir yasa gömüldü, ancak bir süre sonra ölümünde ona katılmayı takıntı haline getirdi."

Harper irkildi. O benim yararına açıklayana kadar ifadesinin büyüklüğünü tam olarak anlamıyorum. "Fae'ler normal şartlar altında, isteseler bile kolay kolay ölmezler. Kendi hayatlarımızı korumaya yönelik doğuştan gelen içgüdülerimizi tamamen geçersiz kılmak neredeyse imkansızdır. Birkaç girişimde bulundu ama bu girişimler ona büyük acı verdi ve ona tanık olan sürümüzün insanlarını üzdü. Eğer serbestçe dolaşmasına izin verilirse, kendine zarar vermeye devam edecektir. Onu sadece makul ölçüde güvende kaldığını kanıtlamış ya da büyülenmiş nesnelerle sınırlı tutuyorum ve sıkıntısını hafifletmek için elimden geleni yapıyorum."

Ondan bana doğru yankılanan acı, bu hedefte ne kadar başarısız olduğunu hissettiğini anlatıyor. Boğazım daralıyor. Geçen gün baş lordlarla yaptığı toplantıdan sonra yaptığım gibi ona sarılma isteği duyuyorum ama kendini o kadar gergin tutuyor ki bu jesti takdir edeceğinden emin değilim. Duygularının çoğu hala sessiz.

"Özür dilerim," diyor Harper sessizce. Anahtarları çaldığı için mi yoksa annesine olanlar için mi ya da muhtemelen ikisi için de özür dilediğinden emin değilim.

"Onu tekrar duyduk-Harper birinin yemek tepsisi getirdiğini görmüş. -"Bunun sadece bir ruh olmadığı çok açıktı." Duraksadım. Bu konudan neden kaçındığını sormama gerçekten gerek var mı? Belli ki bu konu hakkında konuşmak onun için acı verici.

Ama yine de...

"Buraya benim eşim olmanın ne anlama geldiğini anlamaya geldin," diyor Corwin hiç kızgınlık belirtisi göstermeden. "Belki de en başından beri daha açık olmalıydım. Sadece-" Anlayamadığım nedenlerden dolayı garip bir şekilde hem sinirli hem de utanç dolu bir duygu patlamasıyla kısa kesiyor. Duvarı tekrar yerine çarparak onu da kesti. "Artık biliyorsun. Onu bulabildiği huzurla baş başa bırakalım."

Başka bir şey söylemeden döner merdivenden iniyoruz. Koridora çıktığımızda Corwin ikinci kapıyı arkasından kilitlemek için durdu. Ayaklarımın üzerinde bocalıyorum. "Kahvaltını bitirecek misin?"

"Çalışma odama getirildi. Orada bakmam gereken birkaç şey var." Bana başını sallıyor, kibar ama mesafeli - hem isteyerek hem de başka türlü paylaştığımız yakınlıktan sonra gergin hissettiren bir mesafe.

Hareket bir görevden alma gibi geliyor, ama az önce gördüklerimizden sonra bundan hoşlanmıyorum. O yürürken bacaklarım bir an için titriyor. Harper'a bakıyorum. Kaşlarını çatıyor ama peşinden gitmem için bana el sallıyor.

Corwin'in peşinden topallığımın izin verdiği kadar hızlı koşuyorum ve sanırım beni geride bırakmayacak kadar yavaşlıyor, ama bunu kabul etmiyor.

Çalışma odasına varana kadar bana da bakmadı. Bir eli kapının pervazında, bana bakıyor.

Onunla ilk tanıştığımda, şu anda takındığı aşılmaz maske gibi ifadeyi ve omuzlarının boyun eğmez duruşunu soğuk bir kayıtsızlık olarak kabul ederdim. Şimdi, aramızdaki bağın faydası olmasa bile, bu görüntüyü korumak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Ne kadar büyük bir paravan olduğunu.

Bu duvarları, içinde neler olup bittiğini bize göstermek istemediği için mi yoksa *kendisi* bile bununla uğraşmak istemediği için mi örüyor?

"Evet?" diyor, tek heceli bir cümle ama nedense çok az duygu barındırıyor. Gitmemi mi yoksa devam etmemi mi tercih eder bilemiyorum ama bu sadece ona bağlı değil.

Ellerim kıpırdanma isteğiyle seğiriyor. Onları dirseklerimin altına sıkıştırıyorum. "Az önce bana söylediğin şey belli ki büyük bir mesele. Neredeyse daha fazlasını söyleyecektin. Neden bilmiyorum, en azından sana daha önce sorduğumda bana daha fazla gerçek söyleyebilirdin. Hasta olduğunu falan. Eğer başka bir şey varsa... Senin eşin olmanın ne anlama geldiğini anlamak istiyorum. Ama senin için bu kadar önemli olan konularda beni dışlarsan bunu yapamam."

Corwin'in omuzları hafifçe çöktü. Kapıyı açıyor ve benim yanından geçip içeri girmemi bekliyor.

Çalışma odası da sarayın geri kalanıyla aynı pırıl pırıl elmastan yapılmış ama buradaki mobilyalar mermerden ziyade annesinin odasındaki sandalye gibi soluk ahşap. Şık masanın ve duvarlara oyulmuş rafların üzerindeki her şey, bariz bir kişisel düzen duygusuyla mükemmel bir şekilde düzenli. Kahvaltı tepsisi bile hassasiyetle yerleştirilmiş. Evde Corwin'in ihtiyaç duyduğunda anında bulamayacağı bir şey olduğundan şüpheliyim.

Unseelie baş lordu masasının arkasında oturmak yerine, odanın diğer ucundaki alçak bir masayı çevreleyen ince yastıklı sandalyelerden birine çöküyor. Belki de bazen zümresiyle orada toplantı yapıyordur. Onu takip edip diğer sandalyelerden birine yerleşiyorum.

Tarafsız bir şekilde raflara bakıyor ama aynı zamanda aramızdaki bağın ucunu da açıyor. Sonuna kadar değil - sadece karışık bir keder ve utanç akıntısının üzerimden geçmesine yetecek kadar. Elleri sandalyenin kollarına esniyor.

"Haklısın. Bunu sizden saklamam için hiçbir meşru neden yoktu. Politik meselelerle hiçbir ilgisi yok ve sürüme ya da halkımın geri kalanına karşı hiçbir tehdit oluşturmuyor." İç geçiriyor ve bakışlarını bana yöneltiyor. "Bencilceydi. Benim hakkımda kötü düşünmeni istemedim."

Ona göz kırpyorum. "Annenin yaşadığı korkunç bir şey için neden senin hakkında daha az düşüneyim ? Bu senin suçun değil. Senin için de korkunç olmalı." Babasını aniden kaybetmek, baş lordluk görevini hiç beklemediği kadar erken devrilmek zorunda kalmak, aynı zamanda annesine yardım etmeye ya da en azından kendine zarar vermesini engellemeye çalışmak...

İçimde sempati kabarıyor ve bunu aramızdaki bağlantı aracılığıyla ona olabildiğince iyi aktarıyorum.

Corwin'in ağzı buruşur. "Sanırım bu şekilde görmeniz mantıklı. Ben daha çok... Unseelie dostlarım ve özellikle de meslektaşlarım, annemin içine düştüğü durumu onun doğasında bir kusur olarak görüyorlar. Oldukça ciddi bir kusur. Ve bu kusurun bana geçmesinden özellikle endişe duyuyorlar."

Bana ait olmayan anıların titreşimleri kafamda uçuşuyor: Kalp Salonu'ndaki masanın etrafında gördüğüm yüzler kınamayla ürperiyor, alaycı seslerdeki cümle parçaları. *Aşırı duygusallık. Kontrolden çıkmış duygular. Kararsızlık. Nasıl güvenebiliriz...?*

"Eşini kaybetti," diye itiraz ediyorum, o mağrur fae'lerin hatırlanan hayaletleri karşısında tüylerim diken diken oluyor. "Bundan sonra mücadele etmesi normal değil mi?" "Bu her zaman acı vericidir ve her zaman bir yas süreci vardır, ama biz kış insanları kendimizi kontrol etmemizle gurur duyarız." Corwin elini yüzünde gezdirerek alnındaki parlak bukleleri karıştırdı. "Özellikle de başka sorumlulukların varken, işlevini yerine getirmekten tamamen aciz olmak - vaktinden önce kendini Kalbe atmayı dileycek noktaya gelmek... Bunun Seelie arasında daha tipik olup olmadığını bilmiyorum,

ama burada oldukça sıra dışı. Pek çok kişinin dikkatini çekecek kadar."

"Ancak, bu durumun, bu tür olaylarla bir ilgisi olduğunu düşünmeleri için hiçbir neden yok.
sen."

Omuz silkiyor. "Babamın sorumlulukları bana devredildiğinde oldukça gençtim ve bölgeyi de kaybetmemize izin veremezdim. Daha önceki kararlarımdan birkaçını aceleyle verdim, güvenimi yanlış yere harcadım... en az bir kez sinirlerimin beni yenmesine izin verdim." Duraksaması daha da fazla acı çektiğini gösteriyor. "Eğer aramızdaki bağı yerine getireceksek, bunu sana başka bir gün anlatırım. Şunu söylemek yeterli, meslektaşlarım bu göreve uygunluğumu sorgulamak için yeterli bahane buldular.

pozisyonu. Düpedüz bir meydan okumadan kaçınmak için yeterince çabuk ayağımı bulduğum için şanslıyım."

Açıkça söylemediği pek çok şey havada asılı duruyor, ama önümdeki fae adamın tam resmini daha önce hiç bu kadar net görmediğim kadar net görebilmek için parçaları bir araya getirebiliyorum. Kendini sunmayı sevdiği kadar soğukkanlı ve duygusuz biri olmadığını zaten biliyordum. Dün geceki rüyamda, evdeki sevgililerimden herhangi biriyle boy ölçüşebilecek bir tutku göstermişti.

Bana henüz güvenmediği için kendini geri ve beni uzak tuttuğunu sanıyordum ama çok daha fazlası var, değil mi? *Kendine* bile güvenmiyor.

İlk etapta duyguları olması gerektiğine inanmıyor. Bu kadar önemsedığı gerçeğinden *utaniyor*. Babası elli yıl kadar önce ölmüş... Corwin, hafif bir ilgi ya da kızgınlığın ötesine geçen her duygusunu bastırmak için ne kadar zamandır kendini eğitiyor?

Benim ikna etmemle bu kadar açılmak onun için ne kadar zor oldu?

Bana sunmayı başardığı şefkatli sözlerle, benim adıma yaptığı açıklamalara, hatta geçen gün karşılık vermeden önce tereddüt ettiği o kucaklaşmaya bile daha keskin bir takdir duyuyorum. Onun için o kadar değerliyim ki, bağlılığımı kazanmak için baş lord arkadaşlarının kendisi hakkındaki düşüncelerini -kendi riske atmaya hazır.

Ayağa kalkıp sandalyesine giden kısa mesafeyi geçiyorum. Corwin beni izliyor, temkinli ama aramızdaki bağdan süzülen tepkilerde bir hoşnutluk belirtisi var. Elimi uzatıp parmaklarımı onun yüksek elmacık kemiğinde gezdirirken tereddüt etmeme izin vermiyorum.

hisler sarsılıyor, ama bu sefer buna daha hazırlıklıyım. I
Bunu ne kadar istediğimi hissetmesini *istiyorum*.

"Her şeyi göz önünde bulundurduğunuzda, sürünüzü bu kadar iyi bir şekilde bir arada tutmanın inanılmaz bir güç gerektirdiğini düşünüyorum. Kesinlikle mükemmel olmadığınızdan şikayet eden herkes yargılayıcı bir aptaldır. Eğer bu bağı kabul etmezsem, bunun senin dayanıklı olmanı beklememle bir ilgisi olmayacak. Eğer kabul edersem, benimle elmas ve buzdan daha fazlası olmana izin verdiğin için olacak."

Corwin'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Diğer tüm duygularının arasında gerilmiş olan bir şey benim sözlerimle dağılıyor. O alır

Elimi tutup bileğimin iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor ve her nasılsa bu küçük sevgi göstergesi, dün geceki ortak rüyamızda yaptığımız her şeyden iki kat daha fazla sıcaklıkla içimde dalgalanıyor.

"Demek görmemi sağlıyorsun," diyor alçak bir sesle. Elim tekrar öpmek için çeviriyor, bu sefer parmak eklemlerinden ve parmaklarımı bırakıyor. Ve bana *öyle* geliyor ki, az önce söylediğim şey -az önce söylediği şey- tam da bu yüzden Unseelie baş lordlarının geri kalanı bu adamla birleşmektense beni sonsuza dek diyarlarından gitmiş olarak görmeyi tercih ediyor olabilirler.

Talia

Kış diyarına giderken yanımda pek bir şey getirmemiştim ve şimdilik hepsi benimle birlikte geri dönmeliydi, ancak yazı döndüğüm sabah kendimi ne giyeceğime karar veremeden sandığın içindekileri karıştırırken buldum. Kıyafetlerimi yıkamaya, aynanın önünde saçlarımı çekiştirmeye ve nihayet odanın içinde amaçsızca birkaç kez dolaşmaya bırakmışım ki kapı çalındı. Konuşmadan önce gelenin Corwin olduğunu hissediyorum.

"Talia, senin için bir şeyim var."

Kelimeler umut ve sinir kokuyor. Kendime bakıyorum ve üzerimde sadece geceliğimin olmasının önemli olmadığına karar veriyorum. Nasıl olsa beni daha önce de gördü.

Rüyaları sayarsak, beni çok daha az gördü.

Bu anının sıcaklığı peşimi bırakmazken kapıyı açıyorum. Corwin diğer tarafta biraz sertçe duruyor, ama benim düşünce tarzım onun bordo-kahverengi gözlerine bir tutam yanma getirdi. İçimden geçen çekim hissini hissetmemesi için iç duvarımı destekleme dürtüsüne direniyorum.

Onunla sadece birkaç saat daha birlikte olacağım. En azından bu süre boyunca aramızdaki bağa kısmen de olsa açık kalabilirim.

Corwin olduğu için, ikimizin de tepkileri hakkında yorum yapmıyor. Bakışları yüzümden omzuma kayıyor ve alnı endişeyle çatlıyor. "Yaralıydın."

Elbiselerim Aerik'in çenesindeki yara izlerini gizledi. O kadar karanlıktı ve geçen gece gördüğü kâbusun etkisine o kadar kapılmıştı ki o zaman onları fark etmemiş olmalı. Acaba diğer rüyada da göründüler mi - o rüya sırasında ikimiz de başka duygulara kapılmıştık.

Parmaklarımı koyu renkli etin sertleşmiş çıkıntılarının üzerinde gezdiriyorum. "Uzun zaman önce. Beni yakalayan fae aileme saldırdığında. Artık acımıyor. Sadece... hoş değil."

Corwin'in yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Seni kesinlikle sevimli olmaktan alıkoyabilecek *hiçbir şey yok*," diyor tekrar gözlerimle buluşarak. Öfke bağın içinden süzülüyor. "Yaz diyarına daha fazla girme şansım olursa, bu acıyı veren canavara bu acıyı yüz kat fazlasıyla geri vermekten mutluluk duyacağım."

Ağzım seğiriyor, sertliği anıdan kalan acıyı köreltiyor. "Size katılmaktan mutluluk duyacak en az üç Seelie tanıyorum."

"Evet. Pekala." Elindeki katlanmış kumaş demetine bakıyor, aniden garipleşiyor ve onu bana uzatıyor. "Bu arkadaşının yaptığı kadar karmaşık bir iş değil ama kendi kıyafetlerimin çoğunu üreten ustaya senin için bir şey yaptırdım. Eğer giymek istersen. Yanında getirmen için sana kış diyarından bir şeyler vermek istedim."

Verdiğim yanıtın onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. Bohçayı kabul ediyorum, kumaş ellerime yumuşacık . Kıyafette sakıncalı bir şey olmadığını varsayarak sorunlarımdan birini çözmüş oldu. "Teşekkür ederim," diyorum. "Şimdi giyeceğim."

Bana o küçük gülümsemelerinden birini veriyor. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum o."

Ben daha iyi düşünmeden, kendi teklifim gidiyor. "Orada bekle. Bunu göstereceğim ilk kişi sen olabilirsin."

Kapıyı kapatıyorum -çünkü rüyalarımın hangi fikirler girerse girsin, onun önünde geceliğimi çıkaracak durumda değilim- ve çabucak üstümü değiştiriyorum. Corwin'in bana verdiği elbise ince bedenimin üzerinde, kıvrılıp sarılmak istememe neden olan sıcacık bir sıcaklıkla kayıyor. Ama elbise yine de şık ve zarif olmayı başarıyor. Boy aynasının önünde ayaklarımın üzerinde dönerek elbiseyi içime çektiğimde, göğsümde acı tatlı bir sızı oluşuyor.

Elbise, çeşitli sürü halklarının giydiğini gördüğüm Unseelie tarzında tasarlanmış: tipik dökümlü Seelie elbiselerinden daha yapılı ve

bel çevresinde ve beden boyunca ayrı paneller. İnce etek, uyluk çizgimi neredeyse dizlerime kadar sarıyor ve ardından ince bir kumaş parlamasıyla genişliyor.

Ama Corwin, kış fae'lerinden hiçbirinin giydiğini görmediğim bir renkte yaptırdı. Hepsi soluk ya da koyu olsun, sessiz, grimsi tonlara eğilimlidir.

Benim elbisem canlı bir yeşil, neredeyse gözlerimle aynı tonda.

Bana yaz renklerinde bir kış elbisesi verdi. Onunla buluşmaya geldiğim havadar, kar soluğu elbisenin tersi gibi.

Midemdeki gerginlik biraz olsun azalıyor. Belki... belki de her şey yoluna girecek.

Dışarıda bekleyen adamdan içime belirsiz bir beklenti sızıyor. Kapıyı tekrar açıyorum ve onu içeri almak için geri çekiliyorum, koridorda personelin geçebileceği bir yerde bir tür defile yapmak istediğimden emin değilim.

Corwin çekingen adımlarla içeri giriyor. Belirsizliği, yüz ifadesinin geri kalanına dokunmasına izin vermese de, içimde dalgalanan ve gözlerinde parıldayan bir takdir parıltısıyla kayboluyor. "Sana çok yakıştı."

"Öyle. Nasıl hissettirdiğini ben de seviyorum." Ellerimi eteğin üzerinde gezdiriyorum ve ona bakıyorum. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Ardından, hüznle karışık bir rahatlamayla gülümsemesinin genişlemesine izin veriyor.

Çünkü ben gidiyorum. Çünkü ne zaman *döneceğimi* bilmiyor, dönüp dönmeceğimi bile.

Ama eğer bu konuda hala şüphelerim varsa, bu hediye onları yok etti. Birbirine bağlı hayatlar ve aşklardan oluşan bu karmakarışık karmaşada yolumuzu nasıl bulacağımızı bilmiyorum ama henüz bu karmaşanın hiçbir parçasından vazgeçmeye niyetim yok.

Elimi göğsüne koyuyorum, giydiği dolgulu atlet benim elbisem kadar yumuşak ve bakışlarını tutuyorum. "Onlara gitmek zorundayım. Bana ihtiyaçları var ve ben onları gitmelerine izin veremeyecek kadar çok seviyorum. Ama geri döneceğim. Daha kalıcı bir çözüme karar verene kadar gidip gelmem için bir tür uzlaşma yolu bulacağız."

Hüzün onu terk etmiyor ama buna rağmen bir mutluluk ışıltısı aramızdaki bağı ısıtıyor. "Umarım Seelie adamlarınız da sizin kadar cömert olurlar."

Umursamaz bir ses çıkardım. "Bu benim seçimim olacak. Beni onlar yönetmiyor." Emin olduğum bir şey varsa o da Syllas'ın beni hiçbir şekilde kafese kapatmaya çalışmayacağıdır.

Bu düşünce, ne kadar istesem de tamamen kaçınmadığım başka endişeleri gündeme getiriyor. Duraksıyorum ve kendimi şöyle demeye zorluyorum: "Onlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Onlarla ne kadar yakın olduğumu. Yapabildiğim sürece onlarla *birlikte* olacağım. Aramızdaki bağı mümkün olduğunca kapatacağım ki _."

Corwin koluma dokunarak beni durduruyor. Çenesi bir an için kasılıyor ama bir rahatsızlık titremesinden daha kötü bir şey hissetmiyorum.

"İhtiyacın olduğunu *hissediyorsan* kendini bana kapat," diyor sessizce. "Aranızda kalmasını tercih ettiğiniz anlar olabileceğini anlayabiliyorum. Ama kendi rahatın için saklaman gerekmeyen hiçbir şeyi, benim iyiliğim için bana kapatma. Onlar senin hayatının bir parçası ve ben de senin hayatının izin verdiğin kadarını deneyimlemek istiyorum. Durumumuzla ilgili tüm gerçekleri saklamaya çalışırsam ne kadar ödün verebileceğimi bilemem."

Onun geçmişte sevgililerimle paylaştığım bazı özel anlardan haberdar olduğunu hayal etmek yanaklarımın kızarmasına ve içimin suçlulukla burkulmasına neden oluyor. "Emin misin? Onları hayatımda istemem *seni* incitmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Kendi tepkilerime dikkat edebilirim. Eğer o anda beni çok rahatsız ederse, geri adım atarım." Başparmağı elbisenin kumaşı üzerinde nazik bir gezintiyle tenimi sıyrıyor. "Karar vermekte zorlandığın için seni suçlamıyorum ama bilmeni isterim ki sana ve eşim olmana tamamen bağlıyım."

Sesindeki kararlılık beni biraz boğuyor. İçgüdülerimin beni ayak parmaklarımın üzerine itmesine izin veriyorum, elim göğsünden yukarı kayarak boynunu kavıyor.

Corwin öpücüğüme karşılık vermek için eğildiğinde tüm duygularım zevkle kabarıyor. Dudaklarımız birleşirken, bu zevk içime işliyor ve her sinirim onunla birlikte uğulduyor.

Sevdiğim diğer insanlardan bu kadar uzakta olan bir adama bu kadar derinden bağlanmam hiç adil değil. Sadece bu kısa kucaklaşma bile, bağı gerektirdiği gibi tamamen birleşmek için bir özlem uyandırıyor ve karnımda bir sıcaklık kıvılcımı çıkıyor.

Bu kıvılcım daha fazla yanmadan önce geri çekiliyorum, başımı eğiyorum ve gözlerimi kapatarak arzunun çıtırtısını bastırıyorum. *İhtiyacın*. O rüyanın dışında hiçbir şey yapmamış olabiliriz ama bu, bedenimi ve ruhumu olasılıklar konusunda çok daha bilinçli hale getirdi.

Corwin kendi şehvet parıltısını dizginler. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve sertti. "Biliyorsun, o rüyayı herhangi bir şekilde yönlendirmedim, kendimi senin de tahmin ettiğim gibi beklenmedik bir şekilde içinde buldum. Aramızdaki bağ bizi otomatik olarak bir araya getiriyor. Hazır olmadığın bir şey için seni zorlamaya çalışmazdım."

"Biliyorum." Ama birdenbire karşımdaki adamın ateşli varlığından, beni kendisine doğru çekmeye niyetli bağlantısından ve sadece birkaç adım ötedeki yataktan başka bir şey düşünmek çok zor geliyor. "Belki de şimdi gidip kahvaltı etmeliyiz."

Biraz zorlanarak gülüyor. "Size yemek odasına kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım."

Harper bizi koridorda karşılıyor ve elbisemi çok beğeniyor. Corwin onun kumaş ve iplik konusundaki becerileriyle kıyaslanamayacağını söylediğinde daha da parlıyor. Kahvaltı sırasında kısa bir süre için, yemekten ve aramızdaki sırların çoğunun ortadan kalkmasıyla içine düşebildiğimiz daha kolay sohbetten başka hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Ama çok geçmeden geri dönmek için duyduğum heves, hiçbir şeyin dikkatimi dağıtamayacağı kadar güçlü bir şekilde yüzeye çıkıyor. Sylas, August ve Whitt'i son gördüğümünden bu yana on gün geçti. Bu süre zarfında Seelie aleminde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yaz tarafındaki en büyük düşmanlarımız çoktan halledildi ve ben buradayken Unseelie'nin daha fazla düşmanlık başlattığına dair herhangi bir işaret görmedim, ama yine de...

Kollarını etrafımda hissetmeyeli, okşamalarını hoş karşılamayalı, kulağıma sevgi sözcükleri mırıldanan seslerini duymayalı çok uzun zaman oldu. *Onları* ne kadar çok sevdiğimi söyleyemeyeli. Orada her şey son derece huzurlu olsa bile, nasıl *olduğum* hakkında hiçbir fikirleri yok. Ayda bir kez kan vermek dışında kendimi tamamen ruh ikizim olan eşime adadığımı söylemek için dönüp dönmeyeceğimi.

Belki de giderek artan aceleciliğimi ve onun da bunu hissettiğini bildiğim için bastıramadığım suçluluk duygusunu hissedenden Corwin, ayrılma vaktim gelene kadar sabahın geri kalanında beni Harper'ın arkadaşlığıyla baş başa bırakıyor. Tek kelime etmeden bagajımı kaldırıyor ve üçümüz soğuk ovoidan geçerek sınırın pırıltılı sisine doğru yürüyoruz.

Corwin zamanı değerlendirmek için güneşe baktıktan sonra, Kalp'e bu kadar yakın bir yerden engelsiz geçmesine izin verecek yeminin söyler. "Kalp adına, bu sınırın ötesindeki fae'lere zarar vermeyeceğime yemin ederim. Barış ve dostluk içinde geçeyim."

Aldığı riski, adamlarıma duyduğu güveni düşününce nabzım hıçkırıyor. "Eğer bu riski almak istemiyorsan benimle gelmek zorunda değilsin. Sadece Harper'la da gidebilirim."

Unseelie baş lordu başını sallar. "Konu ruh ikizim olan eşim olduğunda kendi alanımın güvenliğine sığınmayacağım. Ve kış diyarına yapacağınız bir sonraki ziyaretin ayrıntılarını, eğer kabul ederse, doğrudan Baş Lord Sylas ile görüşmeyi tercih ederim. Korunmasız değilim. İlk darbeyi vuran herkese misilleme yapacak büyüü yapacağım."

Büyü sözcüklerini mırıldanırken onu izliyorum, parlayan Kalp'ten gelen enerjinin tınısı sözcüklerle birlikte yükseliyor. Belli belirsiz bir parıltı giysilerinin üzerine yerleşiyor ve içine . Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. "Hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum, göğsüm sabırsızlık ve biraz da üzüntünün garip bir karışımıyla dolup taşıyor. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum ama ayrıldıktan sonra Corwin'in varlığını özleyeceğimi şimdiden söyleyebilirim. Aramızdaki bağ, ondan uzaklaştığımı unutmama izin vermeyecek.

Bana elini uzatıyor ve ben de elini tutuyorum, temasla birlikte gelen keskin hislerden artık çekinmiyorum. İçindeki keder ve şefkatle karışan gururun izlerini de fark ediyorum.

Kim ve ne olduğuma rağmen bu işi yürütmek istediğini bana daha önce birçok kez söylemişti, ancak bu ana kadar Kalbin seçimini kabul etmekten ziyade bundan *mutlu* olduğuna tam olarak inandığımdan emin değilim.

Harper diğer elimi tutuyor ve birlikte sınırın puslu havasına doğru adım atıyoruz. Havadaki soğukluk her adımda biraz daha azalıyor. Taze çimenlerin ve güneşin ısıttığı toprağın yaza özgü kokuları, ben onları belli belirsiz bir izlenimden daha fazla göremeden burnuma ulaşıyor. Memleket özlemim içimdeki diğer tüm hisleri bastırıyor ve düzensiz adımlarımı hızlandırıyor.

Pustan kurtulup ayrıldığım alana adım atıyoruz. Üç Seelie adamım sınırdan birkaç metre ötede sıra halinde duruyor, duruşları gergin ama beni görünce hepsinin yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

Onları görünce kalbim daha da derin bir özlem sarsıntısıyla yerinden fırlıyor. Sylas'ın uyumsuz gözlerine bakmayalı, Whitt'in ağzının o sevgi dolu gülümsemeyle kıvrılmasını izlemeyeli, August'un ışıldayan yüzünün sıcaklığının tadını çıkarmayalı sanki yüz yıl olmuş gibi geliyor.

Dünyadaki hiçbir güç tuttuğum elleri bırakıp ileri atılmamı engelleyemezdi. Çarpık bedenimin yalpalamasını fark etmedim bile.

Ayak. Daha uzaktan başka kimlerin izleyebileceğini bilmediğimden, kendimi tüm sevenlerimin üzerine tüm kalbimle fırlatamıyorum ama doğruca August'un kollarına atılıyorum.

Ayaklarımı yerden keserken kıkırdaması biraz boğuk geliyor. Başımı sanki başka hiçbir yere ait değilmiş gibi boynunun kıvrımına sokuyorum ve her şeyle ona sarılıyorum. Misk kokusu ve tatlılığı beni sarıyor ve o anda mutluluktan başka bir şey hissetmiyorum.

Onlar hâlâ bende. Hepsi burada ve iyiler. Benim için geldiler.

İlk mutluluk patlaması dengelendiğinde, Corwin duygum farkındalığıma geri sızıyor: bir rahatsızlık sızısı, beni geri çekme dürtüsü. Ama aynı zamanda beklenmedik bir şefkat ipliği de geri kalanı örüyor.

August beni yere indiriyor ve ben de Sylas ve Whitt'e bakarak, tam olarak ifade edemesem de burada onlarla birlikte olmaktan ne kadar mutlu olduğumu ifade ettiğini umduğum bir gülümsemeyle bakıyorum. "İyi olduğumu görüyorsunuz. Corwin sözünü tuttu. Her şey bu kadar... karmaşık olmasına rağmen çok iyi bir ev sahibiydi."

Sylas başını Unseelie baş lorduna doğru eğiyor. "Bu konuda uzlaşma isteğinizi takdir ediyorum."

"O buna değer," diyor Corwin sınırın gerisinde asılı durduğu yerden. Basit ve sessiz konuşuyor ama kelimelerinde, August'un kollarının bedenimi sardığı kadar kalbimi saran bir güç var.

Sylas'ın eline uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, en azından bu kadar yakınlığa izin verebileceğime karar veriyorum. Karşılık olarak beni sıkıca kavraması beni sakinleştiriyor. "Burayı hâlâ evim olarak görüyorum," diyorum. "Ama... bağı reddetmeye de hazır değilim. Bunun uzun vadede nasıl işleyeceğini tam olarak bilmiyorum ama dolunaydan sonra bir süre daha kalmak için kış diyarına geri dönmek istiyorum. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey var."

Sylas'ın tepkisinden duyduğum korku başını yok oluyor ama sanki bir daha gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi parmaklarımı biraz daha sıkıyor. "Elbette var." Duraklıyor ve sonra dikkatini Corwin'e veriyor. "Sanırım onun senin diyarına yapacağı bir sonraki yolculuğun ayrıntılarını şimdi, yüz yüze konuşabilecekken tartışmayı tercih edersin."

"Evet, bunu isterim." Corwin birkaç adım daha yaklaştı, omuzları daha önceki sert pozisyonundan biraz gevşedi. "Talia'nın burada lanet meselesinden daha fazla bir sorumluluğu olduğunun farkındayım. Belki de biz

."

O daha cümlesini tamamlayamadan, alanı çevreleyen seyrek ağaçların arasından birkaç fae fırlıyor.

Boğazımdan irkilmiş bir çığlık koptuğunda, çoktan Corwin'in üzerindelerdi. Geriye doğru savruluyor, sanki koruyucu büyüsünün onları savurması için kollarını yüzüne doğru kaldırıyor ama hiçbir darbe almıyor. Çoğu etrafında bir halka oluştururken, ona ilk ulaşan adam iki metal parçasını boynuna bir tasma gibi geçiriyor.

Corwin hırıltılı bir şekilde nefes alıyor, şok edici bir sıkıntı sarsıntısı bağlantımızı vuruyor. Yakadan tüm vücuduna yayılan yakıcı bir acı, Kalbin enerjisini algılamasını köreltiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum, topallayarak ilerliyorum.

Diğer fae'ler Corwin'in etrafını daha sıkı sarıyor, artık ona çok daha az dikkat ediyorlar. Biri bileklerini bağlamak için etrafına bir sarmaşık doluyor. Bir diğeri onu dizlerinin üzerine itiyor. Ve ettiği yemin yüzünden karşılık veremiyor.

Çaresizliğinin acısı, ona kötü davranmalarının acısından daha yüksek sesle haykırıyor. Kendini savunmak için yaptığı büyü işe yaramıyor olmalı.

"Bunun anlamı nedir?" Sylas bana katılmak için adım atarken otorite aurası kontrollü bir öfke yayıyor. "Bu adam bizim davetimiz üzerine burada ve-"

"Emirlerimi yerine getiriyorlar, Sylas." Ağaçların arasından uzun boylu, görkemli bir figür çıkıyor, parıldayan fildişi saçları sanki kendi esintisindeymiş gibi koyu renk omuzlarının üzerinde dalgalanıyor ve ağırlaşmış gözleri sertleşiyor.

Baş Lord Celia Corwin'e küçümseyen bir bakış attıktan sonra bize döndü. "Korkarım Unseelie'ye yaklaşımımızda küçük bir fikir ayrılığı oldu. Sizin davetiniz üzerine geldi; şimdi ise benim tutsağım."

Talia

Çarpık olan ağırmaya başlasa da ayaklarım sabit durmuyor. Sylas'ın yeni ofisinin bir ucundan diğer ucuna sallantılı da olsa huzursuz bir tur atıyorum. "Bunu nasıl yapabildi? Arkandan böyle iş çevirmeyi..."

Sylas'ın ağzı, Celia ile bir saatten kısa bir süre önce yaptığı konuşmadan beri kaşlarını çatmış durumda. Durumu tartışmak için onunla birlikte bir kenara çekilmesinde ısrar etti, Donovan da onlara katılmak için dışarı çıktı ama savaşçıların Corwin'i alıp götürmelerini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen alandan ayrılmayı reddettim.

Saldırı sırasındaki o ilk acı ve panik çılgılığında beri aramızdaki bağ sessiz. *Şu anda* ona yaptıklarını hissetmemi istemediği için mi beni dışlıyor? Yoksa benim de bu planın içinde olduğumu düşündüğü için mi?

Her iki olasılık da midemi bulandırıyor.

"O ve Donovan bunun ellerinden kaçmasına izin vermeyecek kadar iyi bir 'fırsat' olduğuna karar verdiler," diyor Sylas, sesi zorlukla örtülü bir hayal kırıklığıyla pürüzlü. "Bunun neredeyse tamamen Celia'nın fikri olduğundan ve Donovan'ı da buna ikna ettiğinden şüpheleniyorum. İki baş lord bu üçlüyü taşıyor - ilerlemek için benim iznime ihtiyaçları yoktu, her ne kadar beni gafil avlamasının 'talihsizlik' olduğunu kabul etse de."

"Bu konuda ne hissettiğini söyleme şansın bile olmadı! En azından sana önceden söylemeleri gerekirdi."

İç çekiyor. "Henüz bir aydır bu görevde değilim, dolayısıyla beni henüz kendileriyle eşit görmediklerini tahmin ediyorum. Ve benim katkımı görüyorlar

seninle olan bağlantım nedeniyle önyargılı olduğumu düşünüyorum."

Celia muhtemelen Sylas'ın plana karşı çıkmakla kalmayıp, yine de bunu yapmakta ısrar ettiklerinde müdahale edeceğini fark etmiştir. Ama Corwin bunu bilmiyor. Benim müdahalem hakkında ne düşünürse düşünsün, yakalanmasından kısmen Seelie adamlarımın sorumlu olduğunu varsaydığından eminim.

August bana yaklaşıyor, adımlarıma devam edemeden beni yakalıyor ve sıkıca sarılıyor. Tam olarak rahatlayamıyorum ama kucağına biraz yığılıp başımı göğsüne yaslıyorum. "Bundan ne elde edeceklerini sanıyorlar? Bir baş lordu rehin tutmak bir savaş başlatmaktan *daha* olası değil mi?"

"Etrafta bu kadar tanık varken stratejisinin ayrıntılarına girmek istemedi," diyor Whitt, sesindeki iğneleyici not hiç de örtülü değil. "Haber alır almaz konuyu daha resmi bir şekilde görüşmek üzere Bastion'da buluşacağız."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. "Onu öldürmeyecekler, değil mi?"

August elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Bunun Seelie'ye nasıl bir faydası olacağını anlayamıyorum." Kardeşlerine doğru bakıyor.

Sylas başını sallar. "Bu noktada en fazla edindiğim izlenim, onu yok etmek değil kullanmak istediği. Yine de adamları ona tercih ettiğimden daha kaba davrandılar. İlk etapta onun büyüünü nasıl bastırabildiklerini anlamıyorum."

"Ambrose'un gizli zulasındaki eserlerden biriydi," diye seslendi Astrid kapının yanında toplantıyı izlediği yerden. Saraya gittiğimizde Sylas bana onu kendi kadrosuna alacağından bahsetmişti, ancak henüz resmi töreni gerçekleştirme şansları olmamıştı. "Onları ayırmaya yardım eden adamlarından birini konuşturdum. Görünüşe göre boynuna taktıkları bandın demir bir çekirdeği varmış. Yüzük kapatıldığında demir, mahkûmun yapmaya çalışacağı her türlü büyüü -ve tahminimce onlara zaten yapılmış olanları- paramparça ediyor."

August yüzünü buruşturur. "Bu savaş yasalarımıza aykırı, yok edilmesi gerekirdi. Böyle bir şey *yapmayı* hayal bile edemiyorum."

Whitt, "Görünüşe göre Celia, Ambrose ile birkaç konuda aynı fikirde, bunlardan biri de yasadışı silahlar," diyor.

Diğerlerine bakmak için August'un kollarında dönüyorum. "Ne zulası? Bunun Ambrose'la ne ilgisi var?"

Sylas'ın kaşları çatıldı ve yüzünü buruşturdu. "Ambrose'un eski sürüsünden biri Tristan'ın sürüsünden bizimkine iltica etti. Ambrose'un sarayında tuttuğu, çoğu ahlaki standartlarımıza aykırı silahlarla dolu bir depo hakkında bilgi getirdi. Doğal olarak Celia ve Donovan'ı bilgilendirdim ve onların sürüleri de bulduklarımızı ayıklamakta yardımcı oldular. Doğal olmayan bir şekilde zalimce olduğunu düşündüğümüz her şeyin imha edildiğini varsaydım."

Whitt kısa bir of çekti. "Ambrose kış diyarına yapmayı planladığı saldırı için stok yapıyordu. Celia'nın genel olarak intikam almaktan ziyade tam bir katliam başlatmaktan çekindiğini biliyoruz. O sadece Ambrose'un geride bıraktığı araçları kendi yaklaşımı için kullandı."

Pencereden bir yaprak fırlıyor, Sylas'a doğru öyle bir yöneliyor ki, o daha bir şey söylemeden büyülü olduğunu anlıyorum. Onu havadan kapıyor. "İşte celbimiz. Whitt, benimle toplantıya gel.

-Yolda Baş Lord Corwin'in esir tutulmasına karşı olabilecek her türlü argümanın üzerinden geçebiliriz. Astrid, Kalp'in etrafını araştır ve başka bir gelişme fark edersen beni uyar. August, sen Talia'yla kal."

Normalde, ekibine komuta etme kolaylığı bana güven verir. Şimdi bu bana sadece durumun ne kadar ciddi olduğunu hatırlatıyor.

Başımı kaldırdım. "Ben de toplantıya gelmek istiyorum. Burada Corwin'i tanıyan tek kişi benim. Onun adına konuşabilirim."

"Üzgünüm Talia," diyor Sylas acımasızca. "Celia'nın buna izin vermesine imkân yok. Söyleyeceğimiz herhangi bir şeyin, ruhlarınız arasındaki bağ aracılığıyla ona geçebileceğinin farkında. Ama onu savunacak kadar bilgim var ve kötü biri *olsa* bile, Unseelie'yle olan sorunlarımızı çözmenin yolu bu değil. Tartışma biter bitmez doğruca sana geleceğim."

O, Whitt ve Astrid odadan çıkarken ben August'un kollarına daha da gömülüyorum. "Yardım etmek için *bir şeyler* yapmam gerektiğini hissediyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Sırtımı okşuyor. "Sylas Corwin'in davasını gelen her şekilde savunacaktır. Donovan daha önce de onun tavsiyelerine güvenmişti; umarım Celia'yı olmasa da onu ikna edebiliriz."

Haklısın. Çünkü iki kişi yeterliyse, Sylas ve Donovan Celia'yı geçersiz kılabilir. Bu umut kırıntısına tutunuyorum. "Sanırım onu görmeme izin verme şansları yok?"

"Celia Syllas'ın Corwin'le konuşmasına bile izin vermedi. Bağın aracılığıyla ona ulaşamaz mısın?"

"Şu anda ondan hiçbir şey hissedemiyorum. Belki o çelik tasma da bağlantımızı engelliyordur."

August düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Ben öyle düşünmezdim. Ruhla örülmüş bir bağ inşa edilmiş bir büyü değildir, saf Kalp enerjisidir. Hiçbir şey buna müdahale edememeli. Ama seni korumak istediğine inanabilirim." Şakağını okşamak için başını eğdi. "Ondan hoşlanmaya başladın."

Bu bir soru değil, bir ifade, ama bunu bir suçlama iması olmadan söylüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Evet, bazı konularda senden farklı düşünse o iyi bir insan. Başlarda pek iyi anlaşıyorduk ama ona karşı çıktığımda beni dinledi ve gerçekten kendimi evimde hissetmemi sağlamaya çalıştı. Ve bence Unseelie baş lordları arasında yaz diyarıyla barış isteyen tek kişi o. Onu rehin tutmanın işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Celia saldırıların savuşturulmasına çok katkıda bulundu -kendi sürüsünden pek çok kişiyi kış fae'lerine kaptırdı. Bu plan konusunda pek de mantıklı davranmıyor olması mümkün. Ama eğer durum buysa, Syllas'ın bunu göstermekte hiçbir sorunu olmamalı." August beni yerden kaldırdı. "Hadi mutfağa gidelim. Endişelendiğini biliyorum ama henüz öğle yemeği yemedin. Açlıktan ölürsen kendini daha da kötü hissedersin."

"Her zaman içime yemek koymak için bir fırsat arıyorum," diye mırıldanıyorum ama beni aşağı taşımasından şikayet etmiyorum. Şu anda alabileceğim her türlü rahatlığı alacağım.

Mutfaktayız, August sandviç yapmak için taze pişmiş bir somun ekmeği dilimliyor, o sırada Corwin'den uzun zamandır hissettiğim ilk duygu parıltısı sinirlerimi titretiyor. Taburemde donup kalıyorum, bana ulaşan izlenimlere olabildiğince yakından odaklanıyorum.

Hafif ama tüm vücuduna yayılan bir acı var. Oturduğu yerin altında sert bir zemin olduğu hissi var. Hiçbir şey göremiyorum, sanırım gözleri kapalı. Demir tasmanın ağırlığı boğazına baskı yapıyor.

Ellerim ıstırap ve öfke karışımıyla kenetleniyor. İç sesimi ona verebileceğim en büyük güçle itiyorum. *Corwin? Beni duyabiliyor musun?*

Talia. Yanıtı bezgin ama en azından suçlayıcı değil. Başta seni dışladığımı fark etmemiştim bile. O kadar keyifsizdim ki.

Sorun değil. Sadece senin için endişeleniyorum. Çok özüir dilerim. Böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim.

Özüir dilemek senin suçun değil. Ne kadar üzgün olduğunuzu hissedebiliyordum. Bu işe karışmadığınızı biliyorum.

Taburemde öne doğru kayıyorum, dirseklerimi mutfak adasına dayıyorum. August bana bakıyor ama sessiz kalıyor, muhtemelen ne kadar konsantre olduğumu anlayabiliyor ve nedenini tahmin edebiliyor.

Sylas da bilmiyordu; ona danışmadan hareket eden diğer baş lordlardı. Şu anda senin serbest bırakılman için pazarlık yapmaya alışıyor.

Corwin'in ilk sözsüz yanıtı kuşkulı bir boyun eğişti. *Sana başka bir şey söylemezdi, değil mi? Benim yolundan çekilmem onun için pek çok sorunu çözecektir.*

Sorunlarını bu şekilde çözmez. Ve en başta sana gitmeme izin verecek kadar bağımıza saygı duyuyordu. Duruyorum, titriyorum. Şu anda tartışmak istemiyorum. Corwin'in yakalanmasından duyduğum üzüntü içimdeki diğer her şeyi yutuyor. Büyünü engelleyen o tasma dışında iyi misin? Sana zarar vermiyorlar mı?

Düşünceli diyebileceğim bir davranışta bulunmadılar ama beni özellikle hırpalamadılar. Şimdiye kadar. Tanımlayamadığım bir duygu titremesiyle duraklıyor. Sesi alaycı ama sessiz. Seelie beni gönderirse rahatlırsın diye düşünmüştüm. Durumunuzu çok daha basit hale getirirdi.

Onun "gönderilmesi"-bir şiddet eyleminde onu kaybetme- fikri karşısında içimi kaplayan dehşet dalgasına engel olamıyorum. Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, gözlerimi onlara karşı sımsıkı kapattığımda bile damlıyorlar.

Tabii ki istemiyorum. İşlerin ne kadar karmaşık olduğu umurumda değil, gitmeni istemiyorum. Ben... Zihnim, sarayında yatak odamın kapısının önünde secde ettiği sabaha, neden sadece bir insanın önünde alçalmaya razı olduğunu açıklarken bana bakış şekline, sanki açıklamaya gerek yokmuş gibi geri dönüyor. Kelimeler sanki daha önce binlerce kez söylemişim gibi kolayca i dökülüyor. Sen benim dostumsun.

Ve öyle, hem Fae'ler hem de diğerleri için önemli olan en önemli şekilde. Hayatımda sevdiğim ilk adamın yanında otururken bile, göğsümü saran ve kemiklerimi titreten bir şiddetle bunu biliyorum. I

Kalbin neden bizi birbirimiz için seçtiğini ya da bundan ne çıkacağını anlamıyorum ama Corwin *benim*.

Corwin irkiliyor ama yaşadığı şok, içinde bulunduğu durumla tamamen alakasız görünen bir mutluluk dalgasına dönüşüyor. *Evet, öyleyim*, diyor, sanki parmak uçlarıyla yanağını sıyırmış gibi bir niyetle.

Seni oradan çabucak çıkarmak için mümkün olan her şeyi yapmaya devam edeceğiz, dedim ona. *Fazla bir şey yok - orada gerçek bir otoritem yok - ama dolunaya sadece birkaç gün var. Başka hiçbir yerde olmasa bile orada gücüm var.*

Bunu atlatabilirim. Sürünle aranı açacak bir şey yapmanı istemiyorum Talia.

Olmayacağım. Syllas meseleyi konuşarak halledemezse, bu taktiği bile önerebilir.

Corwin kelimelerle cevap vermiyor ama şüpheciliğinin tadını alabiliyorum. Onunla bu konuda tartıştıktan ve üç kurt aşığıma olan sevgimi kabul ettikten sonra yaz fae'leri hakkındaki pek de hoş olmayan düşüncelerini geri çekmiş olabilir ama yine de Seelie'lere güvenmiyor.

Belki baş lordların fikirlerini değiştiremem ama *bu* sorunla ilgili bir şeyler yapabilirim, değil mi?

Aklıma koyabileceğim somut bir şeye sahip olma olasılığı içimde bir coşku yaratıyor. August sandviçimi bana doğru itiyor ve yüz ifademi inceliyor. "Corwin'le mi konuşuyordun? Bir şey mi buldun?"

"Pek sayılmaz." Doyurucu ekmeğe yumuluyorum, tereyağı ve tütsülenmiş et, lezzetine karışıyor ve artık az da olsa takdir edebileceğim lezzetli bir kombinasyon oluşturuyor. Çiğnerken seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Bunu tek başıma başaramayacağım çok açık.

August kendi sandviçini bir dakikadan kısa sürede bitiriyor. Tabağını yıkama suyu dolu lavaboya bırakırken ona bakıyorum. Bunu sorduğum için bana gücenecek mi?

Son lokmamı da yuttum. "August, Bastion'daki o toplantıda neler olduğunu duymak istiyorum. Syllas'ın Celia'nın buna izin vermeyeceğini söylediğini biliyorum. Onlar fark etmeden beni oraya sokmanın bir yolu var mı? Sadece izlemek için?"

Bağlantımız sayesinde Corwin'in yenilenmiş bir dikkatle kıpırdadığını hissediyorum ama isteğim hakkında yorum yapmıyor. Bağın tamamen açık kalmasına izin veriyorum. Bunu yapıyorum *çünkü* tüm adamlarımın onun için nasıl ayağa kalkacağını görmesini istiyorum.

August ağzını ovuşturuyor, düşünüyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni ilk bulduğumuzda olduğun kadar küçük değilsin ama yine de işe yarayabileceğini düşündüğüm bir numaram var."

Bir saniye bile tereddüt etmedi ya da beni vazgeçirmeye çalışmadı. Ona bakıyorum. "O zaman bunu deneyelim. Başının belaya gireceğini düşünmediğin sürece."

O da bana sırtıyor. "Yakalanmayı planlamıyorum, ama yakalanırsak, sadece Kalbin seni zorladığını ve buna saygı duymayı bir görev bildiğimi söyleriz."

August mutfaktan çıktı ve elinde kalın bir bezle döndü. Ayağa kalkmamı işaret ettikten bezi üzerime örtüyor ve beni aşağıya taşıırken yaptığı gibi kollarının arasına alıyor ama dizlerim göğsüme yakın olacak şekilde daha sıkı bir topun içine sokuyor. Ona sokuluyorum, kumaşın altındaki karanlıkta gözlerimi kapatıyorum. "Üstüm kapalı olsa bile ne taşıdığını anlamayacaklar mı?"

August kıkırdar. "Bir şeyin görünüşünü değiştirmeme yardımcı olabilecek bir iki büyü biliyorum. Muhafızlar bir çuval 'kanıt' getirdiğimi görmeli. Baş lordların kadrolu seçilmişlerinden birini geri çevireceklerini sanmıyorum."

O şatodan çıkarken ben onun kucağında çömelmiş ve hareketsiz kalıyorum. Dışarıdaki temiz havanın sadece hafif bir kokusu kumaşın arasından sızıyor ama Sylas'ın tüm evlerinin inşa edildiği ahşap gibi tanıdık kokuyor. Buna ve August'un kollarının sağlam gücüne odaklanıyorum, sinirlerimi elimden geldiğince ayarlıyorum.

Ne duyarsan duy, bunun için ona kızmayacağım, diyor Corwin. Her ne kadar şimdi pişmanlık duysam da, onları zihninden silmeye çalıştım. Benden kurtulmak istiyorsa Sylas'ı suçlayamam.

Kesinliğimi bağ aracılığıyla iletiyorum. *Bu konuda hiç endişelenmiyorum. Göreceksiniz.*

Tabya'ya vardığımızı ancak August durup konuştuğunda anlıyorum. "Lordum, Unseelie meselesinde işe yarar her yeni kanıtın kendisine getirilmesini bekliyor."

Aslında yalan olmayan mükemmel bir yalan - Sylas bunu beklerdi, ancak August taşıdığı şeyin bu kanıt *olduğunu* asla söylemedi.

Girişteki nöbetçi onu el sallayarak içeri almalıdır. Ayak sesleri içerideki taş zeminde daha gürültülü duyuluyor. Dönüyor ve bir merdivenden çıkıyoruz.

August nefesinin altında birkaç kelime daha mırıldanıyor - bizi gizlemeye yardımcı olacak başka büyüler ya da gerçek isimler? Sonunda tekrar duruyor ve beni dikkatlice yere indiriyor.

Çarşafın kıvrımlarını sadece yüzüm açıkta kalacak şekilde kenara çekiyor. Aşağıdaki tabyanın ana odasına bakan dar bir açıklığı olan bir oyukta toplanmış durumdayız. "Kimsenin bu tarafa bakacağını sanmıyorum," diye fısıldıyor August. "Ama her ihtimale karşı hareketlerinizi yavaş tutun. Toplantı bitmeden gittiğimizden emin olmamız gerekecek."

Başımı sallıyorum, elini minnetle sıkıyorum ve aşağıdaki figürleri seçebilecek kadar öne eğiliyorum.

Tartışmanın büyük bir kısmını kaçırdım ama baş lordlar hâlâ . Celia tahtında oturuyor, duruşu muhteşem. Sylas ve Donovan onun önünde duruyor, Sylas konuşurken birinden diğerine bakıyor. "-Ruh bağının kurulmasından bu yana geçen haftalar şimdiye kadarki en barışçıl zamanlarımız oldu. Liderlerinden birini tehdit etmek, çatışmayı sona erdirmektense bu tutumları açık bir düşmanlığa dönüştürme olasılığı daha yüksek görünüyor."

Celia, "Neredeyse otuz yıldır sürekli saldırı ve baskınlarla karşı karşıyayız," diye karşılık veriyor. "Sonunda onları işbirliğine zorlamak için elimizde gerçek bir koz var. Bunun yerine daha kaç kardeşimizin ölmesini isterdiniz?"

"Tek seçeneğimizin bunlar olduğuna inanmıyorum." Sylas Donovan'a döner. "Halkımızı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi gördün. Ama bu doğru yol değil. Ambrose'un düşmeye razı olduğu derinliklere nasıl inebiliriz? Bu savaşı, Unseelie kazanmamış olsa bile onurumuzu koruyarak kazanacağız, onu bir kenara atarak değil."

Donovan'ın yüz ifadesi acı doludur. "Bilmiyorum Sylas. Celia'nın argümanları sağlam. Onca zaman boyunca, elimizde tuttuğumuz onca yüksek zemine rağmen saldırıları sona erdiremedik."

Celia burnunu çekiyor. "Tüylü kötü adamla ne yapmamızı istersin o zaman?"

"En başta yapmamız gereken şeyi," diyor Sylas. "Bırakın evine dönsün ve liderlerinden biri birine yatırım yaptığına göre kış ve yaz halkları arasında her türlü anlayışı geliştirmeye devam edelim. *Bu* daha önce hiç sahip olmadığımız bir fırsat

."

"Peki o insan kıza 'bizden biri' diyebileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Celia araya giriyor, o kadar sert ki içten içe irkiliyorum. "Bize gerçek bir sadakat borcu yok ve şimdi garip bir hareketle ruhu onlardan biriyle birleştiğine göre, kendini tamamen Unseelie'ye adanması meselesi. Bunun olmasını izlemek için beklemeyeceğim."

Sylas gözle görülür bir şekilde sinirlenmiyor ama sesindeki hırıltıyı duyabiliyorum. "Talia sürüme sadık bir üye olduğunu fazlasıyla kanıtladı."

"İşte tam da bu yüzden bu konudaki düşüncelerine uzun süre tahammül edemem Sylas." Celia, kış fae baş lordlarından herhangi biri kadar kibirli bir şekilde ayağa kalktı. Tuhaf, son otuz yıldır savaşıyor olmasalardı muhtemelen onlarla iyi anlaşırđı. "Tozun kaderine terk edilmiş kıza düşkünsün ve bunun için seni suçlamıyorum, ama bunun muhakeme yeteneğini gölgelediğini görmelisin."

"Celia, tartışmamız daha yeni bitti-"

"Ben öyle diyorum." Kadın uzaklaşıyor ve August yumuşak bir küfür savuruyor. Beni tekrar beze sararken son duyduğum ses Donovan'ınki oluyor, özür dileyen ama boyun eğmeyen. "Özür dilerim Sylas. Tüm halkımız için en iyisini düşünmek zorundayım. Unseelie zaten açık bir savaşla tehdit etti. Eğer adil bir müzakere için gereken buysa... o zaman onun tarafını tutmak zorundayım." O da uzaklaşırken ayak sesleri yere çarpıyor.

August beni kaldırırken kalbim sıkışıyor. İstedigimi sandığım şeyi aldım -Corwin adamlarımın onun özgürlüğü için savaşacağını gördü. Ama şimdi verebilecekleri mücadelenin bu savaşı kazanmak için yeterli olacağından daha da az eminim.

Whitt

Azalan gün ışığında Donovan'ın sırlı kilden kalesine yaklaştığımızda Sylas sert bir ses çıkardı. "Beklenmedik bir anda ortaya çıkmaktansa davetli olarak gelmeyi tercih ederim."

Pürüzsüz kahverengi duvarlara, asla doğrudan sahibine yöneltmeyeceğim bir yüz ifadesi takınıyorum. "Eminim er ya da geç, büyük ihtimalle de daha erken böyle bir ziyareti bekliyordur. Karar verici oy olduğunu biliyor, özellikle de Celia bir kayrak ağacı gibi sertleştiğinde. Muhtemelen bizim ortaya çıkmamızı ve onu eğlendirmek için bir şarkı söyleyip dans etmemizi bekliyordur."

Sylas'ın hâlâ günün kasvetinin altında bir yerlerde bana kaşını kaldıracak kadar iyi bir mizahı var. "Bu gece ne kadar dans etmeyi planlıyorsun? Müzisyenlerimizi getirmeli miydin?"

Homurdanıyorum ve ona hafifçe dirsek , çünkü ne de olsa o hâlâ benim lordum.

Ama kısa şakalaşmamızla birlikte, içime yenilenmiş bir kesinlik duygusu yerleşti.

Hala çözmemiz gereken potansiyel bir felaket var ve pek çok şey dengede duruyor, ancak ikimiz arasındaki çatlak kapanmış gibi görünüyor. Birbirimizi hiç şimdiki kadar iyi anladığımızdan emin değilim. Gömmeye çalıştığım kırgınlıklarım Isleen'in hayatımıza girmesinden çok daha eskilere dayanıyor. Artık beni hiç rahatsız etmiyorlar.

Belki de Sylas'ın eşinin yarattığı onca tahribat arasında bir nebze de olsa iyilik vardı ve bu fay hatlarını ele almamız gereken yerde gün ışığına çıkmaya zorladı. Ona herhangi bir şey için kredi vermek niyetinde olduğumdan değil.

Donovan'ın ziyaretimizi beklediğini düşünsem de, şatonun ana kapısına vardığımızda bizi karşılamasına şaşırdım. Hizmetçilerinden biri onu yaklaştığımız konusunda uyarılmış olmalı. Genç yüzü yorgun görünüyor, ateş saçlarının dağınık telleri her zamankinden daha düzensiz bir şekilde dizilmiş. Sylas'a karşı çıkışını hafife aldığını sanmıyorum.

Yapmamalıydı da. Sylas kendi hayatını tehlikeye atmasaydı *hayatta* olamazdı.

"Bu konudaki fikrimi değiştirecek bir şey söyleyebileceğinden emin değilim," diyor söze girmeden, "ama dinleyeceğim."

Sylas bu ifadeye benim gösterdiğim sabırdan çok daha fazlasını göstererek başını sallıyor. "Bu da bir başlangıç."

Donovan bizi sıcak bir şekilde aydınlatılmış koridorlardan geçirerek, içindekilerin saçları gibi gelişigüzel bir niteliğe sahip olduğu çalışma odasına götürüyor. O masasının arkasındaki sandalyeye çöküyor, Sylas ve ben de karşımızdaki koltuklara oturuyoruz, sanki bir baş lordu rehin almakla ilgili gayet medeni bir konuşma yapacakmışız gibi.

Sylas akıllıca davranarak, kardeşimin kulaklarına kelepçe vurmak yerine medeni bir şekilde konuşuyor *olmasından* memnun olması gerektiğini söyleyerek söze başlıyor. "Ambrose bir tehdit oluşturduğunda beni güveninize alacak kadar muhakeme yeteneğime güvendiniz ve sonrasında beni baş lord olarak öne sürdünüz. Bu güvene zarar verecek bir şey yaptığımı sanmıyorum. Ve sizi temin ederim ki Baş Lord Corwin benim sürülerimden birinin ruh ikizi olmasaydı bile bu taktiğe katılmazdım."

Donovan'ın ağzı buruşur. "Bunu kesin olarak söyleyemezsin, çünkü öyle. İnsan kadınla olan bağlantısı olmasaydı adını ya da hakkında hiçbir şey bilmezdin. Ona değer verdiğini biliyorum -ve Seelie'ye çok şey verdi- ama onun niyetlerine dair anlattıkları nasıl çarpıtılmış olabilir? Kadın onun ruh ikizi; Kalp tarafından onun içindeki en iyiyi görmeye zorlanıyor."

"Bize gelerek ve krallıklarımız arasındaki işbirliğinin onun için ne kadar önemli olduğunu göstererek kendini riske atmaya hazırды," diyor Sylas. "Yeminlerini yerine getirdi ve Talia ile arkadaşını anlaştığımız gibi, hiçbirine zarar vermeden geri getirdi. İki ay önce yaklaşan saldırı konusunda bizi uyaran kişinin kendisi olduğunu açıkça ifade etti; Kalbe bu kadar yakınken bu kadar kel bir yalanla paçayı kurtaramazdı. Bunların hepsi nesnel gerçeklerdir."

"Öyle olsa bile, şu ana kadar saldırıları durduramadı, değil mi?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve diğer baş lordu kısık gözlerle inceliyorum. "Bunun daha çok bu plana *karşı* bir nokta olduğunu söyleyebilirim. Meslektaşları onun fikirlerine yeterince değer vermedi. Sırf hayatı tehdit altında diye neden adım atsinlar ki? Bu suçu bize daha da sert saldırmak için yeni bir bahane olarak kullanmaları bana çok daha olası geliyor. Yöneticilerinden birinin kaçırılması bir savaş eylemi değilmiş gibi davranamazlar. Eğer bunu umursamıyorsanız, Ambrose ile ne hakkında tartıştınız?"

Donovan bana ters ters bakıyor. "Ambrose topyekûn bir saldırı düzenlemek istedi - mümkün olduğunca çok insan gücüyle, şüphesiz her iki tarafta da yüzlerce hatta binlerce can kaybıyla. Biz sadece ateşkese zorlamak istiyoruz."

"Ama stratejistim haklı," diyor Sylas. "Baş Lord Corwin'i elimizde tutmak, diğer Unseelie baş lordları savaşlarını yürütmek uğruna onu feda etmeye razı olurlarsa bize hiçbir güç sağlamaz. Onun yokluğunu fark edip sınırı geçerek topraklarımıza saldırmadıkları için şanslıyız."

Donovan ağırlığını kaydırıyor, bu düşünceden rahatsız olduğu belli. "Yakındaki sürülerden savaşçıları çoktan çağırdık. Bu adımı hazırlıksız atmadık. Ama eminim ki o tüy beyinliler bile Kalp'e ettikleri yemine, basit bir barış sözü karşılığında meslektaşlarını onlara geri vermeye son derece istekliken kan dökmeyi seçmeyecek kadar değer veriyorlardır."

Omuz silkiyorum. "Böyle düşünmek güzel olurdu. Haklı bile olabilirsin. Ama kana susamış olduklarını defalarca kanıtlamışken bu kumarı oynamaya değmez gibi görünüyor. Ayrıca gerçek bir ateşkes yerine baskı altında kabul edilirse ne tür bir barış elde ederiz? Bize geri ödemenin bir yolunu bulana kadar bu ihlali bize çok görecekler. Hangi anlaşmaya varırsak varalım, anlaşma yapıldığı anda onu bozmanın yollarını arayacaklardır."

Donovan inatla, "O zaman bunun etrafından dolaşılamayacağından emin oluruz," diyor.

Sylas başını sallar. "En büyük beyinler hiçbir zaman iki tarafın da içinden çıkamayacağı bir pazarlık yapmayı başaramamıştır. Corwin'i serbest bırakır ve bu günahın kefaretinin şimdi ödersek, istediğiniz barış için sesini yükseltebilir. Bugün temel içgüdülerimiz bazılarımıza üstün gelse de makul olabileceğimizi kanıtlayacağız. Ama bu fırsat penceresi

kapanıyor. Eğer bir şeyleri değiştireceksek, bunu Celia yarın kış diyarını uyarmadan önce yapmalıyız."

Genç baş lordun bakışları bizden uzaklaşıyor, gözleri düşünceden . Alnında bir kırısklık oluştu. Dikkatini bize geri verdiğinde, sesindeki gerginlikten onunla yapabileceğimiz kadar ileri gittiğimizi anlayabiliyorum.

"Belki de bu eylemi gerçekleştirmeden önce size danışmalıydım. O zaman farklı bir karar vermiş olabileceğimi görebiliyorum. Öte yandan, bu kararı vermek zorunda kaldığımızda, insanın dönüşünün nasıl sonuçlanacağını henüz bilmiyorduk."

"Yine de söyledim-"

"Durumunuzu anlıyorum," diye araya giriyor Donovan, sessiz ama kararlı bir şekilde. "Lütfen şunu anlayın: Kendi başıma baş lordken senin kararlarına bağımlı olamam. Celia'nın ortaya koyduğu noktalar beni ikna etti... ve şimdi gerçekten geri dönmek için çok fazla yol kat ettiğimizi hissediyorum. Nasıl devam edersek edelim, mahkûmumuz bizimle nasıl bir barış isteyebilir? Eğer onu serbest bırakırsak, bu girişimin tüm olumsuz sonuçlarına katlanırsınız ama hiçbir iyi sonucuna katlanamayız. Üzgünüm, Sylas."

Sylas çıkmazı kabullenerek başını eğiyor. "O halde bu olası sonuçların en kötüsünden kaçınabileceğimizi umalım."

Yeni kaleye doğru yaptığımız uzun yürüyüşün büyük bölümünde sessiz kalıyoruz. Uzuvarım kurdumu serbest bırakmak, ormanda öyle hızlı koşmak için kaşınıyor ki, dünya pençelerimin toprağa vurduğu gürültüye ve nefesimin soluğuna daralıyor. Ama Sylas yer değiştirmiyor, ben de onun yanında kalıp bir sonraki hamlemizi planlamaya hazır olduğunu belirtmesini bekliyorum.

"Celia'nın yarın Unseelie'ye yapacağı ziyareti ertelemek için herhangi bir nedenimiz var mı?" diye soruyor kale görüldüğünde, birkaç pencere hâlâ kehribar rengi ışıkla parlıyor.

"Kulağa yarı yarıya makul gelen bir mazeret uydurabileceğime eminim, ama inkar edilemezden daha azını kabul edeceğinden emin değilim."

"Bu doğru." Yavaşça nefes verir. "Buradaki seçeneklerim neler, Whitt? Artık baş lordlardan biri *olduğum* için onların kararlarına uymak gibi daha büyük bir sorumluluğum var. Celia ve Donovan'a karşı bir hamle yaparsam nasıl bir kaos çıkacağını hayal bile edemiyorum. Ama onun bu planının sonu hiç de iyi bitmeyecek."

Bana olan inancını takdir ediyorum. Keşke verecek daha faydalı tavsiyelerim olsaydı. "Ben de *yapamam* ama eliniz kolunuz bağlı. Belki bir yolu vardır

Talia dolunay bu kadar yakinken kanının avantajını kullanabilir mi?"

Sylas umursamaz bir ses çıkarır. "Celia kanı dışında ona pek değer vermiyor. Talia onun katkısına herhangi bir koşul koymaya kalkışırsa zorla alınmasını emreder. O zaman baş lordlar arasında farklı türde bir savaş çıkar."

Kaleye doğru yola çıkmadan önce omuzlarımı yuvarlayarak esintinin sıcaklığını içime çekiyorum. Önümde uykusuz bir gece olduğunu tahmin ediyorum. "Elime geçen her kaydı . Eğer uygun bir çözüm varsa, bulduğum anda benden öğreneceksin."

Biz giriş odasını geçerken, Talia diğer uçtaki kemerli geçitte beliriyor; canlı saçları solgun, güzel yüzünün etrafına dökülmüş ve yeni yeşil elbisesi kıvrak kıvrımlarını takip ederek her zamanki gibi ıslıl ıslıl. Bizi görünce ifadesindeki umut kayboluyor. "Fikrini değiştirmez mi?"

Sylas'ın ifadesindeki hayal kırıklığı derinleşiyor. "Dile getirdiğimiz hususları inkâr etmedi ama şimdi rotamızı değiştirsek bile Unseelie'nin öyle bir hakarete uğrayacağından korkuyor ki her iki durumda da elimizde bir savaş olacak."

Kaşlarını çatıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Henüz yakalandığını bile bilmiyorlar, değil mi?"

"Sanırım şimdiye kadar birileri onun yokluğunu merak etmiştir ama Celia yarına kadar resmi bir açıklama yapmayacak." Sylas yüzünü buruşturur. "Her ne kadar kötü gitse de, kendi davamızı açabilmemiz için bize bu kadar af tanıdığı için memnun olmalıyız sanırım. Donovan, planını açıklama şansı bulamasa bile Corwin'in kendisine nasıl davrandığından sonra bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğini varsayıyor."

"O da savaş istemiyor. Bugün ne olursa olsun."

"Biliyorum. Ancak meslektaşlarımın buna inanmakta neden zorlandıklarını anlayabiliyorum."

Sylas Talia'ya doğru yürüyor, yakınlarda bizimkilerden kimsenin olup olmadığını kontrol ediyor ve onu kucaklıyor. Onun kendisine bu kadar sıkı sarılmasını izlerken hissetmiş olabileceğim kıskançlık çoktan yok oldu. Keşke onu teselli edecek daha iyi haberlerimiz olsaydı.

Üçümüz onun etrafında kenetleneceğiz, ruhu o lanetlenmiş kuş şekil değiştiren baş efendiye bağlı olsa da olmasa da.

Sylas onu serbest bırakırken, "Pes etmedik," diye güvence veriyor. "Hâlâ biraz zamanımız var."

Talia parlak ve endişeli bakışlarını bana çeviriyor. "Cevaplar arayacaksın - Donovan'ı ikna edebilecek ya da Celia'yı durdurabilecek bir politika ya da emsal? Yardımcı olabilir miyim?"

Yakın zamanda Hearthshire'dan taşınan ve yeni ofisimi darmadağın eden parşömen kayıt kutularını düşünüyorum. Atalarımızın ve akranlarımızın çoğunun düşüncelerini belgelediği arkaik fae el yazısından bile pek bir şey çıkarabileceğinden emin değilim. Ama *bir şeyler* yapma ihtiyacı onun üzerinde adeta titreşiyor. O kadar çok sevmeye başladığım bu tatlı, vahşi ruhu nasıl inkar edeceğimi bilmiyorum ki son on gündür içimde sürekli bir sızı var.

Orada kalabileceği kısa süre boyunca yanımda olması *bana* iyi gelebilir.

Onu yanıma çağırıyorum. "Görevi daha fazla gözün görmesinden zarar gelmez."

Merdivenleri çıkarken yanıma geliyor, sanki hiç ayrılmamış gibi elini kolayca benimkinin içine sokuyor. Sanki teknik olarak başka bir adama ait değilmiş gibi, benimle asla boy ölçüşmeyecekmiş gibi. Parmaklarını sıkıyorum ve o da karşılığında elini sıkıyor.

"Yani," diyorum hafifçe, "kışlık baş lordunuz korktuğumuz kadar korkunç çıkmadı mı?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece... farklıydı. Birbirimizi doğru dürüst anlamamız biraz zaman aldı. Ve hala kat etmemiz gereken bir yol var." Talia bana bakıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmede. Seni, Sylas'ı ya da August'u eskisinden daha az sevmiyorum."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Ve bunu bilmek onu rahatsız etmiyor mu?"

"Sanırım biraz endişelenmekten kendini alamıyor. Uzlaşabileceğimizi düşünmüyor gibiydi. Ama ben bir şeyleri çözene kadar sabırlı olmaya istekli."

"Türümüz onu bir melez gibi yakaladığına göre belki de artık daha az sabırlı." Celia'nın planı sadece Unseelie'yle gerçek bir barış yapma şansımızı değil, Talia'nın ruh ikizi eşinin hayatındaki yerimizi kabul etme umudunu da zedelemiş olabilir, lanet olsun ona. Dişlerimi gıcırdatma dürtüsüne direniyorum.

"Bunun senin hatan olmadığını biliyor," diyor Talia o kadar kendinden emin bir şekilde ki ona imreniyorum. Yüzüme dokunuyor ve beni kendine çekiyor ve kalbim bana yardım ediyor, o ruh ikizi arkadaşı bağı aracılığıyla bunun farkında olsa bile, umursamaya kendimi getiremiyorum. Öpüşmemize dökmek için can attığım tutkunun bir parçasını bile ondan esirgemeyeceğim.

Talia'nın parmakları boynumun arkasına doğru kıvrılıyor. Ağzının yumuşak sıcaklığının tadını çıkarıyorum, dilimin bir hareketiyle ondan bir inilti koparıyorum. O onun, ama şimdilik *benim* de.

Ve eğer bu kadar çok şey tehlikede olmasaydı, mümkün olan her şekilde onun olurdu. Elini boynuma koyup başını benimkine yaklaştırarak geri çekildi. "Gerçek adını bilmek benim için henüz güvenli değil, ama yine de bir gün olacağını umuyorum. Eğer o zamana kadar hâlâ teklif etmek istersen."

Şakağına bir öpücük daha konduruyorum. "Seni asla istemeyeceğim, yüce insan." Onu ne kadar çok istediğimi gösterme arzusu içimde kavurucu bir akıntıya dönüşüyor ama onu dizginliyorum. O güne ulaşma şansımız büyük ölçüde bu gece kendimizi daha üretken yollarla meşgul etmemize bağlı. "Gel, bakalım yarının felaketini başka yöne çevirebilecek miyiz?"

Merdivenleri çıkmaya devam ederken Talia, "Bir yolunu buluruz," diyor. "Bir şeyler olmalı." Ama sesi sanki benim kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkıyor.

Talia

Dışarı çıktığımda karanlık, serin gece havasıyla birlikte etrafımı sarıyor. Sadece bir pencere hala ışık saçıyor, o da Whitt'in çalışma odası. Fae kayıtlarının çoğunun mevcut sorunlarımızı çözmeme izin vermekten çok başımı ağrıtaacağını anlamam uzun sürmedi, ancak Whitt'in ne gerekiyorsa gece boyunca ayakta kalmayı planladığı izlenimini edindim.

Corwin'e yardımcı olabilecek bir şey bulursa, beni uyandırmak zorunda kalsa bile, bana haber vermesini söyledim. Ama çalışma odasından çıktıktan sonra henüz yatamayacak kadar huzursuz olduğumu fark ettim. Onun yerine aşağı indim, temiz havanın ve gecenin sessizliğinin sınırlarımı biraz daha rahatlatacağını umuyordum.

Corwin, bağımızın diğer ucundaki varlığının kesin ama biçimsiz hissinden anlayabildiğim kadarıyla, kendi kendine sürüklenmeyi başardı. En azından biraz dinleniyor. Farkındalığı sayesinde bir anlığına gördüğüm taş duvarlı hapisane odasında yığılıp kaldığını düşününce kalbim sıkışıyor. Celia ona basit bir suçludan daha fazla haysiyetli davranmıyor.

Tabii ki, bildiğim kadarıyla, o *olmayan* herhangi bir fae ile daha da kötü olurdu.
bir baş lord.

Sürü köyünün evlerinden birinden ince bir figür çıkıyor, ki benim sürüm tam boyutlarına doğru genişlemeye başladı. Harper beni görünce duraksıyor ve sonra ağzı gerilerek yanıma doğru yürüyor. "Corwin'den haber yok mu?"

Başımı salladım. "Şimdiye kadar değil." Ve yarın sabah Celia, Unseelie baş lordlarına onun hapsedildiğini ve taleplerini bildirecek. Bunu yaptıktan sonra nasıl geri dönecek bilmiyorum.

Kollarımı ovuşturuyorum, içim ürperiyor ve Harper daha da yaklaşıyor. "Yaptığı şey doğru değil. Onun bir baş lord olduğunu biliyorum ve kuzgunları falan da sevmiyorum ama ona karşı adil davrandığını hiç sanmıyorum."

"Asıl sorun bunu görmesini sağlamak." İç çekiyorum. "Seelie ve Unseelie hiçbir zaman iyi geçinemedi, değil mi? Ve neredeyse otuz yıldır kış tarafından gelen saldırılar var. Bıkmış olması mantıklı. Böyle bir durumda birinin fikrini nasıl değiştirebileceğinizi hiç bilmiyorum."

Harper bakışlarını kaçırıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Sana korkunç bir şey yaptım ve sen beni affedebildin. Eğer bu mümkünse... onun kötü bir insan olmadığını görmesini sağlamanın bir yolu olmalı."

"Ya da en azından Donovan'ın bunu görmesini sağlayın. Ama Syllas ve Whitt onunla çoktan konuştular ve onu ikna edemediler. Fae politikalarını biliyorlar - eğer ona ..."

Arkadaşım bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Bana bir şans daha vermen seni ikna eden şey politika mıydı? Gördüğüm kadarıyla, birçok fae'yi *sana* ne kadar saygı duymaları gerektiği konusunda fikirlerini değiştirmeye ikna edebildin. Belki bunu ruh ikizi eşin için de yapabilirsin."

Göğsüme bir sızı giriyor. Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Evet." Yorgunluk üzerime çöküyor ve gözlerimi ovuşturuyorum. "Sanırım bunun üzerinde uyumanın bana bazı cevaplar vereceğini umacağım."

"Yarın görüşürüz." Harper ön kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve ben de içeri girmeden önce ona hızlıca gülümsüyorum.

Ama yatağında yorganın altına girdiğimde hemen uykuya dalamıyorum. Harper'ın sözleri aklımdan geçip duruyor.

Bu doğru, onu affetmemin nedeni mantıklı olması ya da siyasi bir strateji olması *değildi*. Hatasını telafi etmeye ne kadar kararlı olduğunu tekrar tekrar kanıtlaması bile değildi, ancak bu ona güvenmemi kolaylaştırdı.

Hayır, onu yeniden arkadaşım olarak görmeye başladığım zaman, Corwin'in sarayında benimle oturduğu ve beni nasıl kıskandığını ve bana ne kadar hayran olduğunu itiraf ettiği o akşamdı. Gerçekten birbirini anlamak isteyen iki insan gibi konuştuğumuz ve aramızdaki fae ya da insan olma farklılıklarından çok daha fazla aynı olduğumuzu hissettiğim zamandı.

Donovan Corwin'le hiç konuştu mu? Mahkum ettiği düşmanın gerçekte kim olduğu hakkında bir fikri var mı? Unseelie baş lordunu tanımadan önce, tüm kış fae'lerini zalim kötüler olarak görüyordum.

Belki Donovan'a adamlarımın getiremeyeceği bir şey getirebilirim. Bunu politik yerine kişisel yapabilirim.

Bu düşünce beni huzursuz bir uykuya sürüklüyor. Şafakla birlikte sınırlarım karıncalanarak uyanıyorum.

Fazla zamanımız yok. Eğer en genç baş lordla konuşacaksam, bunu şimdi yapmalıyım.

Hızlıca giyinip yıkanıyorum, adamlarımdan birine bana eşlik etmesini söylemeyi düşünüyorum. Ama bana bir çözüm bulduklarını söylemeye gelmedilerse, hala sorun üzerinde çalışıyorlar ya da çok ihtiyaç duydukları dinlenmeyi yapıyorlar .

Ayrıca, Donovan'ın tamamen kendi adıma konuştuğumu, Syllas'ın sözcülüğünü yapmadığımı bilmesini istiyorum. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Beni kendi başıma bir insan olarak görmeli, düşünmemiş olabileceği geçerli bakış açılarına sahip bir insan olarak.

Kaleden çıkarken kalbim daha hızlı çarpıyor. Gün ışığı hâlâ zayıf, güneş henüz gökyüzünde görülebilecek kadar yükselmemiş. Donovan'ın henüz uyanmış olacağından bile emin değilim.

Oh neyse. Rahat bir sabah geçirmesi için sabırsızlanıyorum. Gerekirse beni dinlemesi için onu yatağından kaldırıyorum.

Yeni alanımızdan Donovan'a daha önce hiç yürümemiştim. Kaleler Tabya'nın merkezine oldukça yakın olsa bile, bu biraz uzun bir yürüyüş. İleride parlak kil duvarlar görüldüğünde, çarpık ayağım destekli botun içinde zonkluyor, topallığım daha da belirginleşiyor.

Çenem sıkılıyor ve kendimi olabildiğince hızlı ve istikrarlı bir şekilde ilerlemeye zorluyorum. Benim zayıf olduğumu düşünmesine ihtiyacım yok.

Corwin'in sesi içimden bana doğru geliyor. *Ne yapıyorsun, Talia?* Sözcükler sanki uyku ona pek iyi gelmemiş gibi bir teslimiyet ve yorgunluk hissiyle geliyor.

Seni kurtarmak için elimden ne yapacağım. Her şeyi denemeden pes etmeyeceğim.

İçimi bir korku titremesi yalıyor. *Benim yüzümden kendini tehlikeye atma.*

Bunun tehlikeli olacağını sanmıyorum. En kötü ihtimalle kendimi utandırırım. En azından ben öyle düşünüyorum. Syllas her zaman Donovan'ın

Tüm orijinal baş lordlar arasında insanlara karşı en nazik görüşlere sahip olan benim ve hâlâ tedavilerinin kaynağıyım. İzinsiz girişten rahatsız olsa bile bana zarar gelmesine izin vermez, değil mi?

Öyle olacağını düşünsem bile, yine de bunu yapardım.

Corwin'in sert zeminde yatmaktan dolayı vücudunda oluşan ağrılar içimde yankılanıyor. Onun adına öfkelendiğimi anlamış olmalı. *Bunu atlatacağım. Daha kötülerini de atlattım.*

Sadece hayatta kalmaktan biraz daha yüksek bir şey hedeflemek istiyorum.

Söyle.

Kale kapısına doğru son birkaç adımı sallanarak atarken, rahatsız bir şekilde

Güneşin daha da yükseldiğinin bilinciyle, ön merdivenlerde birkaç muhafız beliriyor. Önce birine sonra diğerine bakmak için çenemi kaldırıyorum. "Baş Lord Donovan'la konuşmam gerek."

Bana biraz şüpheyle bakıyorlar. Pembe saçlarım insani özelliklerimle birleşince beni hemen tanıyor olmalılar ama çoğu fae için hala kendi iradesine sahip bir varlıktan çok bir kan dağıtıcısıyım. Efendilerini tek başıma çağırmamı beklemiyorlardır.

"Hangi konuda?" diye sorulabilir.

"Bunu onunla konuşmak bana düşer." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Baş Lord Sylls'ın sürüsünden olduğumu biliyorsun. Bırakın bir baş lordu, herhangi bir fae için bile tehdit oluşturmamın mümkün olmadığını biliyorsun." Ellerimi bir çaresizlik jestiyle kaldırdım. Hançerimi ve tuz kesemi kemerime bile takmadım. Beni zararsız görmeleri daha iyi.

Muhafızlar birbirlerine yaklaşp mırıldanıyorlar ve ben sabırsızca ayaklarımın üzerinde kayma dürtüsüne direniyorum. Sonunda kadın beni içeri çağırıyor. "Benimle gel. Seni görmek isteyip istemediğini kontrol edeceğim."

Onun peşinden koridorlarda koşturuyorum, yıllar önce bir ziyafet için toplandığımız balo salonunu geçip daha dar bir geçit ağına giriyorum. Muhafız bir dönemeçte durmamı işaret ediyor ve tek başına ilerliyor. Orada duruyorum, kendime sarılıyorum ve ayağımdaki acıyı elimden geldiğince bastırıyorum.

Eğer geri gelir ve beni göndermeye çalışırsa, olay çıkarmak zorunda kalacağım. Avazım çıktığı kadar bağırır, Donovan'ın beni duymasını ve dikkatini çekecek bir şey söylemeyi umarım. Bunu ne yapabilir ki?

Neyse ki öğrenmeme gerek kalmadı. Bir dakika sonra gardiyan yeniden ortaya çıkıyor ve eliyle onu takip etmemi işaret ediyor. Set

durumdan memnun olmadığını gösteriyor. Beni başka bir köşeden hafif aralık bir kapıya götürüyor.

"O burada," diye duyuruyor boşluktan. Donovan sıcak tenoruyla, "Onu içeri gönderin," diyor.

Kapıyı geçiyorum ve kendimi Corwin'inki bir yana, Sylas'inkinden bile daha dağınık olsa da onun ofisi olduğu belli olan bir odada buluyorum. Donovan masasının önüne oldukça rahat bir şekilde yaslanmış, ama merakla olduğu kadar temkinli bir dikkatle de içeri girmemi izliyor. Açık kahverengi gözleri uyanıklıkla parlıyor, neredeyse alev gibi saçları kadar parlak. En azından ziyaretim onu yatağından kaldırmış görünmüyor.

"Yalnız mı geldiniz?" diyor, her ne kadar gardiyan bunu ona söylemiş olsa da. Çalışma odasının kapısını bizim için kapatırken bir tıkırtı duyuyoruz.

Ayağımı dinlendirmek için oturmak istiyorum ama o ayaktayken kendimi olabildiğince dik tutuyorum. "Sylas ve Whitt ile zaten konuştunuz. Ben kendi davamı açmak için buradayım. Yanımda bir Fae olması beni dinleme ihtimalini artırır mı?"

Donovan, insanlığımıza ve onunla birlikte gelen önyargılara bu kadar doğrudan dikkat çektiğim için irkilmiş gibi bana göz kırpmıyor. Kendine gelmesi bir anını alıyor. "Hayır, söyleyeceklerinizi dinlemeye hazırım ama fikrimi değiştirmenizin pek olası olmadığını söylemeliyim."

"Belki de buna karar vermeden önce beni gerçekten dinleyene kadar beklemelisin," diyorum genelde kendime izin verdiğimden daha sert bir şekilde. Ama sürekli olarak fae'lerin sadece zararsız değil, aynı zamanda umutsuz olduğumu varsaymalarından bıktım ve en azından cesaretim Donovan'ın bakışlarına daha keskin bir niyet getiriyor.

Elini bana doğru salladı. "Elbette, başla."

Derin nefes alıyorum, nabzım bir kademe daha yükseliyor. Corwin'in zihnimin gerisindeki varlığı kararlılığımı hem destekliyor hem de haklı çıkarıyor. "Ruh ikizi eşim adına konuşmaya geldim. Sizden Sylas'ın yanında yer almanızı ve Celia'nın planına devam etmektense onu bırakması için ısrar etmenizi istemeye geldim."

"Sylas ile bu konuyu zaten konuşmuştuk. Bu konudaki hislerimi açıkça ifade ettim. Söyleyeceğiniz hiçbir şey durumun gerçeklerini değiştiremez."

"Gerçekleri değiştirmek istemiyorum. Sadece bilmediğin ve muhtemelen dikkate almadığın pek çok şey olduğunu düşünüyorum. Corwin'in Celia'nın ona yaptıklarını affedeceğine inanmıyorsun. Affedeceğini *biliyorum*. Serbest bırakılırsa, Seelie'ye yönelik saldırıları durdurmak için çalışmaya devam edeceğini biliyorum."

Donovan'ın yüz ifadesi hiç hoşlanmadığım acınası bir hal alıyor. "Aranızdaki bağdan dolayı ona yakın hissetmenizi anlayabiliyorum ama tabii ki hapisneden çıkmasını sağlayacağını düşünüyorsa kendisini o şekilde gösterecektir."

Bakışlarımı dizginlemek zorundayım. "Doğrudan bir ifade ile yalan söylemek zorunda kalmamak için bir konunun etrafında konuşmayı seven fae'ler arasındaki farkı anlayamayacağımı mı sanıyorsun? Sorun neye inanacağımı bilmemem değil.

-Ona güvenmenin hiçbir yolu olmadığını varsayıyorsun. Ama onunla öğrenmeye zahmet ettiğinden çok daha fazla ortak yönün var. Bahse girerim Celia'ya benzediğinden daha çok ona benziyorsundur."

Baş Lord bu fikir karşısında bir kahkaha atar. "Unseelie'lerden biri ve ben-"

Corwin'e geçmişiyile ilgili bilgi verdiğim için özür dileyerek araya girdim. "Babası vaktinden önce öldüğü için kendisini beklenmedik bir şekilde baş lord pozisyonunda bulduğunu biliyor muydun? Tıpkı annene olduğu gibi. Kendini kanıtlamak ve tıpkı senin gibi ondan daha iyi bildiklerini düşünen yaşlı meslektaşlarıyla başa çıkmak zorunda kaldı."

Donovan'ın yüzü kararır. "Annemi bu işe karıştırma."

"Hayır. Sadece aynı mücadelelerin çoğunu senin de yaşadığını söylüyorum." El yordamıyla daha az sıkıntılı bir örnek bulmaya çalışıyorum. "Müziği seviyorsun, değil mi? Ziyafetiniz sırasında herkesin görmek istediği o meşhur arpınız var. Corwin'in ailesi, inşa ettikleri kalenin yarattığı müziğin adını kendi bölgelerine vermişler. Kalbin Kadansı. Muhteşem bir arpı var, çok da iyi çalışıyor."

"Bunların halklarımız arasındaki savaş potansiyeliyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Oh, Tanrı aşkına. Ona öfkeyle bakıyorum. "Tam bir savaş olmasını mı istiyorsun? Tüm bu saldırılardan ve ölümlerden sonra bile mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Donovan. "Ama bu benim kararım değil. Yaptığımız şey Unseelie baş lordlarının kulağına gider gitmez daha da ayaklanacaklar. Bu yüzden biraz baskıya ihtiyacımız var."

"Hayır, işte bu yüzden Celia onlara söylemeden önce Corwin'in gitmesine izin vermelisin. tek yolu bu."

"Yakalanıp hapsedildikten sonra buna inanmamı bekliyorsun-" "Evet," diye çıkışıyorum. "Eğer otuz yıllık baskınları, cinayetleri ve Hala barışmanın bir yolunu bulmak istiyorsa, hapisane hücresinde bir geceyi atlatabileceğini hayal edebilmelisin. Belki de sizin için önemli olan aynı nedenlerden dolayı bile."

Donovan kırırdamamış olsa da ses tonumun ne kadar düşmanca olduğunun farkında olarak ırkiliyorum. Bir baş lordla kesinlikle böyle konuşulmamalıydı.

Donovan bana bakıyor. Tepkisinden duyduğum bariz korku, durup biraz daha düşünmesine bile neden olabilir.

"Lütfen," diyorum ses tonumun yumuşamasını isteyerek. "Kış Fae'lerinin de korkunç olduğunu düşünmüştüm. Seelie'lere neden saldırdıklarını bilmiyorum ama onların hâlâ *fae* olduklarını, akılsız canavarlar olmadıklarını biliyorum. Sana söz veriyorum, aradaki farkı ben de anlayabiliyorum. Şimdiye kadar karşılaştığım en kötü fae'ler burada, yaz diyarındaydı."

Baş lordun ağzının kenarları aşağı doğru seğiriyor ve bakışları da çarpık ayağıma yöneliyor. Ağrıyı dengelemek için ağırlığımı çoğunlukla diğerine vererek ayakta durma şeklime. "Oturmalısın," diyor aniden.

"Ben iyiyim. Şu anda endişelenmeniz gereken kişi *ben* değilim."

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor, duruşu artık daha az gergin ama bakışları delici. "Peki eşini serbest bırakırsak ne yapacaksın? Kış diyarına geri dönüp o fae'lerle kendine bir yuva mı kuracaksın?"

"Lanetine yardım etmeyi unutacağımdan mı endişeleniyorsun?" Kısa bir kahkaha attım. "Burada en kötü fae'lerle de tanıştım, en iyileriyle de. Yaz diyarına sadakatim her şeyden önce gelir."

"Şimdilik."

Bu fikir bana içimde başlayan bir karıncalanma hissiyle geliyor. Ama bir kez aklıma geldi mi, bir daha kurtulamıyorum. Belki bundan pişman olacağım ama Corwin'e güvenmeden önce onun *bana* güvenmesine ihtiyacım var.

"Yemin ederim. Unseelie'de asla bir haftadan fazla kalmayacağıma ve lanet devam ettiği sürece her zaman dolunayda geri döneceğime. Siz ve diğer baş lordlar yeminin tam ifadesine ve bozmanın sonuçlarına karar verebilirsiniz, ben de kabul ederim. Bu sabah, eğer ihtiyacın olan buysa. O zaman bu garantiye sahip olacaksın. Bana zarar veren her şey Corwin'e de zarar verir. Biri sözümü bozmaya kalkarsa elinizde hâlâ kozunuz olacak."

Midem bulanıyor ama Corwin elimi sıkar gibi bana uzanıyor. *Sorun değil. Eğer böyle bir bağlılığa ihtiyaçları varsa, bunu yapmana kızmıyorum. Yalnız benim olmayacağını zaten biliyordum.*

Donovan birkaç saniye daha beni düşündü. Sonra sert bir kıkırdama çıkarır. "Sylas'ın bu kadar çoğunu nasıl kazandığını anlamaya başlıyorum.

Saygı duyuyorum. Bağlılığınızı ve konuşacak kadar cesur olmanızı takdir ediyorum. Ancak yine de bu Unseelie baş lordu bilinmeyen bir nicelik ve ruhla örölmüş bir bağ onun sadakati hakkında çok az şey kanıtlıyor. Söylediklerinize inandığınızdan eminim ama önemli olan tek şey onun gerçeği."

Sertçe yutkunuyorum. *Corwin, bundan hoşlanacağından emin değilim ama tek çıkış yolumuz bu olabilir. Bana güvenebilir misin?*

Tereddüt etmeden cevap veriyor. *Benden ne istiyorsun, Talia?*

Ona ve Donovan'a aynı anda cevap veriyorum. "O zaman Corwin'le konuş. Hemen gidip onunla konuşalım. Size barışın onun için ne kadar önemli olduğunu kendi ağzından söyleyebilir."

En azından, umarım Donovan'a ne kadar ciddi olduğunu gösterecek kadar duvarlarını indirebilir - bir fark yaratmak için çok geç olmadan.

Corwin

Kendimi hapishane hücremdeki taş duvarlara yaslıyor, boynumu sıkan o saçma tasmayı çekiştirme isteğimi bastırıyorum. İçindeki demirin yakıcı hissi donuk bir yanmaya dönüştü ama yine de her hareketimde tüm vücuduma yayılıyor.

Kendimi hazırladığım şey bu değil. Başlamak üzere olan sorgulama için hazırlanıyorum.

Talia buraya geldiğimizden beri aramızdaki bağın kendi tarafını açık tutuyor. O ve kızıl saçlı Seelie baş lordu dün bana eşlik edilen aynı kireçtaşı kalenin girişine doğru ilerlerken onu takip edebiliyorum. Kararlılığı endişesini bastırıyor ama yine *de* gergin. Oynadığı kumarın lehimize sonuçlanmayacağından korkuyor.

Elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, bunun da olacağından emin .

Gözlerinin önünde, beni gözaltına alan savaşçılardan sorumlu yaşlı Seelie baş lordu beliriyor. O ve diğer baş lord sert sözler söylüyorlar. Talia tüm bunları midesinde bir düğümle izliyor. Ona güven vermeye çalışıyorum ama bu pek de inandırıcı olmayabilir. Benim de midem bir yumak haline geldi.

Geçmiş benimkine çarpıcı biçimde benzeyen bu genç baş lord bana ne sormak isteyecek? Ne kadarına cevap verebileceğim? Hâlâ kendi halkıma karşı görevlerimi düşünmem gerekiyor. İfşa ettiklerimle tüm kış fae'lerini dezavantajlı duruma düşürürsem, bu hapishaneden serbest bırakılmamın bana bir faydası olmaz.

En azından oldukça iyi konuşuyor gibi görünüyor. Tutsağıma benimle konuşmasını engellemek için hiçbir nedeni olmadığını, eğer söyleyeceklerim onun planı hakkındaki fikrini değiştirecekse, bunu duyma şansına sahip olmasının daha da önemli olduğunu belirttiğinde, iç çekiyor ama geri çekiliyor. Talia belli belirsiz bir rahatlamayla onu kaleye kadar takip eder.

Ayağı acıyor. Topallayarak attığı her adımda ondan bana doğru bir sızı yayılıyor. Ellerim yanlarımda kenetleniyor, keşke onu ayağından çekip alabilecek bir pozisyonda olsaydım diyorum; tıpkı adamlarından biri olan August'un, bizim gelişimimizle birlikte onlara ilk koştığında yaptığı gibi.

Bu anı, eskiden olduğu gibi tüylerimi diken diken etmiyor. Sadece onları görmek bile onu çok mutlu ediyordu. Bu üçünün onun hayatıyla en az benim kadar, hatta bazı açılardan daha fazla iç içe olduğunu kabul ettiğimde -Ve kıskançlığı bir kenara bırak... Bu neşe benim de neşem. Ondan kabul edip kendime mal edebilirim.

Savaşçılar üzerime çullanmadan önceki o ilk birkaç dakikada benimle paylaştığı mutluluk seviyesine en son ne zaman yaklaştığımı hatırlamıyorum.

Şu anda sevinecek çok az şey var. Talia ve dış dünya hakkındaki farkındalığım, loş koridorun ilerisinden kulaklarımın seçebildiği ayak sesleriyle birleşmeye başlıyor. Talia'nın burnu, duyularımın saatler önce alıştığı nemli, çamurlu kokuyla kırışıyor. Kilitli kaldığım yerin burası olduğunu bildiği için bir öfke sarsıntısı daha geçiriyor içinden.

Ruh ikizi eşim çok vahşi. Onun ne olduğunu ilk fark ettiğimde, insani zaatları olduğu fikrinden kaçınmam saçma görünüyor. Şimdi biri ona zayıf dese yüzüne gülerdim.

Önümüzdeki konuşmaya bu kadar çok şeyin bağlı olduğu bu tehlikeli durumda bile, onun vahşiliğinin benim adıma ortaya çıktığı bilgisi kalbimi sıcacık sarıyor.

Sonra hücrenin kapısı açılıyor ve onu karşımda görüyorum - eşimi ve yanındaki kızıl saçlı baş lordu. O ilk saniyede ondan başka bir şeye odaklanmak çok zor: bakışları şakağıma aldığım darbeden kalan kurumuş kanı, mühürleyecek büyüye sahip olmadığımı, bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlayan ve fiziksel bir mücadeleyi büyülü bir mücadeleden çok daha kolay yapmamı sağlayan bağları görüyor. Narin yüz hatlarının ardındaki öfke daha da alevleniyor.

"Ona kim zarar verdi?" diye sorar kapının kilidini açmış olması gereken muhafıza.

Seelie savaşçısının yüz ifadesi dikkatle boşa dönüyor ama duyulabilir bir hırıltıyla konuşuyor. "Bir tutsağın güvenliğini sağlarken ara sıra yara açılması kaçınılmazdır. Demir zırhlı tasma üzerindeyken hiçbir büyü onu iyileştirmek için ona dokunamaz."

"Ben hallederim," diyor baş lord-Donovan, Talia'nın huzurunda ona böyle dendiğini duymuştum. Dikkatli bakışlarını bana çevirmeden önce muhafızı uzaklaştırıyor. "Eğer izin verirseniz."

"Beni rahatsız etmiyor ki seni rahatsız edeyim," diyorum sakın bir şekilde. "Ama senin için önemliyse, bu konuda tartışmak istemem."

Yanıma çömeliyor, gücüne ve bağlarım güvenerek saldırıdan korkmadığını gösteriyor. "Şu anda hakkımızda ne düşünürsen düşün, biz vahşi değiliz."

Öfkeli, kurt değiştiren yaz fae'lerini vahşi olarak düşünmek için bu olaya ihtiyacım olmadığını iddia edebilirdim ama içinde bulunduğum durum ve Talia'nın azarlama anısı dilimi tutuyor. Son birkaç on yılda biz Unseelie'lerin Seelie'lere karşı bu rolü çok daha fazla oynadığımız doğru. Talia'nın sürüsüne onun gözünden baktığım anların çoğu, bu diyarın başka yerlerinde pek çok acımasızlıkla karşılaşmış olsa da, beklenmedik bir şekilde medeniydi.

Donovan bir cebinden bir kare bez, diğerinden de küçük bir şişe çıkarıyor ve beze biraz sıvı döküyor. Sıyrığı sardığında derim acıyor ve Talia geriliyor.

Donovan doğruldu ve bir adım geri çekildi. "Şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu. En azından temiz."

Talia kapının yanında duruyor, bana gelip kucaklayarak her türlü rahatlığı sağlamak için içinden bir özlem yayılıyor. Yine de konuşmaya müdahale etmek ya da şu anki çaresizliğimi vurgulamak istemiyor. Aramızdaki bağdan bir şefkat akımı yayıyorum.

"Ruh ikizi eşin senin adına cesurca konuştu," diyor Donovan, sanki o konuşmaya ben de şahit olmamışım gibi. Belki de farkında değildir. "Kalp bizi izlerken, halklarımız arasındaki ilişkilere dair şu anki hislerinizi kendi ağzınızdan duymak isterim."

Baskı altında konuşmakta, beni rahatsız eden duygulardan sıyrılıp kristal gibi bir pratiklik sunmakta ustayım.

bir baş lordtan beklenen. Düşüncelerimi tartışmaya yer bırakmadan en doğrudan ifade edecek kelimeleri hedefliyorum.

"Başından beri olduğu gibi, Unseelie'nin yaz sınırı boyunca uyguladığı şiddetin gereksiz olduğuna ve endişelerimizi barışçıl bir şekilde ele alarak daha iyi hizmet edeceğimize inanıyorum. İçinde bulunduğum durum bu düşüncemi değiştirmedir."

"Herhangi bir tepki olmaksızın serbest bırakılsaydınız niyetiniz ne olurdu?"

"Alanıma geri döner ve meslektaşlarıma bu yanlış adımdan hiç bahsetmezdim. Siz ve diğer Seelie baş lordlarıyla diyalog kurmaları için onlara baskı yapmaya devam ederdim, hatta artık yaz diyarındakilerin hayatlarında bir payım olduğu için daha da ısrarcı olurum." Bakışlarım Donovan'a dönmeden önce bir an Talia'ya kayıyor.

Seelie baş lordu sanki sözlerimin yalan olabileceği bir yol bulmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Muhtemelen düşündüğü şey *de* bu - gerçek niyetimi gizlemek için ifadelerimi çarpıttığımı düşünüyor. Ama daha açık sözlü olabilir miydim emin değilim.

Kollarını kavuşturup bir sonraki sorusunu bana yönelttiğinde neredeyse rahatlamaya başlamıştım. "Peki halkınızın bize karşı tüm bu saldırıları başlatma nedenleri hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Talia'yla bu konuyu konuşmadım bile. Onun da çok iyi bildiği gibi. Soylu eşim ben daha bir şey söylemeden araya giriyor. "Diğer Unseelie baş lordlarının izni olmadan bu konuda konuşamaz."

Bu doğru, ama onun inanmasına izin verdiğim kadar değil. Bu gerçeğin farkındalığını bastırıyorum ve Donovan'a sıkı bir gülümseme gönderiyorum. "Tek söyleyebileceğim, yöntemlerine kesinlikle katılmasam da, neden bir tür eylemde bulunma ihtiyacı hissettiklerini anlıyorum. Bu kötü niyetten kaynaklanmıyordu."

Şüpheli görüldüğü için onu suçlayamam. "O zaman neden onlarla aynı fikirde değilsiniz?" diye soruyor. "Haksız görmüyorsanız, bize karşı saldırganlıklarında neden onları desteklemiyorsunuz?"

Cevabımı ağzımın içinde evirip çeviriyorum, her parçam cevap vermek zorunda kalmaktan çekiniyor. Yaza ait olan bu adamın bilmesine güvendiğimden daha fazlasını ele vermeden bu konuda konuşmanın kolay bir yolu yok.

Ben konuşmadan önce gözleri her geçen saniye daha da kısılıyor. Devam etmek için kendimi zorluyorum. "Belirli yöntemleri kabul etmeksizin bir tür eyleme acil ihtiyaç olduğuna inanabilirim. Düşünmeye istekliydim

Seelie'yi meslektaşlarımdan daha iyi tanıyorum. Şiddet gerektirmeyen bir uzlaşmaya varabileceğimizi düşündüm. Gerçek bir anlaşma riskini almak istemiyorlardı."

Donovan alay ediyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Uzlaşmaktan ve bizim için daha iyisini düşünmekten bahsediyorsun ama bize kendi halkının neden on yıllardır bizimkileri *öldürdüğünü* bile söylemiyorsun. Tamamen dürüst olduğunuza nasıl inanabilirim? Yaz diyarında herhangi birimize ne olacağı neden umurunuzda olsun ki, özellikle de geçtiğimiz gün size muameleden sonra?"

Buna nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum. Göğsüm daralıyor ve Talia'dan bana doğru bir panik titreşimi akıyor. Dudağını ısırtıyor ve Seelie Baş Lordu'nun beni burada bırakıp gitmek üzere olduğunu onun da benim kadar iyi anladığını biliyorum.

Benden ne istiyor? Ona elimden geldiğince açık bir şekilde anlattım. Daha ne var-

Talia'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor, endişeyle gerilmiş. *Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor. Bu konuda hissettiklerini benim gibi hissedemiyor. Eğer ona önemsedğini gösterirsen senin hakkında daha az düşünmeyecektir, sana söz veriyorum. Onlar Unseelie'ler gibi değiller.*

Hayır, değiller. Bakışlarımı Donovan'a çevirip onun bakışlarıyla karşılaştığımda, anladığım şey yüzüme kızgın bir sıcak gibi çarpıyor.

Yaz Fae'lerinin hep küçümsediğimiz yanı da bu, değil mi? Öfkeleri ve tutkuları mantığın ve sağduyunun önüne geçiyor. Ama Seelie baş lordu benim sözlerimde, Talia'nın sevgililerine duyduğu özlemi zihninden silmeye çalıştığımda gördüğünden daha ciddi bir pratiklik görmüyor.

Meslektaşlarım -eğer kendilerini cömert hissediyorlarsa- özdenetimimi alkışlardı ama ona soğuk geliyor olmalıyım. Duygusuz. Ve onun için mesele açıkça yoğun duygulardan biri.

Barış hakkında bu kadar tarafsız konuşuyorsam neden kendimi barışa adadığıma inansın *ki*?

Ağzımı açıyorum ve daralma hissi boğazıma doğru ilerliyor. Zihnimin gerisinde, annemin yatak odasından yükselen hıçkırıkları, ölümcül bir kandan hemen sonra göğsüne bir bıçak saplarken attığı çığlıkların anıları yükseliyor. Sürümdeki insanların dehşete düşmüş yüzleri. Ölümcül bir acıyla donmuş diğer yüzler. Meslektaşlarımın alaycı sesleri.

Utanç verici, devam etme şeklimiz. Tüm bu duygular bizi bir o yana bir bu yana savuruyor. Ailemiz boyunca uzanan bir istikrarsızlık çatlağı...

Kendi halkımın bunu görmesi yeterince kötü. Şu anda hissettiklerimin ortaya çıkmasına izin vermek, umutlarımı ve korkularımı itiraf etmek, hem bir yabancı hem de şu anda düşmanım olan bu adamın önünde kıyafetlerimi yırtmak anlamına gelebilir.

Kendi öfkemden bir alev yükseliyor. Eğer mantığını dinleseydi - söylediğim her şeyden şüphe duymakta ısrar etmeseydi-

Ama o zaman, Seelie'ler benim sürümdeki fae'leri hiçbir açıklama yapmadan katlediyor olsalardı, bu öfkeyi ne kadar bastırmaya çalışsam da öfkelenmez miydim? Talia'nın yol arkadaşlarına her adımda güvenmedim mi?

İçimdeki dürtülerin çatışmasına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Uzlaşmadan bahsettim. Donovan'ın bana gelip bu soruları sorması, onun pratiklik versiyonudur. Şüphesiz duyguları, daha sert meslektaşının aklındaki kadere, daha büyük sonuçları umursamadan beni atmasını .

Talia'nın tek istediği onunla orta yolda buluşmam.

Bunu yapabilirim. Onun için, halkım için, bunca yıldır uğruna mücadele ettiğim gelecek için gardımı indirebilirim. Eğer geri teperse, çok ileri gidersem ya da çok fazla şey açıklarsam, o zaman en azından diğer kış baş lordlarının uzun süredir ısrar ettiği gibi hem içeride hem dışarıda sınırların ve duvarların arkasına saklanmak yerine denemiş olurum.

Sertçe nefes alarak Donovan'ın gözleriyle tekrar buluşuyorum. "Özür dilerim. Sizinle bir baş lord gibi konuşuyordum, çünkü on yıllarımı bu rolü yerine getirmek için kendime rol öğreterek geçirdim. Ama bir erkekten diğerine bir cevabı hak ediyorsun. Bu yaşamda, hangi tür fae tarafından karşılandığına bakmaksızın hoş karşılayamayacağım kadar çok ölüm gördüm. Her yeni saldırıda midemin bulandığını hissettim.

-Ve meslektaşlarımı başka bir yaklaşım konusunda ikna edemediğim için kendimden dehşete düştüm. Size korkunç davrandık ve bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Ona bu kadar çok şey itiraf etmenin verdiği gerginlik ve duyguların kendisi sesime bir törpü getiriyor. Seelie baş lordu göz kırpmıyor, şaşkınlık yüzündeki düşmanlığı yumuşatıyor. "Ama sonunda, daha önce olduğu gibi kendi türünüzün yanında yer alacaksınız," diyor. "O kadar şey gerçekten değişti mi? Eğer ruh ikizi eşiniz kış diyarında size katılırsa-"

"Buraya düzenli olarak döneceğine dair yemin etmeyi teklif etti bile," diye araya giriyorum, bu sözü verdiğinde izlemiyormuşum gibi davranmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. "Ve bunun yanı sıra..." Talia'ya tekrar bakıyorum, ciğerlerimi saran özlem ve şefkatin belirgin bir kabarması. Bunu hissederek bana küçük ama cesaretlendirici bir gülümseme sunuyor ve bu beni neredeyse öldürüyor.

Bu sözleri ilk duyduğunda böyle olmasını istemezdim ama bu konuşmaya elimden gelen her şeyi vermezsem, bunu düzgün bir şekilde yapma şansım olmayabilir. Ve geçtiğimiz gün beni savunduğu tüm yollar, daha önce sadece şüphelendiğim şeylerin ne kadar doğru olduğundan emin olmamı sağladı.

Bakışlarımı tekrar Donovan'a yöneltiyorum. "Onu seviyorum. Birini sevebileceğimi bildiğimden çok daha fazla. Ama onun ruhu Seelie'ye Kalbin iradesinin bile koparamayacağı şekilde bağlı ve onu burada, aranızda gördükten sonra böyle olmasını istemezdim. Halkınız onun için önemli ve bu yüzden benim için de her zaman önemli olacaklar."

Corwin... Talia'nın iç sesi hem sarsılmış hem de duygulanmış gibi. Başka ne söyleyeceğini biliyormuş gibi görünmüyor. Bakışlarımı Donovan'ınkilere sabitliyorum ama içimdeki tüm sıcaklığı ona gönderiyorum. Henüz benim bağlılığıma karşılık vermesini beklemiyorum. Ne kadar zaman alırsa alsın bunu hak etmek benim için bir onur olacak. Bana eşim dediğini hatırlamak bile içimi yeniden aydınlatıyor ve bir sonraki sözlerimi güçlendiriyor.

Seelie baş lorduna, "Bana davayı kendim üstlenmem için bir şans verin," dedim, "ve bu çatışmayı barışçıl bir şekilde çözebilmemiz için sizinle düzgün bir müzakere yapmak üzere baş lord arkadaşlarımla onayını alana kadar durmayacağıma söz veriyorum. Önceden, saldırdığımız insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi biliyorum ve bu her şeyi değiştiriyor."

Bitirdiğimde içimden bir titreme geçiyor. Uzun, zor bir gündü ve son birkaç dakika içinde yıllardır hissetmediğim kadar çok duyguyu serbest bıraktım.

Beni yordu, ama garip bir şekilde bu yorgunluğun verdiği bir rahatlama da var. Sürekli yutkunmak ve içime atmak içimde bir ağırlık bıraktı ve bu ağırlık kısmen kalktı.

Donovan'ın kendi sesine kavuşması biraz zaman alıyor. Geldiğinde bana gösterdiğinden daha büyük bir saygıyla başını eğiyor. ", " diyor. "Seni yanlış değerlendirdiğim ve tüm Unseelie'lerin durumu aynı şekilde gördüğünü varsaydığım için özür dilerim. Rotayı değiştirmek için çok geç olmadan meslektaşlarımla konuşmama izin verin, ben de buradan çıkmanızı sağlayayım."

Talia

Sylas elini uzatırken Corwin'e hafifçe eğilerek, "Daha önce mümkün görüldüğünden daha dostane şartlarda ve umarım kısa bir süre için vedalaşabildiğimize sevindim," dedi.

Unseelie baş lordu tereddütlü bir gülümseme sunuyor ve karşılığında elini sıkıyor. "Ben de öyle." Bakışları Sylas'tan yanında oturan Whitt ve August'a kayıyor. "Talia sayesinde olduğu gibi sizleri yüz yüze daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum."

Tüm adamlarımın -ve Corwin benim, bunu artık inkâr edemem-birbirlerini kabul ettiklerini ve bir tür ittifaka doğru bu ilk adımları attıklarını görmenin baş döndürücü heyecanını bastırmak mümkün değil.

Sylas bana doğru başını sallayarak geri çekildiğinde göğsümde daha da fazla şefkat dolaşüyor. "Eşinle vedalaşman için seni yalnız bırakalım."

Teşekkür etmek için ona hızlı bir gülümseme gönderiyorum. Üçü birlikte Astrid'in alanın dışından izlediği yere doğru geri çekiliyorlar ve birlikte burası ile yeni kalenin etrafındaki açık alan arasındaki seyrek ağaçlık alana doğru ilerliyorlar.

Corwin'e dönüyorum, sınırın puslu havasından sadece birkaç adım ötede duruyor, dün beni buraya getirdiğinde durduğu yerin neredeyse aynısı.

Demir zırhlı yaka, Sylas'ın şifacısının tamamen silemediği kırmızımsı bir halka bırakmış boynunda. Bunu görmek, Sylas'a

İçimdeki sıkıntı. Yanına gidip ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek o noktaya hafifçe dokunuyorum.

Corwin, tenimin onunkine değmesiyle yerine oturan daha keskin farkındalık sayesinde temastan acı duymadığını gösteriyor, sadece istekli bir sıcaklık titreşimi. "Tamamen iyileşene kadar birkaç gün yüksek yakalı tişörtler giymem gerekecek," diyor, sanki meslektaşlarını alt etmekten zevk alacakmış gibi bir eğlence iziyle. Ona ne kadar pislik davrandıklarını düşünürsek, belki de öyle yapacaktır.

Elimi göğsüne indirdim. "Diğer baş lordların burada bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleneceğini düşünmüyorsun değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Ekibime, aramızdaki bağın şerefine geceyi burada geçirmem için teşvik edildiğimi söyleyeceğim. Bu bir bakıma doğru. Eğer meslektaşlarımdan herhangi biri beklenenden daha uzun süre ortalıkta olmadığını fark ederse, onlar da aynı şeyi duyacaklardır."

"Sizce onları yaz baş lordlarıyla düzgün bir toplantı yapmaya ikna etmek ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum ama bu kez ertelemeyeceğim. Syllas'ın taç giyme töreni için geldiğimizde zaten belli belirsiz başka seçenekleri düşünüyorlardı. Amaç Seelie'lerin bize olan düşmanlığını ve misilleme büyüünün başarısını test etmektir... Ruh bağımız meseleleri karmaşıktı."

Kalp Salonu'ndaki mermer masanın etrafında onun gözlerinden gördüğüm düşmanca yüzleri hatırlıyorum. "Bu konuda öncekinden bile daha az mutlular."

"Bunu kabullenecekler. Onlara şimdi Seelie baş lordlarının kendileriyle konuşmak için alanlarına barışçıl bir şekilde girmemize izin vereceklerine yemin ettiklerini ve biz de aynı yemini edersek sınırı geçip bizimle topraklarımızda buluşacaklarına dair yemin etmeye hazır olduklarını söyleyebilirim. Onları ikna etmek daha kolay olacaktır." Corwin'in ağzı buruştu. "Dolunaydaki o son savaştan sonra, mevcut yaklaşımımızın hedeflerimize ulaşmadığını inkar edilemez bir şekilde anladık."

Unseelie'ler daha da saldırgan bir yaklaşım denemeye karar vermedikleri sürece, sanırım her türlü toplantı bir kazanç olacaktır. "Her şey netleşir netleşmez bana haber verir misin?"

"Elbette." Saçlarımın üzerinde dikkatli bir el gezdiriyor, yüz ifadesi her zamanki soğuk maskesi ama gözlerinde bir sevgi pırıltısı var. "Belki bu bana seni bir sonraki ziyaretinden daha erken görme şansı verir."

Ona arpık bir gülümseme veriyorum. "Hiçbir zaman tamamen ulaşılmaz olmayacağım gibi."

"Hayır. Ama burada geçirdiğin zamanı blmeyeceğim. Ne olursa olsun bana hemen katılmayacağını biliyorum."

Bu doğru ve sadece Seelie laneti ve uzun süredir ayrı kaldığım diğer üç adam yüzünden değil. Celia'yı Unseelie baş lordlarıyla bir araya gelme şartlarını kabul etmeye ikna edebilmemizin tek yolu Donovan'a önerdiğim yemini etmemdi.

Dolunay laneti var olduğu sürece, dolunayın olduğu hafta boyunca yaz diyarında kalmaya ve en az bir gün olmadan kış diyarında bir haftadan fazla kalmamaya mecburum. Ancak Corwin bu söz üzerine herhangi bir düşmanlık göstermedi. Aksine, Seelie'ye olan bağlılığımı sağlamlaştırdığım için neredeyse memnun görünüyordu.

Uzun vadede çatışan sevgilerimi nasıl dengeleyeceğimizi hâlâ bilmiyorum ama geçici bir anlaşmaya vardık. Burada olduğum sürece Seelie erkeklerimle isim dışında her anlamda eş olacağım ve Corwin'le birlikteyken, her iki tarafta da kırgınlık olmadan, ruh ikizi eş rolüne nasıl yerleşebileceğimi görmeye devam edeceğim. Sanırım şimdilik hepsi, diğerlerini olduğu kadar onları da hâlâ hayatımda istediğim için memnunar.

Başımı Corwin'in göğsüne yaslıyorum ve bir anlık tereddttten sonra kolları beni sarmak için kalkıyor. Kucaklaması beni bu sabah Donovan'a söylediği sözlerle gelen şefkatli sevinçle dolduruyor.

Onu seviyorum.

Gelecekte bir gün bunun karşılığında bunu söyleyebilecek miyim? Her şey hâlâ çok istikrarsız geliyor. Ama onu özleyeceğim, ne kadar uzakta olursak olalım yine de benimle olacak. Onu daha iyi tanımak istiyorum, böylece ona karşı hislerimin ne kadar derin olacağını öğrenebilirim.

İhtiyacın olan tüm zamanı alabilirsin, diyor bağın içinden sessizce ve bana daha sıkı sarılıyor. *Ruh ikizim olan eşimle tanışmak için yüzyıllarca bekledim. Sabır bir sorun değil.*

Glmsemem acı tatlı bir hal aldı. Bu düşünce tarzı, o gitmeden önce değinmem gereken zor bir konuyu gündeme getirdi.

Ona bakabilmek için geri çekiliyorum. "Corwin, Unseelie'nin siyasi kararları ve diğerleri hakkında syleyebileceklerinle ilgili kısıtlamalar olduğunu biliyorum. Ama tüm o kavganın neden olduğunu anlamam gerekecek. Neden müdahale etmeyecek kadar haklı olduğunu düşündün?"

diğer baş lordların planlarıyla. Şu anda bu konuda konuşamayacağınızı anlıyorum; ben sadece-"

Parmaklarını çenemde gezdirerek beni sakinleştiriyor. Koyu renk gözleri, sanki buradan çok uzakta bir şeye odaklanmış gibi niyetli ama yine de uzak. Fiziksel temasın titremesiyle, içinden geçmekte olduğu çalkantılı duygu girdabını fark ediyorum. Bu adamın içinde, soğukkanlı dış görünüşünün altında gizlenen çok şey var.

"Şimdi size olayın temelini anlatabilirim," diyor alçak bir sesle. "Sadece bunu Seelie'lerden herhangi biriyle paylaşmamanızı, konuyu onlara açmamıza izin vermenizi rica ediyorum. Sorumluluklarım, halkıma zarar vermekten çok yardımcı olacağına zaman konuşmama izin veriyor. Eğer buna sadık kalabileceğinizi söylerseniz, bu konuda ciddi olduğunuza inanırım."

Nabzım hıçkırıyor. "Seelie'ye zarar verebilecek bir şey değil, değil mi?"

"Hayır, onları bizim etkilediğimizden başka bir şekilde etkilediğini göremiyorum.

geçmişte tepki gösterdi. Eğer çabalarım başarısız olur ve meslektaşlarım daha fazla şiddetle saldırırsa, o zaman sırra ihanet ettiğiniz için sizi suçlamayacağım."

"Tamam." Nefesimi tutuyorum. "İş o noktaya gelmediği sürece, bunu kendime saklayabilirim."

Sözlerini toparlamaya çalışırken bir an sessiz kalıyor. Sonra diğer elini yüzüme doğru kaldırıyor ve avuçlarının arasında hafifçe kavırıyor.

"Kış diyarında farklı bir lanet yayılıyor. Babamınki de dahil olmak üzere şimdiden çok fazla hayat çalmış olan bir lanet. Sende Seelie'lerin lanetini iyileştiren şey her neyse, bizimkinin de cevabını bize verebilir diye düşünmeden edemiyorum."

* * *

Kış Fae'lerini saran lanet nedir ve Talia, Seelie ve Unseelie erkekleri arasındaki bölünmüş sadakati dengelerken bu laneti iyileştirebilecek midir? Fae'lere Bağlı serisinin beşinci kitabı olan *Kış* [Kış Sırları'nı hemen alın!](#)*Sırları*'nda öğrenin.

Erken kapak açıklamalarına, özel tanıtımlara ve daha fazlasına erişmek ister misiniz? [Eva'nın okur grubu Sihir Minyonları'na katılın!](#)

FAE'LERE BAĞLI SERİSİNİN SIRADAKİ KİTABI

Kışın Sırları (Fae'lere Bağlı #5)

Bu bağ bir lütuf mu yoksa bir lanet mi?

Kanım beni yaz fae'lerinin lanetine bağlıyor. Ben de Unseelie'nin lanetine mi bağlıyım? Bir değil iki peri diyarının hayatta kalmasının anahtarı olmayı ben istemedim ama yardım edebileceğim bir yol varsa başkaları acı çekerken öylece duramam.

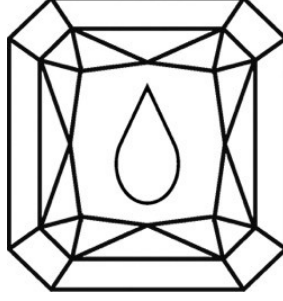
Ne yazık ki, kalbimin her iki taraftaki erkeklerle olan bağları çözebileceğimden daha fazla soruna neden olabilir. Yıllarca süren şiddetten sonra, yaz ve

kış bile barış bulabilir mi? İki taraf da uzlaşmaya istekli değil ve sevgililerimin bana olan bağlılıkları onları hedef haline getirdi.

Sevginin nefret ve acıya galip gelebileceğine inanmak istiyorum. Ancak hem diyarlar arasındaki hem de diyarların içindeki gerilim arttıkça, bunun yerine beni parçalayabilir.

Hemen alın!

KÖTÜ HARİKALAR DİYARI ALINTI

Kendini fantastik bir dünyada bulan ve hayatta kalmak için gerçek gücünü keşfetmek zorunda olan genç bir kadın hakkında başka bir ters harem romantizmi okumak ister misiniz? Looking-Glass Curse üçlememe bir göz atın! İşte ilk kitap olan *Kötü Harikalar Diyarı*'na bir göz atın.

KÖTÜ HARİKALAR

DIYARI 1

Kapıdan girerken Brian'ın kot pantolonuna düştüğüm anda bir terslik olduğunu anlamalıydım. Biraz biri olabilirdi ama genellikle pantolonunu ve gömleğini apartman girişinde bir yığın bırakmazdı.

Her iki elimde de ağır bir çanta tuttuğum düşünülüşünde oldukça etkileyici bir başarı olan dengemi sağladım ve ilk safça düşüncem, bir tür kaza geçirdiği, kendi kendine hastalandığı ve kapıdan içeri girer girmez dağınıklıktan sıyrıldığı yönündeydi-

Sonra bakışlarım, oturma odamızın birkaç adım ötesinde, yerde buruşmuş halde duran gece mavisi ipekli elbiseye takıldı. Brian kesinlikle *onu* giymemişti.

Benim elbiselerimden biri de değildi.

Zihnim, göğsüme kadar sızan rahatsız edici bir karıncalanmayla bulandı. Dairenin içinde otomatik pilotta yürüdüm, tam zamanında açık yatak odasının kapısından görebileceğim köşeyi döndüm ve erkek arkadaşımın yatağındaki eşit derecede çıplak bir kadına dalarken çıplak kıcının çarpıcı görüntüsünü aldım. Kadın nefes nefese kaldı, erkek inledi ve parmaklarım elimde tuttuğum çantaların saplarında gevşedi.

Bir kavanoz yumurta turşusu ve dört şişe kombu çayı bir gümbürtü ve kırılan camların çıkardığı çıtırtılarla yere düştü. Brian irkildi ve diğer kadından -Ah, Tanrım, fırlatabilirim- uzaklaştı.

"Kahretsin. Kahretsin," dedi yataktan fırlarken. Kadın beni görünce küçük bir çığlık attı ve el yordamıyla slipini aradı.

O anda bir yerde ortadan ikiye ayrıldım. Bir parçam ağzımı kapalı tuttu, böylece midemde çalkalanan tüm dehşetten gerçekten kusmadım. Diğer parçam ise uzaklara, çok uzaklara, hissiz bir mesafeden izlemek için uçup gitti.

Brian belli ki benden çok farklı bir şey arıyordu. Diğer kadının koyu kahverengi saçları benim soluk sarı saçlarımdan neredeyse çok uzaktı. Uzun boylu, kıvrımlı. Belki de sorun buydu? Daha büyük bir avuç dolusu göğüs mü istemişti?

Karnım daha çok guruldadı. Diğer kadın yanımdan geçip kapıya yöneldi. Brian orada durmuş ellerini saçlarında gezdiriyor, hâlâ küfrediyordu.

"Eve erken geleceğini ," dedi sonunda.

İçimden bir kakhaha yükseldi. Bu hangi tarafımdan gelmişti? Belki ikisinden de. Çünkü erkek arkadaşım -düzeltme: *eski erkek arkadaşım*-görünüşe göre bunun bir tür mazeret olduğunu düşünecek kadar aşağılık biriydi. Çünkü bu, zaten berbat olan bir günün mükemmel bir kapanıştıydı.

"Öğle yemeğinden hemen önce amirimle bir toplantım vardı," dedim. "Çağrı merkezi beni işten çıkardı."

Ben küçük odamda oturup diğer günlerde tekrarlanan müşteri hizmetleri çağrılarına bakarken o kaç kez kadın getirmişti? Daireye üç ay önce taşınmıştı. Aldatmaya hemen mi başlamıştı? *Daha önce de birileriyle yatıyor* muydu-

Dehşetim uyuşuklukla çarpıştı ve beynim bir kıvılcım patlamasıyla raydan çıktı. Elimi kapıya doğru uzattım.

"Çık dışarı. Şimdi."

"Lyssa, ama. En azından konuşmalıyız-"

"*Şimdi!*" Hiç de benim sesime benzemeyen bir sesle bağırdım. İkna edici olmalıydı, çünkü Brian bir insanın yapabileceğini düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde boxer'ını giydi ve tişörtünü çıkarmaya çalıştı. Sonra dairenin içinde koşuşturmaya başladı, kırılmış cam torbalarından kaçtı, PSP'sini masadan alacak kadar durdu. Tanrı aşkına.

Kot pantolonunu çekiştirirken neredeyse yüzüstü düşüyordu, bu tatmin edici olurdu ama ne yazık ki dengesini sağlamayı başardı. O keskin sesini tekrar açmama gerek kalmadan kapıdan çıktı. Kapı gümbürtüyle arkasından kapandı. Bayan arkadaşı elbisesini de yanına alarak çoktan kaçmıştı.

Nefesimi içime çektim ve göğsüm sıkışmaya başladı. Burnuma ekşi bir sirke kokusu doldu. Kombucha ve turşu suyunu parke zemine sızdıran plastik alışveriş torbalarına baktım.

O saçmalığı *sevmezdim* bile. Brian'ın en sevdiği içecekti, Brian'ın en sevdiği garip atıştırma malıydı. İşten çıkarılma haberini aldıktan sonra, başka birini mutlu edecek bir şey yapmak istemiştım, çünkü bunu başarmak beni de daha iyi hissettirecekti.

Neden erkek arkadaş konusunda şansım bu kadar yaver gitmiyordu? Belki Brian biraz kaba saba biriydi ama ona bunu umursamadığımı göstermişim. Uzun vadede bu işin içinde olduğunu düşünmüştüm. Kaç tane işaret vardı da ben kaçırmışım?

Alnımı ovuşturdum ve dağınıklığı bırakıp keten kanepeye uzandım. Derin nefes aldım; derin nefes verdim. Ayaklarım yere daha sağlam basana kadar tekrar tekrar.

Daire benim adıma kayıtlıydı. Brian kira kontratını imzalamak için ev sahibiyle bir görüşme ayarlamayı sürekli unuttuyordu. Geri gelip kendisine ait olan eşyaları alması gerekiyordu ama ben onları kapının yanındaki kutulara koyabilirdim, böylece onu görmek zorunda kalmazdım. Ya da gelip başka bir yerde olması için ona bir zaman verirdim, böylece onu hiç görmek zorunda kalmazdım.

Bir buçuk yıl. Bir buçuk yıl, ve o- yatağında-

Anahtarını geride bırakmak zorunda kalacaktı. O zaman onunla işim biterdi. Onu hayatımdan pratik her şekilde çıkarmanın bu kadar kolay olması garipti. Hayatlarımız zaten o kadar da birbirine karışmamıştı, değil mi?

Zaman alacağını düşünmüştüm. Düşünmüştüm ki-

Artık bir önemi yoktu. O görüntüyü kafamdan asla silemeyecektim ve ona bunu tekrarlama şansı vermeyecektim. Melody bana kolay lokma olduğum için takılabilirdi ama ben o kadar da paspas değildim, teşekkürler.

Elim telefonumu almak için çantama gitti. Şu anda en iyi arkadaşımı arayabilirdim ve o da tüm bu berbat günü bir perspektife oturtabilirdi. Melody bu konuda iyiydi. Gerçi hayatımın dönüştüğü felaket göz önüne alındığında bugün yeteneklerini normal sınırlarının ötesine taşıması gerekebilirdi.

Tam başparmağımı uzatıp ismine dokunacaktım ki zil sesi duyuldu. Bir an için en iyi arkadaşımın sıkıntımı psişik olarak anladığını ve beni önceden aramaya karar verdiğini düşündüm. Ama ekrandaki onun numarası değildi. Annemin numarasıydı.

. Cameron'ın başı daha fazla belaya mı girmişti? Bugünün kötü sürprizleri henüz bitmediyse, bu anlaşılabilir.

Diğer elimle koltuk minderinin kenarını kavrayarak cevap verdim, ağabeyimin son maceralarıyla ilgili haberlere hazırlanıyordum. "Merhaba anne. Ne var ne yok?"

Annemin tereddütlü sesi telefon hattını aştı. "Oh, şey, benimle pek değil, ama- Konuşmak için iyi bir zaman mı tatlım? Muhtemelen işte olduğunu biliyorum."

Bir başka kaba kahkahaya karşı dilimi ısırdım. "Bu bir sorun değil. Sorun ne?" Cameron'ın sorunlarıyla ilişkilendirdiğim o bariz titremeyle konuşmuyordu. Her şeye rağmen hâlâ burnunu temiz tutuyor olabilirdi.

"Hiç beklenmedik bir şey," dedi annem. "Büyük teyzeni hatırlıyorsun -Alicia Teyze?"

"Tabii ki." Alicia Teyze babamın teyzesiydi. Hastalandığında ve vefat ettikten sonra bir süre boyunca annemi, Cam'i ve beni kontrol etmek için eve gelirdi. Her zaman en iyi resimli kitapları getirir ve parlak sesiyle hikayelere hayat verirken dizine oturmama izin verirdi. Onunla ilgili en net anım, babamın eski koltuğunda birbirimize sokulduğumuz, her zaman düzgünce arkaya tutturulmuş saçlarının oturma odasının penceresinden gelen ışıktaki sarı ve gümüş rengi parladığıdır.

Onu sekiz ya da dokuz yaşından beri görmemiştim, yaklaşık on beş yıl önce. Annemle bir konuda kavga etmişlerdi ve o da artık uğramaz olmuştu.

" göre artık bizimle değil. Ve bir vasiyet bıraktı - kendi çocuğu yoktu, biliyorsunuz ve hiç evlenmedi - ve... Her şeyi size bıraktı."

Telefonu tutuşum gevşedi. Düşürmeden önce son saniyede kendimi topladım. "Ne?"

"Sanırım ailede kendini en yakın hissettiği kişi sendin," dedi annem belli belirsiz twitlerinden biriyle. "Bununla ne yapmak isteyeceğinden tam olarak emin değilim. Biraz para var, çok değil, bir de Tenniel'in mülkü var. Oldukça eski bir ev... Baban orada büyüdü ve

Ebeveynlerine büyükbabasından miras kalmış... Büyük teyzeniz onca zaman orada tek başına yaşadıkdan sonra ne durumda olduğundan emin değilim."

Alicia Teyze ölmüştü. İçimi bir sızı kapladı ama hem bugün aldığım daha doğrudan darbeler hem de bana ilgi göstermediği onca yıl nedeniyle bu sızı hafıflemişti. Miras bırakmak için seçtiği en iyi kişi ben küçük bir kızken tanıdığı biri olduğuna göre çok yalnız bir hayat yaşamış olmalıydı.

Acının altında bir heyecan pırıltısı yükseldi. *Burada* olmak istemiyordum. Artık olmak zorunda değildim.

"Gidip bakmam gerekecek, değil mi?" Dedim ki. "Kiminle konuşmam gerekiyor?
ne için?"

"Aman Tanrım, Lyss, burası inanılmaz bir yer!" Alicia Teyze'nin evinin hemen önüne park ettiğimde Melody ön camdan bakmak için öne doğru eğildi. Bavulumdaki tapuya göre bu artık *benim* evimdi.

En iyi arkadaşım burası hakkında doğru bir değerlendirme yapmıştı. Binaya daha iyi bakmak için dışarı çıktım ve nefesimi toplamam bir saniye sürdü.

Eski Viktorya dönemi evi, kır çiçekleriyle dolu birkaç dönümlük bir tarlanın üzerinde duruyordu. Üç katlı tozlu pembe fiçı tahtası ve oymalı ahşap lentolar tepemizde beliriyordu. Kapalı bir sundurma tüm ön cephe boyunca uzanıyordu ve evin ortasından masmavi gökyüzünü işaret eden üçgen çatılı bir kule çıkıyordu. Dar pencereler parıldıyor, diğer tarafta karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Demek burası babamın büyüdüğü yerdı. Ailesi ben doğmadan kısa bir süre önce bir araba kazasında ölmüştü, bu yüzden Alicia Teyze'nin o zaman mülkü miras aldığını tahmin ettim. Şehirden arabayla sadece birkaç saat uzaklıktaydı. Neden Cam ve beni hiç buraya getirmemişti?

Neden şimdi bana vermişti? Vasiyetnamede herhangi bir açıklama yoktu ve avukatı da bana işe yarar bir şey söyleyememişti. Bu gizemin cevabının içeride bir yerde yattığını umuyordum. Kişisel bir mesaj olmadan bana bir ev vermezdi, değil mi?

Ön merdivenlerden çıkıp çift ön kapıya yöneldik. Alicia Teyze'nin avukatının bana verdiği anahtar bir filmde fırlamış gibiydi.

Müze. Kilitleri değiştirmeyeli yıllar olmuş olmalıydı. Ama sorunsuzca döndü, kapı hafif bir gıcırtyla açıldı.

İçeriye, salonun yumuşak döşemesine adım attık. Eğik ayaklı maun bir masa bir duvarın dibine çömelmişti; diğer duvarda da ona uygun bir dede saati tik tak ediyordu. , kemerli iki kapı ana kattaki odalara açılıyor, ardından büyük bir merdivenle ikinci kata çıkılıyordu. Kapıların yanındaki elektrik düğmesini çevirdiğimizde, başımızın üzerinde pirinç bir avize yanıp sönmeye başladı.

Alicia Teyze son günlerine kadar eve göz kulak olmuştu. Geçen hafta ölmeden önce hastanede geçirdiği birkaç gün boyunca mobilyaların üzerinde sadece belli belirsiz bir toz tabakası kalmıştı. Havada kurumuş leylak gibi narin bir koku vardı. Duvarlarda çerçeveli birkaç karakalem eskiz asılıydı.

-Alicia Teyze'nin kendi eseri olduğunu anladığım kır manzaraları ve kasaba sahneleri. Çocukken benim için yaptığı bir eskiz hâlâ bir hatıra kutusunda duruyordu.

Melody kapıdan kapıya süzülürken şık gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyordu. "Vay anasını. Burada yapabileceğin fotoğraf çekimlerini hayal edebiliyor musun?" Geniş bir sırıtışla ellerini çırpı.

"Yapabileceğin fotoğraf çekimlerini mi *kastediyorsun*?" dedim alaycı bir şekilde. En iyi arkadaşım hevesli bir moda fotoğrafçısı ve tasarımcısıydı. En son koleksiyonunu ilk kez şehir merkezindeki bağımsız butiklerden birine kabul ettirmişti. Şu anda üzerindeki elbise, saçlarının siyah bobunu inanılmaz bir etkiyle ortaya çıkaran cesur bir mor ve altın deseni, kendi çalışmasıydı. "Eğer bir şeyler ayarlamak istersen, bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Bana parmağını salladı. "Önce bazı eşyalarım modellik yapmayı kabul etmeni istiyorum. İçinde harika görüneceksin, Lyssa. Söz veriyorum."

"Profesyonel bir model üzerinde daha iyi duracağına eminim," dedim. "En azından şimdi seti sağlayarak yardımcı olabilirim."

Bu konuşmayı milyonlarca kez yapmıştık. Bir buçuk metrelik bedenim manken boyunda sayılmazdı ve elbette zayıftım ama bu ziyade garip bir şekildeydi. Melody, bugünlerde moda dünyasında çelimsizliğin "tamamen bir şey" olduğunu iddia ediyordu. Vücudumla ilgili bir kompleksim falan yoktu - çoğu zaman bundan oldukça memnundum - ama her türlü yabancıнын değerlendirmesi için kataloglarda yer almasına da gerek görmüyordum.

Melody her zamanki gibi şakacı bir of çekti. "Bugünlerde seni ikna edeceğim. Kendini serbest bırakmalısın, kızım! Özellikle de artık o sıkıcı işi bıraktığına göre."

"Daha çok benimle işleri bitmiş gibiydi," diye belirttim. "Ve o kadar da sıkıcı değildi. Neden işten çıkarılanlardan biri olduğumu bilmiyorum. Herkes sürekli şikâyet ediyordu ama insanların ihtiyaç duydukları bilgileri almalarına yardımcı olmak hoşuma gidiyordu. Çok fazla pislik müşteri yoktu. Bu işte de oldukça iyiydim."

"Elbette öyleydin," dedi Melody. "Düzeltilmek istemediğin bir sorun görmedin hiç. Etrafındaki herkesle ilgilenmeye biraz ara vermen gerekmiyor mu?"

Ona karşı burnumu kııştırdım. Bu konuşmayı birçok kez yapmıştık. "*Sana bakmak zorunda değilim.*"

"Artık değil."

Belki de dokuzuncu sınıfta ilk kez kaynaştığımızda arkadaşlığımızda biraz bu unsur vardı. Melody'nin anne ve babası şimdi "Bağırma Çağı" olarak adlandırdığı ve sonunda boşanmalarına yol açan beş yıllık bir döneme yeni girmişlerdi. Bu yüzden onu istediği kadar benim evimde takılması için teşvik ettim, bu da neredeyse her akşam anlamına geliyordu. Bir keresinde bana "*Her zaman çok berabersin*" demişti. *Ne zaman senin yanında olsam, yanlış giden bir şey varsa düzeltilebilirmiş gibi hissediyorum.*

Karşılığında, beni ilk alkollü içkimle (hala sevdiğim şarap soğutucuları), ilk esrarımla (bu aynı zamanda sonuncusuydu) ve ilk parti öpüşme seansımla (Tommy Milton'la, etrafta kalmamıştı ama gerçekten iyi öpüşüyordu) tanıştırdığı için ona teşekkür edebilirdim. Ben Melody'yi cezalandırdım, o da beni kanatlarımı açmaya itti. Denge gayet iyi işledi.

"Her neyse," dedi Melody, yemek odasından geçip antika gibi görünen aletlerle donatılmış mutfığa girerken, "hayatından çıkardığın *gerçek* yükten bahsetmiyorum bile. Adios, Brianito!"

"Brian'dan o hoşlanmadığını biliyorum," dedim. "Ama sen "için üzgünmüş gibi *davran.*"

"Neden zahmet ettin? Gerçek yüzünü gösterdi, değil mi? İyi ki kurtulduk. Onun nasıl bir pislik olduğunu bilmene sevindim, böylece hayatına devam edebilirsin." "Sanırım bir süreliğine biriyle çıkmaya ara vereceğim."

Güldü. "Çıkmaktan bahseden kim? Bir kaçamak yap, bir ya da iki gecelik bir ilişki. Yaşama vaktin . Yaşayacak bir yerin ve seni bir süre idare edecek paran var. Sadece bu seferlik, ne istediğin dışında hiçbir şey için endişelenmene gerek yok - ve sonra onun için git."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Peki ya istediğim şey şuradaki kadife kanepeye kıvrılıp sürekli dondurma yemek ve bir ay boyunca Netflix'in tamamını izlemekse?" Oturma odasını işaret ettim - belki de orası aile odası ya da oturma odasıydı. Takip etmek zordu.

Melody yanımdan geçip saçımın bir tutamını çekiştirirdi. "İçinde bundan daha fazla vahşilik olduğunu biliyorum, Lyss. Bazen onu dışarı çıkarmalısın, yoksa bu kadar uzun süre içinde tuttuğun için patlayacaksın. Hadi, yukarıda ne varmış görelim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, küçük tüylü bir beden sahanlığa yuvarlandı. Birkaç aylıktan daha büyük olamayacak siyah bir kedi yavrusu bize baktı ve acıyla miyavladı. Ona dilimi şaklattım ve kucağıma aldım. Melody bana meraklı bir bakış attı.

"Ev, anlaşılmaya dahil olan evcil hayvanlarla birlikte geldi," dedim. "Buralarda bir yerde Dinah adında bir tekir ve birkaç yavru kedi daha olmalı. Alicia Teyze onlara henüz isim vermemişti."

"Onları saklayacak mısın?" Melody sordu.

Yavru kedinin başını, dönen kulaklarının arasından okşadım. Yumuşak küçük bedeninin sıcaklığında rahatlatıcı bir şey vardı. "Bilmiyorum. Sanırım sonunda burayı ne yapacağıma karar vereceğim. Evimde iki evcil hayvan sınırı var. Eğer mecbur kalırsam onları evlatlık verebilirim. -Sadece Dinah'ı tutmayı kabul etmek zorunda kaldım."

İkinci ve üçüncü katlarda toplam dört yatak odası, kuyruklu piyanonun bulunduğu bir müzik odası, bir kütüphane ve lavabo musluğunu denediğimde boruların biraz sinir bozucu bir şekilde uğuldadığı bir banyo vardı. Evi satmak yerine tamamını elimde tutmaya karar verseydim, birkaç yenilik için yatırım yapmak isteyebilirdim.

Her oda yeni gizemler barındırıyordu; kapalı bir gardirop, bir çekmeceli dolap, bir sekreter masası. Her birinde kalbim biraz daha hızlı atıyordu, her ne kadar evi hızlıca inceliyor olsak da. Yönümü bulduktan sonra evi daha derinlemesine keşfedebilirdim. Alicia Teyze'yi burada hiç görmemiş olsam da, evin zarafetinde ve temizliğinde onun varlığını hissediyordum.

evi. Eşyalarına gereken özenin gösterilmesini hak ediyordu, sanki evi yağmalıyormuşum gibi didik didik edilmesini değil.

Yine de şimdiye kadar benim gelişimi beklediğine dair bir işarete rastlamamıştım.

Üçüncü katın ortasında, dışarıdan gördüğüm yüksek kuleye çıkan ferforje bir döner merdiven vardı. Tırmanarak yukarı çıktık ve aşağıdakilerden çok daha dağınık ve perişan küçük bir odaya girdik.

Birkaç kitaplık duvarlara dayanmış, üzerlerindeki kitaplar tozlu heykelciklerin arasına gelişigüzel serpiştirilmişti. Köşedeki sallanan sandalyenin üzerine birkaç parça giysi atılmıştı. Yanında, camının etrafına yapraklı bir sarmaşık dolanmış gibi duran gümüş çerçeveli bir boy aynası duruyordu.

Melody alçak sesle ıslık çaldı. "Sanırım buraya çok sık gelmiyordu. Belki de bu merdivenler onun için biraz fazla gelmiştir."

"Evet," dedim, sadece yarı dinleyerek. Bakışlarım aynaya takılıp kalmıştı. Düşünmeden ona yaklaştım ve tenimde bir ürperti hissettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Donup kaldım, kendime sarıldım. "Bunu hissettin mi?" Melody başını eğdi. "Neyi hissettim mi?"

Hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Başımı salladım. Tüm bunları kabullenmek beni bunaltmaya başlamış olmalıydı. Kalbim hâlâ eskisinden daha hızlı atıyordu ama neredeyse... hevesle. Aynı zamanda vücudum Melody ile bu odada bir an daha kalma fikrine karşı çıkıyordu.

Merdivenlere doğru döndüm. "Bütün ev bu kadar. Market kapanmadan önce alışverişimi yapsam iyi olur. Bu kadar küçük bir kasabada beşten sonra bile açık kalmayabilirler."

"Hmm," dedi Melody, beni takip ederek. "Harika eski bir evde yaşamamanın potansiyel bir dezavantajı - buraya pizza teslimatı alabiliyor musun?"

Spiral merdivenlerin dibine vardığımızda ikimiz de güldük ve içimdeki gerginlik dağıldı. Ama kuleye doğru dönüp baktığımda, ensemde hafif bir karıncalanma hissettim ve bunu tam olarak atlatamadım.

Birkaç yıl boyunca çatma apartmanlarda, ondan önce yurtlarda ve daha önce de çocukluğumun geçtiği bungalovda yaşadıktan sonra kendime ait kocaman bir evimin olması garip hissettirdi.

Bu. Brian taşınmadan önceki ilk birkaç ay boyunca o son dairede tek başıma yaşadığımda bile, etrafımdaki komşularımın tavanımda gümbürdediklerini ya da duvarların diğer tarafında birbirlerine bağırdıklarını her zaman duyabiliyordum.

Alicia Teyze'nin evi ıssız bir yerdeydi. Ara sıra köy yolundan geçen bir arabanın gürültüsü dışında, dünyadaki son insan da olabilirdim.

Borular uğulduyor, yerler gıcırdayıyordu -bazen üzerinde yürümediğim zamanlarda bile. Yavru kediler küçük pençelerinin çıkardığı seslerle etrafta koşuşturuyordu. Ama her nasılsa Melody eve gittiği andan itibaren burası hâlâ büyük bir sessizlik içindeydi. Altı yatak odasının en küçüğünde, yanımda getirdiğim sevgili kuş tüyü yorganımın altına sokulup yatağa girdiğimde bile, diğer odaların boşluğu etrafımda yankılanıyordu.

Belki de Brian'ı kapı dışarı ettikten sadece birkaç gün sonra buraya koşmak biraz saçmaydı. Manzara değişikliği istemiştım, yalnızlığımla kafama vurulmasını değil.

Ertesi sabah uyandığımda, güneş ışığı yatak odasının penceresindeki ince perdelerin arasından süzölmeye başlamıştı bile ve siyah kedi yavrusu yorganımın üzerinde yuvarlanıyordu. Uyandığımı fark edince bana her zamanki ağlamaklı miyavlamasını yaptı. Tüylerini karıştırdım ve kendimi yataktan dışarı attım.

Daha derin bir araştırmaya girme zamanı. Alicia Teyze'nin evi neden benim almamı istediğini açıklayacak bir şeyler olmalıydı.

Siyah kedi yavrusunun araştırmama nereden başlamam gerektiği konusunda kesin fikirleri vardı. Dantelli ve yoga pantolonumla koridora çıkar çıkmaz, kulenin çatı katına çıkan döner merdivene doğru fırladı. Tereddüt ettim, basamaktan basamağa atlayışını izledim.

"Önce biraz kahvaltı istemediğine emin misin?" Ben çağırdım.

Durdu, ferforje basamakların arasından bana baktı ve sonra hızla yukarı çıkmaya devam etti.

Kahvaltı etmek isterdim. Bir fincan kahve kafamdaki yeni uyanmışlık sersemliğini biraz olsun giderirdi ve midem sıkıştıyordu, tüm bu odalar gibi bomboştu. Ama yine de bir şey beni o merdivenlere çekti. Belki de yavru kedinin görevini tamamlama kararlılığıydı. Belki de beni en azından bir odanın içindekileri sıralamaya iten meraktı.

Belki de daha fazlası vardı, farkında bile olmadığım bir düzeyde bir çekişme.

Soğuk metal korkuluklara tutunarak spiral merdivenlerden yukarı çıktım. Kulenin tepesindeki küçük oda, farklı bir açıyla eğimli pencerelerden gelen ışık dışında dün olduğu gibi görünüyordu. Havanın tadı kuru ve biraz bayattı ama en azından küflü değildi. Genel düzensizlik bana hâlâ tuhaf geliyordu. Alicia Teyze evin geri kalanını çok düzenli tutmuştu. Melody haklı mıydı ve merdivenleri çıkmak çok mu zor gelmişti?

Raflardaki kitapları düzeltmeden, üzerlerindeki tozu üflemeden, onları dik ve eşit sıralar halinde yerleştirmeden edemedim. Çoğunlukla çocuk kitapları olduğunu fark ettim: Narnia, Oz, Kipling ve daha fazlası. Bakışlarım dün gözden kaçırdığım, merdivenin tepesindeki parmaklığın arkasına sıkışmış tahta bir sandığa takıldı. Oyuncak kutusu mu? Alicia Teyze, babamla kendisinin çocukluklarından kalan tüm eşyaları buraya mı koymuştu?

Sandığa ulaşmak için o uzun aynayı geçmem gerekiyordu. Güneş ışığı hem camda hem de gümüş çerçevede parlıyordu. Yüzeyinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Bu biraz garipti.

Dün üzerime çöken titreme hissi sırtımdan yukarı doğru tırmandı. Yanından geçerken yansımama bakmaktan kendimi alamadım. Uyandığımda harika bir yatak başım vardı. Parmaklarımı omuz hizamdaki dalgalarımın arasından geçirip yürümeye devam ettim ve sarsılarak durdum.

Aynadan kaybolmuştum. Artık tam önünde durmuyordum ama yine de kendimi görebileceğim kadar yakındım. Bir adımda odanın tüm yansıması bulanıklaştı ve ben tamamen yok oldum.

Kıpırdamadan durdum, daha sert bakıyordum. Aniden puslanan camdaki şekillerin hiçbiri netleşmiyordu. Hiçbiri bana benzemiyordu. Bu şeyin nesi vardı böyle?

Titreme tüm vücuduma yayıldı. Kalbim güm güm atıyordu ama aynaya daha da yaklaştım. Bulanık şekiller titredi ve gözlerimin önünde dönmeye başladı. Nabzımın güm güm atışı bir anda gerginlikten çok heyecan verdi, sanki inanılmaz bir keşfin eşiğinde olduğumu hissediyordum. Çok yaklaştın. Eğer sadece-

Elim kendiliğinden uzandı. Parmaklarım kaygan camı sıyırdı. Öne doğru eğildim, bulanık görüntüye bakıyordum ve elim o pürüzsüz yüzeyin içinden kaydı. Geri kalan kısmım aynanın içine düşmeden önce sadece bir şaşkınlık çığlığı atacak kadar zamanım vardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm, o kadar hızlı aşağıya düştüm ki saçlarım yüzüme savruldu. Terk ettiğim odanın çarpık bir versiyonu etrafımda yer değiştirdi. Kitap rafları kıvrılmış, beni içine çekiyordu. Merdiven korkuluklarına benzeyen ferforje parmaklıklar üzerlerinde çaprazlama uzanıyordu. Düşüşümü engelleyecek bir şey aradım ama parmaklarım hiçbir zaman sağlam bir şeye değmedi. Boğazımdan bir çığlık daha kayarak aşağıya, bir ışık parıltısıyla kırılan karanlığa doğru kaydım.

Tekrar döndüm ve suyun soğuk ıslak dokusuyla etrafımı saran daha kalın bir karanlığın içine daldım. Birdenbire düşmek yerine yukarı doğru yükselmeye başladım, her ne kadar arkamı döndüğümde dair bir izlenim edinmemiş olsam da. Soluk ışık, üzerimdeki dalgalanan yüzeyin üzerinde genişliyordu.

Bacaklarımı tekmeledim ve kollarımı suyun içinde gezdirdim, ciğerlerim yanmaya başlamıştı. Akıntılar etrafımda daha hızlı ve daha hızlı akıyordu.

Bir nefesle başım açık havaya çıktı. Ciğerlerime çekebildiğim kadarını çektim ve aynı anda yarım ağız dolusu tuzlu su içtim. Tükürdüğümü geri çıkarırken, nereye düştüğümü net bir şekilde görebilmek için gözlerimi kaydurdım.

Suyun tuzlu tadı bende geniş bir okyanus beklentisi yaratmıştı. Gördüğüm şey daha çok bir gölete benziyordu. Yirmi metre önümden iki yanımdaki elli metreye ve arkamdaki yüz metreye kadar tüm kıyı şeridini seçebiliyordum. Mika ışıltılı koyu renkli taşlar suyun kenarı boyunca uzanıyordu. Devasa eğrelti otlarının yaprakları ve kambur ağaçların kocaman mumsu yaprakları onları gölgeliyordu. Önümdeki eğrelti otlarından birinin tepesinde, başımdan daha büyük bir papatya seçebildiğimi sandım.

Hangi cehennemdeydim ben? Nasıl olmuştu da bir aynanın içine düşmüştüm? Son birkaç dakika içinde olanları aklım almıyordu ama burada, bilinmeyen derinliklerde suda ilerlerken kendimi kesinlikle güvende hissetmiyordum.

İlerideki en yakın kıyıya doğru yüzdüm, ayaklarım asla yere değmiyordu. Kendimi sudan parıldayan kayalardan birinin üzerine çıkarmak zorunda kaldım. Sırılsıklam ve sıırılsıklam bir halde kayaların üzerinden, yüksek yapraklar arasında uzanan çimenli bir patıkaya tırmandım. Zengin bir çiçek kokusu üzerime sinmişti.

Giysilerim sıırılsıklam olmuştu ama güneşin ışıkları beni üşümeyecek kadar ısıtıyordu. Üzerimdeki nemi sıkabildiğim kadar sıktım.

izlerken ve dinlerken üstümü ve pantolonumu giydim. Pek bir şey değişmedi.

Patikadan aşağıya doğru temkinli bir adım attım ve sonra bir tane daha. Birkaç adım daha attıktan sonra yeşillik, eğrelti otlarının arasından çıkan papatya gibi devasa çiçekleri görebileceğim kadar seyreldi. Elbise olarak giyebileceğim bir zambak vardı, hem de oldukça mütevazı bir tane. sonuna kadar saramayacağım bir lale. Şemsiye olarak kullanabileceğim bir begonya.

Papatyanın başı bana doğru döndü. Yaprakları bir tür ağız oluşturan şekilde eğildi.

"Kimse sana bakmanın kabalık olduğunu söylemedi mi?"

Çenem düştü. Eğer daha önce bakıyor olsaydım, şimdi gözlerim yuvalarından fırlamak üzereydi.

Lale... alt dudağını mı kıvırdı? "Tanrım, bugünlerde yürüyenlere görgü kuralları konusunda pek bir şey öğretmiyorlar, değil mi?"

Birkaç kelime kekelemeyi başardım. "Ben-um-ben yapmadım-"

Zambak yapraklarını karıştırdı ve kadınsı bir sesle, "Şimdi, canım, birbirimizi bu şekilde asla anlayamayız. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

Bacaklarım altımda sallanıyordu. Kendimi sabit tutmak için onları sertleştirdim. "Daha önce konuşabilen çiçeklerle hiç karşılaşmamıştım," dedim. O düşüş sırasında başımı bir yere mi çarpmıştım? Ya da daha önce? Aynaya dokunduğumdan beri gördüğüm her şey tuhaf bir halüsinasyon olabilirdi. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı... değil mi?

"O kadar da garip değil," dedi papatya, sesi kırılgan geliyordu. "Neden konuşmayalım ki? Konuşabilirsiniz."

"Kendilerinden başka kimseyi düşünmezler," diye mırıldandı lale, onaylamayan bir sarsıntıyla.

Elimin topuğunu alnıma bastırdım ama basınç tamamen gerçek gibiydi. Kolumu çimdiklemek sadece irkilmeme neden oldu. Hayır, bekle, bu rüya görmek içindi, halüsinasyon görmek için değil. Bir halüsinasyondan nasıl uyanırsın? Uyanabilir miydin?

Bu konuda okuduğum hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Ama dev çiçeklerle konuşarak geçirdiğim süre uzadıkça başım daha çok dönüyordu. En azından halüsinasyonu devam ettirebilirdim.

"Buralarda benim gibi başka insanlar da var mı?" diye sordum. "'Yürüyenler' mi?"

"Oh, sanırım yeterince iyi bir arkadaş değiliz, o zaman?" dedi papatya burnunu çekerek.

"Ben sana ne demiştim?" diye araya girdi lale.

"Oldukça keyifsiz görünüyorsun," dedi zambak. "Belki de bir süreliğine kök salsan daha iyi olur."

Burada değil. Patika boyunca ilerledim. "Sanırım gidip kendim bakacağım. Sizinle tanışmak çok güzeldi. Hoşça kalın!"

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve aceleyle uzaklaştım. Çiçeklerin sesleri peşimden geliyordu, biri ya da diğeri ayrılırken ne kadar kibar olmayı başardığımı söylüyordu. Sanki sorun onlardaymış gibi kulaklarımı tıkadım ama onları hâlâ duyabiliyordum.

Patika, kırmızı ve mavi taşlarla döşenmiş daha geniş bir yola açılıyordu. Ağaçlar yol boyunca sıralanmıştı, yaprakları o kadar canlı bir yeşildi ki -bu misket limonu, bu daha çok nane- sanki gözlerime parlak bir ışık çarpmış gibi gözlerimi kırptırtmak zorunda kaldım. Yolun sağ tarafına baktım, daha fazla yol ve daha fazla ağaçtan başka bir şey görmedim ve sonra diğer yöne döndüm.

Yolun birkaç adım ötesinde bir figür duruyordu: koyu menekşe rengi takım elbise giymiş ve aynı renk silindir şapka takmış bir adam. Ceketin altındaki gömlek beyazdı ama kravatı zengin bir zeytin yeşili renginde parlıyordu. Kıyafetin gülünç görünmesi gerekirdi, ama her nasılsa geniş omuzlarından zayıf gövdesine kadar ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Benim her şeye baktığım gibi o da bana bakmak için adımlarının ortasında durmuş gibi duruyordu. Ben ona bakarken, o kendini toparladı. Ağır fiziğinden beklemediğim bir zarafetle hızlı adımlarla ilerledi. Gözleri bana sabitlenmişti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden kendimden utandım. Evin içinde oyalanmak için sutyen takma zahmetine girmemiştim, zaten tutacak pek bir şeyim yoktu ve ıslak atletim sahip olduğum etkileyici olmayan kıvrımlara yapışıyordu. Çiçeklerle ve moda anlayışlarını Willy Wonka ile paylaşan adamlarla sohbet edeceğimi bilseydim, kıyafetlerimi biraz daha dikkatli seçerdim.

Gidecek başka bir yerim yoktu ve bu adam tehditkâr görünmüyordu, sadece gergin görünüyordu. Bu yüzden durdum ve birkaç adım ötede durana kadar bekledim. Şapkasının altından dikenli koyu sarı saç tutamları çıkıyordu ve dar çenesinde en az birkaç günlük kırıklık vardı. Hâlâ beni inceleyen gözleri, kravatıyla neredeyse aynı zengin yeşil tonundaydı. Ben

Willy Wonka'nın seksi olduğunu düşündüğüm hiçbir tasvirini görmedim. Bu adam kesinlikle birkaç basamak yukarıdaydı, garip kıyafetler ya da değil.

"Oldukça sıırıslıkam olmuşsun gibi görünüyor," dedi biraz ısırgan hafif bir tenorla. Dudakları gözlerine ulaşmayan ince bir gülümseme oluşturdu. Beni gördüğüne o kadar da sevinmediği hissine kapıldım.

"Ben, bir gölet vardı-" Suyu doğru belli belirsiz el salladım. Pekâlâ Lyssa, kendine gelmenin ve dilini bulmanın zamanı geldi. "Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Buranın neresi *olduğundan* da emin değilim. Bu konuda yardım ederseniz çok memnun olurum."

"Buraya tam olarak nasıl geldin o zaman?" diye sordu adam.

Güzel soru. "Ah, bir ayna vardı ve ben ona dokundum ve... bir şekilde içine düştüm." Tepkisini ölçmek için ona baktım ama gerçekten, konuşan dev çiçeklerin olduğu bir dünyada yaşayan birine bu açıklama ne kadar çılgınca gelebilirdi ki? Ya çılgınlıklara alışkındı ya da benim çılgın halüsinasyonumun bir parçasıydı.

"Hmm." Adam şapkasını düzelitti, kendi bakışları da araştırıyordu. Ne için olduğunu anlayamadım. Sonra aynı gergin gülümsemeyle elini uzattı. "Ben Şapkacı. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

İlginç bir isimdi ama uymadığını söyleyemezdim. Benimkinin yeterince kuru olduğunu umarak elini hızlıca sıktım. "Lyssa."

"Lyssa," diye tekrarladı. Bu iki heceyi sanki tadına bakıyormuş gibi dilinin üzerinde yuvarlayışı içimde baş döndürücü bir ürperti yarattı. Tek bir yumuşak hareketle benden uzaklaştı ve aynı anda onu takip etmemi işaret etti. "Neden şehre gelmiyorsun, ben de seninle ne yapabileceğime bir bakayım. Buralarda dolaşırken başka kimlerle karşılaşabileceğini asla bilemezsin."

Onunla karşılaşmanın iyi bir şans olduğundan emin değildim ama en azından yardım etmeye çalışıyor gibiydi. Nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak aceleyle peşinden gittim. "Teşekkür ederim. Başka bir yere gidiyorsanız demek istemiştım-"

"Sadece geziniyordum," dedi. "Zaten bu yoldan geri dönecektim."

Işıl ışıl yapraklarıyla daha çok ağacın yanından geçtik. İleride binalar belirdi; bazıları kısa ve bodur, bazıları ise birkaç kat yüksekliğindeydi ve hepsi de biraz tuhaftı. Bir tanesinin birinci katında sadece pencereler vardı ve üçüncü katta kapı eşiği ve her şeyiyle bir ön kapı gibi görünen bir şey vardı. Oradaki bir bungalov baş çevrilmiş gibi görünüyordu. Bir diğeri, daha uzun

Gökyüzüne doğru dar bir şekilde yükselen yapının ortasında bir katın iki kat genişliğinde çıkıntı yaptığı bir çıkıntı vardı. Daha uzakta, gümüş bir kule kulesi güneş ışığıyla parıltıyordu.

Yakınlardaki binaların hepsi de ağaçlar, yol ve Şapkacı'nın kıyafetleri kadar canlı tonlarda boyanmıştı: bu leylak rengi ve robin'in yumurta mavisi, şu kırmızı ve nergis sarısı. Onlara bakmak bile başımı döndürüyordu.

"Burada insanlar parlak renkleri gerçekten seviyor, ha?" Çenemi daha fazla kapalı tutamadığımda söyledim. Soluk şeftali rengi üstüm ve gri pantolonumla göze batan bir başparmak gibiydim. Çok sıkıcı bir başparmak.

"Bizi eğlendiriyor," dedi Şapkacı anlaşılabilir bir ses tonuyla.

"Biz" dedikleri diğer insanlardan bazıları yol şehre doğru kıvrılırken yanımızdan geçip gittiler. Birçoğu gösterişli kıyafetleri dışında normal görünüyordu, ancak gördüğüm hiç kimse arkadaşımın tercih ettiği tam takım elbise ve şapka takımını giymiyordu. Ve bazıları...

Vücudu insan, kafası kurbağa olan ve tepesinde küçük bir yün şapka bulunan bir figürü görünce bacaklarım kilitlendi. Ve orada, onun birkaç vitrin ötesinde, arka ayakları üzerinde yürüyen lavanta rengi bir güneş elbisesi giymiş, omzuna bir çanta asmış bir koyun vardı. Ağzım bir açıldı, bir kapandı, bir açıldı ve Şapkacı beni dirseğimden tutup kenara çekti.

"Bu taraftan," dedi, sesindeki ısıklık daha belirgindi. Bakışlarımı garip figürlerden ayırdım ve onu turuncu ve turkuaz renklerde parıltıyan ama en azından kapıları ve pencereleri yaklaşık olarak olmasını beklediğim yerde olan bir dükkânın kapısından geçerek takip ettim.

Halüsinasyon, diye kendime hatırlattım. Ya da burası sadece delilikti. Kurbağa adamlar ve yürüyen koyunlar, benim bir papatyayla sohbet etmemden daha tuhaf değildi.

Girdiğimiz bina bir mağazaydı. Her renkten ve şekilden şapkalar odanın etrafındaki çıkıntılara ve tezgâhlara tünemişti. Şapkacı'nın iş yeri olduğunu tahmin ettim. Beni tüm bunların yanından geçirerek arka taraftaki bir kapıya götürdü, oradan da merdivenlerle bir daireye çıktık.

Belki de bir yabancıya evine girerken biraz daha endişelenmeliydim ama burada kendimi dışarıda hayvan-insanlarla olduğumdan çok daha güvende hissediyordum. Özellikle de açık konsept oturma-yemek odasına adım attığımızda ve tekrar nefes alabildiğimde.

Ahşap mobilyalar çeşitli renklerde boyanmıştı ama zamanla solmuşlardı, bu yüzden kakofoni dışarıdaki kadar keskin değildi. Duvarlar uysal bir bej rengindeydi. Şapkacı küçük yemek masasına oturmamı işaret etti,

dört koltuk vardı: bir bar taburesi, bir plaj sandalyesi, bir puf minder ve bir kadife berjer.

"Sana kurulanman için şey getireyim," dedi, "sonra seninle ne yapacağımıza karar veririz."

Lyssa bu tuhaf dünyada hangi heyecanları ve korkuları keşfedecek? Kindle Unlimited ile ücretsiz olarak hemen okumaya başlayabilirsiniz! [Aynalı Cam Laneti kutu setini buradan alın.](#)

YAZAR HAKKINDA

Eva Chase ailesiyle birlikte Kanada'da yaşıyor. Hem büyüleyici hem de doğaüstü hikâyeleri, güçlü kadınları ve onları takdir eden erkekleri seviyor. Bound to the Fae serisinin yanı sıra, Flirting with Monsters serisi, Cursed Studies üçlemesi, Royals of Villain Academy serisi, Moriarty's Men serisi, Looking Glass Curse üçlemesi, Their Dark Valkyrie serisi, Witch's Consorts serisi, Dragon Shifter's Mates serisi, Demons of Fame Romance serisi, Legends Reborn üçlemesi ve Alpha Project Psychic Romance serisinin yazarıdır.

Eva ile çevrimiçi bağlantı kurun:

eva@evachase.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görsel Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Bedava](#)

[Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Fae'lere Bağlı serisinin bir sonraki kitabı](#)

[Kötücül Harikalar Diyarı'ndan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

